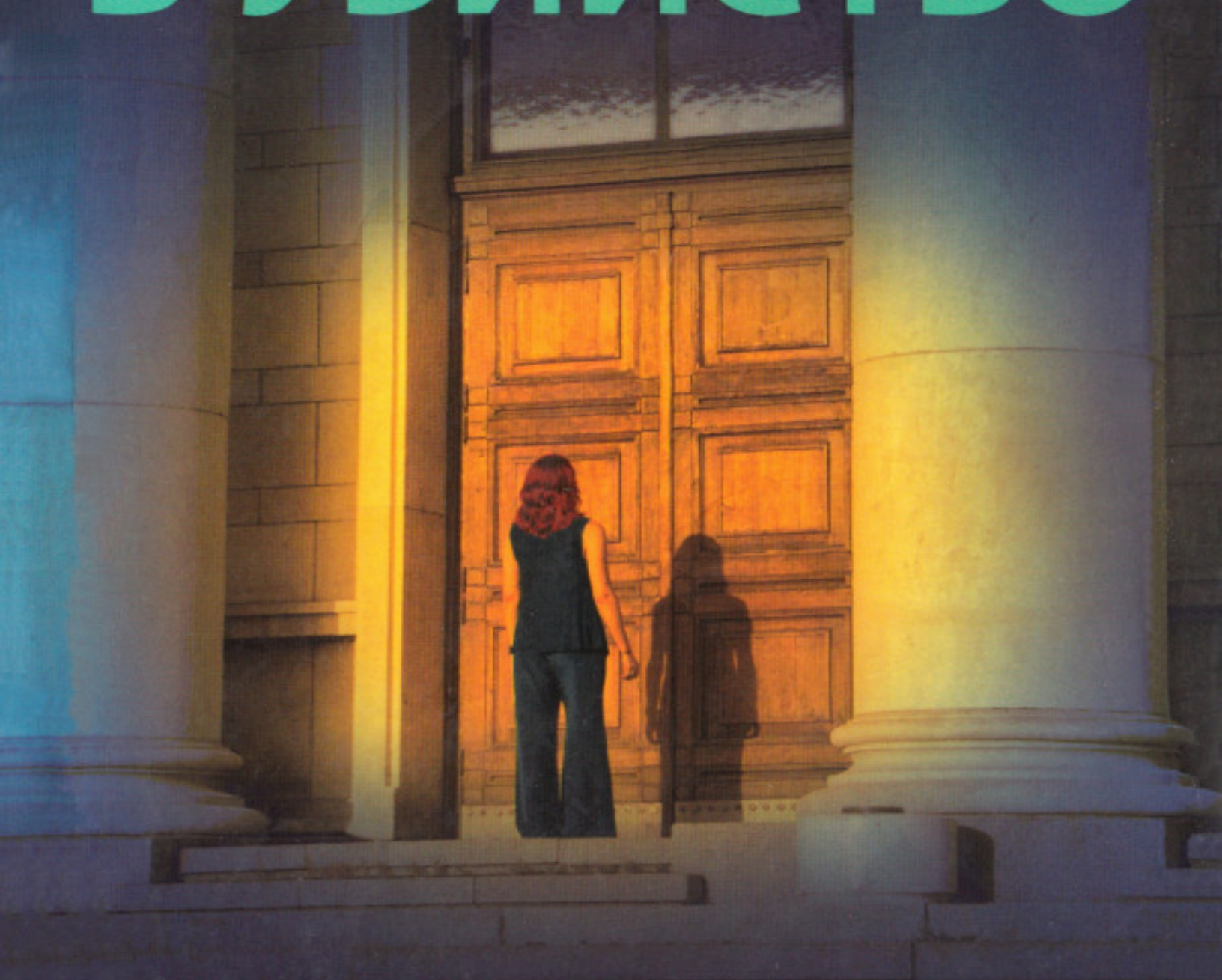

МАРК ХИМЕНЕС

**ОБВИНЕНА
В УБИЙСТВО**

ОБСИДИАН

МАРК ХИМЕНЕС ОБВИНЕНА В УБИЙСТВО

Превод: Боян Дамянов

chitanka.info

„Скот... Ребека е. Имам нужда от теб!“ — казва по телефона бившата съпруга на адвокат Фени след две години мълчание.

Някога Скот Фени е имал всичко, за което е мечтал — бляскава кариера в голяма тексаска кантора, хубава къща, красива жена и дъщеря. И тъй като е много талантлив, федералният съд му възлага безплатната защита на чернокожа проститутка, обвинена в убийството на сенаторски син. Сенаторът е най-важният клиент на кантората, в която работи Скот, и шефовете му настояват да не приема тази обществена задача.

Скот спечелва делото и губи почти всичко — кариерата си, огромната къща и любимата си жена. Ребека го изоставя заради шампион по голф от ранга на Тайгър Уудс. Тя не взема нищо от общия им дом — дори дъщеря им, на която праща скъпи подаръци.

Ненадейно Ребека се обажда на Скот и го умолява да ѝ стане адвокат. Шампионът по голф — кумирът на Америка — е убит с нож в спалнята им, а тя е единствената заподозряна.

Невинна ли е Ребека? И ще успее ли Скот за втори път да постигне оправдателна присъда на шумен процес?

Майсторски трилър с абсолютно непредвидими обрати, който кара читателя да променя догадките си относно убийството и присъдата до последната страница, до финалното изречение.

*На жителите на Галвестън, Тексас, които работят
упорито за възстановяването на своя прекрасен остров след
урагана Айк.*

Невинност: отсъствие на вина.

Юридически речник
на Хенри Блек

ПРОЛОГ

Когато отвори очи, тя още не знаеше, че от този момент нататък животът ѝ никога вече няма да е същият.

Знаеше само, че тялото ѝ трепери неудържимо. Обви ръце около раменете си, но от това ѝ стана още по-студено. Кожата ѝ беше влажна от морския бриз. Френските прозорци към терасата бяха широко отворени и завесите се издуваха от течението. На смътната светлина приличаха на запенени вълни, които се разбиваха в брега. Тя погледна към часовника на нощното шкафче — беше 3:45 ч.

Стана от леглото; теракотените плочки под краката ѝ бяха мокри, сякаш в стаята бе валил дъжд. Тя отиде да затвори, но миризмата на море я подмами навън. Дръпна завесите и излезе на терасата. Къщата беше застанала върху високите си подпорни колони като някакво осмокрано фламинго, кацнало над пясъчните дюни; терасата на втория етаж гледаше към един закътан участък от плажа на Галвестън и към Мексиканския залив, който се простираше в далечината. Пристъпи към парапета. Последните вълни на прилива се плискаха на метри от къщата. Вдиша с пълни гърди морския въздух с вкус на сол. Понякога се събуждаше в притихналите среднощни часове и излизаше на открито, под бледата лунна светлина, която превръщаше всички цветове в отсенки на сивото.

Така преминаваше животът ѝ — сред отсенките на сивото.

Тя вдигна поглед към примигващите светлини на петролните платформи, осеяли далечния хоризонт; обичаше да си представя, че са уличните лампи на Канкун. Често се виждаше да се качва на яхтата и да пресича Залива, изминавайки сама онези хиляда и двеста километра, които я деляха от Канкун, за да не се върне никога вече. Може би и това щеше да стане някой ден.

Може би. Някой ден.

Ветрецът притискаше плътно късата ѝ нощница около стройното жилаво тяло; коприната лепнеше по кожата ѝ. Тя отново обгърна раменете си. Беше началото на юни и нощните температури не слизаха

под 25 градуса, но имаше чувството, че е настинала. Една голяма вълна се разби в брега; обляха я пръски. Облиза влагата от устните си и обърса лицето си с длан; в полумрака нямаше как да види тъмните следи, оставени от ръцете ѝ, но усещаше кожата си още по-влажна отпреди. Дланите ѝ лъщяха на лунната светлина, тъмни и мокри като...

Обърна се и се затича към стаята. Отмахна слепешком завесите, подпря се с ръце на стената и затърси ключа за осветлението. Минималистично обзаведената спалня с бели стени се обля в ярка светлина. Отсенките на сивото изчезнаха. Внезапно светът наоколо стана червен — белите чаршафи бяха оцветени в червено... собствените ѝ стъпки към терасата и обратно се червенееха по белия под... по стената имаше пресни червени отпечатащи от ръцете ѝ, с които бе търсила електрическия ключ... червено имаше и по завесите, където ги бе хванала, за да ги отметне встрани. Бялата ѝ нощница беше станала червена, кожата ѝ също. Яркочервена. Кървавочервена. От неговата кръв. Тя стоеше наред спалнята, обляна в кръвта му. А той лежеше по гръб на леглото със забит в гърдите нож.

Ребека Фени изпищя.

1

Три часа по-късно на петстотин километра северно от Галвестън Скот беше целият облян в пот. Слънцето току-що бе изгряло в тази петъчна утрин. Беше едва пети юни, но температурата вече надвишаваше трийсет градуса. Лятото се очертаваше горещо.

Той тичаше по улиците на Хайланд Парк. Всяка сутрин, преди още градчето да се разбуди, докато улиците не бяха задръстени от коли, а въздухът — от изгорели газове, Скот Фени пробягваше по осем километра. В короните на дъбовете, хвърлящи сянка върху широките авенюта, чуруликаха птички, а единствените хора наоколо бяха други бели мъже с маратонки, които водеха битка със средната възраст. Скот беше едва на трийсет и осем и му беше рано да се тревожи за бъдещето, но не можеше да избяга от миналото си.

Той подмина празния парцел, където някога се намиреше скромната къща, в която бе отгледан от майка си; двамата живееха там под наем и Скот беше бедното дете на квартала. Пробяга покрай футболното игрище на Хайланд Парк, където бе спечелил славата си на училищен герой, и покрай стадиона на Южния методистки университет, където един великолепен съботен следобед, навръх двайсет и първия си рожден ден, се бе превърнал в легендата на колежа. Мина покрай Юридическия факултет, който бе завършил като първенец на випуска си, преди да се установи в центъра на Далас и да потърси щастието си в адвокатската професия. Мина и покрай кьнтри клуба, където автоматичните пръскачки поливаха тревата на голф игрището, за да е свежа към обяд, когато трябваше да посрещне някои от най-богатите мъже на Далас, както навремето посрещаше и него. Стигна и до огромната къща, която някога бе наричал свой дом.

Сега Скот Фени беше бедното адвокатче на квартала.

Бяха изминали две години, откакто този живот бе останал назад в миналото му. Скот не бе скърбил по загубата на мястото си в правната кантора — „Форд-Стивънс“, нито за парите, които бе изкарвал като съдружник и преуспяващ адвокат, нито пък за нещата, които може да

си купи с тях: къщата, членството в клуба, колата... Е, колата му липсваше донякъде — червено „Ферари Модена“, което набираше 100 км/ч. за 4,5 секунди. Но пък сега имаше неща, които не се купуваха с пари и които никой не можеше да му отнеме по съдебен път. Имаше дъщерите си. Затова, макар сутрешният крос да му напомняше за миналото, той не изпитваше носталгия по него. Вече го бе прежалил.

Но не и Ребека.

Ребека не бе крещяла, не бе проклинала, дори не бе казала „сбогом“. Тя просто си бе тръгнала. Не поиска нищо от него и не взе нищо със себе си — нито своя дял от общото имущество, нито дрехите, нито дори детето им. След единайсет години брак тя просто искаше да се махне. Преди двацет и два месеца и осем дни си бе излязла от семейния дом и бе напуснала града с двацет и шест годишния помощник-треньор по голф и впоследствие национален вицешампион сред професионалистите, с когото се бяха запознали в кънтри клуба. Скот обвиняваше единствено себе си. Ако беше по-внимателен към нея, по-отзивчив към нуждите ѝ, по-грижовен, проявяващ повече... Повече от онова, което една жена търси у един мъж. И което Ребека бе търсила у него. Той не ѝ го бе дал и тя го бе открила при друг. В чуждо легло.

Сега спеше сам. Когато изобщо можеше да заспи. През останалото време лежеше буден, мислеше си за нея и се питаше дали някога ще усети любовта на жена, която да го докосва, прегръща, желае. Той искаше отново да обича, да изпита някогашната страст, да почувства онази физическа и духовна връзка между мъж и жена, слети в едно. Това бяха най-хубавите мигове в живота му. Единствените мигове с Ребека, които си спомняше сега.

Скот копнееше да сподели живота си с друга жена. Но не можеше да го направи — не и докато не разбере защо Ребека го напусна. Докато не изяснеше за себе си какво бе искала тя от него, което не бе успял да ѝ даде. Така, ако получеше втори шанс да обича, щеше да знае и да не допуска минали грешки. Но засега Скот Фени нямаше причина да се излежава сутрин до късно.

Затова излизаше да тича.

2

Скот влезе в малката къщичка през задната врата, водеща към кухнята, където го посрещна аромат на пържени яйца, наденички и кафе. Консуела вече беше дошла и приготвяше закуската.

— Добро утро, Консуела!

— *Buenos días*, сеньор Фени!

Консуела беше около трийсетгодишна закръглена жена. Беше католичка и имаше на шията си три кръстчета, а докато работеше, държеше запалени свещи на перваза на прозореца. Всяка сутрин Естебан Гарсия я докарваше с бебето на път за Далас, където работеше на строежите. Малката Мария седеше на високо столче в кухнята и се плескаше с каша по лицето. Скот се наведе над нея.

— Как се чувствате тази сутрин, сеньорита Мария де ла Роса-Гарсия?

В отговор тя изплю нещо зеленикаво.

— Дете не обича *bréco*! — обясни Консуела.

— Ако питаш мен, и аз не бих ял броколи на закуска.

Петнайсетмесечната Мария се усмихна на Скот, сякаш разбираше какво е казал. Той сбърчи вежди и потърка носа си в нейния — тя обожаваше това — после каза:

— Не щеш гадните броколи, нали, миличка? Кажи на мама, че искаш *huevos rancheros* и *chorizo*, за да пораснеш голяма и силна и да риташ топка с момчетата.

Родителите ѝ бяха мексикански имигранти, но Мария бе родена в Съединените щати и имаше право на американско гражданство. Тя вдигна ръчички към него.

— О, миличка, чичо Скоти не може да си играе с теб сега, трябва да работи!

Скот целуна детето по челцето, притисна го до себе си и по бузата му полепна каша от броколи. Избърса зеленото петно с потния си ръкав, грабна бутилка минерална вода от хладилника и се запъти към стаята на дъщерите си. Почука на вратата.

— Хайде, момичета, днес не мога да закъснявам! Имам заключителна пледоария.

Вратата се отвори и двете му единайсетгодишни дъщери се появиха на прага на малката спалня, облепена с плакати на рок групи и огромна снимка на Майкъл Джордан и пълна с книги, натрупани на рафтове и по пода, с дрехи, провесени върху облегалките на столовете. В ъгъла имаше телевизорче със стайна антена. Двете момичета бяха събрали леглата си, за да могат да си четат заедно вечер. Те имаха общи дрехи, решеха се една друга и бяха като сестри. А сега и законът ги определяше като такива.

Барбара (Бу) Фени беше по къси дънки, черна тениска с бял надпис: „Обичам Обама“ и зелени гуменки на бос крак. Рижата ѝ коса беше вързана на конска опашка. С всеки изминал ден все повече заприличваше на майка си. Пашамей (Шами) Джоунс-Фени беше по спортен екип, бели чорапки и черно-бели обувки с връзки. Тъмната ѝ кожа беше гладка като на бебе, а къдравата ѝ кестенява коса беше късо подстригана. Тя също заприличваше все повече на майка си. Едното момиче беше плод на проваления му брак, другото — на адвокатската му практика. Преди две години той бе защитавал майката на Шами по дело за убийство, което бяха спечелили, но само два месеца по-късно тя бе умряла от свръхдоза хероин. Шами си нямаше никого освен Бу и нейния баща адвокат и накрая той бе решил да я осинови.

— Добро утро, момичета!

— Здравей, мистър Фени — отвърна Шами.

— Колко ти е пулсът? — попита Бу.

— Не съм си го мерил.

— Чувстваш ли прималвяване, вие ли ти се свят? Имаш ли болки в гърдите?

— Не, Бу, нищо ми няма.

— И все пак, Скот, аз мисля, че трябва да внимаваш с холестерола.

— Аз пък мисля, че трябва да смениш тая тениска. В училище няма да им хареса много.

— Казах ѝ, мистър Фени — обади се Шами. — Казах ѝ, че не бива да носи тениска, която да напомня на богатите бели хора, че в Белия дом живее черен.

Консервативните републиканци в градчето — т.е. практически цялото население на Хайланд Парк — не бяха гласували за Обама. След изборите пък се бяха надявали, че Джордж У. Буш ще дойде да живее в Хайланд Парк и ще излекува раните им от поражението, но вместо това той се бе оттеглил в любимия си Северен Далас. Дори Дик Чейни се бе отказал от своя дом тук и се бе преселил в Джаксън Хоул, Уайоминг. Буш поне бе дал на някогашните си съграждани утешителна награда — президентска библиотека на името му на стойност 300 милиона долара, която да бъде изградена в кампуса на Южния методистки университет.

Бу вдигна рамене.

— Че какво могат да ми направят, пак да ме изгонят от училище в последния учебен ден?

Веднъж вече я бяха отстранили от занятия за седмица заради сбиване. И то с момче, което бе нарекло Шами „сажда“. Тогава Бу, която беше наблизко, го фрасна с юмрук в носа и го разплака пред всички. За момиче на нейните години тя имаше страхотно дясно кроше. Скот бе заплашил училищните власти със съд и — което беше още по-неприятно — че ще разкаже по местната телевизия за бялото момче, което обижда единствената цветнокожа ученичка в училището им, и те я бяха възстановили още на следващия ден. Когато защитаваше сестра си от хулигани и директорът на училището я заплашеше с дисциплинарно наказание, тя неизменно отвърщаше: „Свържете се с адвоката ми“.

— Консуела е приготвила закуската.

Момчетата тръгнаха към кухнята, а Скот към своята спалня. В предишната му огромна къща дори дрешникът му беше по-голям от тази кутийка. Той се съблече, влезе в тясната душкабина и застана под горещите струи. Къщата и всички материални придобивки, които някога бяха осмисляли живота му, бяха останали в миналото. Амбициозните му години, в които мъжът иска да докаже на света собствената си значимост, изразена в долари, бяха приключили. За повечето мъже те продължаваха до шейсет и дори повече и обикновено приключваха с инфаркт или позитивен резултат от преглед на простатата, когато те за пръв път се замисляха за смъртта. Ала не страхът от собствената му смърт бе сложил край на амбициите му още на 36 години. А смъртта на сина на един сенатор.

Той излезе от душа, избърсна се и облече костюм за 2000 долара. Костюмите му и Консуела — само това му бе останало от предишния живот. Тя отдавна се бе превърнала в член на семейството му, а костюмите още му ставаха. Все пак беше адвокат и се налагаше да ги облича.

Скот се върна в кухнята, където момичетата вече ядяха такос и се закачаха с Мария.

— Последен учебен ден, деца. — Той седна на масата и захапа своето тако, като се загледа в лицето на осиновената си дъщеря. — Шами, грим ли си слагаш?

— Руж, мистър Фени. Като Бионсе. Харесва ли ти?

— Какво е това Бионсе? И защо не ми казваш „татко“? Вече година и половина си при нас.

— Не ми се струва редно, мистър Фени.

— Защо?

— Защото ти си татко на Бу.

— Вече съм и твой баща, добре го запомни! — Той отпи от кафето си и попита: — И така, момичета, какво искате да правите през лятото?

— Другите деца ще ходят на Хавай, в Колорадо, Южна Франция...

— Ние не можем да си позволим това, Бу...

— Какво можем да си позволим?

— Да идем на палатка в някой от щатските паркове.

— Ами чудесно! По-рано не можехме да ходим на палатка. Тя не обичаше да се поти.

— Тя още ти е майка, Бу!

— Аз нямам майка.

От време на време Бу даваше воля на гнева си. Или може би беше срам? Всички в Хайланд Парк знаеха, че майка ѝ е избягала с тренъора по голф.

Скот отново насочи вниманието си към Шами, която също изглеждаше някак потисната.

— Усмихни се, Шами! Днес завършваш пети клас!

— Тя никога не се усмихва, защото другите деца ѝ се подиграват — каза Бу.

— Заради цвета на кожата ѝ?

— Заради зъбите.

— Заради зъбите?!

— Зъбите ми са криви, мистър Фени. Много ме е срам.

Шами имаше нужда от скоби. Поставянето им струваше десет хиляди долара. Скот плащаше общо трийсет хиляди долара здравни застраховки годишно за трима им, както и за Консуела и Мария, но те не включваха зъболекарски услуги.

— Мистър Фени, като започна да играя професионален баскетбол, как ще се снимам по рекламите с криви зъби? Ти виждал ли си зъбите на Майкъл Джордан? Като наниз бисери са.

— Миличка, ще намеря начин да ти поръчам. Още преди началото на следващата учебна година.

— Обещава ли, мистър Фени?

Той кимна.

— Обещавам.

Скоби за Шами. Поредният финансов ангажимент, който не бе сигурен, че ще изпълни. Също като ипотеката и наема за кантората. Но ако спечелеше делото днес и ако обвинението не обжалваше присъдата, и ако...

Бу стана и хвърли салфетката си на масата.

— Хайде да приключваме с тоя пети клас.

Десет минути по-късно Скот шофираше своя „Фолксваген Джета“ към училището на децата. Пътят му минаваше покрай палатите на най-важните хора в Далас, или поне на най-богатите. Улиците на Хайланд Парк вече не бяха празни. Майки водеха децата си на училище, бащи отиваха с колите си към центъра. От задната седалка се чу гласът на Шами, който звучеше престорено уплашено:

— Бу... виждам бели хора!

Двете се запревиваха от смях. Наскоро бяха гледали „Шесто чувство“ и оттогава все се шегуваха, измисляйки всевъзможни версии на репликата „Виждам мъртви хора“.

Разбира се, че Шами виждаше бели хора. В Хайланд Парк нямаше никакви други. В целия град живееше едно-единствено чернокожо семейство и едно чернокожо момиче на име Пашамей Джоунс-Фени. Хайланд Парк беше малко градче, пет квадратни километра, заобиколено от предградията на Далас — бяло петно сред многоцветния метрополис. Малко цветнокожи можеха да си позволят да живеят тук, тъй като средната цена на къщите беше около милион долара; а и тези, които можеха — главно футболни звезди от „Далас Каубойс“, баскетболисти от „Маверикс“, бейзболисти от „Тексас Рейнджърс“ — не си падаха по полицаи, които щяха да ги гледат изпод вежди и да ги спират за щяло и нещяло по улиците. В Хайланд Парк не обичаха цветнокожите.

— Скот — обади се Бу от задната седалка, — като няма да ходим в Южна Франция, може ли поне да имаме кабелна телевизия?

— Не.

— А да си купим мобилни телефони? Можем да си направим семеен абонамент.

— Не, не може.

— А да си направим профил във „Фейсбук“?

— Не.

— А да си пробием ушите?

— Не. Между другото, за какво ви е притрябвало да си пробивате ушите?

— Аз лично не мисля да си ги пробивам, мистър Фени — каза Шами.

— Скот, ние сме единствените деца в училище, които нямат кабелна телевизия, айфони и пробити уши и които не са гледали „Джуно“.

— Защото „Джуно“ е за деца над тринайсет години, а вие не сте ги навършили.

— Може да е за деца над тринайсет, понеже в него се разказвало за по-големи, но само веднъж се използвала мръсна дума.

— Деца говорят мръсни думи във филма?!

— Добрутрооо! Хайде де, Скот, та ние сме почти тийнейджърки!

— След две години, Бу. Няма да усетиш как ще минат. А сега се радвай, че си още на единайсет. Като пораснеш, детството ще ти липсва.

— На теб липсва ли ти?

— Ако искаш да знаеш, сега ми се ще да съм на девет!

— Защо на девет?

— Защото на десет загубих баща си.

— А пък ние на девет загубихме майките си!

Кое то си беше вярно. Момичетата помълчаха известно време, а после Бу каза:

— Е, не може ли поне кабелна телевизия да имаме? Само за лятото! *Моля те.*

— Бу...

— Скот, не ни е лесно да ходим на училище в Хайланд Парк!

— Защото нямате кабелна, така ли?

— Защото ни отбягват.

— Защо ви отбягват?

Беше ред на Шами да се намеси.

— Защото аз съм единственото чернокожо дете в града.

— Освен това сме единствените деца без майка. Като се разхождаме по улиците, хората ни гледат странно.

— И с кабел ще ви бъде по-лесно да го понесете?

— Да.

Досега Скот непреклонно бе отказвал на молбите им за кабелна телевизия. Но изведнъж почувства как решителността му се смекчава — след като не беше в състояние да им даде майка, поне можеше да им включи кабел. Беше на ръба да каже „да“, когато зърна погледите им в огледалото. Самодоволно ухилени, двете се побутваха съзаклятнически. За пореден път искаха да се наложат.

— Не.

— Но така няма да можем да гледаме повторението на „Сексът и градът“ като всички други деца!

— Петокласници гледат „Сексът и градът“?!

— Ъъъ... да оставим „Сексът и градът“, няма да можем да гледаме „Дискавъри“!

— Казах: не.

Бу се нацупи, което не беше в неин стил.

— Мишка му стара...

— Не казвай „мишка му стара“! Всеки се сеца какво искаш да кажеш.

— Но мишките са сладки животинки — защити я Шами. — Аз искам да си имам малка бяла мишчица...

Стигнаха до училището. Скот се чувстваше като неудачника на випуска, дошъл на юбилейна среща със съученици, когато трябваше да паркира неугледната си джета зад редицата лъскави мерцедеси, беемвета, лексуси, рейндж ровъри, а най-отпред и едно червено... „Ферари Модена“, като онова, което караше навремето! Той се вгледа по-внимателно: не *като*, а... *същото, неговото!* В страничното огледало за миг зърна лицето на мъжа зад волана.

Сид Грийнбърг.

Като съдружник във „Форд-Стивънс“, Скот бе назначил Сид направо от студентската скамейка и го бе научил на всичко, което самият той знаеше за правото и адвокатската практика. Сега Сид седеше на неговото бюро в ъгловия кабинет на шейсет и втория етаж, защитаваше интересите на някогашните му корпоративни клиенти и караше италианската му спортна кола за 200 хиляди долара. Неблагодарно копеле! За миг Скот усети аромата на кожената тапицерия и чу приглушеното ръмжение на четиристотинте конски сили зад гърба си. Дясната врата на ферарито се отвори и отвътре се подаде синчето на Сид — *хей, защо пререждаш, изчакай си реда до определеното място за слизане!* — но явно на Сид не му се чакаше на опашка заедно с простосмъртните. Скот поклати глава. *Типичен адвокат.* В този момент Сид се обърна назад, за да се огледа за идващи коли, преди да потегли. Лицето му беше разтегнато в широка усмивка. На Скот му се стори, че се присмива на джетата.

Присмивай ми се, Сид, но поне не пръскам пари за бензин като теб!

Сид Грийнбърг бе направил същия избор, както и Скот на неговата възраст. Преди две години бе решил всяка сутрин, идвайки на работа, да оставя съвестта си пред вратата и сега вече караше ферари. Докато по същото време Скот отново бе намерил захвърлената си съвест и сега караше джета.

— Скот, ти имаш нужда от секс!

Той изглежда Бу в огледалото за обратно виждане.

— *Какво?!*

— Изглеждаш стресиран. Видях те как се мръщиш. Сексът облекчава стреса.

— Ти пък откъде знаеш?

— От Мередит.

— Коя е Мередит?

— Онази в сутрешния блок по телевизията.

— Малките момичета трябва да гледат научнопопулярни филми, а не клюкарски предавания.

— Ти още малко и ще ме накараш да гледам анимационни филмчета. Не, благодаря. Между другото, Мередит каза, че стресът е основна причина за инфаркта на мъжете. Значи, ако правиш редовно секс, избягваш стреса и няма да получиш инфаркт... като бащата на Сара.

Бил Барнс, адвокат и далечен познат на Скот, бе починал неочаквано от инфаркт в началото на учебната година и сега малката Сара Барнс растеше без баща. Дъщерите на Скот и бездруго трепереха над здравето на баща си; всяко петънце по лицето му за тях беше кожен рак, всяко главоболие — мозъчен инсулт, всяка моментна разсеяност — знак за рано настъпил алцхаймер.

— Не се притеснявай, Бу. Няма да умра от инфаркт. Всеки ден тичам, тежа си все така деветдесет килограма, холестеролът ми е нисък...

— Освен това ни поставяш в неудобно положение...

— Така ли?! Как?

— Ти си висок, рус, красив, мъжествен, нямаш татуировки... Ти си мъжкарят на Хайланд Парк, а си нямаш приятелка! Другите деца смятат, че баща ни е мухльо.

— Едва ли е само защото си нямам приятелка.

— Мистър Фени, на теб ти трябва жена! — каза Шами.

— Като мис Досън — добави Бу.

Мис Досън преподаваше на четвърти клас и в момента регулираше движението на паркинга. Черната ѝ коса блестеше на утринното слънце. Едва ли имаше и трийсет. Всъщност Скот си бе мислил да я покани да излязат, но не бяха минали две години, откакто Ребека го бе напуснала. Днес мис Досън изглеждаше особено привлекателна с вталената си копринена блуза, подчертаваща тънката ѝ талия, и прилепналите си панталони, които...

— Мис Досън може да се навие да прави секс с теб!

— Мислиш ли? — попита Скот, внезапно заинтригуван. После се опомни и викна: — Как не те е срам, Бу!

Момичетата се изкикотиха. Те вече бяха чували за секса в часовете по здравно обучение в пети клас. Кое то си беше добре дошло за Скот — нямаше да се налага той да им обяснява нещата. Когато беше тринайсетгодишен, една вечер на масата майка му бе казала на баща му: „Бъч, време е да си поговорите със Скоти по мъжки, като баща и син. Нали разбираш, за секса“. При което Бъч Фени се бе обърнал към сина си: „Никакъв секс, точка. А сега ми подай картофената салата“. Ала в днешно време сексът се бе превърнал в нещо много по-сложно и опасно. Единайсетгодишни момиченца забременяваха и раждаха бебета, следователно децата бяха длъжни да знаят истината. Разясняването ѝ бе задача, която се падаше на него. И точно когато бе събрал кураж да пристъпи към изпълнението ѝ — дори си бе купил книга по въпроса — двете му бяха излезли из засада, въоръжени с факти. Слава богу. Едно сериозно препятствие в живота му на самотен баща бе успешно преодоляно.

— Мис Досън си пада по теб, Скот.

— Наистина ли?

— Здравата е хлътнала, мистър Фени. През обедната почивка все идва при нас, уж случайно, и ни вика: „Здравей, Бу! Здравей, Шами!“, а после пита: „Как е баща ви?“. Ние: „Както обикновено, мис Досън“. А тя се изчервява и вика: „Поздравете го от мен“. Много си пада по теб, мистър Фени.

— Пада си, казваш?

— Скот, на нашата възраст имаме нужда от майка! Покани я на среща. *Много те моля!*

— Ох... не знам.

— Бъди мъж, мистър Фени, покани я на среща!

Скот спря на мястото за слизване. Мис Досън отвори задната врата, надвеси се над момичетата и изчурулика:

— Здравей, Бу! Здравей, Шами!

Но през цялото време гледаше към Скот. Двете протегнаха шии напред и го целунаха едновременно по двете бузи, като прошепнаха в ушите му:

— Покани я!

— Веднага!

Слязоха от колата и изтичаха по пътеката към входа на училището. Преди да затвори вратата, мис Досън каза:

— Скот, ако те поканя на вечеря някой път това лято, ще дойдеш ли?

Той искаше да каже „да“, но каза „не“.

Лицето ѝ помръкна.

— Мис Досън...

— Казвам се Ким, Скот. От две години се обръщаш към мен на малко име.

— Извинявай, Ким, съжалявам. Трябва най-напред да приключа с някои неща... Бившата ми съпруга...

— Още колко време ще се чувстваш като нейна собственост, Скот?

— Не знам.

Тя затръшна вратата на колата му. Скот въздъхна и излезе от алеята за коли пред училището, мина по Лъвърс Лейн и излезе на магистралата, която водеше за центъра на Далас, като се опитваше да изтласка от съзнанието си Ким Досън и Ребека Фени и да се съсредоточи върху предстоящата си пледоария.

В този момент той дори не подозираше, че преди денят да приключи, бившата му съпруга отново ще завладее живота му.

3

В една съдебна зала на петнайсетия етаж на огромно административно здание в Централен Далас Скот Фени се обърна към дванайсетте съдебни заседатели:

— Преди четирийсет и шест години президентът Джон Кенеди беше убит само на няколко преки от мястото, където се намираме сега. Тогава световната преса нахлу в града ни, за да покаже неговата тъмна страна: полиция, която потъпкваше правата на чернокожите... окръжен прокурор, който печелеше гласове в северните предградия, защото пращаше в затвора чернокожите от южните гета; град, управляван само от богати бели хора, град, спечелил си прозвището „Столица на омразата“. Така изглеждаше Далас през шейсет и трета.

Съдебните заседатели бяха деветима бели, двама латиноси и един чернокож. Скот представляваше гражданите на Южен Далас в колективно дело срещу градската управа. Откакто напусна адвокатската кантора „Форд-Стивънс“, или по-точно откакто бе уволнен оттам преди две години, Скот беше минал на другата страна: от представител на корпорациите, които плащаха доста добре, той бе станал защитник на хората, които често нямаха средства да си платят защитата. Неособено удачен ход в кариерното му израстване, както биха посочили мнозина негови колеги: от представител на закриляните от закона да станеш защитник на онези, които Далас беше заплюл в лицата, на лишените от имущество, права и респект.

Такъв беше случаят и този ден.

— Показаният тогава образ на Далас потресе света, включително света на бизнеса. А преди и над всичко Далас беше град на едрия бизнес, град, който се управляваше от бизнеса и съществуваше чрез бизнеса. И ето, богатите бели бизнесмени, които владееха Далас, решиха да поизлъскаят имиджа на града.

Той направи кратка пауза и продължи:

— Някога улиците на Централен Далас бяха осеяни с долнопробни заведения, стриптийз барове и магазини за алкохол.

Крупните бизнесмени много искаха да закрият магазините за алкохол, но не можеха, защото те се ползваха от закрилата на градския регулационен план. Затова едрият бизнес сключи сделка с търговците на алкохол: ако се изнесат от центъра в южните квартали, ще ги оставят да правят каквото си искат. Не в Северен Далас, където живееха белите, а в Южен, в кварталите на чернокожите.

Мислите му течаха все по-подредено.

— По онова време Южен Далас беше процъфтяващ район на малки предприятия и еднофамилни къщи. Днес там има триста магазина за алкохол — по десет на квадратен километър — и Южен Далас се е превърнал в район на пияници, пласъори на дрога, наркомани, проститутки, наркобърлоги... в район на улична престъпност. Жителите му са затворници в собствените си домове, крият се ден и нощ зад решетки и резета. В Южен Далас няма квартални бакалии, няма молове, няма „Старбъкс“. Само алкохол и безнадеждност. В тази реалност прекарват всеки миг от живота си хората там. Въпросните бизнесмени промениха имиджа на Далас, но не и реалността в града ни.

Дванайсет чифта очи бяха вперени в него.

— Но вие можете да промените тази реалност. И то още днес. Можете да махнете магазините за алкохол от Южен Далас и да дадете надежда на жителите му. Още тук, още сега вие имате власт да промените Далас. Тези алкохолни магазини са защитени от регулационния план, също както навремето в Централен Далас. Единственият начин да ги махнем, е, като ги изкупим на цена от сто милиона долара. Градската управа твърди, че има желание да благоустрои Южен Далас, но не може да си позволи тази цена. Икономиката била виновна, казват те. Разбира се, общината може да си позволи да изхарчи милиарди за хотел с конгресен център, за закрито баскетболно игрище, за проекта „Тринити Ривър“, за всяка една прищявка на Северен Далас, но не е по силите ѝ да се отърве от алкохолните магазини в Южен Далас.

Скот си пое дъх и продължи:

— В Далас живеят един милион души. Сто милиона долара прави по сто долара на човек. Това е всичко. Сто долара на човек, и край на алкохолните магазини в Южен Далас. Сто долара на човек, и край на всякакви там наркомани, пласъори, пияници и проститутки, на

наркобърлогите и уличната престъпност. Сто милиона долара, и жителите на Южен Далас ще махнат решетките от прозорците и резетата от вратите си, ще излязат от затвора, какъвто е за тях собственият им дом, и ще възродят градската си среда. Сто долара им решават въпроса. Сто долара, дами и господа. Вие имате власт да го направите.

Скот разпери ръце наред съдебната зала като евангелистки проповедник, който се обръща към телевизионната си аудиторията.

— Тук именно се крие властта на обикновените хора като вас. Способността ви да променяте нещата към добро. В съдебни зали като тази се извършва истинската промяна в Америка. Извършват я съдебни заседатели като вас, събрали куража да се изправят срещу тютюневите гиганти, срещу фармацевтичните компании, срещу Уолстрийт, дори срещу собственото си правителство. Доблестни граждани, които не се боят да вземат правилното решение. Да променят Америка и да направят живота по-добър. Хора като вас. Сега е вашият шанс да промените Далас.

Но те не се възползваха от шанса си. Само след час — време, колкото да обядват, да отидат до тоалетната и да подложат въпроса на еднократно гласуване — те се върнаха в съдебната зала и обявиха резултата: девет на три в полза на градските власти. Деветимата бели срещу тримата представители на малцинствата. Северен срещу Южен Далас. Богати срещу бедни.

Колко типично.

Съдия Бъфорд освободи заседателите и повика Скот в кабинета си, след което изчезна през вратата зад подиума.

Скот каза няколко утешителни думи на главната ищца Мейбъл Джонсън — чернокожа жителка на Южен Далас, чийто дом се намираше недалеч от кръстовището на булевардите „Мартин Лутър Кинг“ и „Малкълм Мейбъл“. Беше самотна майка. На път за училище и обратно трите ѝ дъщери минаваха покрай половин дузина алкохолни магазини. Тя с мъка сподави сълзите си.

— Съжалявам, мистър Фени.

— Не, аз съжалявам, Мейбъл. Съжалявам, че не успях да помогна за подобряване на твоя живот и живота на децата ти. На

всички деца там при вас.

„Там при вас.“ Сякаш жената живееше някъде в Мексико, а не на километър и половина южно от зданието на съда. Тя вдигна ръка и го докосна по бузата.

— Вие си оставате моят герой, мистър Фени.

— Но аз загубих.

— Поне се опитайте.

Мейбъл го прегърна, после се обърна и си тръгна. Скот седна на масата на ищците и се загледа във върховете на обувките си. Той вече не представляваше елитната адвокатска клиентела на Далас. Сега самото споменаване на клиентите му пред сбирки на адвокатската колегия предизвикваше у останалите тъжно поклащане на глави или приглушени хихикания в шепа. Скот вече не работеше на онази благодатна територия, където се правеха луди пари. Хонорарите му не бяха големи. За него правото вече не беше състезателна игра, подобна на американския футбол. Беше загубил играта. А Скот Фени не беше човек, свикнал да губи — нито на футболния терен, нито в съда. Само преди две години в същата тази съдебна зала той бе пожънал най-голямата си победа като адвокат — оправдателната присъда за майката на Шами. Но последните две години бяха донесли само поражения в живота му.

Той се бе опитал да промени света. И не бе успял.

Докато гледаше съсредоточено в краката си, в зрителното му поле влезе още един чифт обувки — кафяви, от естествена кожа, с връзки. Той знаеше чии са, преди да бе вдигнал глава.

— Страхотна пледоария, Скоти. За малко да извадя сто долара и да си платя дела. За малко.

Скот вдигна очи и видя Дан Форд насреща си. Плешивият Дан беше шейсет и две годишен, старши съдружник във „Форд-Стивънс“ — даласката кантора с двеста и петдесет адвокати, за която бе работил и Скот Фени. Дан Форд беше човекът, научил Скот на всичко, което си струваше да се знае за адвокатската практика; човекът, който в течение на седем години му беше повече от баща; и в крайна сметка човекът, който еднолично бе съсипал перфектния му живот. Днес Дан бе дошъл за пледоариите, защото „Форд-Стивънс“ бяха предоставили екип от десет адвокати да защитават градската управа. И бяха спечелили делото. Щяха да изкарат милиони от хонорари. Което обясняваше

широката усмивка върху лицето на Дан Форд, когато му подаде ръка. Докато се здрависваха, усмивката отстъпи място на съчувствие.

— Ех, Скоти... Ти се опитваш да оправиш света, вместо да оправиш себе си. Да правиш добро вместо пари. Пропиляваш таланта си, синко. Върни се при нас. Може да получиш някогашния си кабинет.

— Имам си кабинет.

— Да, но старият ти кабинет върви в комплект с ферари, огромна къща в Хайланд Парк, членство в кънтри клуба и годишна заплата от един милион долара.

Един милион долара. Странно — първата мисъл на Скот при споменаването на сумата не беше за ферарито или къщата, а още по-малко за кънтри клуба, където Ребека бе срещнала онзи треньор по голф. Първата му мисъл беше за зъбните скоби на Шами.

— Сид кара ферарито и се разполага в кабинета ми.

— Ако се върнеш, ще си ги получиш обратно. Скоти, като те наблюдавах днес, все едно гледах как расов състезателен кон тегли каруца със смет. Стана ми тъжно, като си помислих какви пари би могъл да изкарваш. Онова дело за проститутката те направи известен; сега би могъл да имаш най-влиятелните клиенти в Тексас. А вместо това си се загрижил за дребните хора, гледаш тях да уредиш вместо себе си. Това дело на комисиона ли си го поел?

Адвокати на неговата възраст в големите кантори като „Форд-Стивънс“ вземаха по 750 долара на час, като минималната единица време за таксуване беше шест минути. Така дори трийсетина секунди, нужни за прочитането на едно кратко писмо, или едноминутен разговор по телефона струваха на клиента 75 долара. Но не и на клиентите на Скот. Той отдавна вече не ги таксуваше на час. Работеше на комисиона — процент от присъдената сума при спечелено дело. Докато големите фирми таксуваха клиента и печелеха пари дори при загуба на делото, Скот Фени печелеше само когато клиентът печелеше. Днешният ден не беше такъв.

— Една трета от нула е нула, Скоти. Ние получихме милиони от това дело, докато ти получи една прегръдка от клиентката си. Доволен ли си?

— Защо искаш да се върна при теб? Та аз току-що загубих.

Дан махна презрително.

— И Господ да бе слязъл на земята, и той нямаше да спечели това дело, не и в Далас. Но ти трябваше да спечелиш. И щеше, ако беше на наша страна. Върни се при нас и отново ще печелиш дела.

— За корпорации.

— Които си плащат.

— Не се оплаквам.

— Чувам други работи. Дължиш пари за наема на кантората, не плащаш заплати на служителите си. Заслужаваш доста повече.

Навремето Скот бе получавал доста повече. Във „Форд-Стивънс“ той бе изкарвал по 750 000 годишно плюс бонуси. Сега едва скърпваше 100 000, и то в добра година. А сегашната не беше добра. Скот бе изхарчил спестяванията си до цент. Беше разорен.

— Да, можеш да прекараш остатъка от живота си в борба за загубени каузи. Но как ще се погрижиш за момичетата си, как ще им платиш образованието, сватбите?...

Зъбните скоби.

— Имаш ли застраховка „Живот“?

— Не.

— Ами ако умреш? Кой ще ги гледа?

В завещанието си той бе посочил своите съдружници, съпрузите Боби Херин и Карин Дъглас, като попечители на двете момичета в случай на негова преждевременна смърт.

— Те дали ще могат да си позволят още две деца?

Едва ли. Самите Боби и Карин очакваха първото си дете.

— Смяташ да изпратиш тези две умни деца в щатския университет? Не искаш ли да им дадеш по-добро образование? Харвард, Йейл, преди това в Уелсли? Представи си само колко би се гордял, ако постъпят в толкова престижен колеж. С такова образование ги чака бъдеще без ограничения. Но докато станат на осемнайсет, то вече ще струва по сто хиляди годишно. Умножи го по две, прави доста пари, Скоти. Или може би смяташ да поискаш от Ребека да им плати образованието?

— *Ребека?!*

— Видя ли оня копелдак как спечели още един турнир? Трей имам предвид.

Трей Ролинс беше мъжът, с когото бе избягала съпругата на Скот. Дан клатеше глава в престорено учудване.

— Преди две години ме учеше как да замахвам, а сега е звезда, печели турнири и милиони. Ти също можеш, Скоти. Да изкарваш пари, имам предвид. Какво разправяше едно време на стажантите си? „Ако искате да играете на късмет, вървете в Лас Вегас. А ако искате на четирийсет да не си знаете парите, елате в нашата кантора.“ Ти си едва на трийсет и осем. Имаш още време да спасиш кариерата си. Само дето няма да работиш за „Форд-Стивънс“.

— Какво искаш да кажеш?

Дан Форд замълча и пое дълбоко въздух в дробовете си, сякаш се канеше да направи важно съобщение.

— Как ти звучи „Форд-Фени“?

— „Форд-Фени“?

— Името ти ще е отвън на входа, до моето, където му е мястото. Където винаги му е било мястото. Скоти, ти ми беше като син!

— Докато не ме уволни. Какво беше това, сурова бащинска обич?

Един-единствен път Скот бе отказал да се подчини на волята на Дан Форд. Кое то му бе струвало кариерата.

— Това беше грешка. Имам достатъчно мъжество, за да си го призная. Надявам се, че и ти ще проявиш мъжество да ми простиш. — Дан вдигна рамене. — Мак вече не е между живите, така че няма конфликт на интереси.

Сенатор Мак Маккол бе починал преди година от рак на простатата. Той беше дългогодишен клиент на „Форд-Стивънс“. Конфликтът на интереси бе възникнал, когато Скот бе служебно назначен от съдия Бъфорд да представлява майката на Шами — чернокожа проститутка на име Шауанда Джоунс, обвинена в убийството на Кларк Маккол, сина на сенатора, след като той ползвал услугите ѝ една съботна вечер. Тогава Дан Форд бе наредил на Скот да си направи отвод, за да не пострада президентската кандидатура на Маккол, но Скот бе отказал и Дан го бе уволнил. С което амбициозните години от кариерата на Скот Фени бяха приключили внезапно.

— Скоти, при нас бизнесът процъфтява. Откакто напусна, съм назначил петдесет нови адвокати. Ела и се възползвай.

— Процъфтява? В тази икономическа криза?

— Фалити, моето момче. Никога преди не е имало толкова фалити на фирми, а адвокатите получават парите си първи, преди

кредиторите. — Дан се изсмя гърлено. — В днешно време и за да забогатееш, и за да фалираш, ти трябва адвокат. Не е ли велика американската демокрация?

Усмивката на Дан се стопи; той вдигна ръка и бащински я положи върху рамото на ученика си.

— Върни се във фирмата. Подреди живота си, а и живота на момичетата.

— Дан...

— Помисли си, Скоти, става ли? Помисли си кое би било най-добре за децата ти.

— Дадено.

Двамата се здрависаха отново, а после Дан се обърна и си тръгна, потраквайки с токовете на скъпите си обувки по излъскания паркет. Постепенно стъпките му заглъхнаха и Скот остана сам в огромната зала, сам с поражението си. Сам с мислите си.

Един милион долара годишно. Всяка година. Година след година. Колеж. Сватби. Ипотека. Летувания. Кабелна телевизия. Айфони. Зъбни скоби. Всичко, което момичетата искаха, от което имаха нужда. С изключение на майка. А от него се искаше едно: да се върне към тъмната страна в адвокатския бизнес. Да работи за корпорации, заплащащи по 750 долара на час на адвокати, готови да се продадат с наддаване.

А защо не?

Ако навремето беше играл професионален футбол, едва ли щеше да се хване при някой слаб, вечно губещ отбор само за да изравни шансовете му за победа. Щеше да се продаде за най-високата възможна цена. Нима някой упрекваше Алекс Родригес, че получава по 25 милиона годишно, като играе бейзбол в „Янкис“ — най-богатия отбор, който печелеше всички мачове. Защо Скот Фени да играе за слаби, вечно губещи отбори? Защо да не пожъне подобаващо възнаграждение за таланта, който имаше? Кой щеше да се погрижи за двете му момичета? Защо да не ги заведе в Южна Франция или в скъпите курорти на Колорадо? Защо да не ги запише в Уелсли, прочутия девически колеж? Защо Шами да няма здрави и равни зъби?

Кое му пречеше да бъде богат като мъжа, с когото бе избягала жена му?

Окръжният съдия Самюъл Бъфорд беше вече на седемдесет и осем. Очилата за четене с тежки черни рамки изглеждаха твърде големи за изпитото му лице. От гъстата му някога коса след химиотерапията бяха останали само рехави бели кичури. Мнозина казваха, че Сам Бъфорд ще умре на съдийската маса.

— Трябваше да спечелиш — каза той, когато Скот влезе в кабинета му.

Скот вдигна рамене.

— Едно загубено дело повече или по-малко...

— Поредната загубена кауза.

— Все някой трябва да губи тия дела, Ваша Светлост, иначе нямаше да им викаме загубени каузи.

Съдията му посочи стола. Скот седна и се загледа в мършавата му фигура зад огромното бюро. Стори му се още по-дребен в голямото кожено кресло на фона на отрупаните с книги, високи до тавана рафтове. Всеки път съдията му изглеждаше все по-смален, сякаш се стапяше пред очите му. Имаше вид на смъртник — напомняше му на собствената му майка, когато ракът вече я бе победил и тя го знаеше. В магистратските среди се говореше за съдията Самюъл Бъфорд като за жива легенда. Легенда — да, но едва ли щеше да остане дълго жива.

— Скот, ти не можеш да промениш света, ако не си в състояние да си плащаш сметките. Няма да ти навреди от време на време да си намираш клиенти, които плащат.

— И да помагам на богатите да стават още по-богати... Това поприще ме изпълва с все по-малко възторг.

Съдията му кимна разбиращо.

— Минеш ли определена граница, вече няма връщане назад.

Двамата се изгледаха с уважение, като сродни души.

— Как се чувствате, Ваша Светлост?

— Докторите ми дават шест месеца.

Сам Бъфорд имаше рак на мозъка в напреднала фаза. Но той се бе заинатил да не умира, докато не разчисти делата на бюрото си.

— Защо не се пенсионирате, за да прекарвате повече време у дома?

— И какво да правя там? Жена ми почина преди десет години, децата и внуците живеят в други щати, голф не играя... — Съдията замълча и се поусмихна, сякаш си спомняше нещо приятно. — Скот, разказвал ли съм ти, че преди две години, по време на онова дело, за малко не излязох в пенсия?

— Делото за убийството на Маккол?

Бъфорд кимна.

— Не, сър, не сте ми казвали.

— Може би съм мислел да ти разправам, но ти повече не се върна този ден, след като прие да станеш адвокат на онова момиче. Това ми даде надежда.

— Надежда за какво?

— За правото... за професията на юриста... за живота като цяло. Радвам се, че ти се върна. И че аз не се пенсионирах. — Той посочи с палец дебелиите правни книги зад гърба си. — Това е моят живот. След трийсет години съдийство и аз съм свършил нещо полезно.

Сам Бъфорд размахваше дървеното чукче още от времето, когато Скот беше в първо отделение. Всички най-тежки и заплетени дела в Далас бяха минали през него, но той щеше завинаги да бъде запомнен — и ненавиждан от мнозина — с това, че бе постановил десегрегацията на държавните училища, за да могат децата на чернокожите и на белите да получават едно и също образование.

— Да, Ваша Светлост, свършихте. Вие сте един добър съдия.

— Ти също би могъл да бъдеш.

— Да бъда какво?

— Добър федерален съдия.

— Аз?! Федерален съдия?

— Скот, моето място скоро ще се оваканти. Бих могъл да те предложа.

— Ваша Светлост, Маккол може да не е между живите, но двамата сенатори от Тексас са си все така републиканци. Те никога не биха одобрили за федерален съдия един адвокат, съдил корпорацията,

която е дала парите за кампанията им. А пък без тяхното одобрение президентът няма да ме номинира.

По силата на Член 2 от Конституцията на Съединените щати Сенатът трябваше да утвърди всеки федерален съдия, предложен от президента. Когато един съдия бъдеше номиниран за член на Върховния съд, в Сената се разиграваха кървави битки между различни лобита, всяко преследващо свои прагматични цели — правото на аборт, браковете между хомосексуалисти, правото на гражданите да притежават бойно огнестрелно оръжие — понеже всички те прекрасно знаеха, че от въпросните деветима съдии зависеше решаването на най-спорните въпроси на деня, доколкото едно постановление на Върховния съд имаше силата на закон.

Номинациите за Апелативния съд бяха може би по-малко кървави, но това бе само степенна разлика, защото всеки апелативен съдия беше потенциален бъдещ член на Върховния съд. Но пък съдиите в окръжните съдилища — онези, които гледат делата на първа инстанция — бяха длъжни да се съобразяват с постановленията на Апелативния и на Върховния съд, затова лобистите бяха в бойна готовност и при техните номинации. Вследствие на всичко това съдиите, които оглавяваха федералните съдебни окръзи, на практика се номинираха от двамата сенатори на съответния щат, където се намираше съдебният окръг, като утвърждаването им бе една чисто формална процедура. Това се наричаше „сенаторска куртоазия“ — ти не отхвърляш номинациите в моя щат и аз не отхвърлям номинациите в твоя.

Съдията му се усмихна лукаво.

— Ако не си чувал, Скот, аз съм жива легенда в правото. — Костеливият показалец посочи телефона на бюрото. — Мога, ако искам, да позвъня на президента и той ще ми вдигне. И няма как да не удовлетвори последното желание на една жива легенда, макар и умираща. А пък на нашите сенатори републиканци им е необходим подписът му върху скапаните им закони, за да бъдат преизбрани — нещо, което за тях е далеч по-важно от личността на федералния съдия в Далас.

— Но самият аз не съм сигурен дали ставам за федерален съдия...

— Ставаш, разбира се! Та ти притежаваш единствената необходима квалификация!

— И коя е тя?

— Човечността.

— Но...

— Един ден ще станеш на моите години, Скот, и ще се изправиш пред смъртта. Тогава ще погледнеш назад и както правя аз сега, ще поискаш да оцениш преживяното. Ще се запиташ дали си е струвало, дали светът с нещо е забелязал присъствието ти. Това е важно за един човек.

През последните две години Скот на собствен гръб се бе убедил, че онзи, който съди собствения си живот, е най-строгийт съдия.

— Ако ти не наследиш поста ми, Скот, ще го заеме някой юрист политик. И той ще бъде безогледен кариерист, човек, който не би взел трудните решения, полагащи се на един съдия от страх, че те могат да навредят на политическата му кариера. Няма по-опасно животно от амбициозния съдия.

— Ваша Светлост, аз...

— Назначението е до живот, Скот. Цял живот ще ти плащат, за да помагаш на... как ги нарече твоите клиенти?

— Заплюти в лицата.

— Именно. На заплютите в лицата. Би могъл да хванеш оня, който ги е заплюл, за яката и да му дадеш да се разбере в съдебната зала. И от това животът им да стане поне малко по-хубав... или по-малко несправедлив. А и ще живееш добре: гарантирана заплата, пенсия, здравна застраховка. Ще се гордееш със себе си, Скот, а и ще можеш да се погрижиш за двете момичета.

Съдията се облегна назад и изпусна въздуха от дробовете си, видимо изтощен от усилието. Скот имаше болезненото чувство, че сякаш ще загуби свой роднина. Ако за него Дан Форд бе строгият втори баща, Сам Бъфорд беше любимият дядо. Не че съдията би се радвал на роднинска връзка с бившия началник на Скот.

— Мярнах Дан Форд в съдебната зала. Може би се опитва да те подмами обратно във „Форд-Стивънс“?

Скот кимна.

— „Форд-Фени“. Името ми ще е на табелата и ще получавам един милион годишно.

— Сериозни пари. — Съдията се закашля. — Да помагаш на хората или да помогнеш на себе си, това е решението, което един адвокат трябва да взема ежедневно, както повечето хора трябва да избират между мюсли и омлет за закуска. Във „Форд-Фени“ ти несъмнено ще помогнеш на себе си. А като съдия Фени ще помагаш на хората.

— Струва ли си, Ваша Светлост?

— Определено си струва.

Окръжен съдия Атикъс Скот Фени. Майка му би се гордяла с него.

— Скот, аз бих умрял щастлив, ако знам, че ти седиш на стола ми. Мога ли да те предложа?

— Да, сър. И съм ви много благодарен.

Скот стана и стисна ръката на Сам Бъфорд. Това беше последната им среща.

За пръв път от две години насам Атикъс Скот Фени бе изправен пред избор.

Опция А бе да се завърне в адвокатската кантора в Централен Далас срещу един милион долара годишна заплата, да се отдаде на една успешна професионална кариера, като помага на богати хора да стават още по-богати, в отплата за което самият той да печели страхотно, да кара ферари, да живее в огромна къща в тузарско предградие, да членува в клуб заедно с други богати бели хора. И да си намери нова красива жена, привлечена от материалния му успех. Да води живот, за какъвто повечето адвокати само биха могли да мечтаят. За което се искаше единствено да позвъни на Дан Форд и да каже „да“ на „Форд-Фени“.

Опция Б му даваше възможност да се преквалифицира във федерален съдия с годишна заплата 169 000 долара — да отдаде живота си в служба на правото и правдата, срещу което да получава редовен и гарантиран доход, платен годишен отпуск, пенсионно осигуряване и здравна застраховка (включваща зъболекарски услуги). Да бъде горд със себе си и да е в състояние да се погрижи за дъщерите си. Да живее един хубав, смислен, достоен живот. За да постигне опция Б обаче, на него му бе нужна подкрепата на двамата сенатори

републиканци от Тексас и одобрение от Сената. Дори съдия Бъфорд да застанеше зад гърба му, тази подкрепа далеч не му бе гарантирана.

Разбира се, имаше и опция В: да продължи с досегашния си живот на борба за неосъществими каузи, да губи дело след дело и да не може да изкара достатъчно пари, за да си покрие ипотеката, режийните на кантората, да не може да заведе дъщерите си на екскурзия, да не е в състояние един ден да им плати колежа, нито сега скобите на Шами.

Той мислено зачеркна опция В.

Навремето, когато искаше да се усамоти за размисъл, обичаше да кара ферарито из улиците на Далас. Странно, в джетата мисленето не му спореше толкова. Той паркира колата, влезе в кантората на „Фени, Херин, Дъглас“ — стара двуетажна къща във викториански стил южно от Хайланд Парк — и завари целия си персонал, скупчен в рецепцията. Приличаха на героите от филма „Изгубени“: Боби Херин — трийсет и осем годишен, нисък и набит, с рядка косица и надупчено от шарка лице, винаги готов да пусне някоя остроумна забележка; Карин Дъглас — убийствено интелигентната и доста хубавичка колежка и приятелка (и отскоро съпруга) на Боби, с десет години по-млада от него и бременна в седмия месец; Карлос Ернандес — дваисет и осем годишен пуерториканец, излъчващ мачизъм през всяка пора на татуираното си тяло, метър и осемдесет на ръст и деветдесет килограма чиста мускулатура, който превеждаше от испански, докато се обучаваше за правен помощник в кантората; и накрая Луис Райт — трийсетгодишният добродушен чернокож великан с няколко златни зъба в устата, съвместяващ длъжностите шофьор на кантората и бодигард на семейство Фени. Този ден израженията им бяха мрачни и напрегнати като на корабокрушенци, които току-що са разбрали, че няма никога да се измъкнат от пустинен остров.

— Хайде, хайде, деца, не губим за пръв път дело!

— Ама и делото ли загубихме?!

Скот въздъхна.

— Да, Боби, загубихме го.

— Май и този месец ще караме без заплати — обади се Карлос и Луис го стрелна с гневен поглед.

— Не се тревожи, Карлос, ще измислим нещо.

Никой не отговори.

— *Какво?!*

Всички едновременно погледнаха към Боби, който явно бе изтеглил късата клечка, и мълчаливо се разотидоха по стаите си. Преди да изчезне зад ъгъла, Луис подвижна през рамо:

— Мистър Фени, благодаря за новата книга!

Както Шами не се решаваше да му каже татко, така и Луис отказваше да го нарича Скот.

— Онази от Фицджералд — поясни Луис. — Много ми харесва. — Той изпъчи гърди като Шекспиров актьор, пое си дълбоко въздух и изрецитира: „Тъй се борим с вълните, лодки срещу течението, непрестанно отнасяни назад в миналото“.

Френсис Скот щеше да се окаже прав — животът непрестанно връщаше Атикъс Скот Фени в миналото му.

— Много добре, Луис!

С гордо вдигната глава Луис излезе от стаята.

— Коя е новата книга на месеца? — попита Боби.

Луис нямаше дори гимназиална диплома — завършил бе едва девети клас, но беше буден и любознателен. Скот му бе помогнал да се пристрасти към четенето. Всеки месец му даваше по една книга. Предишния месец това беше „Великият Гетсби“.

— „Няма място за старите кучета“.

— Страхотна е. Филмът също.

Скот се качи по стълбите към кабинета си. Боби тръгна след него, като мляскаше с дъвката, с която се опитваше да замени цигарите, откакто бе разбрал, че ще става баща.

— Какво ще кажеш за Били? — попита той.

Търсеха име на бебето.

— Звучи ми малко несериозно.

— Джоуи?

— Може би...

— Сид?

— В никакъв случай!

Скот и Боби бяха съученици и състуденти и бяха живели заедно на квартира в Хайланд Парк. Футболните подвизи на Скот му бяха откrehнали, поне първоначално, вратата към успеха в Далас. Боби не беше футболна звезда и същата тази врата се бе затръшнала под носа му. След завършване на Юридическия факултет на Южния методистки

университет Скот бе постъпил във „Форд-Стивънс“, където постепенно се бе издигнал до съдружник, докато Боби едва бе свързвал двата края като адвокат със своя малка кантора в Източен Далас. Съдбата ги бе събрала отново покрай делото за убийството на Маккол. Оттогава бяха станали неразделни приятели и колеги.

Боби пристъпи в кабинета на Скот.

— Ъъъ... Скоти, тази сутрин по новините...

— Боби, няма да повярваш какво предложение ми направи Бъфорд!

— Какво?

— Иска да ме издигне за федерален съдия, да заема мястото му.

— Сериозно? Ами това е... това е направо страхотно, Скоти!

Боби бе престанал да мляска с дъвката. Скот веднага забеляза загрижеността по лицето на приятеля си. Боби се гласеше да става баща, а Скот можеше да напусне кантората. Тя и сега едва се крепеше на повърхността, а без водещия си адвокат щеше да загине.

— Боби, един федерален съдия има право да наеме на щат адвокати по свой избор, като теб и Карин. Също и Карлос за помощник-адвокат, а и за Луис... ъъъ, ще помисля за някакво местенце.

— Искаш да кажеш, че ще станем държавни служители?

— С пълни социални осигуровки. Все пак ще работиш за федералното правителство.

— Никога не съм бил на служба със социални осигуровки. То вярно, че аз никога не съм имал истинска работа.

— Е, сега ще имаш.

— Ако те одобрят.

— Има една малка пречка.

— Двамата сенатори републиканци? На твое място не бих бързал да се радвам на социалните си осигуровки. А какво ще стане с клиентите ни?

— Гражданските иски са федерални дела и се гледат от федерални съдии.

Скот зае мястото си зад бюрото, облегна се назад и вдигна крака на плота. Боби седна срещу него. И двамата мълчаха, замислени за професионалното си бъдеще. Погледът на Скот неусетно се зарея навън, към блесналите небостъргачи на Далас, които приличаха на

цветен рекламен плакат в рамката на прозореца. За пореден път те намигваха подмамващо на Скот Фени. Но беше ли той готов да се върне в ъгловия кабинет на шейсет и втория етаж, или щеше да предпочете съдийския стол във федералния съд? Милион или 169 000 годишно? Управляващ съдружник във „Форд-Фени“ или съдия Фени?

— От теб ще стане добър съдия, Скоти.

— Благодаря ти, Боби. Та... какво искаше да ми кажеш?

— Тъъ... аха!

Челюстите на Боби яростно замачкаха дъвката. Той изпусна шумно въздуха от дробовете си.

— В Галвестън е станало убийство и... тя е арестувана по обвинение, че го е...

— Коя тя?!

Боби отвори уста да отговори, но в този момент телефонът на Скот иззвъня. Той вдигна пръст, притисна слушалката до ухото си и каза:

— Скот Фени.

Чу тежка въздишка, или по-скоро хлип, и един познат глас, който не бе чувал от двайсет и два месеца, каза:

— Скот... Ребека е. Имам нужда от теб!

Щяха да прекарат лятната си ваканция на остров Галвестън.

В понеделник сутринта Скот не мислеше за „Форд-Фени“, а още по-малко за съдийското място. Мислеше единствено за Ребека Фени. Бившата му съпруга се намираше в окръжния арест на Галвестън, обвинена в убийството на Трей Ролинс.

Скот пътуваше с джетата по междущатската магистрала 45, прекосявайки Източен Тексас. На седалката до него седеше Консуела и мълвеше молитви, като потракаваше с броеницата си. Консуела изпитваше смъртен ужас от магистралите на Тексас. Отзад Бу и Шами гледаха „Хана Монтана“ на портативния плейър, а малката Мария спеше в бебешкото столче между двете. В огледалото Скот виждаше синята тойота приус на Боби и Карин, а зад нея — черния додж чарджър на Луис, в който пътуваше и Карлос.

— Божичко, мистър Фени, какво е това? — Шами сочеше през левия прозорец към двайсетметровата бяла статуя на мъж, която се извисяваше над магистралата като гигантски пътен полицаи.

— Това е Сам Хюстън. Бащата на Тексас.

— А ти знаеш ли, мистър Фени, че Сам Хюстън и една банда бели са откраднали Тексас от мексиканците?

В пети клас освен за секса явно учеха и за Сам Хюстън.

— Чувал съм нещо такова.

— Нашата учителка каза, че сега мексиканците си връщат щата, като всичките се преселват тук.

— Какво е това? — попита на свой ред Бу.

Намираха се в Хънтсвил, град на сто и десет километра на север от Хюстън, който се славеше с две забележителности — статуята на Сам Хюстън и щатския затвор. В огледалото Скот видя как Бу се взираше с любопитство в печалните тухлени сгради, заобиколени от високи телени мрежи и охранявани от въоръжени пазачи в кули на всеки ъгъл. В такива сгради зад такива телени мрежи щатът Тексас държеше своите 155 000 затворници.

— Затвор — отвърна Скот.

В огледалото за обратно виждане Скот проследи как Бу изви глава назад и остана загледана в очертанията на затвора, докато се загубиха в далечината. После се обърна напред. Лицето ѝ беше преbledняло. Скот се досети, че мисли за майка си. Убийството бе отразено в новинарските емисии на телевизиите в петък и събота вечер и по всяка вероятност оттогава се превърташе из всички кабелни мрежи; добре поне че семейство Фени нямаха кабелна телевизия. Той беше казал на Бу за майка ѝ, но поне бе успял да я предпази от най-страшното.

— Мама в такова място ли е?

— Не — отвърна той. — Това е затвор, а тя е в ареста.

— Каква е разликата?

— Разликата е, че от ареста все още мога да я отърва.

Ребека го бе напуснала заради друг, по-млад мъж, който ѝ бе предложил онова, което той не бе успял да ѝ даде. Скот Фени я бе разочаровал. Сега, две години по-късно, тя се нуждаеше от нещо, което само Скот Фени бе в състояние да ѝ предложи: правна защита срещу обвинение в убийство. И този път той нямаше да я разочарова.

— Не съм го убила аз — уверяваше го тя по телефона. — Кълна ти се, че съм невинна!

Ребека Фени не беше убийца. Не беше вече негова съпруга, но си оставаше майка на детето му.

Беше му казала още, че няма пари да си наеме адвокат. Ако Скот не ѝ се притечеше на помощ, съдът щеше да ѝ назначи служебен защитник. Което означаваше само едно: Ребека Фени скоро щеше да стане затворник № 155001 в Тексас. Щеше да прекара остатъка от живота си в тези мрачни, неугледни сгради зад тези високи телени мрежи. Бу щеше да ѝ ходи на свиждане в затвора.

Не, Атикъс Скот Фени щеше да защитава майката на детето си.

Галвестън е остров, образуван от наносна пясъчна ивица с дължина петдесет и ширина едва пет километра, разположен на три километра от крайбрежието на Тексас и на осемдесет километра южно от Хюстън. Едноименният град се намира в източния край на острова, защитен срещу приливните вълни на океана от петметрова бетонна дига, построена след голямото наводнение от 1900 г. Западно от дигата целият остров е оставен на милостта на вълните. Логично, тъкмо натам се насочиха строителните предприемачи, фрашкани с пари от големия бум на кредити в началото на двайсет и първи век, за да строят своите хотели, многоетажни жилищни сгради и луксозни вили. Всички те са издигнати върху триметрови бетонни колони, които обаче не бяха достатъчно високи, за да устоят на ураган, вдигащ петметрови вълни. На 13 септември 2008 г. ураганът Айк помете западния край на остров Галвестън. От цели квартали — каре след каре, улица след улица — останаха само подпорните колони, сякаш Господ бе изпуснал огромна кибритена кутия на земята и клечките се бяха забили в пясъка. И сега няколко оцелели като по чудо самотни вили наблюдаваха унило опустошения плаж.

Преди близо пет века, през 1528 г., испанският мореплавател Кабеса де Вака претърпял корабокрушение край бреговете на Галвестън и скоро нарекъл новия си дом Островът на нещастieto. И днес Галвестън оправдаваше името си.

Скот бе наел една от тези оцелели вили за 2000 долара месечно — половината от наема за подобен имот преди урагана Айк. Тя се намираше на Сан Луис Пас Роуд, доста след хотелите, високите жилищни сгради и рибарските кейове, и беше на два етажа, с шест спални и четири бани, също построена върху подпорни колони направо на пясъчния плаж. Той паркира джетата в сянката ѝ. Минаваше три часът.

— Вижте, вижте, плаж! — викна Бу.

За разлика от плажовете на Флорида Галвестън Бийч не беше бял пясък и синьо море, кръстосвано от яhti. Тук пясъкът беше тъмен, а водата кафява и вместо яhti се виждаха огромни петролни танкери и кораби за насипни товари на път за пристанището на Хюстън. Но все пак беше плаж — нещо непознато в Далас.

Момичетата нетърпеливо изскочиха от колата и се затичаха към пясъка.

Боби паркира приуса зад джетата. Още от девети клас той беше свикнал да се движи след Скот, да го следва като момченце, подтичващо след по-големия си брат. Дори по време на единайсетгодишната им раздяла, когато Скот го бе изоставил заради „Форд-Стивънс“, Боби го беше следил неотлъчно по бизнес страниците и светските хроники на вестниците. А сега го бе последвал безропотно до Галвестън, за да му помогне да защити бившата си съпруга. Отначало се бе опитал да го разубеди, но Скот беше непоколебим: Ребека имаше нужда от него. След като бе твърдо решил да тръгне за Галвестън, приятелят му нямаше да го остави сам. Боби Херин беше лоялен до крайност.

Закрил очите си с длан срещу слънцето, Скот наблюдаваше двете момичета на плажа. Той се обърна назад, когато чу гласа на Боби, който слизаше от приуса.

— Под пет на сто харчи, Скоти, при скорост сто и десет.

Приусът беше хибрид и Боби не можеше да му се нарадва. Той помогна на Карин да слезе; коремът ѝ изглеждаше огромен. Карин беше като майка на двете момичета. Те — а и самият Скот — разчитаха на грижите ѝ, макар че след някакви си два месеца щеше да си има свое дете.

Чу се грохотът на мощен бензинов двигател и скоро спирачките на черния додж изскърцаха, а стъклата се плъзнаха надолу. Отвътре тътнеше силна музика, Луис припяваше като ученичка на рок концерт, а Карлос барабанеше с два молива по таблото на колата. Боби поклати глава.

— Пет часа в кола без климатик... Слънчасали са, горките.

Скот отново погледна към момичетата, които вече бяха нагазили във водата. Той сви длани на фуния и извика:

— Стойте така, за да ви виждам!

Концертът внезапно престана. Луис слезе от доджа и закричи към плажа с книга в ръка.

— Аз ще ги пазя! — подвикна той.

До вилата имаше баскетболно игрище с бетонна настилка — вероятно квартално, още от времето, когато наоколо бе имало квартал. Под самата вила беше гаражът, отворен от всички страни. Скот преброи до четвъртата подпорна колона, протегна ръка нагоре и намери ключа, оставен от брокерката. Изкачиха се по стълбите до широката тераса с изглед към морето, на която имаше маса, столове и плажен чадър. Цифровият термометър, монтиран върху касата на плъзгащата се врата, показваше 32 градуса, но морският бриз разхлаждаше приятно. Скот отключи и всички влязоха в обширно помещение с кухненски бокс в единия край и мека мебел с голям телевизор в другия. На същия етаж имаше и две спални с отделни бани, а на горния — още четири спални и две бани. Карин и Консуела се насочиха право към кухнята, Карлос към хладилника, а Боби — към телевизора. Той вдигна дистанционното и започна да прещраква каналите.

— Си Ен Ен, Си Ем Ти, Ти Ен Ти, Ем Ти Ви... абе тук сигурно имаме поне сто канала!

Желанието на момичетата се бе сбъднало, поне за това лято.

— Ние с Консуела отиваме на пазар — каза Карин.

Боби не откъсваше очи от телевизора.

— ... Си Ен Би Си, „Холмарк“, Картун Чанъл, „Хистори“, „Анимал Планет“... Ей, да не забравите да вземете бира!

— Силна бира, като за мъже! — добави Карлос.

Карин се изсмя.

— Като за мъже, а? Това дали го пише на етикета? Ако искаш бира за мъже, да беше дошъл с нас! Поне да караш колата...

— Добре де, добре. Мистър Херин, дали имаме и „Телемундо“?

— Не съм стигнал още дотам, Карлос. Имам обаче „Браво“, „Дисни“, „Шопинг“... аха, и „Телемундо“ има!

— А, супер! Няма да изпусна „Доня Барбара“.

— Карлос, ти с бира ли се наливаш, докато гледаш сапунки?

— Не. Само като гледам бейзбол.

Скот имаше усещането, че е попаднал в риалити шоу. „Сървайвър“ на остров Галвестън. Адвокат защитава бившата си съпруга, обвинена в убийството на вицешампиона по голф, заради когото го е напуснала. Е, такова нещо в Холивуд никога не можеха да измислят! Случаят беше такъв, че със сигурност щеше да стигне до таблоидите и книжарските канали. Скот Фени можеше да стане и обект на шегите на Летърман: „Десетте най-важни причини един адвокат да защитава бившата си съпруга“, както и основна тема за разговори в адвокатската гилдия! Но ако откажеше да я защитава, Ребека Фени със сигурност щеше да се озове в затворническа килия. И тогава той щеше да обвинява себе си, а един ден и Бу щеше да го обвини. Скот не можеше да допусне това.

— Охооо! — викна Боби. — Имаме всички спортни канали: Еф Си Ен, „Голф“...

Скот стоеше изправен до отворената стъклена врата на терасата и наблюдаваше една самотна чайка, която се бореше с вятъра, когато изведнъж усети, че стаята зад гърба му е странно притихнала. Обърна се. Всички стояха замръзнали по местата си, вторачили погледи в телевизора. В кадър беше Трей Ролинс, гол до кръста и запотен. Той вдигна чаша шоколадово мляко и изрече с провлачен тексаски акцент: „Играчите на голф също са спортисти, нищо че по цял ден се возят на електрическа количка. След мача и на тях им трябва силна подкрепителна напитка, а каква по-добра от едно натурално мляко с шоколад, като онова, с което мама ни посрещаше след училище!“. Той пресуши чашата на един дъх и разтегна изцапаните си в кафяво устни в широка усмивка: „Имате ли шоколадово мляко? Ако не, купете си!“.

На екрана се появи говорителят, който каза: „Това беше последната заснета реклама с Трей Ролинс“.

Зад гърба му се виждаше игрище за голф; а отдолу имаше надпис: „Хюстън Класик“. Тази седмица турнирът за професионалисти беше в Хюстън.

Говорителят продължи: „Трей Ролинс беше безспорният победител на турнира в Калифорния миналата седмица и се очертаваше с равни шансове срещу Тайгър на шампионата в Ню Йорк следващата седмица. Убийството му шокира света на спорта и колегите му от професионалния голф“.

„Потресен съм — обяви загорял от слънцето играч с голяма козирка над очите. — Трей ми беше като брат.“

„Не мога да повярвам, че го няма — добави друг. — Страшно ще ми липсва.“

„Винаги съм му завиждал за виртуозния замах“ — каза трети.

Въпросният замах на Трей Ролинс изведнъж изпълни екрана в забавен кадър. Мощен, плавен, възхитителен. Като самия Трей. Дори хората, които не се интересуваха от голф, знаеха за него. Лицето му беше навсякъде — по реклами за голф аксесоари, спортно облекло, енергийни напитки, шоколадово мляко. Беше красив и мъжествен, с обветрено лице, руса коса и сини очи. Имаше широки рамене и тесен ханш.

„Трей Ролинс имаше всичко — каза говорителят. — Замах, техника и осанка на кинозвезда. Дали от него можеше да излезе един нов Тайгър? Кой би могъл да каже? Но за по-малко от две години той стана шампион на пет турнира, седем пъти се класира втори и спечели девет милиона долара. Бъдещето му беше бляскаво като усмивката му. Трей Ролинс беше едно даровито американско момче.“

Още кадри на Трей, раздаващ автографи на деца, преподаващ лечебен голф в детски клиники, посещаващ дечица в болница, обявяващ основаването на благотворителна фондация на негово име, заобиколен от още деца. Приличаше на Робърт Редфорд като млад.

„Трей вярваше в благотворителността и помагаше на хората“ — каза говорителят.

Следваха още възхвали, най-напред от спортния му агент: „Той беше не просто мой клиент, а най-добрият ми приятел“.

После от един рекламодател, който произвеждаше спортно оборудване и аксесоари: „За нас беше чест Трей Ролинс да рекламира продуктите ни, а те са най-доброто, което се предлага на пазара. Този човек беше мой любимец“.

И накрая от някакъв организатор на турнири: „Феновете загубиха един прекрасен играч и още по-прекрасен млад човек, а ние загубихме брат, член на нашето семейство“.

На последния кадър от репортажа Трей Ролинс бе заобиколен от болни деца. Последваха реклами.

Скот никога не бе обръщал особено внимание на Трей, докато той работеше в кьнтри клуба на Хайланд Парк. Беше един от многото

помощник-треньори по голф, които се сменяха всеки сезон, докато Атикъс Скот Фени бе дългогодишен и уважаван член на най-елитния клуб в Далас. Двамата не се движеха в едни и същи социални среди. Но после Ребека Фени бе избягала от Далас с помощник-треньора, който скоро след това бе изгрял като звезда на небосклона на професионалния голф; докато в същото време Скот бе загубил членството си в кънтри клуба, луксозния си дом, любимото си червено ферари... съпругата си. Но той нито веднъж не бе обвинил за това Трей. Беше му отнел съпругата, но нима можеш да отнемеш някого насила? И сега, когато смъртта на Трей му бе върнала съпругата, Скот не чувстваше никаква утеха.

Репортажът продължи. Говорителят каза: „Единствен наследник на Трей е неговата сестра близначка Тери Ролинс. Опелото ще се отслужи в четвъртък в катедралата «Сейнт Патрик» в Галвестън, а сега ще се свържем на живо с Рене Рамирес за последните новини около разследването на това престъпление“.

На екрана се появи красива млада репортерка с мексикански черти, застанала пред следствения арест в Галвестън: „Рано сутринта в петък Трей Ролинс, пети в класациите за професионален голф в света, бе намерен брутално убит в една от спалните на къщата му в Галвестън. Той беше само на двайсет и осем години“.

На екрана хора в бели гащеризони с надпис „Съдебномедицинска служба на окръг Галвестън“ изнасяха труп от бяла вила.

Репортерката продължаваше да говори: „Детектив Чък Уилсън от полицията на окръг Галвестън направи в петък сутринта изявление пред медиите от мястото на произшествието“.

Пуснаха видеозаписа. Детективът — висок, на средна възраст — бе застанал пред дузина микрофони, струпани върху малка подвижна катедра пред бялата къща на Трей. Беше с тъмни очила и приличаше на Мръсния Хари.

„Около три и петдесет часа тази сутрин полицията се отзова на повикване, постъпило от къщата на Трей Ролинс, професионален голф играч. Мистър Ролинс бе открит мъртъв в леглото си вследствие на прободни рани. В къщата бе заварена Ребека Фени, трийсет и пет годишна, с кръв по тялото и дрехите. Мисис Фени бе разпитана и от

приблизително осем сутринта е под арест като заподозряна за убийството на Треј Ролинс.“

На екрана се появи снимка на Треј и Ребека от по-добри времена. Репортерката взе думата: „Ребека Фени от доста време бе интимна приятелка на Треј Ролинс и го придружаваше на многобройните му турнири. Сега е обвинена в убийството му. Наложена ѝ е мярка за неотклонение задържане под стража до официалното връчване на обвинението и даване ход на делото. Тя отрича да е убила Треј. Както научаваме, ще я защитава бившият ѝ съпруг, адвокат в Далас. Очаква се той да пристигне в града днес и се надявам да мога да му задам няколко въпроса. Хал?“.

Хал попита от студиото: „Бившият съпруг я защитава, така ли? По обвинение в убийство на мъжа, с когото е избягала от него? Че той има ли право? Нямаме ли тук конфликт на интереси? — Хал поклати глава. — Е, това поне доказва, че е по-добър християнин от мен“.

На което репортерката отговори: „Не, Хал. Доказва само, че е по-добър адвокат от теб. За пари един адвокат е готов да представлява всекиго, дори съпругата си, обвинена в убийството на мъжа, с когото е избягала от него“.

Скот въздъхна.

— Бившата си съпруга — каза тихо той.

Следственият арест на Галвестън се намира на ъгъла на 57-а улица и Бродуей, главния булевард на острова. Сградата в прасковен цвят с капацитет 1171 задържани е заобиколена от палмови дръвчета и прилича по-скоро на луксозен старчески дом. Може би някои от обитателите ѝ я възприемаха точно така.

Когато Скот слезе от колата на паркинга, Рене Рамирес и нейният оператор висяха пред сградата. Но тя явно очакваше типичния даласки адвокат — със строг костюм и луксозен автомобил, а не мъж по шорти и гуменки, и то шофиращ невзрачен „Фолксваген Джета“. Скот успя да мине покрай нея необезпокояван, като си спечели само кокетна усмивчица и усети за миг дъха на екзотичния ѝ парфюм. Влезе във фоайето и се отправи към гишето, където се внасяха парични гаранции, но в този момент дрънкане на вериги по бетонния под привлече вниманието му. Той се обърна и видя група оковани арестанти с татуировки и бели гащеризони, на които пишеше „Арестант на окръг Галвестън“, да влачат с неохота крака през една блиндирана врата под зоркия поглед на двама надзиратели — мъж и жена — с пушки-помпи. Един от окованите подметна нещо на испански на надзирателката, като опипа чатала си, с което си спечели приклад в ребрата от мъжа.

— Какво обичате?

Скот се обърна към гишето. Някакъв закръглен младеж, който приличаше по-скоро на охранител в супермаркет, отколкото на тексаски пазител на закона, го гледаше очаквателно. Беше с бежова униформа на полицаи от окръг Галвестън и седеше зад бюро от другата страна на гишето. Зад гърба му имаше още бюро, по които бяха насядали още униформени.

— Аз съм Скот Фени от Далас. — Скот подаде визитката си на полицаия, който я погледна намръщено, сякаш беше на френски. — Представявам Ребека Фени. Дошъл съм да я взема.

Полицаят вдигна поглед от визитката.

— Да я вземете ли? Какво, на абитуриентски бал ли ще я водите?
— Той поклати глава. — Съжалявам, но обвиняема в убийство не се извежда току-така. Няма да мръдне от килията до първото съдебно заседание.

— Аха. Е, в такъв случай, ако обичате, ми дайте екземпляр от писмените основания за арестуването ѝ, подписани от магистрат.

— Какво?!

— Моята клиентка е арестувана в петък в осем часа сутринта без прокурорска заповед, като е обвинена в убийство по Член деветнайсети от Наказателния кодекс на щата Тексас. По силата на Член седемнайсети от Наказателнопроцесуалния кодекс трябва да бъде освободена след седемдесет и два часа, ако междувременно не е внесено писмено становище на магистрат, че има основания тя да се смята за извършителка на престъплението. Седемдесет и двата часа изтекоха тази сутрин. Следователно вие сте длъжен или да ми покажете писменото становище, или да освободите незабавно моята клиентка.

Долната челюст на полицая увисна.

— Длъжен съм да... *какво?* — Той вдигна пръст нагоре сякаш за да види откъде духа вятърът. — Изчакайте една минута. — Извъртя се на стола си и се провикна: — Сержант, тук някакъв адвокат ми цитира Накензателния кодекс. Бил от *Далас*.

Един по-възрастен полицай, който преживяше поничка на бюрото в дъното, отегчено вдигна глава от вестника си. Дояде поничката, свали очилата си и се изправи. Придърпа нагоре панталона си и пристъпи към гишетото, където дежурният му подаде визитката на Скот. Сержантът я взе и изпъна ръката си, за да я прочете без очила. Накрая се отказа и вместо това огледа Скот от глава до пети.

— Адвокат ли сте?

Скот кимна.

— Скот Фени от Далас. Представявам Ребека Фени.

Сержантът завря глава в лицето на дежурния.

— Този младеж се мисли за голям шегаджия и цяла година, откакто е при нас, вика „Накензателен кодекс“. Само дето освен тая шегя друга не знае, пък и тя хич не е смешна, ако питате мен. — Сержантът въздъхна. — Но то и никой с докторат не се натиска за тая работа.

— Точно така — потвърди младият полицаи.

Сержантът го изгледа неодобрително и насочи вниманието си към Скот.

— И тъй, с какво мога да съм ви полезен?

— Освободете Ребека Фени.

— И защо да я освободя?

— Защото така повелява законът.

— *Законът?! —* възкликна сержантът, сякаш Скот бе казал: така нарежда папата.

— Моята клиентка е арестувана без прокурорска заповед. — Скот изреди още веднъж членовете и кодексите, след което добави: — И тъй като тя не притежава никакви активи, трябва да бъде освободена срещу подписка при личен ангажимент да се яви пред съда, когато бъде призована.

— А, така ли?

— Точно така, господин полицаи. Или ми покажете писмено становище на магистрат, или я освободете незабавно.

Сержантът изръмжа и се почеса по врата, после се завъртя на пети и се върна до бюрото си. Надяна очилата, вдигна телефона, набра някакъв номер и заговори, без да понижава глас:

— Здравсти, Рекс! Слушай, тук при нас е дошъл някакъв адвокат, който твърди, че представлява Ребека Фени... Не, от Далас бил. — Сержантът се зачете във визитката. — Казва се А точка Скот Фени... Чакай, ей сега ще го попитам. Вие ли сте А точка Скот Фени? — провикна се той.

— Аз съм единственият с това име, когото познавам.

Сержантът продължи да говори по телефона.

— Той бил... Какво?... Чакай малко. — Отново към Скот: — Да не сте роднини с нея?

— Тя е моята бивша съпруга.

Сержантът примигна объркано.

— Това майтап ли е? — Той отново заговори по телефона, донякъде развеселен. — Била бившата му жена... Аха, и аз моята щях да я оставя в килията, пръста нямаше да си мръдна... Както и да е, вика, че трябвало да я пуснем срещу подписка, понеже сме я прибрали без прокурорска заповед и не била изслушана от магистрат... Вярно ли?!... Брей, да ме вземат дяволите!... Е, хубаво, ти командваш.

Той затвори, върна се при гишето и каза на младия полицаи:

— Пускай я да си ходи. — После на Скот: — Окръжният прокурор вика, че сте прав. Освен това иска утре сутрин да се видите. — Сержантът кимна към изхода. — Ще го намерите в съда, малко по-надолу е.

— Непременно ще отида.

Скот подаде на младия полицаи чантата с дрехи, които бе донесъл за Ребека, после намери свободен стол между притеснените жени с малки деца, дошли да внесат парична гаранция за освобождаването на татковците, сякаш това беше редовното им занимание в понеделник, и зачака появата на Ребека.

Така и не успя „да скъса“ с нея, както казваха във филмите. Дори не бе имал възможност да й каже „сбогом“. Преди двацет и два месеца и единайсет дни тя внезапно го бе напуснала. Оттогава не беше разговарял с нея, дори не я беше виждал освен веднъж по телевизията. Една неделя, няколко месеца, след като си беше тръгнала, Скот я бе видял на финала на някакъв турнир. Трей Ролинс бе спечелил, камерата я бе уловила как се хвърля в обятията му и го целува — по един от националните канали! Оттогава насам Скот нито веднъж не бе гледал голф по телевизията.

Как да я поздрави сега? Дали да се ръкува с нея? Или да я целуне по бузата, както Джей Лено посреща гостенките си в студиото? Може би да я прегърне? Как беше прието един мъж да поздрави бившата си съпруга, обвинена в убийство на любовника си? Как беше редно един адвокат да поздрави новата си клиентка, за която някога е бил женен? Има ли изобщо правила в такива ситуации?

Той още търсеше отговорите на всичките тези въпроси, когато блиндираната врата се отвори и изведнъж тя се появи в рамката ѝ. Беше облечена с тениска, къси панталони и сандали. Без грим. Червената ѝ коса беше сплъстена и по-къса отпреди, но извън това не се бе променила за тези две години. Кожата ѝ беше все така млечнобяла, с едва доловим загар; тялото ѝ още беше стройно и стегнато. Макар и на трийсет и пет, и то след три дни в ареста, Ребека Фени бе зашеметяващо красива.

Скот се изправи.

Тя се озърна из пълното с хора фоайе като изгубено дете, което търси родителите си. Щом го забеляза, едва не се затича към него.

Когато се хвърли на врата му, вече плачеше.

— Ооо, Скот! Слава богу, че дойде!

Ребека го притисна силно и остана така няколко мига, след което той усети как се отпусна в ръцете му. Облегна глава на гърдите му и захлипа. Тялото ѝ не ухаеше особено хубаво, но допирът ѝ му беше приятен. Накрая Ребека избърса лице в ризата му и вдигна поглед към него.

— Съжалявам, след тези три дни мириша ужасно.

— Не си ли се къпала?

— С тези жени? Дори не можеш да си представиш колко много проститутки има в Галвестън! Беше ме страх.

Той я пусна от прегръдките си.

— Да не са ти причинили болка?

— Жените ли?

— Полицаите.

— Доведоха ме тук в белезници, взеха ми дрехите, измиха ме с маркуч... Скот, те дори ме пръскаха за въшки!

— Защо веднага не нае адвокат да те измъкне?

— Нямам никакви пари.

— По телевизията казваха, че Трей изкарвал милиони.

— Те са си негови, не мои.

— Могла си да заложеш къщата като гаранция.

— Тя също не е моя. Аз нямам нищо. Къщата, колите, яхтата, всичко е на... Но защо им е било да го убиват?! Сякаш сънувам някакъв кошмар...

— За съжаление е реалност. Но сега аз съм тук, Ребека. Ще се погрижа за теб.

Тя се огледа тревожно, сякаш полицаите бяха направили грешка и всеки миг можеха да я върнат в килията.

— Може ли да тръгваме?

— Не през главния вход. Има репортери.

Скот се върна при гишетото, подписа се за личните ѝ вещи и попита сержанта дали Ребека може да излезе през задната врата. Сержантът се съгласи. Самият Скот мина през главния вход, покрай Рене Рамирес; точно в този момент телефонът ѝ иззвъня.

— *Какво?* Вече е тук? Не съм виждала никакъв адвокат да влиза вътре! — Тя затвори и нахлу в участъка, а операторът хукна след нея.

Скот се качи на джетата и зави зад ъгъла. Ребека го чакаше там заедно със сержанта, който ѝ отвори вратата като портиер на хотел.

— Надявам се, че не е било много зле при нас, госпожо. — После сержантът затвори вратата и шеговито отдаде чест.

Скот подкара към главната улица точно когато Рене Рамирес и операторът ѝ изскочиха иззад ъгъла.

— Лягай долу! — извика през рамо той.

Ребека залегна на седалката и остана така, докато колата не излезе от паркинга. Когато се изправи, тя попита:

— А къде е ферарито?

— Отнеха ми го. Загубих всичко. Продадох къщата, за да не я вземе банката, бях получил предупредителни писма.

Скот спря на червения светофар при Бродуей. Двамата поседяха мълчаливо, докато светна зелено. После той настъпи газта, а тя каза:

— Скот, тези хора мислят, че аз съм убила Трей. *Защо?*

— Не знам. Но смятам скоро да разбера.

Скот паркира на крайбрежния булевард.

— Да походим малко — предложи той.

Двамата слязоха от колата. Ребека вдигна лице срещу слънцето и затвори очи, вдъхвайки свежия морски бриз като доживотен затворник, помилван след трийсет години зад решетките.

— Свободна съм! Благодаря ти, господи! Бях си помислила, че ще умра там.

Само след три дни в ареста. Та тя просто нямаше да издържи живота в затвора! Тръгнаха по широката пешеходна алея. От лявата им страна се редяха барове, ресторанти и хотели, зад които имаше жилищни сгради. Вдясно, на пет метра под краката им, беше плажът. Беше топло, по синьото небе нямаше нито едно облаче. Вятърът духаше напористо, носейки мириса на море. Над главите им се рееха бели чайки, които внезапно пикираха във водата, за да изплуват отново с риба в човките си. Тясната пясъчна ивица беше осеяна с разноцветни чадъри. Някои се печеха върху хавлии, други бяха влезли във водата, сърфисти се плъзгаха по ниските вълни. Всеки, който ги видеше отстрани, щеше да ги вземе за влюбена двойка, излязла на разходка покрай брега в този прекрасен летен ден. Покрай тях с надута сирена и

включени светлини профуча патрулна кола; Ребека замръзна от ужас и не помръдна, докато колата не се загуби в далечината.

— Скот, не искам да вляза отново в ареста.

— Няма да влезеш.

Уверенията му и чистият морски въздух сякаш я поуспокоиха. Една пряка по-нататък тя посочи два реда пилони, стърчащи навътре в залива.

— Ето, това е останало от „Балинийз“.

От 1920 г., когато бе влязла в сила Осемнайсетата поправка към Американската конституция, забраняваща производството, продажбата, транспортирането и вноса на спиртни напитки в Съединените щати чак до 1957-а, грешниците на Америка се бяха тълпели на рояци в Галвестън, подмамани от възможностите за безнаказано пиене, проституция и хазарт. Галвестън бе станал известен като Града на греха. А никъде на острова грехът не бе толкова концентриран и примамлив, колкото в „Балинийз“ — лъскавия нощен клуб, разположен в края на един дървен кей, вдаден двеста метра навътре в залива. Двама имигранти от Сицилия, Салваторе и Розарио Масео — бръснари, превърнали се в контрабандисти на алкохол — успели да докарат в Галвестън наред с греха и някои от най-големите звезди на развлекателната индустрия. Франк Синатра, Боб Хоуп, Джек Бени и Гручо Маркс бяха гастролирали редовно в „Балинийз“, където един изобретателен барман забъркал първия коктейл „Маргарита“. Гордите местни жители били нарекли острова Свободния щат Галвестън. Грехът процъфтявал, докато един ден тексаските рейнджъри — страховитата щатска гвардия — нахлули в заведението и сложили край на порока. Златните години на „Балинийз“ бяха приключили, но червената сграда в края на кея срещу изхода на 21-ва улица бе останала като местна забележителност, докато преди няколко години ураганът Айк не я отнесе.

— Спомняш ли си пролетната ваканция? — попита Ребека.

Разбира се, че си я спомняше. Бяха дошли в Галвестън с група състуденти от Южния методистки университет. Скот беше звездата на футболния отбор, а Ребека — Мис ЮМУ. По цели нощи празнуваха в „Балинийз“ и после се любеха на плажа.

— Всеки път, като минавах оттук, се сещах за тази седмица — каза тя.

— Защо, Ребека?

— Онези нощи на плажа...

— Не, защо ме остави?

Двайсет и два месеца и единайсет дни бе чакал, за да ѝ зададе този въпрос.

— Скот, аз...

— Пазя писмото ти. В него ми пишеш...

— Недей, Скот! Вече не съм онази, която познаваше!

— Ребека, какво не успях да ти дам?

— Вината не беше в теб, а в мен.

— Защото изведнъж загубих всичко ли?

— Защото *аз* бях загубила *себе си*. Не знаех коя съм. Играех някаква роля. През целия си живот бях играла роли. Малката Мис Тексас. Мис Далас. Мис ЮМУ. Мис мажоретка. Мисис Атикъс Скот Фени от Хайланд Парк. Чувствах се така, сякаш вечно бях на сцена... или в клетка. Като животно в зоологическата градина, което всички зяпат. И когато вратата на клетката се отвори, аз... побягнах. — Тя се обърна и го погледна в очите. — Съжалявам, Скот. Знам, че причиних болка и на двама ви.

Извървяха стотина метра, преди Ребека отново да проговори.

— Може ли да видя Бу? — попита тя.

8

Скот бе паркирал колата в сянката на наетата вила и двамата с Ребека бяха останали вътре, за да наблюдават Бу, докато си играеше на плажа. Тя се бе преоблякла в бял бански костюм и строеше пясъчен замък с малка кофичка и лопатка.

— Последния път, като я видях, косата ѝ беше на ситни плитчици.

— Това продължи известно време, после мина на конска опашка.

— Толкова е пораснала!

— Ами вече е на единайсет...

— Бях ѝ изпратила подаръци за рождения ден.

Бу така и не ги беше отворила.

— Как е тя?

— Добре е. Пълна отличничка. И двете се учат отлично.

— Кои двете?

— Тя и сестра ѝ.

— *Сестра* ѝ?! Ти да не си се оженил повторно?

— Осинових дете.

Той посочи Шами, която в този момент тичаше по плажа към Бу. Верният Луис се навърташе наоколо и не ги изпускаше из очи. В ръката си държеше книга.

— Дъщерята на Шауанда.

— Това тя ли е? Чернокожото момиченце, което беше прибрал у дома?

Скот кимна.

— Майка ѝ почина. Сега е мое дете.

— Живее при теб в Хайланд Парк?

— Да.

— И как се оправяте?

— Има и трудни моменти.

— Четох, че си отгървал майка ѝ от затвора.

— Беше невинна.

— Аз също!

Двамата погледаха децата още малко, после Скот каза:

— Отначало може да ти е бясна, бъди готова.

Ребека си пое дъх и отвори вратата. Двамата слязоха от колата и тръгнаха по плажа. Шами ги забеляза първа и им помахаша. Бу погледна към тях, засенчила с длан очите си. Ръката ѝ се отпусна и тя замръзна на място, сякаш се чудеше дали да се разгневи, или да се зарадва. Накрая лицето ѝ грейна в усмивка и тя изтича към тях.

— Бу е много щастлива, че вижда майка си — каза Шами.

Луис вдигна глава от книгата.

— И аз мисля така.

Докато наблюдаваше отстрани Бу и майка ѝ, Шами се питаше дали тази жена няма да ѝ отнеме сестрата.

— Скарриди на скара и бира на плажа — каза Боби. — Какво похубаво?!

Пиеха бира от бутилки, които вадеха от кофата с лед, заровена в пясъка, и ядяха скарриди, потопени в приготвен от Луис лют сос за барбекю. Луис бе построил огнище от камъни, подредени в кръг с професионална вещина. В него имаше метална скара, през която минаваха високите пламъци и облизваха отвсякъде цвърчащите скарриди. Всички бяха насядали около огъня като каубои, повели стадата към пазара за добитък. Сред тях Атикъс Скот Фени отново се почувства пълноценен и щастлив.

Захладня. Момичетата си облякоха пуловери. Бу беше полегнала на една страна, с глава в скута на Ребека, а главата на Шами беше в нейния скут. Двете момичета се бореха със съня, за да не пропуснат нещо важно от разговора на възрастните. Консуела беше гушнала увитата като пашкул Мария. Единствената светлина идваше от огъня и от луната. Във въздуха се носеше упойваща миризма на горящо дърво. Лицето на Ребека беше озарено от пламъците. Тя си бе взела душ; червената ѝ коса беше бухнала и се развяваше от нощния бриз. По нищо не приличаше на убийца.

— Вече в осмия месец ли си? — попита тя Карин.

Съпругата на Боби ядеше сладолед.

— Да, и въпреки запека се наслаждавам на всеки миг.

— Сосът на Луис ще те излекува — обади се Боби.

— Гарантирано лекарство за всички болести — похвали се Луис.

Ребека отново му подаде чинията си. Тя ядеше така, сякаш бе гладувала седмици наред. Преди това двете с Бу се бяха разхождали с часове по плажа. А когато Бу бе влязла във вилата, за да се поизмие, Ребека бе останала отвън, зареяла поглед над морето, сякаш някъде там, зад далечния хоризонт, се криеше отговорът на всичките ѝ молитви. Скот беше застанал до нея. Бе му се сторила потисната, но това бе нормално в случая. Все пак Ребека беше основен заподозрян в убийство.

Сега тя попита Карин:

— И ти ли си следвала в ЮМУ?

— Не, в Райс.

— Такава хубавица... мястото ти е било в ЮМУ!

— Аз съм и умна, а умните се записват в Райс.

— Аха. И как се запозна с тия момчета?

— Работих за Скот във „Форд-Стивънс“. Там не ми харесваше и напуснах, за да му помагам по делото „Шауанда“. Освен това се влюбих в един симпатичен адвокат...

— Но се омъжи за мен — прекъсна я Боби.

— Стига с шегите, Боби — каза тя.

— От теб ще излезе страхотен баща, Боби — подхвърли Ребека.

— Ех, сякаш беше вчера, когато следвахме заедно... Между другото, къде отиде къдравата ти коса?

— От прекалено много тестостерон се оплешивява.

Вечерта минаваше в смях и закачки, сякаш бяха на ваканция. На Скот много му се искаше да е така, но не беше.

— Хубаво си живеехме едно време — въздъхна Ребека.

— Последния път, когато бяхме тук, беше за пролетната ваканция — каза Боби. — В „Балинийз“ за малко не се сбих с някакви от Тексаския университет. Скот едва ме отърва.

— Веднъж Скот се сби с един човек в мола — обади се Бу.

— Сбил се е в мол? — попита Ребека.

— Изпочупи му колата със стика за голф — поясни Бу.

— Защо?

— Защото нямах бейзболна бухалка — каза Скот.

— Защото оня следеше мен и Шами — каза Бу. — Така че аз се обадох на Скот и той дойде и му строши стъклата със стика, и чак тогава оня си тръгна. Беше супер яко!

— Кой беше той?

— Една от горилите на Маккол — рече Скот.

— И кога е било това?

— В деня, когато ти си тръгна — каза Бу.

— О!

Настъпи неловко мълчание. Всички бяха заболи погледи в пясъка. Накрая Скот се изправи.

— Е, време е да си лягаме.

— Може ли мама да остане? Ще спи при нас!

— Мама си отива вкъщи — каза Скот. После попита Ребека: — Ти всъщност къде живееш?

Тя посочи с ръка в мрака.

— На около три километра от тук. Само че не мога да се прибера там.

— Защо?

— Когато ме освободиха от ареста, полицаите ми казаха, че мястото е отцепено и не мога дори дрехите да си прибера.

— Скоро ще приключат с огледа. Тогава ще можеш да се върнеш.

— Едва ли. Адвокатът на сестрата на Трей ми изпрати писмо в ареста. Като единствена наследница тя го била назначила за управител на имота. Сега тя била собственик на къщата и аз съм нямала право да влизам там.

— Искам да видя писмото.

— Скот, мога да остана и на хотел... ако ми дадеш пари на заем.

Скот бе платил наема на вилата с кредитната си карта. Четири хиляди долара за два месеца. А сега се налагаше да наеме хотел за Ребека — още един разход, който не можеше да си позволи.

— Мисис Фени — каза Луис, — можете да ползвате моята стая. Двамата с Карлос ще се сместим в неговата.

Карлос пресуши бирата си и попита:

— Хъркаш ли?

— Откъде да знам — вдигна рамене Луис.

Бу скочи и задърпа майка си за ръката, докато Ребека се изправи.

— Хайде, хайде, ще спиш при нас. Трите все някак ще се съберем.

Ребека погледна Скот. Той кимна. Тя щеше да остане при тях тази нощ и всяка следваща до прочитане на присъдата.

Беше рано сутрин и Скот тичаше по плажа.

Той цяла нощ се бе мятал в леглото при мисълта, че след две години двамата с Ребека отново спят под един покрив. Делеше ги само една тънка стена, така че той чуваше всяко нейно движение. Затова, когато първите слънчеви лъчи огряха щорите на прозореца му, той си сложи шорти и гуменки и излезе навън.

Първоначално се затича на запад, с гръб към изгрева. Мокрият пясък лъщеше на утринната светлина и жвакаше под стъпките му. Имаше отлив и плажът беше широк и мокър, осеян с пресни черупки от миди, тичащи настрани рачета и медузи, останали на сухо. Чайки събираха умрелите риби, пеликани наблюдаваха безучастно отстрани. Вятърът беше утихнал, морето беше спокойно, вълните бяха станали лениви, без бели гребени. Чистият въздух изпълваше дробовете му, в този час плажът беше само негов.

Скот тичаше, за да се отърве от мислите си, но не успяваше. Толкова време бе прекарал без нея, а сега отново живееха заедно. Той не го бе искал, не се бе надявал на това. Но пък на какво се бе надявал, когато се бе съгласил да я представлява в съда? Самият Скот не можеше да си отговори на този въпрос. Той бе взел решението си не като адвокат, а като мъж. Защото именно като мъж я бе разочаровал и сега искаше да разбере как и защо.

Скот Фени нямаше нужда да се връща към миналото си по време на сутрешния крос; той вече живееше в миналото.

Малко след като Ребека го бе напуснала, един даласки адвокат по бракоразводни дела, неотдавна сполетян от същата съдба, бе споделил със Скот „седемте фази на женската измяна“:

1. Неверие — парализиран си от шока, че съпругата ти те е оставила заради друг.

2. Отричане — решаващ, че тя сигурно има тумор в мозъка, което е единственото правдоподобно обяснение за подобна налудничава постъпка.

3. Гняв — нападаш я заради нейната измяна.

4. Разкажание — обещаващ да се промениш само и само съпругата ти да се върне при теб и да заживеете постарому.

5. Срам — изолираш се от обществото, защото си въобразяваш, че където и да отидеш, всички знаят.

6. Самообвинение — тя те е изоставила заедно с децата ти, но по някаква странна логика ти си този, който я е предал. Обвиняваш себе си. За всичко си виновен ти.

Както Скот сам бе имал възможност да се убеди, първите пет фази преминаваха относително бързо. Но самообвинението щеше да го държи дълго... може би завинаги? А едва когато успееше да излезе от тази шеста фаза, можеше да премине към седмата:

7. Излекуване.

Дали някога Скот Фени щеше да се излекува от Ребека Фени?

Зърна я в далечината — самотна фигура, облечена в бяло и застанала до голямата бяла къща на фона на синьото утринно небе. И тя, и къщата бяха осветени от лъчите на изгряващото слънце и сякаш сами излъчваха светлина.

На пясъчния плаж имаше неголяма изкуствена дюна — явно ландшафтният архитект бе проектирал преграда срещу морските вълни. Предната част на къщата беше надвиснала над тази дюна, а задната се издигаше върху високи бетонни колони. Но това не беше никакво плажно бунгало, което се даваше под наем на туристи или студенти през ваканцията. Беше разкошна четириетажна вила за милиони долари, с огромна тераса на втория етаж, от която по стълби се слизаше на плажа. Между металните заграждения, поставени около нея, бяха опънати жълти полицейски ленти. Скот спря да тича и пристъпи към нея. Тя усети присъствието му и се извърна. Лицето ѝ бе мокро от сълзи.

— Сънувах, че е бил на турнир и се е върнал.

Тя зарови лице в голите му гърди. Крехкото ѝ тяло се разтърсваше от хлипове. Каквото и да му бе причинила, двамата имаха

дете. Бракът може да се разпадне, но тази връзка остава. И сега Скот прегръщаше именно тази жена — майката на детето му, а не онази, която някога го бе напуснала заради друг. Остави я да се наплаче и когато тя се поуспокои, попита:

— Ребека, какво всъщност се случи онази нощ?

— Събудих се и го открих мъртъв.

— А преди това?

Тя избърса лицето си с длани.

— Вечеряхме в „Гайдо“.

— По кое време?

— Около седем.

— Пихте ли алкохол?

— Да, и двамата.

— Бяхте ли пияни?

— Имахме повод за празнуване.

— Какъв?

Тя се поколеба и извърна глава встрани.

— Трей ми предложи брак.

— След две години?

Ребека вдигна рамене.

— А ти какво му каза?

— Казах му: „да“.

Дори след две години раздяла думите ѝ го жегнаха.

— Кой друг беше там?

— Разни местни и... Рикардо, келнерът, който обикновено ни обслужва.

— Карахте ли се?

— С Рикардо ли?

— С Трей.

— Не. Бяхме щастливи. Вечерта беше празнична.

— Рикардо чу ли Трей да ти прави предложение?

— Едва ли. Но по-късно, така или иначе, му казахме.

— И после?

— Прибрахме се вкъщи.

— Кой шофира?

— Трей. Не ми даваше да карам бентлитото.

— Трей е имал бентли?

— Кабриолет. В гаража е.
— По кое време се прибрахте?
— Към десет.
— Дълго сте вечеряли.
— Нали ти казах, празнувахме.
— После?
— Разходихме се по плажа. Точно тук, където сме сега. После си легнахме.

— Колко беше часът?

— Единайсет. На сутринта Трей трябваше да става много рано, имаше тренировки за Открития шампионат.

— И в един момент ти се събуди?

— Беше ми студено.

Очите ѝ бяха приковани в терасата над главите им. Гласът ѝ беше равен, сякаш даваше свидетелски показания като страничен наблюдател на събитията от онази нощ.

— Спалнята е ей там, в края на терасата. Спяхме на отворени врати, за да чуваме вълните. Станах, за да затворя, но реших да изляза на терасата. Беше тихо, чуваше се само прибойт... обляха ме пръски, избърсах лицето си... но го усещах все така мокро. Огледах се... по мен беше полепнало нещо тъмно. Втурнах се вътре, запалих лампата и навсякъде имаше кръв... по него, по мен... Бях спала, обляна в кръвта му.

Тя заплака отново. Скот я прегърна през рамо.

— Ребека...

Изчака, докато тя извърна глава към него. Искаше да я гледа в очите, когато ѝ задаваше въпроса си и когато получаваше отговора ѝ.

— Ти ли го уби?

Тя не отклони погледа си.

— Не. Кълна ти се, Скот, аз го обичах.

Както Скот Фени я бе обичал навремето. А може би още я обичаше. Не беше сигурен, но знаеше едно: след единайсет години брак, през които бяха делили едно легло, той я познаваше добре. Ребека Фени не беше способна да убие човек.

* * *

Те се върнаха по плажа до вилата и завариха Консуела и Луис да приготвят закуска. Карин хранеше малката Мария, която както обикновено се съпротивляваше на броколите, а Боби, Карлос и момичетата гледаха телевизия. Като ги видя, Бу изтича при тях и извика:

— Скот, имаме кабел!

— Само за през лятото. А за вас двете само „Дисни“!

Тя го погледна, сякаш искаше да му каже „Ти вярваш ли си?“, но само попита:

— Премери ли си пулса?

— Не.

— Чувстваш ли се отпаднал, вие ли ти се свят? Имаш ли болки в гърдите?

— Бу, нищо ми няма. Престани да се тревожиш за мен!

Тя се намръщи и се обърна към Ребека.

— Мамо, когато се събудихме, теб те нямаше.

— Бях излязла да се поразходя по плажа.

— Можех да дойда с теб...

— Обличай се, Боби! — каза Скот. — Отиваме на среща с окръжния прокурор. И вземи видеокамерата. Карин, ти сними показанията на Ребека.

— Мистър Фени — обади се Луис, — какво ще кажете за солени палачинки и наденица?

— Може една палачинка.

— Нося я.

— Луис, днес намери ресторант „Гайдо“. Карлос, иди с него, може да се наложи да му превеждаш. Питайте за келнер на име Рикардо. Поговорете с него, вижте какво знае, дали е видял непознати в ресторанта в четвъртък вечер, някой да е разпитвал за Трей. — Скот отиде в кухнята, пристъпи до Луис и прошепна: — Питай го изрично дали е чул Трей да предлага брак на Ребека.

Луис кимна. Скот се върна в дневната и подкани всички присъстващи:

— Да хапнем, момчета и момичета! Чака ни дълъг ден!

* * *

Скот закуси, взе си душ и се облече лежерно: дънки, сандали и трикотажна риза. В последно време носеше костюми само в съдебната зала, което беше едно от предимствата, че не работеше за голяма кантора, макар това да не компенсираше загубата на 750 000 долара годишна заплата. После излезе на задната тераса, където Карин снимаше показания от Ребека. Спря се при тях и погледа бившата си съпруга с очите на съдебен заседател, който преценява поведението на обвиняемия. Тя беше едновременно обвиняем и единствен свидетел. Журито трябваше да повярва на Ребека Фени.

— Ребека — казваше в този момент Карин, — какво направи, след като се върна в стаята и откри Трей с нож в гърдите?

— Позвъних на деветстотин и единайсет.

— От спалнята ли?

— Да.

— А след като позвъни, какво направи?

— Останах на телефона, докато пристигна полицията.

— Не си се опитвала да го съживиш?

— Не.

— Защо?

— Имаше толкова много кръв... Знаех, че...

— Трей имаше ли застраховка „Живот“ в твоя полза?

— Не.

— А двамата да сте имали общи банкови сметки?

— Не. Аз дори лична нямам.

— Как плащаш разноските си?

— Никак. Трей плащаше всичко. Всъщност счетоводителят ни.

— Как се казва вашият счетоводител?

— Том Тейлър. Кантората му е на Странд авеню.

— А как пазаруваше?

— Трей ми даваше пари.

— По колко ти даваше на едно излизане?

— По хиляда, понякога повече.

— Кеш ли?

— Да.

— И ти какво си купуваше?

— Акции и облигации, ха-ха! — Тя повдигна рамене. — Дрехи и бижута, разбира се, какво да си купувам?

— Предишния ден Трей беше ли ти оставил пари?

Ребека кимна.

— Той цял ден беше на тренировки в клуба. Каза ми да ида до Хюстън и да си купя нещо секси. Предполагам, че защото същата вечер се е канел да ми направи предложение.

— Какво си купи?

— Обичайното — еротично бельо, обувки.

— Откъде?

— От „Виктория Сикрет“ и „Джими Чу“... имат бутици в „Галерия“.

— Кога се върна вкъщи?

— Около шест. След което излязохме за вечеря.

— Ти включена ли си в завещанието му?

— Никога не съм го питала.

— Защо?

— Аз не му бях съпруга. — Ребека подаде на Скот някакъв плик.
— Ето писмото от адвоката на Тери Ролинс.

Скоти извади писмото и го зачете. Някакъв местен адвокат на име Мелвин Бърк представляваше наследниците на Трей Ролинс. При смъртта си Трей нямал завещание, което означавало, че законен наследник на цялото му имущество е неговата сестра Тери Ролинс, единствената му жива роднина. Всичко, което Трей притежавал приживе, сега било нейно. Ребека нямало да получи нищо. С писмото Мелвин Бърк ѝ нареждаше да не влиза по никакъв повод в къщата и да не изнася нищо от нея. Освен това я уведомяваше, че не е поканена на опелото на Трей и няма да бъде допусната в църквата.

— Ти познаваш ли Мелвин Бърк?

Ребека поклати глава.

— Дори не знаех, че Тери има адвокат на острова.

Карин продължи да я разпитва:

— Следователно ти не си имала никаква финансова изгода от смъртта на Трей?

— Изгода? Та аз сега нямам нищо! Нямам нито дом, нито кола, пари... дрехи, бижута... нищо!

— Имаш дете, което още те обича.

Двете жени се изгледаха като боксьори, които се преценяват преди схватка. Накрая Ребека извърна глава към Скот, сякаш се

надяваше да я защити. Той не можеше. Беше готов да я защитава по обвиненията в убийство, но не и че е изоставила детето си. Тя въздъхна и отново насочи вниманието си към своята бременна инквизиторка.

— Тази последна нощ двамата с Трей правихте ли секс?

— *Карин!*

Ребека отново погледна към Скот.

— Установяване на мотив — обясни той.

Тя въздъхна и каза:

— Да.

— Къде? — попита Карин.

— На плажа. Там не ходи никой, откакто връхлетя Айк.

— С какво беше облечена?

— С бельото, което си бях купила същия ден.

— По-точно?

— Бял копринен корсаж и прашки.

— Преоблече ли се, преди да си легнеш?

— Не. Защо?

— Неговото ДНК е доказателство за секса.

— Полицията ми взе дрехите!

Карин кимна.

— Като веществени доказателства. Липсваше ли нещо ценно от къщата?

— Не знам, още на сутринта ме арестуваха. Оттогава не съм била там.

— Двамата с Трей цялата седмица ли прекарахте във вилата?

— Кацнахме предишната неделя вечер от Калифорния.

— Миналата седмица защо не е имал състезания?

— Току-що беше спечелил щатския турнир на Калифорния и искаше да си даде една седмица почивка преди Открития шампионат в Ню Йорк. Да се посъвземе, пък и да потренира. Това е голямо и отговорно състезание.

Скот прецени, че е чул достатъчно.

— Карин — обади се той, — искам от теб подробен график за действията на Трей и Ребека през този ден. Всяка вечер ще се събираме тук да обсъждаме напредъка и стратегиите.

После Скот се обърна към Боби, който наблюдаваше отстрани разпита.

— Хайде да тръгваме да се запознаем с врага.

Рекс Труит, окръжният прокурор на Галвестън, присви очи зад дебелия стъкла на очилата си и завърза една риболовна блесна на кордата. Изглеждаше доволен от себе си.

— Така релаксирам — каза той.

— С връзване на блесни ли? — попита Скот.

— С риболов.

— Имате късмет, че живеете на остров.

Прокурорът приличаше на Ърнест Хемингуей с диплома по право. Беше шейсет и три годишен едър мъж, който бе роден на този остров. Гъстата му непокорна коса и старателно подстриганата брада се белееха на червендалестото лице, свидетелстващо за дълъг живот, прекаран под жаркото слънце на Галвестън, ако не се брояха седемте години в Остинския колеж и Юридическия факултет на Тексаския университет. Рекс Труит беше окръжен прокурор от двацет и осем години и му оставаха още две до пенсия. Носеше бяла риза с къс ръкав и тъмносиня разхлабена вратовръзка; от джобчето на ризата му стърчаха две дебели пури. Сакото на светлия му раиран костюм беше на закачалката. Труит седеше зад бюрото на облицования с дъбова ламперия кабинет в съдебната палата на окръг Галвестън; върху бюрото, заринато с блесни, тежести и всякакви други рибарски такъми, имаше и две дебели черни папки. На двете странични стени висяха снимки на окръжния прокурор по време на голф и риболов, а зад гърба му беше монтирана триметрова препарирана риба тон. Окръжният прокурор имаше в екипа си двацет и девет помощник окръжни прокурори, четирима следователи и двацет и пет души технически персонал, като цялата тази законоприлагаща машина имаше задачата да издирва, разследва и изправя пред съд правонарушителите сред 285-хилядното население на окръг Галвестън, щата Тексас.

Скот и Боби седяха насреща му. На един стол до стената се бе настанил загорял млад мъж с показно елегантен костюм, копринена

вратовръзка и лъснати обувки. Косата му беше гъста и черна, лицето — с остри черти на плъх. Помощник-прокурорът по углавни дела Теодор Нюман бе заел величествената поза на Майкъл Корлеоне, след като вече бе поел семейния бизнес.

Скот знаеше версията на Ребека за случилото се. Тя му се бе заклела, че е невинна, но окръжният прокурор бе убеден в обратното и Скот държеше да знае защо.

— Мистър Труит...

Окръжният прокурор го изгледа над дебелиите лещи на очилата си.

— Казвай ми Рекс. Тук не сме в Далас.

— Рекс, моята клиентка е била държана три денонощия в ареста. Защо не е била посетена от магистрат?

— Не е имало достатъчно основания за арестуването ѝ.

— В такъв случая защо сте я арестували?

— Не съм я арестувал аз, а полицията. Аз нямам юрисдикция над тях, докато не отнесат случая до прокуратурата, което стана едва вчера следобед, когато се получиха резултатите от отпечатъците върху ножа. Между другото, те са нейни.

Скот се опита да запази спокойствие, но не успя да заблуди окръжния прокурор.

— Не ти беше казала, а?

— Не е знаела.

— Може би. Но вече имаме основание за задържането ѝ.

— Значи ли това, че смятате отново да я арестувате?

Окръжният прокурор поклати глава.

— Ще изчакаме досъдебното изслушване. Не вярвам дотогава да ми избяга. — Той отново вдигна поглед над очилата си. — Или греша?

— Прав сте, никъде няма да ходи.

— Имам ли джентълменската ти дума?

— Имате я.

— Ако избяга, ще я хвана и ще лежи в ареста до прочитане на присъдата.

— Няма да избяга. Ще живее при нас.

— При *вас* ли?

— При семейството ми. Наел съм вила на брега за цяло лято, в западния край.

— И твоята бивша си я настанил при вас? Нямах ли нова жена?

— Не.

— Деца?

— Две момичета. На единайсет.

— Довел си децата на дело за убийство?

Скот вдигна рамене.

— Самотен баща, нали разбирате...

Окръжният прокурор изпуфтя.

— Е, извинявам се, задето местните полицаи са превишили правата си. Нали разбираш, в академията бързо се научават да слагат белезници, но за правните тънкости трудно им увират главите. От друга страна, ние си мислехме, че ще наеме някой мастит хюстънски адвокат, който да я измъкне още същия ден...

— Тя няма никакви пари. Всичко е било на Трей.

— Е, вече не е.

Окръжният прокурор побутна една от черните папки на бюрото към него.

— Това са материалите по случая. Всичко, което сме събрали до момента.

— Откъде мога да съм сигурен, че в тази папка действително се съдържа всичко, с което разполага обвинението?

Помощник-прокурорът подскочи от стола си като пружинено човече.

— Мистър Фени, нима обвинявате окръжния прокурор в...

Шефът му се извърна към него и сложи показалец пред устата си.

— Шшшт. — После отново се обърна към Скот. — След две години се надява да седне на стола ми. Още е неопитен, но един ден ще ме наследи, понеже дядо му е бил някога окръжен прокурор. Цялата им фамилия са кореняци. Така че съм поел личен ангажимент през двете години, които ми остават, да му наля в главата всичко, което трябва да знае за правото и юриспруденцията.

— Рекс — каза Скот, — нищо лично.

— Не съм се засегнал. В днешно време трябва да си пълен глупак, за да имаш доверие на окръжния прокурор. Такава корупция се вихри напоследък в прокуратурата... Ето, окръжният в Дюк укривал доказателствен материал, онзи в окръг Колин се свалил тайно със

съдийката по време на дело за убийство и постигнали смъртна присъда. В окръг Тулия осъдили четирийсет чернокожи единствено въз основа на показанията на бял агент под прикритие... Я ми кажи, колко невинни чернокожи, осъдени в Далас, са оправдани до момента след ДНК експертиза?

— Двайсет и пет. От общо трийсет и осем за Тексас.

Окръжният прокурор поклати глава.

— Можеш ли да си представиш? Невинни хора да гният в затвора десет, петнайсет, дваайсет години! Мислиш, че искам един ден на надгробния ми камък да пише, че съм изпратил невинен човек зад решетките? Та аз по цели нощи не спя, мисля си дали онзи, когото съдя, е истинският престъпник! Дали съм въздал справедливост за жертвата, или съм превърнал обвиняемия в жертва. Това е тежка отговорност... Слушай какво приказвам, Тед!

Окръжният прокурор се пресегна, придърпа обратно черната папка и бутна другата напред към Скот.

— Ето, вземи моята. Скот, аз не укривам доказателства, за да получа осъдителна присъда. Прилагам закона, следователно съм длъжен и да го спазвам. А законът казва, че ти имаш право да получиш целия доказателствен материал по делото, с който разполагам аз, и ако междувременно се разкрие нов доказателствен материал, да получиш и него.

— Имам ли джентълменската ти дума?

— Имаш я. — Окръжният прокурор се облегна назад и кръстоса късите си дебели ръце на корема. — Скот, работата ми е да раздавам правосъдие и смятам да си я свърша добре. Според мен това означава да вкарам жена ти в затвора. Но ако се окаже, че трябва да я освободя и да вкарам в затвора някой друг, нека така да бъде. Ако намериш доказателства за нейната невинност или ако аз намеря такива, ще сваля обвиненията срещу нея и лично ще ѝ се извиня. А дотогава смятам да съдя жена ти за убийството на Трей Ролинс.

— Бившата ми жена.

Окръжният прокурор отново изпуфтя.

— Голямото жури заседава в петък в девет сутринта. Ако дотогава стигнеш до разумно обяснение защо отпечатыците ѝ са открити върху оръжието на убийството, аз ще го представя пред журито. Става ли?

Скот кимна.

— Имаш ли нещо против да присъствам на изслушването?

Помощник окръжният прокурор отново се изстреля от стола си.

— В никакъв случай! Досъдебните изслушвания са изцяло наша отговорност.

Окръжният прокурор въздъхна тежко и се обърна към своя подчинен.

— Шшшт! — После отново погледна Скот, като се чешеше по брадата. — Не бих казал, че е общоприета практика адвокатът на защитата да присъства на досъдебните изслушвания. Но доколкото ти си гост на нашия славен остров, пък и си тексаска легенда... защо не? Ще трябва да попитам съдебните заседатели, но те обикновено ме слушат, като ги помоля нещо.

— Легенда? Искаш да кажеш като футболист?

— Да, и като такъв. — Окръжният прокурор се усмихна. — Минаха седемнайсет години оттогава, но още не мога да забравя онази твоя феноменална контраатака срещу нашия отбор.

— И въпреки това загубихме мача.

— А трябваше да спечелите!

— Често ми се случва да чувам тази фраза напоследък.

— Виж, имах предвид случая с онази чернокожа проститутка и сина на сенатор Маккол. В този ден, Скот, ти ме накара да се гордея, че съм юрист.

— Обвинението загуби.

— Правосъдието спечели. Един невинен човек не отиде в затвора. Винаги съм си мислел, че трябваше да заснемат филм по това дело и оня младеж Макконъхи да играе в него.

— Но той не прилича на мен! — обади се Боби.

Окръжният прокурор се изхили гърлено.

— Наистина не прилича. — После се обърна към Скот. — Как е жената, онази проститутка?

— Почина два месеца след произнасяне на присъдата. Свърхдоза хероин.

— Дявол да го вземе! Много жалко. А какво стана с момиченцето? Голяма сладурана, видях я по телевизията как влиза в съдебната зала... беше те хванала за ръката.

— Осинових я.

Помощник-прокурорът го погледна, видимо развеселен.

— Осиновил си чернокожо дете?! Ти какво, на светец ли се правиш?

Скот си помисли за зъбните скоби на Пашамей и поклати глава.

— Не, просто се опитвам да бъда баща.

— Тед — каза окръжният прокурор, — всеки път като си отвориш устата, ставаш за посмешище. Излагаш и мен. Моля те, представи си, че си онази риба на стената, и млъкни. — Той издиша въздуха от дробовете си и се овладя. После каза сякаш на себе си: — Успокой се, Тед, погледни на инцидента откъм назидателната му страна.

Той свали очилата си, извърна се към своя помощник и каза:

— Виждаш ли, Тед, преди две години, докато ти се опитваше за втори пореден път да вземеш адвокатския си изпит, мистър Фени защитавахе една бедна чернокожа жена, обвинена в убийството на сенаторски син. Бащата на убития беше най-влиятелният човек в Конгреса на САЩ с шансове да стане президент. Повечето адвокати биха се огънали под подобен натиск, биха се снишили, за да спасят кариерата си. Но Фени не го направи. Той защити жената срещу обвиненията на федералното правителство и доказа нейната невинност, като жертва кариерата и семейството си. Така че те съветвам да не му се подсмиваш ехидно, Тед, защото така изглеждаш глупав не само ти, ами и аз, задето съм те назначил. Можеш само да се поучиш от Скот Фени какво значи да си юрист.

След тази реч окръжният прокурор се завъртя към Скот.

— Днешните млади нямат респект към никого. Не съм убеден, че ще мога за две години да науча Тед на почтително държание, но във всеки случай ще опитам.

Скот погледна крадешком към помощника. Порицанието на окръжния прокурор нямаше видим ефект върху самочувствието му; явно не беше нито първо, нито последно. Теодор Нюман още нямаше трийсет, а вече беше убеден, че го чака бляскава кариера. Също както Атикъс Скот Фени навремето. Мислите му бяха прекъснати от мляскането на Боби.

— Казах ти да не мляскаш с тази дъвка, Боби!

— О, съжалявам! — Боби вдигна глава и обясни на останалите: — Опитвам се да откажа цигарите.

— Пробвай с пури — каза окръжният прокурор. Той извади от джоба си дебела пура и му я подхвърли. — Кубинска е, да не ме издадеш на ФБР!

— Какви са ти доказателствата, Рекс? — попита Скот.

— Човекът, от когото ги купувам, е кубинец, той си ги доставя от...

— Не, как можеш да докажеш, че Ребека е убила Трей?

— Аха! Ами доказателствата са, че съпругата ти е била открита в спалнята до трупа на жертвата, обляна в кръвта му, и че отпечатъците от пръстите ѝ са били върху ножа, който все още е бил забит в гърдите му.

— И това е всичко?

— Обикновено толкова стига.

Окръжният прокурор извади връзка ключове от чекмеджето на бюрото и ги хвърли на помощника си, който скочи от стола и изчезна като хлебарка под бюфет.

— Мотив? — попита Скот.

— Почти изключено е да е самоубийство.

— Рекс, ти си длъжен да докажеш мотив, средство и възможност.

— Две от трите вече са налице. — Окръжният прокурор се усмихна. — Но подобни убийства обикновено се извършват от любов, омраза или заради пари.

— Със смъртта му тя губи всичко.

— Той няма ли застраховка „Живот“?

— Не. Нито общи банкови сметки с нея, нито завещание. Всичко получава сестрата.

— Говори ли с Мелвин?

— Той е изпратил писмо на Ребека до ареста.

Окръжният прокурор кимна.

— Мелвин винаги е много стриктен. Може пък жена ти и Трей да са се скарали за нещо.

— Има ли следи от борба?

Окръжният прокурор поклати глава.

— Възможно е да е намесена друга жена.

— Трей ѝ е направил предложение за женитба. Същата вечер.

— Тя го казва.

— И на теб ли ти го е казала?

— Дала е показания.

— Забраних ѝ да говори повече пред полицията.

— Дала е показания, преди да се намесиш. Доброволно. Всичко е в папката.

— Признава ли се за виновна?

— Не.

— Оказва ли съдействие на полицията?

— Да.

— Убийците оказват ли съдействие?

— Само глупавите.

— Тя е позвънила на деветстотин и единайсет. Не ти ли се струва малко необичайно убиецът да повика полицията?

— Донякъде.

— Липсва ли нещо ценно от къщата?

— Доколкото знаем, не.

— Полицаите дали ли са ѝ възможност да провери?

— Не.

— Следователно мотивът би могъл да е грабеж.

— Само че отпечатъците ѝ са върху ножа. Нож за месо с двайсетсантиметрово острие.

— Идентифициран ли е собственикът?

— Техен е бил. Един от кухненския им комплект. Средството е налице.

— *Кухненски нож*? Че тя може да е оставила отпечатъци, като е рязала пържоли.

В този момент помощник-прокурорът се върна в стаята. Носеше голям плик с метална закопчалка, който подаде на своя началник, преди да заеме мястото си до стената. Окръжният прокурор си сложи очилата, разтвори закопчалката и извади отвътре голям найлонов плик. В него имаше дълъг нож.

— Само че отпечатъците върху дръжката не са като при рязане на пържоли. А ето така... — Той хвана ножа през найлона с върха надолу. — Като при наръгване.

Прокурорът подаде ножа на Скот, който се поколеба за миг. Само веднъж досега бе държал оръжие на убийство в ръцете си — пистолета, с който бе убит Кларк Маккол, но не и самия куршум, пръснал мозъка и сложил край на живота му. После пое ножа. По

острието още имаше петна от кръв. Той се опита да прогони от съзнанието си образа на Ребека, стиснала този нож, както бе показал окръжният прокурор, и забиваща острието между ребрата на Трей Ролинс. Вдигна поглед към прокурора и разбра, че в този момент и той си представя същото. Няколко мига двамата се гледаха мълчаливо; Рекс Труит преценяваше внимателно реакцията на Скот, докато държеше ножа с отпечатъците на жена си, а Скот се опитваше да прикрие, че мисли за момента, в който съдебните заседатели щяха да признаят Ребека за виновна. Той постави ножа върху бюрото.

— Ти познаваше ли го?

Окръжният прокурор кимна.

— От раждането му. С баща му израснахме заедно. Родителите му загинаха преди шест години, пиян шофьор ги засякъл на шосето, и двамата на място. Това го съсипа, беше много привързан към тях, особено към баща си. Самият той някога беше треньор по голф, Трей от него се беше учил. Бяха му нужни няколко години, за да се съвземе, но накрая успя. Много се гордеех с него.

Скот се обърна към помощника.

— Ти си горе-долу на неговата възраст. Познавахте ли се?

Помощникът поклати глава.

— Беше с една година по-голям от мен. Никога не сме се движили в една и съща среда. Той беше запален спортист, а аз не.

Окръжният прокурор посочи с палец помощника си.

— Бил е в театралния кръжок.

— Трей употребяваше ли наркотици?

— Тя ли ти каза това?

— Не, просто питам.

— Хм. След смъртта на родителите си пиеше доста, но се оправя, като се върна към голфа. В къщата не е открито нищо, а ако Трей е бил наркоман, аз щях да го зная. Познавам всички пласьори в Галвестън и ги държа под око. Островът не е голям.

Окръжният прокурор въздъхна и зарови пръсти в косата си.

— Трей беше добро момче. Основа фондация за деца, лично той е дарил милиони за справяне с щетите от Айк, времето между турнирите прекарваше все в клуба, играеше голф с членовете, обучаваше младежи... Опитва се дори да оправя замаха ми, но за това,

разбира се, трябваше първо да ми присадят нови ръце... — Окръжният прокурор помълча и добави: — Скот, пощади го.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че напоследък обичайна практика при дела за убийство е жертвата да се превръща в обвиняем, да се очерня целият му живот, за да си кажат съдебните заседатели: така му се пада, убиецът едва ли не е направил услуга на обществото.

— Аз не постъпвам така.

— Добре. Защото Трей беше нашият герой.

Атикъс Скот Фени знаеше какво е да си герой. Той съзнаваше, че хората имат нужда от герои, но и че героите са също хора, с всички човешки недостатъци. И когато тези недостатъци станеха обществено достояние, което бе неизбежно, хората имаха навика да си отмъщават на онези, които преди са героизирали.

— Открит ли е пясък по леглото или по трупа?

Окръжният прокурор изглеждаше изненадан от въпроса.

— Всъщност, да. Защо питаш?

— Същата вечер са правили секс на плажа.

Прокурорът вдигна рамене.

— Да живееш на остров си има своите предимства.

— Така е, но защо да го убива, след като е правила секс с него?

Помощник-прокурорът се захили и каза:

— Може пък да не е получила оргазъм.

Шефът му изръмжа и посочи с пръст към рибата.

— Бъди като тази риба, Тед! — После, към Скот: — Смяташ ли да използваш на делото секса на плажа? Все пак става въпрос за жена ти с друг...

— Както сам каза, Рекс, става дума за наличие или отсъствие на мотив.

Окръжният прокурор свали очилата си.

— Знаеш ли, след трийсет и осем години, откакто се занимавам с право, мислех, че съм виждал всичко. Ама адвокат да защитава бившата си жена, обвинена в убийство на мъжа, с когото му е изневерила? Скот, не е нормално това. Нито за един юрист, нито, ако щеш, за един мъж. Защо го правиш? Защо си се захванал със защитата й?

— Не искам дъщеря ми да ходи на свиждане на майка си в затвора.

— Ти може да си най-добрият адвокат в Тексас, Скот, но не си единственият добър.

— Аз съм най-добрият, който тя може да си позволи.

— Винаги могат да ѝ назначат обществен защитник.

— Както казах, не желая дъщеря ми да вижда майка си в затвора.

— Добре ли си обмислил всичко? Какви ще бъдат последиците за теб? Как ще се отрази делото на репутацията ти? След това, което постигна с Маккол, не бих желал да станеш...

— За посмешище?

Окръжният прокурор закима енергично.

— Предпочитам аз да стана за посмешище, отколкото тя да иде в затвора.

— Е, ти си по-голям християнин от мен.

— Или по-луд.

— Или по-луд. Аз лично не се виждам да защитавам моята бивша съпруга след всичко, което ми причини.

По погледа му личеше, че се е отнесъл в миналото. Скот се опита да го върне към настоящето.

— Тя ми каза, че полицаите са я карали да се подложи на детектор на лъжата.

— Какво?! — Окръжният прокурор се събуди от унеса си. — А, да, но тогава си се обадил ти и си им казал да ѝ се махат от главата. Виж, поканата е още в сила.

— Ще оттеглиш ли обвиненията, ако издържи теста?

— А ще се признае ли тя за виновна, ако не го издържи?

И двамата прекрасно знаеха, че резултатите от теста с детектор на лъжата не се допускат като доказателство в съда. А окръжният прокурор подозираше, че Скот едва ли ще се съгласи да я подложи на детектора, защото така само би ѝ навредил; прокуратурата никога не би снела обвиненията срещу нея единствено въз основа на резултатите от теста, след като отпечатъците ѝ бяха върху оръжието на убийството. Ако ли пък не издържеше теста, това би настроило съдебните заседатели срещу нея. С една дума, от детектора на лъжата нямаше реална полза — тестът можеше да е 95 процента надежден, но петте процента бяха в състояние да я вкарат в затвора.

— Мотив, Рекс! Защо ѝ е било да го убива?

— Не знам. Но и мотивът ще изскочи отнякъде. Винаги изскача. Човек никога не убива друг човек без причина. Може да е глупава причина, но я има.

— Ти вярваш ли, че тя го е наръгала и после е заспала, обляна в кръвта му?

— А пък ти вярваш ли, че е спала, докато друг го убива? Ей така: някой влиза в стаята и го наръгва, а тя си спи до него и нищо не усеща.

— Ребека ми каза, че вечерта и двамата са пили доста.

— Което означава, че може да го е убила и след това да е заспала до него. Или пък нарочно да се е изцапала с кръвта му, за да изникне тъкмо този въпрос.

— Това звучи ли ти разумно?

— Скот, тук имаме един случай на убийство, при който съпругата беше спипала мъжа си с любовницата му на паркинга пред хотела, та ги беше прегазила с колата. После се върнала и още три пъти минала през тях, за по-сигурно. Голям „Мерцедес 500“, два и половина тона. Или пък да вземем случая с любовния триъгълник между трима астронавти, мъж и две жени. Едната шофира нонстоп от Хюстън до Флорида, за да убие съперницата си, като си сложила памперс, за да не спира дори за тоалетна по пътя! В любовта разум няма.

— Жена ми и сега е с памперс — каза замислено Боби сякаш на себе си. Настана тишина. След няколко секунди той вдигна глава и видя, че погледите на всички бяха приковани в него. — Бременна е — обясни той. — Има проблеми със задържането.

Окръжният прокурор се засмя.

— Имаш ли нещо да кажеш, Боби? — попита Скот. — Извън сводката за памперса?

— Къде е докладът от аутопсията?

Окръжният прокурор посочи папката.

— Всичко е вътре. Предварителният доклад, във всеки случай. Непосредствената причина за смъртта е нараняване с остър предмет. Ножът е прерязал аортата му. Кръвта му е изтекла.

— Токсикологични изследвания?

— Чакаме резултатите.

— ДНК?

— Също.

— Може ли да огледаме мястото на престъплението?

— Кога?

— Сега.

— Ще се обадя на следователя да ви отключи къщата. — Прокурорът сложи отново очилата си и набра някакъв номер. — Ханк? Рекс е. Искам да изчакаш Скот Фени и Боби Херин при къщата на Ролинс... Да, те представляват Ребека Фени... Бивш... Нали това ти казвам!... Дай им пълен достъп... Веднага! — Той затвори телефона и се обърна към Скот. — Ханк ще ти хареса. Бивш агент на ФБР, работил е в Отдел за борба с наркотиците на границата с Мексико. Беше пенсионер, дошъл тук заради риболова. Аз го убедих да работи за мен.

— Защо Ребека да не може да се върне в този дом? — попита Скот.

— Защото не е неин.

— Та тя е живяла там.

Окръжният прокурор разпери ръце с дланите нагоре.

— Оплачи се на Мелвин и сестрата.

— Кой е съдия по делото?

— Шелби Морган. Четирийсетгодишна, привлекателна, неомъжена.

— Привлекателна?

— Хваща окото. При това е амбициозна, което никога не е добре за един съдия, било мъж или жена. И тя обаче е от стара местна фамилия като нашия Тед, та... тя ни е съдия. Жената иска да расте, от години чака такова дело, което може да ѝ реши кариерата. Нещо с потенциал.

— Потенциал за какво?

— Да я направи известна. Това дело може да бъде нейният билет за нагоре.

— Супер!

Прокурорът се изсмя гърлено.

— Ще ѝ се зарадваш колкото на... хемороиди. Апропо, дължен съм да те предупредя за още нещо.

— За какво?

— За Рене Рамирес. Телевизионна репортерка от Хюстън. Отговаря за Галвестън. Хубавичка, но адски досадна.

— Вчера на излизане от ареста ѝ се изплъзнах на косъм.

Прокурорът кимна.

— Бива си я на вид, какво ще кажеш? Тяло на манекенка и захапка на питбул. А така е захапала това дело, че няма пускане. Всеки ден звъни по телефона. Аз обаче не водя делата си пред медиите, Скот, така че от мен няма да изтече нищо. Но Рене на свой ред се напъва за място в големите телевизионни мрежи и също е заложила много на този случай. Така че... пази се и от нея.

— Типично по американски, за някои хора убийството е шанс да се уредят. — Скот поклати глава. — Искях да те питам за дрехите ѝ.

— О, Рене се облича много шик: тесни панталони, къси поли. Тя има страхотни крака...

— Имах предвид дрехите на Ребека.

— Аха!

— Можем ли да ги приберем?

Прокурорът кимна.

— Само кажи на Ханк и нека той да те наблюдава какво вземаш.

— А гримовеите?

— Всяка жена има законно право да се гримира.

— Бижутата?

— Тук говори с Мелвин.

— Благодаря ти, Рекс.

Окръжният прокурор кимна и попита:

— Скот, ти бил ли си някога на място, където е извършено убийство?

— Не.

— Ами... не е като по телевизията.

Скот взе от бюрото папката с материалите по делото и се изправи. Двамата с Боби бяха стигнали до вратата, когато Скот се извърна и каза:

— Трябва да има обяснение.

— За кое?

— За отпечатъците по ножа.

— Е, бих желал да го чуя... когато се сетиш какво е.

— Тя единственият заподозрян ли е?

Окръжният прокурор посочи окървавения нож за месо върху бюрото.

- Само нейните отпечатъци са тук.
- Ребека е нямала мотив да го убива. Сещаш ли се за някого, който да е имал?
- Че кой би имал мотив да убива Трей?
- Рекс... това е, което възнамерявам да открия.

11

— Трей Ролинс беше гордостта на Галвестън. Сега той е мъртъв, а ти защитаваш убийцата му, твоята бивша жена, и очакваш сенаторът да те одобри за федерален съдия?

— Тя не го е убила.

— Но е била арестувана.

— Невинна е до доказване на противното.

— Е, щом ти го казваш...

— Не го казвам аз, Кен, казва го Конституцията.

След смъртта на сенатор Мак Маккол губернаторът бе назначил представителя на Галвестън в щатския конгрес да доизслужи мандата му в Конгреса на САЩ. И сега от сенатор Джордж Армстронг зависеше дали Атикъс Скот Фени ще стане окръжен съдия. Сътрудникът на сенатора Кен Инграм бе позвънил на Скот на излизане от съдебната палата. Съдията Бъфорд не си бе губил времето: Скот вече бе включен в списъка на кандидатурите за федералното съдийско място. Сега, докато Боби караше джетата към мястото на престъплението, Скот разговаряше с Кен по мобилния си телефон.

— Няма да ти е от полза, Скот, ако името ти и името на бившата ти съпруга се спрягат от медиите. Това няма да се приеме добре в Сената.

— Аз защитавам съпругата си... докато повечето сенатори изневеряват на своите.

Кен се изхили в слушалката.

— Младата любовница е част от екстрите на високия пост, Скот, като лимузината и по-добрата здравна застраховка. В това е разликата между теб и тях: те вече са го заели, докато ти още не.

— Ребека има право на компетентна адвокатска защита. Това също е записано в Конституцията.

— Гласоподавателите не четат Конституцията, Скот. Те четат вестници. Е, някои от тях, останалите гледат телевизия. А на мен

делото отсега ми звучи като сапунен сериал. Рене ще се побърка от радост.

— Не ми е работа да се притеснявам за медиите, Кен.

— А на мен точно това ми е работата, Скот. — Кен въздъхна тежко в слушалката. — Другата седмица сенаторът ще бъде в града и иска да се видите на вечеря в събота. Ще ти се обадя с подробностите.

Кен прекъсна връзката, без да се сбогува.

— Май няма смисъл да четеш таблицата за социалното осигуряване на висшите федерални служители, а, Скот? — обади се Боби.

— Засега мисля да изчакам — отвърна Скот.

— Ти приемаш ли тази цена? Искам да кажа, делото да ти струва съдийското място?

— Имам и друга опция.

— „Форд-Фени“?

— Старши съдружник. Кантората ще носи името ми, ще мога да наема и теб, и Карин, и Карлос. Ще измисля и за Луис нещичко.

— Ние не искаме този живот, нито пък ти.

— Веднъж вече я предадох, Боби. Не мога да я предам отново.

— Първо, не ти я предаде, а тя напусна и теб, и Бу. И второ, не се чувствай гузен спрямо нея — това ще съсипе живота ти.

— Тя няма да издържи в затвора, Боби. Ще откаже да се бори и ще умре. — Скот гледаше мрачно към морето. — Ние сме единствената ѝ надежда.

Боби не отговори и двамата се умълчаха.

На три километра след наетата от Скот вила завиха в едно кварталче с гръмкото име Лафит Бийч — Перлата на Западния край, разположено зад пясъчната дюна, която Скот бе забелязал същата сутрин от плажа. Навремето това се смяташе за престижен адрес, но след урагана Айк от къщите бяха останали само бетонните подпорни колони. Усилията на строителния предприемач да укроти морската стихия се бяха провалили. Айк бе прескочил изкуствената дюна и бе отнесъл сградите в морето.

Къщата на Трей Ролинс беше изключение. Тя се издигаше непосредствено над плажа, но изглеждаше непокътната. Сутринта

Скот я бе видял откъм брега; сега имаше възможност да я види и откъм улицата. Отпред имаше две палми, между които алея за коли водеше към гаража. Стълбище се изкачваше към терасата на втория етаж, над който имаше още един с мансарда, наподобяваща капитански мостик. Боби паркира до бордюра и угаси двигателя. Двамата останаха на местата си, загледани в къщата, в която бе загинал Трей.

— Скоти, отпечатьците й са върху ножа, това никак не е добре.

— И преди са ме хващали неподготвен, но Рекс е голям хитрец. Видя ли само как приспа вниманието ни и изведнъж хвърли тази бомба с невинен тон, сякаш питаше искаме ли кафе, за да види как ще реагираме.

— На мен ми призля.

— Той никога няма да докаже, че Ребека е имала мотив.

— Няма и да му се наложи, след като отпечатьците й са върху ножа. Съдебните заседатели няма да се интересуват от мотива. Ако искаме да спечелим делото, трябва да направим две неща: да обясним по какъв начин отпечатьците й са попаднали върху ножа и да посочим истинския виновник.

— Този, който действително е наръгал Трей Ролинс.

— Ако не е тя.

— Не е тя.

— Скоти, не забравяй основното правило, когато представляваш висш служител в корпорация или обвиняем по углавно дело.

— Да допускам, че лъже?

— Именно.

— Тя не лъже! — Скот се надяваше да е истина. — Готов ли си?

— А ти?

— Не, но трябва да влизам. Ти не си длъжен.

Боби изпусна шумно въздуха от дробовете си.

— Какво казва Шами в такива случаи? Бъди мъж!

Двамата събраха кураж и слязоха от джетата. Пред къщата бяха паркирани две коли — една патрулна и една служебна, без отличителни знаци. От служебната кола слезе едър кокалест мъж и се приближи към тях. Беше облечен с хавайска риза, дънки и бейзболна шапка с надпис „Окръжна прокуратура Галвестън“. Приличаше на Джими Бъфет с пистолет.

— Ханк Ковалски, следовател към Окръжната прокуратура.

Скот и Боби се представиха, здрависаха се и Ханк посочи към онова, което бе останало от квартала.

— Това бяха имоти за милиони долари. Сега тези могат да се купят на безценица. Преди Айк „Ню Йорк Таймс“ беше оприличил Галвестън на източния връх на Лонг Айланд. Днес никой не прави подобни сравнения.

— Няма ли да ги построят наново?

— Повечето бяха на собственици, които живеят основно другаде. Хората просто са махнали с ръка, взели са си застраховките и са се преместили някъде, където няма урагани.

Покрай този участък от плажа някога се бяха издигали пет къщи, от които бяха останали две — тази на Трей и още една, на стотина метра по-нататък, която в момента усърдно се ремонтираше. Ударите с чукове отекваха като изстрели на стрелбище.

— Това е къщата на съдия Морган — каза Ханк. — Тя ще остане в града, докато ѝ я оправят.

По покрива се катереха мургави работници, които очевидно не се бояха от височината. През празното пространство, където някога бе имало още три къщи, те имаха пряка видимост към къщата на Трей Ролинс. Сигурно бяха наблюдавали как Трей и Ребека влизат и излизат от дома си.

— Казват, че нищо не са видели — обади се Ханк.

— А дали са *извършили* нещо? — попита Скот.

— Питаме ги. На испански. Отричат.

— Нелегални имигранти?

— Познаваш ли американски гражданин, който би правил покрив в такава жегата?

— Имало ли е щети по къщата на Трей?

— Не. — Ханк посочи плажа. — Тези подпорни колони се издигат осем метра над пясъка. Водата никога не достига до къщата. Чух, че Трей е похарчил четири милиона за този дом, от които един милион е отишъл само за да го направи устойчив на урагани, но си е струвало. Айк връхлетя със сто и осемдесет километра в час, а не е отнесъл и керемидата от покрива му. Елате, ще ви разведа.

— Може ли да снимам на видео?

— Рекс каза, че можеш да правиш каквото поискаш. — Ханк бръкна в задния си джоб и извади два чифта латексови ръкавици. —

Ето ви ги, но въпреки това не пипайте нищо.

И тримата си сложиха ръкавици. Боби взе от колата видеокамерата и папката с материалите по убийството, която подаде на Скот. Засне сградата отвън, после двамата се провряха под жълтата полицейска лента и последваха Ханк, който влезе в гаража през една странична врата. Ханк щракна електрическия ключ и огромното пространство се обля в неорова светлина. В него имаше бѳги, мотоциклет беомве, черен хамър, яркочервен корвет кабрио и черно бентли.

— За разходки из острова ползваха мотора или бентлито. Струва двеста хиляди. Жена ти караше корвета.

Скот си представи Ребека в издължената спортна кола със свален гюрук, широко усмихната.

— Тя спомена нещо за яхта.

Ханк кимна.

— В марината е. Претърсихме я. Нищо. Хайде да се качим горе. Всичко си е постарому, ако не броим следите от криминологичната експертиза.

— Нищо ли не е изнасяно?

— Трупът, един .357-калибров револвер магнум, една деветмилиметрова берета...

— Трей е притежавал оръжие?

— Тук е Тексас, Скот. Всички имат оръжие. — Ханк се засмя. — Магнумът беше открит под възглавницата му, зареден. Не мога да си представя как се спи с такова нещо под възглавницата.

— Ако е искала да го убие, защо просто не го е застреляла?

Ханк вдигна рамене.

— Питай я.

— Нещо друго иззето ли е?

— Портфейлът му, мобилният телефон, пари в брой, бижута, лаптоп. Проверяваме телефонните му разговори, имейли, интернет сайтове, които е посещавал редовно, писма на фенове до личния му сайт. Ще ти приготвя копия от всичко.

По вътрешното стълбище се изкачиха до втория етаж. Ханк отключи една врата и Скот влезе в къщата, където жена му бе живяла с чужд мъж. Той с мъка потисна чувствата си и се наруга наум: *Мисли като юрист, не като изоставен съпруг!*

— Два пъти седмично е идвала домашна помощница — каза Ханк. — В понеделник и четвъртък. Въпросния ден е била тук.

Двамата последваха Ханк в кухнята с теракотен под и шкафове, плотове и уреди от неръждаема стомана. Скот си сложи очилата — навремето ги бе ползвал само за да изглежда по-авторитетен пред богатите си клиенти, но сега, след шестнайсет години четене на съдебни дела и законови текстове, наистина имаше нужда от тях — и отвори папката с материалите по убийството.

— В кухнята няма открити следи от кръв, нали?

— Не. Но има отпечатыци — нейни, негови, на домашната помощница и на неизвестно лице. Ето ги тук. — Ханк посочи един участък върху стоманения плот, поръсен с черен прах. — От цели длани с по пет пръста. На мъж са, и то доста едър, ако се съди по размерите на дланта. Явно се е облегал на плота.

— Прекарахте ли ги през базата данни?

Ханк кимна.

— Няма съответствие. Явно не са въведени в системата.

Ханк издърпа едно чекмедже. Вътре се намираха седем стоманени ножа върху специална поставка с гнезда за осем ножа. Най-голямото гнездо беше празно.

— Оръжието на убийството — каза Ханк. — Нож за месо. С нейните отпечатыци.

— Така каза и Рекс. Би ли отворил другите чекмеджета и шкафовете?

Ханк изпълни желанието му и Боби засне всичко.

— Хубаво барче. Падали са си по изискани питиета.

— Отвори и хладилника, Ханк.

Беше огромен като гардероб, с две врати една до друга, отдолу с издърпващ се фризер. Ханк задържа вратите отворени, докато Боби приклепна и засне съдържанието, като мърмореше тихо в микрофона:

— Бира... бутилка вино... протеинови блокчета... много шоколадово мляко... и най-голямата диня, която някога съм виждал.

Скот се подпря с длани на коленете си и също огледа вътрешността на хладилника. Разрязаната на две диня заемаше един цял рафт.

— Всичко си е така, както го открихме. Нищо не е пипано.

От кухнята се преминаваше в дневна с кожени мебели, камина, голям плазмен телевизор, монтиран на стената, и огромни френски прозорци, от които се разкриваше великолепен изглед към морето. Скот неведнъж се бе опитвал да си представи новия дом на Ребека.

— От дневната не са събирани улики — каза Ханк. — Хайде първо да се качим горе, после ще се върнем на местопрестъплението. Дано не ви прилошее.

Изкачиха се по вътрешното стълбище до третия етаж, където бяха двете спални за гости, с отделни бани, и домашният киносалон. В стаите на етажа също не бяха събирани улики и Ханк ги поведе направо към мансардата, която приличаше на капитански мостик.

— Кабинетът на Трей.

Цялото помещение беше заобиколено от прозорци с дървени рамки. От едната страна се виждаше улицата, от другата — морето и плажът. Мебелите бяха от кожа и масивно дърво, имаше и добре зареден бар. Полиците бяха отрупани с трофеи от голф турнири, по стените висяха рамкирани снимки на Трей с други знаменити играчи и корици от спортни списания с неговия образ. В единия ъгъл бяха облежани три стика с по една топка; покрай стената беше постлана зелена пътека за упражнения на закрито, сякаш последната сутрин Трей бе загревал в кабинета си. В другия ъгъл се виждаше огромна бяла чанта за стикове и голф принадлежности; отгоре с тлъсти черни букви беше написано: **Трей Ролинс**.

— Проверихте ли какво има в чантата? — попита Скот.

— Само топки за голф и презервативи.

— Презервативи?!

Ханк вдигна рамене.

— За дъждовните дни, когато отлагат турнира, предполагам.

— Не се виждам да влача това нещо до последния етаж — обади се Боби.

— Той не я е влачил — каза Ханк, пристъпи към един вграден шкаф и го отвори.

Вътре имаше малък асансьор от онези, с които се подава храна в някои ресторанти; беше достатъчно голям, за да побере чантата с принадлежностите за голф... или човек. Ханк натисна едно копче отвътре на вратата и асансьорът бавно заслиза.

— Води направо до гаража — каза Ханк. — Няма кръв, няма отпечатъци.

— Може да се проникне тук от гаража.

— За какво ѝ е било да прониква, Скот, тя е живяла тук!

Скот пристъпи до бюрото. Отгоре бяха поставени телефон, бележник и писалка. В средата беше празно.

— На това място беше лаптопът. — Ханк издърпа чекмеджетата на бюрото, за да ги заснеме Боби. Последно отвори най-долното чекмедже и каза: — Това Трей го е държал заключено.

— Защо?

— Виж сам.

Боби насочи камерата и подсвирна.

— Май шоколадовото мляко не е било единственото нещо, по което си е паднал.

Скот заобиколи бюрото и погледна надолу. Вътре имаше няколко десетки диска с голи момичета на обложките и заглавия като „Парти край басейна“ или „Девствена територия“. Скот и Боби се спогледаха многозначително, явно си мислеха едно и също: идолът на Америка не би трябвало да си пада по порно. Боби не можа да се сдържи и се ухили.

— Ти колекционираш ли порно?

Не че бяха шокирани; порното отдавна беше част от масовата култура. В случая важното бе, че то не съответстваше на образа на Трей Ролинс, който медиите бяха създали. Дали той нямаше да се окаже поредният развенчан американски мит? Нищо не носеше на един адвокат на обвиняем по-голяма радост от внезапното откритие, че жертвата има нелицеприятни тайни. Това отвличаше вниманието на съдебните заседатели от обвиняемия и го прехвърляше върху жертвата. Всеки хитър адвокат се опитваше да превърне жертвата в обвиняем. Готов ли бе Скот да направи това с Трей, за да спаси живота на Ребека?

— Много важно! — обади се Ханк. — Всеки от тези дискове може да се наеме от кварталната видеотека. В най-изисканите хотели наред с румсървис предлагат и порноканали. Аз лично си падам по американския футбол, в него има по-малко насилие.

— И така да е, порното не се връзва с образа му на национален герой.

— Всеки си има своите тайни — каза Ханк.

— Въпросът е — намеси се Боби — дали освен тази тайна Трей Ролинс не е имал и други?

Известно време тримата мълчаха замислено, после Ханк каза:

— Е, да караме нататък.

Слязоха по стълбите и се насочиха към главната спалня на къщата. Ханк бръкна отново в задния си джоб и подаде на двамата по един неголям найлонов плик за смет.

— Това пък за какво е? — попита Скот.

— В случай че ви се доповръща.

Ханк отвори вратата и Скот пристъпи в тъмното помещение, което миришеше така, както стаята на майка му в деня, когато бе починала. Смъртта си има характерна миризма.

— Пригответе се, момчета!

Ханк натисна електрическия ключ и стаята се обля в ярка бяла светлина, като операционна.

— *Божичко!*

При вида на толкова кръв дъхът на Скот спря.

Всичко в спалнята беше бяло — леглото, стените, теракотените плочки на пода, мебелите, завесите на френските прозорци. Единствените цветни петна бяха от кръвта на Трей. Тя бе навсякъде. Изглеждаше невероятно, че в човешкото тяло се съдържа толкова много кръв.

— Както виждате, не ни е трябвал луминол. Ножът е прерязал аортата, но сърцето е продължило да бие и кръвта е бликнала като фонтан.

Скот гледаше втренчено леглото на Трей и Ребека. Усети как го облива гореща вълна. В застоялия въздух нямаше достатъчно кислород.

— Скоти, зле ли ти е?

— Ползвай плика! — извика Ханк и отвори френските прозорци. Морският бриз нахлу в стаята.

След няколко секунди Скот отново беше в състояние да диша. Той се опита да изтрие образа на Трей и Ребека от съзнанието си. Но една друга мисъл не му даваше покой: *Какво, по дяволите, правя аз тук?*

— Пуши ми се — обади се Боби.

— Е, добре — каза Ханк. — Ето как стоят нещата. — Той пристъпи към леглото, като внимателно прескачаше кървавите петна. — Трей е бил открит да лежи на вътрешната страна на леглото, не откъм френските прозорци.

Скот прелисти материалите в папката, докато намери снимките на жертвата: Трей Ролинс лежеше гол в същото това легло, кухненският нож беше забит в гърдите му, тялото му беше обляно в кръв. Той премести погледа си от снимката към леглото. Нищо не беше променено, само кръвта бе станала по-тъмна, а трупата го нямаше.

— Твоята жена е спяла на по-близката до терасата страна. Казва, че се събудила в четири без петнайсет в петък сутринта, понеже й станало студено; френските прозорци били широко отворени. Станала да затвори, но излязла навън.

— Имаше ли кръв по дръжките на вратата?

— Не.

— Значи вратата наистина е била отворена.

— Да.

— Отпечатъци?

— Нейните и неговите. — Ханк им направи знак да се приближат. — Елате отвън. Внимавайте да не настъпвате кървавите следи по пода. Нейни са.

Излязоха след Ханк на широката тераса, където имаше още кървави следи. Отидоха до парапета. Скот вдишваше жадно свежия морски въздух. Над прибойа кръжаха чайки. Рибарско корабче се прибираше в пристанището с улова за деня; петролен танкер излизаше в открито море. От къщата на съдийката долитаха удари с чукове и подвиквания на испански. Самотна човешка фигура тичаше по плажа.

— Казва, че била застанала тук, до парапета — продължи Ханк, — и се загледала към морето. Долу се разбила вълна, облели я пръски, тя вдигнала ръка да се избърше, усетила мокрота по лицето си, погледнала дланите си. Сторили й се тъмни, изтичала обратно и запалила лампите. — Ханк се обърна към Скот. — Готов ли си?

— За какво?

— Да влезем вътре.

Не беше готов. Нямаше никакво желание да види отново всичката тази кръв. Но си пое няколко пъти дъх и последва Ханк в

спалнята. Ханк посочи кръвта по белите завеси и по стената около електрическия ключ.

— В този момент видяла Трей и позвънила на деветстотин и единайсет.

Той посочи белия телефон. По него също имаше кръв.

— Полицаяте се изкачили по стълбището към терасата и влезли през тази врата. Заварили я ей там, още стискала в ръце телефонната слушалка.

— През цялото време ли е говорила с диспечера?

— Да. Записът на разговора е в папката. На диск.

— И след разговора не е правила нищо друго?

— Не.

Скот разгледа снимките на жена си от онази нощ; с късата си бяла нощница, подгизнала от кръв, приличаше на уплашено дете.

— Дошли детективите, разпитали я, арестували я и я откарали в ареста. Взели проби от кръвта, прибрали дрехите ѝ. Всичко е в папката.

— А кървавите отпечатыци по пода, по стените, по телефона... все нейни ли са?

— Да.

— В цялата стая няма никакви други отпечатыци?

— Не и кървави. Но открихме отпечатыци от домашната помощница и от още двама души, неидентифицирани. Няма ги в базата данни.

— Къде ги открихте?

Ханк посочи с ръка.

— Едните са на горната табла на леглото, горе-долу по средата...

— Заснеми мястото, Боби!

— ... сякаш някой се е подпирал с ръце на таблата.

Боби повдигна вежди и погледна въпросително Скот.

— И тези отпечатыци ги няма никъде другаде?

— Никъде. Проверили сме всеки квадратен сантиметър на стаята.

— А другите?

— Те са в едната гардеробна.

Ханк ги въведе в банята към спалнята. В основното помещение имаше душкабина и джакузи. Скот си представи Ребека изтегната сред

мехурчетата, с чаша ледено шампанско в ръка, уморена от пазаруване по бутиците, както често ѝ се случваше, докато бяха женени. От двете страни врати водеха към отделни гардеробни с мивки и огледала.

— Тази е била на Трей — каза Ханк.

Скот и Боби пристъпиха след него и се озоваха в обширна стая с дървени рафтове и шкафове, кожено канапе, огледало в цял ръст и плазмен телевизор на стената. Рафтовете бяха отрупани с мъжки дрехи, най-вече шорти, тениски и обувки за голф.

— Ето тук, върху огледалото — каза Ханк, — има два пълни отпечатака от длани. Вероятно женски, съдейки по размера.

Пръстът му сочеше на около метър и осемдесет от пода. Отпечатаците бяха разположени така, сякаш жената се бе подпряла с длани на огледалото като за полицейско претърсване или пък...

Боби отново повдигна вежди.

— Всички тези неидентифицирани отпечатаци — каза Скот — върху кухненския плот, върху таблата на леглото и тук, върху огледалото, все на различни хора ли са?

— Да.

— И не се знае на кого са?

— Не. В базата данни на ФБР ги няма. Веднъж снемат ли ти пръстови отпечатаци, те се завеждат в базата данни и остават там завинаги.

— Следователно знаем, че освен Трей, Ребека и домашната помощница в тази къща наскоро са били поне три неидентифицирани лица. Никой ли от тях няма полицейско досие?

— Не, и не е работил като гледач в детско заведение, като шофьор на училищен автобус или държавен служител.

— Какво искаш да кажеш?

— Всеки, който кандидатства за държавна длъжност или за работа с деца, трябва да представи свидетелство за чисто минало и да му се снемат отпечатаци.

— Наистина ли?

— Да. Когато започнах работа в Бюрото, трябваше да проверявам всякакви съдии, прокурори, федерални агенти... Доста скучна работа, затова поисках да ме преместят в Отдела за борба с наркотиците в Ел Пасо.

— Кога, каза, че идвала прислужницата?

— В понеделник и четвъртък.

— Значи в деня преди убийството е била тук?

— Да.

— Дали е избърсала повърхностите, по които са намерени тези отпечатъци?

Ханк се намръщи.

— Уместен въпрос.

— Ако ги е почистила в четвъртък, тази отпечатъци са оставени между момента, в който си е тръгнала, и петък сутрин, когато са дошли полицаите и са отцепили мястото на престъплението.

— Отпечатъците на полицаите са в базата данни, пък и всички, които са били тук, са носили ръкавици.

— Ханк, това може да са отпечатъците на убиеца!

— Но върху оръжието на убийството са само тези на жена ти.

— Имаш ли номера на прислужницата?

— В папката е.

Ханк взе папката от Скот и обърна на раздела за свидетели. Извади мобилния си телефон и набра номера. Изчака няколко секунди и каза:

— Роузи Гонзалес?... Ханк Ковалски, от окръжната прокуратура... Точно така, в петък разговаряхме. Роузи, когато чисти в къщата на Ролинс в четвъртък, забърса ли и плотовете в кухнята?... С течен сапун, белина и ароматизатор?... Хубаво, а таблата на леглото в главната спалня?... Аха... А огледалото в гардеробната на мистър Ролинс?... Освен теб имаше ли още някой в къщата?... По кое време си тръгна?... Е, добре, благодаря ти.

Ханк затвори телефона и се обърна към Скот.

— Почистила е плотовете в кухнята, приключила е и си е тръгнала по обяд, следователно тези отпечатъци са оставени някъде между момента на тръгването ѝ и момента на убийството.

— А другите?

— Този ден не е чистила таблата на леглото и огледалото. Тях ги забърсва веднъж в месеца.

— Значи въпросните отпечатъци може да са там от последния месец?

— Да.

Върнаха се в гардеробната на Трей. Ханк заотваря един по един шкафовете и Боби засне на видео съдържанието им — обичайните мъжки джунджурии, плюс няколко флакона с лекарства по рецепта.

— Какво е вземал? — попита Скот.

Ханк вдигна нагоре един от флаконите.

— Виагра.

— Порно и виагра — ухили се Боби. — Трей Ролинс е рекламирал не само стикове за голф и шоколадово мляко.

— ЦРУ подкупва племенните вождове в Афганистан с тези сини таблетки — каза Ханк. — Повечето агенти, с които съм работил в Бюрото, ги вземат. По дяволите, та аз почти не познавам мъж, който да не ги взема!

— Ние с Боби. Нали, Боби?

— Ами аз, въъ...

Скот го изглежда.

— Вземаш виагра?!

Боби вдигна рамене.

— Не забравяй, че жена ми е с десет години по-млада от мен. Това поставя големи изисквания...

— А какви ги приказваше: плешив съм, защото преливам от тестостерон...

— Виж, първите ми две жени ме оставиха. Не искам да рискувам и с Карин.

Скот се обърна към Ханк.

— А останалите лекарства?

— Едното е бета-блокър, за кръвно налягане. Другото е прозак.

— Това не беше ли против депресия?

Ханк кимна.

— Жена ми го взема. Казва, че е депресирана, понеже е омъжена за мен.

Той ги поведе към гардеробната на Ребека, претъпкана до тавана с рокли, блузи, панталони, спортни дрехи, палта, пуловери, шалове, шапки и обувки... много обувки.

— Явно обувките са били нейна страст — каза Ханк.

— Да беше видял килера й, докато бяхме женени...

— Жената е скъпо хоби.

— За какво й е да го убива и да се лиши от всичко това?!

- Може да се е бояла, че ще я изостави.
- Та той същата нощ ѝ е направил предложение!
- Тя го твърди.
- Рекс каза, че можем да вземем дрехите ѝ.
- Ханк кимна.
- Но ще ви наблюдавам какво вземате.

Скот пристъпи към един шкаф и издърпа няколко широки плитки чекмеджета. Всичките бяха пълни с еротично дамско бельо. Сякаш беше в магазин на „Виктория Сикрет“. В най-горното чекмедже имаше цели комплекти, още с етикетите, явно от последното ѝ пазаруване в четвъртък. Той вдигна един комплект — бюстие от черна дантела... черен колан с жартieri... черни чорапи с ръб... черни прашки. Скот ги гледаше като хипнотизиран, представяйки си как Ребека си ги слага заради Трей. Изведнъж се сети, че не е сам. Обърна се и видя Ханк и Боби, които зяпаха в ръцете му. Той пусна нещата обратно и затръшна чекмеджето.

- Боби, обади се на Ребека и я питай какво иска.
- Веднага, Скоти.
- Скот излезе от гардеробната.

Чакаше отвън, облегат на капака на джетата. Половин час по-късно Ханк и Боби излязоха от къщата, понесли по две огромни черни торби за смет. Скот отвори задната врата и те хвърлиха торбите на седалката.

- Какво искаше? — попита ги той.
- Всичко. Опаковахме целия гардероб.

Тримата направиха още два курса до къщата, за да изнесат всички торби. После Боби и Скот се ръкуваха с Ханк и се качиха в джетата. Скот запали двигателя и пусна климатика на максимум. Двамата поседяха мълчаливо известно време, преди Боби да попита:

- Скоти, какво всъщност правим тук?

Скот нямаше отговор.

— Едно и също ли си мислим за тези отпечатыци върху таблата на леглото и върху огледалото? — попита след малко той.

— Ами да. И едните, и другите са от жени. Едната се е държала за таблата, другата се е подпирала на огледалото. — Боби се обърна

към Скот. — Нашият американски герой се е подсилвал с виагра, гледал е порно и е правил секс с поне две други жени в тази къща през последния месец.

12

Час след като си бе тръгнал от къщата на убития, Скот седеше на задната тераса на наетата вила и пиеше бира. Имаше нужда да се подкрепи с нещо, след като бе научил, че отпечатъците на Ребека са върху дръжката на ножа, и след като бе видял окървавеното легло. Погледът му се местеше между папката с материалите по убийството, която лежеше в скута му, и Ребека и Бу, които бяха на плажа.

Какво всъщност правеше той тук? Дали наистина се бе оставил да го ръководи чувството му за вина, както бе намекнал Боби? Ами ако тя все пак се окажеше убийцата? Да защитава бившата си съпруга, ако е невинна, нямаше да се отрази по никакъв начин на кариерата му, но да я защитава, ако се окажеше виновна, означаваше веднъж завинаги да се прости с поста на федерален съдия. Щеше да му остане единствено другата опция.

Скот отново погледна към тях. Бу му помахаше и той направи същото.

* * *

— Мразех те.

— Знам.

— А знаеш ли колко ме беше срам!

— От какво?

— Мамо, пишеше го във вестника! Всички около мен знаеха, че си избягала с треньора по голф!

— Много съжалявам, Бу.

— Двете с Шами си мислехме, че Скот ще се ожени за майка й.

— За *майка* й? Но тя беше...

— ... само на двайсет и четири. Много млада за него. Обаче умря.

Отначало Бу се бе зарадвала, че вижда майка си след близо две години раздяла, но на следващия ден гневът ѝ се възвърна. Тя просто не можеше повече да се сдържа. Лошите спомени за подигравките на децата я бяха завладели и сега искаше да ѝ причини поне част от болката, която бе изпитала заради нея, да ѝ каже нещо, от които да я заболи силно.

— Продадохме всичките ти дрехи и обувки.

— Дори на „Джими Чу“?

— Да. Както и роклите на „Лука Лука“.

— Аз обичах тези дрехи!

— А мен не ме ли обичаше?

— Разбира се, и още те обичам.

— Защо тогава ме изостави? Аз ли бях виновна?

— Не, Бу. Не беше виновна ти. Стените ме притискаха отвсякъде.

— *Стените?! Какви стени?*

— Бу, още си малка, за да разбереш. Когато станеш жена, тогава.

— Разбирам само, че не е хубаво да изоставиш семейството си.

— Права си.

— Нямахме си майка, която да идва с нас на училищните екскурзии. Скот беше единственият баща.

— Скот е идвал на екскурзиите ви?

— Ами да! Майките много се радваха.

— Не се съмнявам.

— Веднъж те видяхме по телевизията на някакъв турнир по голф. Аз се развивах: „Ето я мама! Ето я мама!“. Гаджето ти те прегръщаше и те целуваше, понеже беше спечелил турнира. Тогава Скот загаси телевизора и отиде в другата стая. Дълго време остана сам. После ми се стори, че е плакал.

Майка ѝ не каза нищо.

— В деня, когато си тръгна, аз си казах, че без теб ще ми е по-добре.

— И по-добре ли ти беше?

— Да — излъга Бу.

Тя вдигна поглед. По лицето на майка ѝ се стичаха сълзи. Отдавна се бе заканила да причини болка на майка си, но сега, когато го бе постигнала, ѝ дожаля за нея. Тя се пресегна и я хвана за ръката.

Скот се стресна. Луис незабелязано бе застанал до него. Как можеше един сто и петдесет килограмов човек да пристъпва толкова тихо? Скот бе насочил цялото си внимание към Бу и Ребека долу на плажа и не го бе чул.

— Какво откри в „Гайдо“?

— Че имат хубави пържени миди.

— Какво ти каза Рикардо?

— Че мистър Ролинс и мисис Фени идвали по няколко пъти седмично в ресторанта, докато били на острова. Че онази вечер не бил видял никакви непознати, само местни хора. Каза, че си пийвали и изглеждали много щастливи, а когато си тръгвали, били доста на градус, което не било необичайно. Нито веднъж не ги чул да се карат. Нито за миг. Само дето...

— Само дето какво?

— Само дето устната на мистър Ролинс била подута тази вечер. Сякаш някой го бил ударил с юмрук в устата.

— Рикардо чул ли е Трей да ѝ прави предложение?

— Не, сър, каза, че не бил чул такова нещо. Когато станали да си ходят, той ги изпратил до изхода, където мистър Ролинс се отбил в тоалетната. Тогава Рикардо се сбогувал с мисис Фени и се върнал да си върши работата, а тя останала да чака мистър Ролинс.

— Но Рикардо е знаел, че Трей ѝ е направил предложение?

— Да, сър. Знаел е.

— Че те кога са му казали?

— Не *те*, сър. *Тя* му била казала.

— Ние, аз, ти, той, какво значение има?

— Има, Ребека. Защото сега нямаме свидетел, който да е чул как Трей ти предлага брак. Имаме само твоята дума на обвинена в убийство.

— Трей ми предложи брак, Скот!

Скот бе слязъл на плажа и бе изпратил момичетата да сложат масата за вечеря. Двамата с Ребека седяха на ниски столчета под

плажния чадър с лице към морето. Тя беше с черен бански, но на Скот все му се привиждаше еротичното бельо от шкафа.

— Аз ти вярвам, Ребека. В петък обаче голямото жури ще ти връчи обвинение и ще те предаде на съд.

— Но аз не съм го убила! От това, че съм спала до него, в кръвта му, не следва, че аз съм го направила! Кое ги кара да мислят, че съм аз?

— Отпечатъците ти са върху дръжката на ножа.

Тя се извърна към него и го изгледа с невярващи очи.

— *Какво?!* Но как така?

— Тъкмо това се канех да те попитам.

— Нямам никаква представа.

— Ножът е взет от кухнята ви.

— От *нашата* кухня?

Скот кимна.

— От комплекта в чекмеджето. Полицайте не ти ли казаха?

— Не.

— Големият нож за месо. Откъде сте купили този комплект, между другото?

— Не сме го купували. Трей го беше получил като подарък на някакво фирмено събиране преди година и нещо. На него все му подаряваха разни неща.

— Ти ползвала ли си този нож?

— Разбира се. Отпечатъците ми сигурно са върху дръжката от преди, когато съм рязала нещо с него.

Скот реши да не ѝ казва, че отпечатъците ѝ по дръжката не съответстват на хватката при рязане, а при намушкване. Не искаше тя отсега да си измисля обяснения, които едва ли щяха да заблудят прокурора и съдебните заседатели. Не ѝ спомена също и за неидентифицираните пръстови отпечатъци върху таблата на леглото и огледалото в гардеробната. Засега предпочиташе да не навлизат в тази тема.

— От какво е била подута устната на Трей? Ти ли го удари?

— Не. Каза ми, че се подхлъзнал под душа в клуба и си разбил устната.

— Забелязала ли си, че през няколко парцела на същата улица има строителна бригада?

Тя кимна.

— Всеки път, като минех оттам, ми подсвиркваха и подвикваха на испански.

— Идвали ли са в къщата?

— Не, доколкото знам. Смяташ, че някой от тях може...

— Всеки може да го е направил, Ребека. От нас се иска да открием кой.

Той я остави да помисли върху току-що чутото, после каза:

— А сега ми разкажи за порнодискове.

Очакваше гневна реакция, но тя само сви рамене.

— Нищо необичайно за мъж на неговата възраст. Замества романтиката...

— И виаграта ли е нещо нормално?

Тя отново сви рамене.

— Трей каза, че много спортисти вземали по време на пътуване.

— Намерихме също лекарства, които се продават с рецепта. Бета-блокери и прозак. Трей имал ли е високо кръвно или депресия?

— Не.

— Не е имал никакви здравни проблеми, така ли?

— Трей беше на двацет и осем, в цветущо здраве.

— Полицаяте са открили отпечатъци на неизвестно лице върху плота в кухнята. Имаш ли представа кой може да е бил?

— Роузи?

Той поклати глава.

— Не са нейни. Отпечатъците са оставени върху плота в някакъв момент в четвъртък следобед, след като тя е приключила с чистенето.

— Но този ден в къщата не е влизал друг човек освен нас двамата и Роузи!

— Имало е и още някой.

— И кой е бил той?

— Убиецът.

— „Кръвожадната любовница“?

Боби кимна.

— По сутрешните новинарски емисии съобщаваха подробности от разследването, докато ти тичаше. Детектив Уилсън даде интервю и каза, че няма други заподозрени. Според него тя била виновна.

— Как да очакваме справедлив процес, след като говорят така по националните канали?! Защо го правят?

— Заради рейтинга. Кървавите убийства привличат зрителска аудитория. Сложи им по едно гръмко име: „Бостънският удушвач“, „Убиецът от фитнеса“, „Изкормвачът на манекенки“, и рейтингът ти скача нагоре. Новината на деня е Ребека, „Кръвожадната любовница“.

— Бу видя ли предаването?

— Не, смених навреме канала.

— Благодаря ти.

След вечеря Ребека бе завела момичетата на плажа, за да събират мидички. Консуела и Луис бяха останали в кухнята, а Скот си играеше на терасата с малката Мария. Още през първия ден от разследването защитата се бе натъкнала на изненади, затова сега се бяха събрали да обсъдят стратегията си. Облечена в широка рокля за бременни, Карин чукаше по лаптопа. Карлос се бе издокарал с прилепнала тениска, която разкриваше множеството татуировки по мускулестите му ръце. Боби пафкаше с наслада кубинската пура от прокурора.

— Нали нямаше да пушиш? — сръза го Карин.

— Поне не гълтам.

— Това оправдание сме го чували.

— Карлос — обади се Скот, — знам, че Карин те обучава за правен помощник, но искам временно да се преквалифицираш.

— Няма проблем, шефе.

— Някога правил ли си покрив на къща?

Карлос се изсмя гърлено.

— Родителите ми са родени в Мексико. Като малък работех с баща ми по строежите в Далас. Мога да скова покрив и с вързани очи.

— Добре. Видях една строителна бригада, мексикански имигранти, да оправят покрива през два парцела от дома на Трей Ролинс. Иди утре да ги навестиш, опитай се да се хванеш на работа и виж дали не знаят нещо. Или сами не са участвали по някакъв начин.

— Искаш да кажеш, че може да са го убили те?

— Или да знаят кой е убиецът. Или да са видели нещо. Вземи найлонови пликчета. Ако спипаш нещо с техни отпечатъци, слагаш го в пликче. Но гледай да не те хванат.

— Ясно, детектив под прикритие.

Скот се обърна към Карин.

— Описа ли в последователност какво са правили Трей и Ребека през деня?

— Ето. — Тя натисна няколко клавиша на лаптопа. — Трей тръгва за кьнтри клуба в девет, прекарва деня в тренировки... Ребека излиза около десет, цял ден пазарува в „Галерия“ в Хюстън... връща се в шест... в седем двамата излизат да вечерят в „Гайдо“. Останалото го знаеш.

— Този ден Роузи е почистила и си е тръгнала около обяд. Цял следобед къщата е била празна. Може някой от работниците да е влязъл, да е огледал разположението, да е откраднал каквото е могъл, да е взел ножа и по-късно да се е върнал, за да убие Трей.

— Смяташ, че отпечатъците на кухненския плот са на някой от тях ли? — попита Боби.

— Те са с големи ръце. Освен това от покрива имат пряка видимост към къщата, могат да следят кой влиза и излиза. Знаели са, че Трей кара страхотни коли, че е пълен с пари и че... често отсъства от къщи.

— Но защо тоя тип е оставил отпечатъци само в кухнята, защо не и другаде? Ами върху ножа? Доколкото се знае, нищо не е откраднато. Защо му е трябвало да се връща само за да наръга Трей?

Скот поклати глава.

— Не знам. Но тези работници са единствените заподозрени.

— Отпечатъците на Ребека са върху оръжието на убийството — каза Боби.

— Тя е невинна.

— Отпечатъците на Шауанда също бяха върху оръжието на убийството, върху пистолета, с който беше застрелян Кларк Маккол. Тогава ти мислеше, че е виновна.

— Това беше грешка. Която няма повече да повторя.

— Ами ако този път не е грешка?

— Боби, ти я познаваш. Смяташ ли, че е способна на такова нещо?

— Скоти, аз я познавах преди тринайсет години, когато следвахме право. Сега не я познавам толкова добре. Знам само, че отпечатъците й са върху дръжката на ножа, с който е убит Ролинс. Това само по себе си е достатъчно, за да получи доживотна присъда. —

Боби издиша облак дим. — Виж, знам, че много адвокати защитават хора, за които знаят, че са виновни, но ние не сме от тях.

Той се обърна към Карин, която размахваше ръка, за да прогони дима.

— Ти познаваш Ребека едва от вчера. Тази сутрин я разпита. Как я преценяваш?

— Звучи правдоподобно. Цял ден пазарувала, прибрала се у дома, отишли да вечерят, Треј ѝ направил предложение, понапили се, изчукали се на плажа (ДНК тестът трябва да го докаже) и си легнали в единайсет. По предварителни данни от аутопсията смъртта е настъпила между полунощ и три сутринта. И какво, малко след като са си легнали, на нея изведнъж ѝ хрумва да го намушка с кухненския нож? Не ми се вярва. Освен това ми се струва, че Ребека ще бъде убедителна като свидетел. Много добре се владее.

— Твърде добре, бих казал — обади се Боби. — Ако теб те бяха заклали преди пет дни, аз едва ли щях да мога да вържа и две думи на кръст.

Карин му се усмихна.

— Много мило казано.

— Тя още е в шок — каза Скот. — Тази сутрин на плажа се срина психически. Не съм убеден, че можем да я използваме за свидетел.

— Скоти, ако тя не иска да прекара остатъка от живота си зад решетките, трябва да даде показания и да убеди съдебните заседатели, че не го е извършила — каза Боби. — А ако не е тя, ние трябва да посочим извършителя. Ребека е имала и средство — ножа от кухнята — и възможност да го направи: Треј е спял до нея. Остава да се докаже мотив. Защо ѝ е било да го убива? Та той няма завещание, няма застраховка „Живот“, двамата не са имали никакви общи притежания... Сега тя е бездомна. С убийството му е щяла да загуби всичко, както е и станало.

— Сега проучвам активите му — каза Карин. — Момчета, мисля, че си струва да се поразровим около Треј Ролинс. Човек, който крие порно в бюрото си, сигурно има още нещо за криене.

— Два пистолета, порно, виагра... Нещо не ми се връзва с американския герой от рекламите.

— Всъщност, Скоти — каза Боби, — това е истинският американец в днешно време. Бих казал, че другото е публичният му

образ: да пие шоколадово мляко и да утешава болни дечица. Поне имаме за какво да се хванем. Съдебните заседатели мразят двуличниците, все едно дали са жертви или престъпници. Само дето си обещал на прокурора, че няма да превръщаш Трей в обвиняем.

— Знам. Но си права — обърна се той към Карин. — „Добрият Трей“ по телевизията не е истинският Трей. Боби, утре иди в кьнтри клуба и разбери какво знаят за него. Карин, ти продължавай да търсиш, виж какво още можеш да изровиш за Трей... а междувременно се опитай да понаучиш това-онова и за съдийката. Имам чувството, че е на страната на обвинението. Карлос, ти се позавърти край строителната бригада, виж там какво знаят. Аз ще се срещна със счетоводителя на Трей. Има ли още нещо?

Карин погледна към Боби, който погледна към Карлос, който погледна към Скот.

— Казвайте де!

— Абе, мислехме си... може би все пак е по-добре тя да се яви на детектора на лъжата. Да намерим някоя частна лаборатория, за да го запазим в тайна. Ако не издържи, ще си траем. Ако издържи, ще уведомим официално окръжния прокурор. Така поне ще знаем с кого си имаме работа.

— Ами ако откаже?

— Това също отговаря на въпроса ни.

Няколко секунди Скот мисли по предложението, после каза:

— Карин, намери някого.

Мария направи гримаса и запъшка; ужасна воня изпълни стаята. Скот скочи от стола си и я подаде на Боби.

— Дръж, да свикваш! — каза той и отиде до парапета. Известно време остана загледан в морето. Слънцето на хоризонта беше оранжево и хвърляше жълти отблясъци по водата. Вълните лениво облизваха брега, жегата бе намаляла и вечерта обещавахе да е приятна. Би била перфектната ваканция през всяко лято. Но не и през това.

— Боби, може да ти се струва, че ме ръководи чувство за вина, но истината е, че не смятам Ребека за убийца. Освен това не желая Бу да ходи на свиждане на майка си в затвора. Аз съм... отговорен за нея!

— Тя вече не ти е съпруга.

— Но е майка на детето ми. Винаги ще бъда отговорен за нея. Ще ме разбереш, когато самият ти станеш баща.

Докато Ребека си играеше с момичетата на плажа, Скот си мислеше, че ако не я защити, той и Бу ще изтърпят присъдата заедно с нея, макар и отвън. Той можеше да се справи — последните две години за него бяха по-страшни от затвор — но нямаше право да причинява това на Бу.

— Боби, трябва да го направя. Вие с Карин не се считайте длъжни. Върнете се в Далас, няма да ви се разсърдя.

— Виж, тук не си познал. Ти си ми като брат, Скоти.

— Благодаря ти. А сега да намерим човека, който е оставил онези отпечатыци на кухненския плот. Той е убиецът.

На осми септември 1900 г. населението на острова наброявало трийсет и седем хиляди души, Галвестън бил финансовият и пристанищен център на югозападните щати, а Странд авеню, главната улица на града, била известна като Уолстрийт на американския Юг.

В ранната утрин на девети септември шест хиляди души вече били мъртви, Странд авеню било залято от пет метра вода, а Галвестън бил в руини. Голямата буря — ураган от четвърта категория при скорост на вятъра 220 км/ч. — връхлетяла острова през нощта. Сто години по-късно този ураган все още се смяташе за най-смъртоносното природно бедствие в американската история, а Галвестън така и не се бе възстановил в предишния си блясък.

— Потресен съм, още не мога да се съвзема! — каза счетоводителят.

Беше девет сутринта и Скот седеше в кабинета на Том Тейлър, намиращ се над една картинна галерия във възстановена викторианска сграда на Пост Офис стрийт, в историческия квартал около Странд авеню. — Не мога да повярвам, че Трей е мъртъв.

Том приличаше повече на фронтмен на калифорнийска рок група, отколкото на заклет счетоводител. Беше по дънки, с разгърдена риза и огърлица от раковини на шията. Носеше сини очила за четене, вдигнати високо на челото. Имаше навъсено лице и малки длани.

— Какво ще правите, казвате? Ще защитавате бившата си жена?

— Така изглежда.

— Аз се обадох на Рекс да го питам дали е редно да разговарям с вас, после и на Мелвин, защото той е адвокат на наследниците. Мелвин каза, че като счетоводител на починалия не съм длъжен да запазя мълчание и че ако решите, можете да изискате по съдебен път показанията ми и съответните книжа. Така че, какво ви интересува?

— Кой уби Трей.

— Онзи детектив по телевизията заяви, че жена ви го е направила.

— Бившата. Не, не е тя.

— И какво, сега сте тръгнали да търсите истинския убиец като Харисън Форд в „Беглецът“? А аз какво общо имам с всичко това?

— Вие сте управлявали парите на Трей. Хората убиват за пари.

— Или от любов.

— Аз бих заложил на парите.

— Не се и съмнявам.

— От колко време познавате Трей?

— Откакто се е родил. Двамата с баща му Джим Ролинс израснахме заедно. С Рекс и Джим бяхме съученици в гимназията, играехме заедно голф. Джим стана професионален състезател.

— Рекс каза, че родителите му са загинали при автомобилна злополука.

Том кимна мрачно.

— Да, преди шест години. Връщали се с колата от Остин, след като Трей беше завършил колежа. Той вече беше на път да стане професионален играч, но смъртта им го съсипа. Изведнъж остана без треньор. Върна се у дома и се пропи. Цели две години, като минавах по крайбрежния булевард, го виждах на терасата да се налива. Всеки божи ден.

— А как успя да се съвземе?

— Един ден просто дойде в клуба и започна отново да тренира. За две години се възстанови. Работеше в онзи кънтри клуб в Далас...

— Том направи гримаса. — Не му помня името, съжалявам. Е, останалото го знаете.

— Трей имал ли е проблеми с някого?

— Какво имате предвид?

— Врагове, съдебни дела...

— За делата ще трябва да питате Мелвин, а за другото... тук на острова нямаме врагове. Това е Града на греха, живеем си живота и не се месим на другите. Е, трябва да си пълен непукист или леко луд, за да живееш на плажа и да чакаш следващият ураган да те отнесе. При нас луди не липсват, но врагове няма. Ако ви трябва врагове, идете в Хюстън. Галвестън е по-скоро състояние на духа, отколкото географско понятие.

— Той пиеше ли много?

Том вдигна рамене.

— Какво значи много?

— Бил ли е някога арестуван за шофиране в нетрезво състояние?

— Не съм чувал.

— Дължал ли е пари някому?

— Не. Ако имаше дългове, щях да знам. Аз плащах всичките му сметки. Опитвах се да го накарам да заделя малко пари настрана, но все не успявах.

— Харчил е много, така ли?

— Парите му изтичаха като пясък през пръстите. Похарчи четири милиона за къщата на брега, още половин милион за колите, два милиона за яхтата, милион за апартамента в Малибу, още толкова за вилата в Бийвър Крийк, Колорадо...

— Били ли сте някога в къщата му?

— Веднъж. Когато се нанесе, покани гости.

— Плащаше ли си данъците?

— До цент. Аз му попълвах данъчните декларации. Приходите от участията му в турнири отиваха директно в банковата му сметка. Парите му от реклами се плащаха на тримесечие и след приспадане на комисионата на рекламната агенция също му се превеждаха по сметката. Разполагам с разпечатки от всяка трансакция.

— Вие ли водехте счетоводните книжа на фондацията му?

Том се усмихна.

— Тъй наречената „Детска фондация Трей Ролинс“ беше чисто и просто банкова сметка. Нещо като личен пиар.

— Управлявали ли сте и някакви пари на Ребека?

— Какви пари? Доколкото ми е известно, тя разполагаше само с това, което Трей й даваше.

— Не сте ли подавали данъчна декларация от нейно име?

— Тя нямаше никакви доходи за деклариране.

— Той казвал ли е някога, че смята да се жени за нея?

— Не. Но питайте и Мелвин за всеки случай.

— Ще го питам. През коя агенция е работил?

— „Спортс Скор Интърнешънъл“, Ес Ес Ай. Голямата агенция, която представлява стотици професионални спортисти.

— Кой му е бил спортен агент?

— Ник Мадън. Офисът му е в Хюстън.

Час по-късно една стройна секретарка с тесен три четвърти панталон, високи токчета и упойващ парфюм поведе Скот по някакви безкрайни коридори, украсени със снимки на професионални атлети, рекламиращи спортни продукти. Спря се пред една отворена врата и му направи знак да влезе в обширен ъглов кабинет, където млад мъж стоеше до панорамния прозорец и говореше в миниатюрно микрофонче, затыкнато в ухото му.

— Я стига, Стю! Половин милион годишно, за да рекламирам стиковете ти? Аз не бих занимавал Пийт с оферта за по-малко от два милиона.

— Това е Ник — каза секретарката и се оттегли.

— Да, Стю, знам, че Пийт не е печелил турнир, откакто Рейгън беше в Белия дом... Знам, че е на четирийсет и девет и догодина ще мине горната възрастова граница... Да, Стю, знам, че вече не е в топ сто... или дори в топ петстотин...

Ник Мадън приличаше на по-малък брат на Джери Магуайър. Черната му коса беше пригладена назад и изглеждаше мокра. Беше облечен със синя фланелка с разтворена яка и панталон в цвят каки и жестикулираше по посока на лаптопа, поставен върху високата маса до прозореца. Над монитора имаше малка видеокамера — Ник Мадън водеше видеоконферентен разговор с някакъв рекламен агент. Когато приключи, той натисна един клавиш, за да прекъсне връзката, и тържествуващо показа среден пръст на угасналия екран.

— Супер! Дотук осемстотин бона комисиона, а още не е станало обяд!

Ухилен до уши, той се извърна и едва тогава забеляза Скот, който стоеше тихо до вратата. Скот го позна — беше един от покрусените участници в репортажа от голф игрището в понеделник.

— Ник, аз съм Скот Фени.

Усмивката на Ник се изпари и лицето му стана мрачно.

— Съпругът на Ребека.

— Адвокатът й.

Ник излезе иззад бюрото и двамата се здрависаха. Ник Мадън нямаше големи ръце.

— Не мога да повярвам, че Трей е мъртъв! — Ник приседна на ръба на бюрото. — С нож за месо... Божичко! Какъв ужасен начин да си идеш от този свят! — Ник поклати глава, сякаш още беше в шок. — Колко е крехък човешкият живот... Един ден си тук, жив и здрав, и всичко е наред, а на следващия те няма — той щракна с пръсти, — ей така, сякаш никога не те е имало. Сто милиона долара...

— Сто милиона?!

Ник кимна.

— Пропуснати комисиони.

Ник Мадън не скърбеше за скъпия си приятел, а за изгубените комисиони.

— Минаха шест дни, откакто Трей умря, Ник, не го приемай толкова тежко.

Ник се засегна.

— Как така?! Аз му бях осигурил договори за стикове, топки, костюми, енергийни напитки и шоколадово мляко. Подработвах компании за кредитни карти, шоколадови десерти, мобилни телефони, коли... при това японски, защото американските фирми сега са собственост на държавата. За цялата му кариера можех да му осигуря около петстотин милиона долара от реклами, от които двайсет процента щяха да са мои. Тъй че много се извинявам, ако съм леко разстроен.

— По телевизията каза, че Трей ти е бил най-добрият приятел.

Ник вдигна рамене.

— По-скоро аз му бях... приятел, брат, сестра, баща, майка, че и пастор. Спортистите са скъпи клиенти, Скот. В крайна сметка това си е голям бизнес. — Той посочи с пръст през прозореца към далечния хоризонт, където се носеха черни облаци дим от петролните рафинерии. — Също като с петрола. Все едно ми е пресъхнал кладенецът.

Скот посочи към телефона.

— Имаш и други клиенти.

— Те са колкото за запълване на дупките. Трей беше моят Тайгър Уудс.

Ник стана и отиде до барчето.

— Искаш ли нещо за пиене? Бира, бърбън... — Той вдигна нагоре една бутилка. — „Гейторейд“?

Скот поклати глава.

— Тайгър току-що е подписал договор с „Гейторейд“ за сто милиона — каза Ник. — Ако Трей беше спечелил Открития шампионат, можех да му уредя договор за някоя друга енергийна напитка и да изкарам десет, дори дваисет милиона от тази работа. Да имаш някоя звезда си е златна мина.

Изражението на лицето му бе на човек, чиято голяма любов му е изневерила с друг. Той въздъхна тежко.

— И така, какво искаш от мен?

— Информация. Искам да знам как е протичал животът на Трей, докато е пътувал от турнир на турнир.

— Защо?

— Защото се опитвам да открия убиеца му.

— Че не го ли уби Ребека, „Кръвожадната любовница“?

— Ребека е невинна.

— Голямото жури ще й повдигне ли обвинения? Смяташ ли, че имат основателна причина?

— Говориш като адвокат.

— Аз съм агент на професионални спортисти, разбирам малко и от углавно право.

— Досъдебното изслушване е в петък. Ако дотогава не открия убиеца.

— Два дни, а? Е, на добър час.

Ник пристъпи към шкафа с мостри в ъгъла и зарови ръце в някакви кутии.

— Искаш ли обувки за голф? Кой номер носиш?

— Не, благодаря.

— Топки, стикове, фланелки? — Той вдигна един стик.

Скот поклати глава.

— От колко време си агент на Трей?

Ник замахна със стика и зае поза, сякаш наблюдаваше траекторията на топката.

— Откакто се състезава професионално, вече около две години. Аз самият играех голф в училище, но не си уредих стипендия и

записах бизнес администрация. Още като завърших, станах агент към „Спортс Скор Интърнешънъл“, Ес Ес Ай. Вече осем години съм в занаята.

— Разкажи ми за агенцията ви.

— Нашият девиз е: „Печелим точки за клиентите си“. Работим с триста спортисти по целия свят, през последната финансова година сме сключили договори за реклама на стойност над шестстотин милиона долара.

— Офиси като твоя струват много пари.

— Харесва ли ти? — Ник остави стика и пристъпи към конзолата за електронни игри на бюрото. — Спортистите имат концентрация на деца в ясли, затова гледам с нещо да ги залисам, докато се оправям с адвокатите и жените им. Най-зле са футболистите. — Той поклати глава и се усмихна като добрата леля на непослушен племенник. — Това са едни големи деца... големи, ама деца.

— Представляваш и футболисти, така ли?

— Нямам избор. Те са ужасни досадници и практически неграмотни дебили, но... хей, тук е Тексас! — Ник се изхили гърлено. — И все пак е гот да си агент. В Нова Англия или в Калифорния щатският бюджет за образование се харчи за математика и точни науки. Тук всичко отива за футбола. Затова Тексас произвежда най-добрите футболисти в страната.

— А Калифорния и Масачузетс си блъскат в главите разни учени и математици.

— Именно.

Явно Ник не разбираше от ирония.

— Ник, бил ли си някога в къщата на Трей на плажа в Галвестън?

— Да, хубав имот.

— Кога за последен път?

— Преди около два месеца.

Отпечатъците върху кухненския плот очевидно не бяха на Ник. Макар той да бе с малки ръце. Скот не можеше да допусне, че е влизал в гардеробната на Трей или в леглото му.

— Скот, можех да изкарам много пари от Трей Ролинс. Не съм го убил.

— „Покажи ми парите!“, а? Това движи вашия бизнес, нали?

— Какво? Аха, фразата от онзи филм! Да, Скот, това движи бизнеса ни. Трябва да знаеш нещо за Трей, което важи за повечето професионални спортисти в днешно време. Всички, които по един или друг начин бяхме част от живота на Трей — аз, Ребека, разните му там спонсори и рекламодатели — живеехме в неговия свят. Не той в нашия, а ние в неговия.

Като адвокат на богат клиент, помисли си Скот.

— Тайгър е милиардер, а е едва на трийсет и три. Само миналата година е изкарал сто милиона от реклами. Трей тази година щеше да изкара поне дваисет.

— Искам копия от всичките му договори с рекламодатели.

Ник се намръщи.

— Мога да ги изискам и с прокурорска заповед.

Ник кимна.

— Знам. Всеки път, когато някой от моите спортисти почне да се развежда, жена му вади прокурорска заповед за всичките му договори, лична кореспонденция, имейли, данъчни декларации... Трябва да го съгласувам с правния ни отдел, но съм сигурен, че ще мога да ти направя копия и без прокурорска заповед.

— Какво можеш да ми кажеш за Трей?

Ник вдигна рамене.

— Например?

— Имал ли е здравословни проблеми?

— *Трей?!*

Ник взе едно дистанционно, насочи го към телевизора и натисна няколко копчета. На екрана се появи Трей Ролинс.

— Това е личният му рекламен клип.

Заредиха се кадри на Трей в близък план: как замахва със стика за начален удар, как тича сутрин по плажа гол до кръста, управлява моторница гол до кръста, или язди мощното кросово беемве, също гол до кръста.

— Беше здрав като кон — каза Ник. — Виж му телосложението. Метър и осемдесет и два, осемдесет килограма. Гледай само какви коремни мускули! Ако някой от другите играчи си свали фланелката, можеш да повърнеш. Толкова са дебели. Но не и Трей. Жените между осемнайсет и трийсет и пет бяха луди по него. — Ник постави на пауза

близък кадър с гръдния кош на Трей. — Знаеш ли, че той си епилираше гърдите?

— Защо?

— За да му изпъкват по-релефно мускулите. Всички кинозвезди го правят. Жените много си падат по такива работи.

— Аха...

— А пък да му чуеш интервютата: „да, госпожо!“... „точно така, господине!“... „аз съм благословен от Бога“... „да, обичам страната си“... Пазарните проучвания показват кои фрази въздействат най-добре върху потребителите. Трей беше самороден талант: програмиран, без да звучи като робот. При това непрекъснато се усмихваше. Повечето спортисти получават заплащане срещу екранно време — колкото повече им се вижда лицето на екрана, толкова повече пари смъкват. Затова всичко по тях — шапки, фланелки — е отрупано с фирмени надписи и емблеми. Само че изражението им е такова, сякаш им вадят зъб, а не печелят милиони. При Трей усмивката не слизаше от лицето му, все едно дали печелеше, или губеше. На феновете тя им харесваше, а парите се трупаха...

Клипът отново застина върху искрящата усмивка на Трей Ролинс.

— Това е, което публиката знае за един професионален спортист. Никой никога не се среща с него на живо, публичният му образ е онова, което се вижда на трийсетсекунден клип. Ние сме в състояние да моделираме този образ както си искаме, все едно човекът се кандидатира за президент. По дяволите, та ние дори благотворителни фондации създаваме за нашите играчи! Хем отличен пиар, хем спестяват някой долар от данъци. Скот, деветдесет процента от доходите на един професионален спортист са от реклами, така че публичният имидж е много важен. — Ник се взря замечтано в екрана. — Трей Ролинс беше нашето златно момче.

— В дома му намерихме лекарства за високо кръвно.

Ник се усмихна.

— Да, вземаше бета-блокери.

— Ти си знаел?

— Досещах се. Не е лесно да уцелиш с един удар дупка на петдесет метра, когато пулсът ти е сто и двайсет в минута. Бета-

блокерът контролира хормоните на стреса, забавя пулса и успокоява нервите. Също и лекарствата против страхова невроза.

— Той е вземал и прозак.

Ник вдигна рамене.

— Играел е на сигурно.

— Казваш, че е вземал лекарства, за да подобри играта си?

— Чудесата на съвременната наука. — Ник се засмя. — Виж какво, бейзболистите и футболистите вземат стероиди. Бета-блокери и антидепресантите поне са законни.

Порно, виагра, медикаменти за подобряване на играта... Какво ли още имаше да научи Скот за Трей Ролинс?

— Сещаш ли се за някого, който да е имал интерес от смъртта на Трей?

Ник се засмя.

— Искаш да кажеш освен Гъската?

— Коя е Гъската?

— Бившият му личен асистент. — Ник вдигна подигравателно ръце, сякаш се предаваше. — Виж сега, Гъската може и да е пожелавал смъртта на Трей, но няма как да го е убил... Поне аз мисля така.

— Разкажи ми за Гъската.

Ник постави нов диск в плейъра и натисна копчето на дистанционното. На екрана в застинал кадър се появи Трей Ролинс на игрището за голф. До него беше подпряна същата онази огромна чанта със стикове и принадлежности, която Скот бе видял в личния му кабинет. А от другата страна на чантата бе застанал нисък набит мъж със сива козя брадичка и конска опашка, облечен в бяла куртка, на която с плътни печатни букви пишеше **РОЛИНС**, а отгоре с курсив **Открит шампионат — Мексико**. Между зъбите си мъжът стискаше дебела пура.

— Клайд Долтън, по прякор Гъската — каза Ник. — Цял живот е прекарал по разни турнири, феновете го обичат, като се появи на терена, всички започват да скандират: „Гъска, Гъска!“.

— Защо му викат Гъската?

— Всеки асистент си има прякор: Пухкавия, Доктора, Кокала...

— Но защо тъкмо Гъската?

— Когато ходи, се клатушка като гъска. — Ник посочи екрана. — Това тук е в Акапулко през април. Организаторите искат да изнесат

част от турнира в Латинска Америка. Хубаво време, страхотни плажове, само дето е леко страшно да гледаш как командоси с калашници охраняват игрището. Докато бяхме в Акапулко, стана престрелка между охраната на някакви наркобарони. — Ник се засмя гърлено. — Да ходиш на почивка в Мексико напоследък е все едно да се снимаш във филм на Шварценегер.

Ник натисна едно копче и клипът тръгна. Гъската вдигна пръст във въздуха, премери на око наклона, провери нещо в малкия си бележник като пастор, който търси подходящия цитат в Библията. После извади един стик от чантата и го подаде на Трей.

Гъската: *Пети номер.*

Трей: *Дай шести!*

Гъската: *Имаш стръмен наклон. Ако не преодолееш билото, топката ти се връща назад. Карай с пети!*

Трей: *Шести!*

Гъската: *Пети!*

Трей: *Казах, дай шести!*

Гъската поклати глава и подмени стика му, после дръпна чантата извън кадър. Трей замахна и запрати топката в пясъка.

Трей: *Дал си ми погрешна дистанция!*

Гъската: *Не трябваше да сменяш стика!*

Трей: *Прав си. Трябваше да сменя асистента.*

Гъската: *Аха, като оплескаш нещо, все асистентът ти е виновен.*

Трей: *Уволнен си!*

Гъската: *Какво?!*

Трей: *Казах — уволнен си!*

Гъската: *А кой ще ти носи чантата?*

Трей посочи с пръст извън кадър: *Ще си наема някой мексиканец. Едва ли ще е по-некадърен от теб.*

Гъската изгледа Трей, после внезапно го блъсна в гърдите. Трей залитна назад, после се нахвърли върху асистента си. Двата се търколиха на тревата, вкопчени един в друг като борци. Ник се смееше с цяло гърло; от очите му потекоха сълзи.

— Професионален играч и асистентът му се сбиват по средата на раунда! Не, това и да искаш, не можеш да го измислиш!

Останалите играчи и техните асистенти се хвърлиха да ги разтърват. Трей стана, отупа се и отиде до въжетата, които ограждаха игрището от феновете. Камерата го следваше. Той посочи една хубавичка млада мексиканка и каза:

Искаш ли дами бъдеш асистентка?

Някой ѝ преведе и лицето ѝ цъфна в усмивка.

Si!

Тя се промуши под въжето и тръгна след Трей към чантата му. Едрите ѝ форми преливаха над тясната блузка.

Камерата се премести върху Гъската, който стоеше неподвижен с пура в уста. Изражението на лицето му беше като на току-що уволнен работник в автомобилен завод. Той дръпна от пурата, издиша облак дим и в този момент забеляза, че го снимат. Последва рязко движение и внезапно в кадъра се появи синьо небе.

— Какво стана? — попита Скот.

— Гъската нокаутира оператора.

— Нямам това предвид. Какво стана с Трей и Гъската?

— Аха! Организаторите на турнира глобиха и двамата, но скандалът се потули.

— С какво се занимава Гъската сега?

— Той е добър асистент и веднага се хвана на работа при друг играч. Пийт Пъкет.

— А как се оправяше Трей без Гъската? Кой му стана асистент?

— Опитва се да вземе онази мексиканка, но не ѝ дадоха работна виза. Получи отказ от Агенцията за национална сигурност, можеш ли да си представиш?! След Мексико Трей е имал само три участия, наемаше си местни асистенти. Бях му намерил един за Открития шампионат следващата седмица.

— Ако Гъската се е хванал при друг играч, защо е толкова бесен на Трей?

— Защото Трей спечели турнира и един милион долара, а Гъската така и не си получи десетте процента.

— Асистентът получава десет процента?

— Да, при първо място. Седем процента, ако се класира в челната десетка, пет за по-надолу. Асистентът на Тайгър смъква по милион годишно.

— Това са доста пари. Достатъчно като мотив за убийство.

— Не мисля, че Гъската би тръгнал да убива Тайгър.
— Имам предвид да убие Трей. Заради онези сто хиляди.
— Аха. Е, няма съмнение, че при онзи случай Гъската беше готов да удуши Трей.
— Къде мога да го открия?
Ник натисна копчето и угаси телевизора.
— Да вървим!
— Къде?
— На турнира!

Ник Мадън караше беемве кабрио и си падаше по високите скорости. Излязоха на магистралата, която водеше право на север от центъра на четвъртия по големина град в Америка. Макар да ги делиха едва четиристотин километра, Далас и Хюстън едва ли можеха да са по-различни един от друг. Далас бе построен в плодородна равнина, Хюстън — насред блата. Далас бе град на хората с професии, Хюстън — на работниците. Далас означаваше футболният отбор „Каубойс“, Хайланд Парк и модата на „Нийман Маркъс“; Хюстън — „Градски каубой“, „Енрон“ и космическият кораб до Луната. Единственото общо между тези два тексаски града бе, че във всеки от тях живееше по един бивш президент с фамилия Буш.

— Ти си играл футбол в колежа, така ли? — извика Ник сред свистенето на вятъра.

Скот кимна.

— Защо не си отишъл в професионалната лига?

— Не бях достатъчно едър.

— Никога ли не си чувал за стероиди? — засмя се Ник. — На голф турнирите започнаха да проверяват професионалните играчи за стероиди, сякаш тия шишковци с увисналите шкембета вземат нещо за подсилване. По-добре да ги изследваха за холестерол, да бяха преброили по колко бъргъри набиват на ден! Разбира се, и стероидите няма да им помогнат особено. Тия дебелаци трябва да спортуват. Като гледам, във фитнеса са все съпругите им, а не те. Като твоята бивша.

Ник излезе от магистралата, без да намалява скоростта, и наби спирачки на първия светофар. Скот се извърна към него и попита:

— Бяха ли щастливи Ребека и Трей?

Ник сви рамене.

— Пътувах в първа класа по целия свят, отсядаха в петзвездни хотели, купувах всичко, което им харесваше... защо да не са били щастливи?!

— Трей обичаше ли я?

— На този въпрос един професионален спортист трудно би отговорил. Той обича само образа си в огледалото. Но какво пък, струва ми се, че я обичаше. — Ник погледна съчувствено Скот. — Сигурно не ти е приятно да го чуеш.

— Аз съм голям мъж. А смяташе ли да се жени за нея?

— Никога не ми е споменавал. — Ник извърна крадешком поглед към Скот. — Не ти ли се струва малко странно да я защитаващ след всичко, което ти е причинила?

— Наречи го лоялност.

Ник се засмя презрително.

— Ти не би изкарал дълго като агент. Много скоро ще разбереш, че един спортист е лоялен колкото питбул. Спортистът мами агента си, съпругата си, данъчните... И накрая, щеш не щеш, се научаваш да се грижиш първо за себе си.

— Един спортен агент има морален и професионален дълг към клиента — каза Скот. — По закон ти си длъжен да поставяш интересите на своя клиент над собствените си комисиони.

Ник се засмя.

— Този закон го е писал някой, който никога не е представлявал професионален спортист.

Беемвето навлезе в скъпо предградие. От двете страни на улицата се редяха великолепни къщи, после се появи и порталът на кънтри клуба; отгоре имаше голям транспарант с надпис: „Хюстън Класик“. До масивната стоманена бариера имаше двама полицаи. Ник показва служебната си карта, сякаш беше значка на ФБР, и полицаите побързаха да вдигнат бариерата. Ник ускори през паркинга и сви рязко в едно празно място. Самият паркинг приличаше на шоурум на фирмата „Кадилак“.

— Оборотни коли — обясни Ник. — Спортистите идват тук за по една седмица с частните си самолети, получават безплатен кадилак, безплатен хотел, безплатна храна, каквото се сетиш. Хубав живот, но докато се състезаваш и носиш пари. Защото винаги отнякъде те дебне някой наперен хлапак, готов да ти седне в кадилака.

Или във ферарито, добави наум Скот.

Слязоха от колата и тръгнаха към портала. Ник пак показва служебната си карта и охраната ги пусна да влязат в заградения периметър на клуба. По нищо не личеше рецесията да се е отразила на

професионалния голф. Тревата на игрището беше тучна и както винаги идеално поддържана; автоматичните поливни машини бръмчаха въпреки безпрецедентната суша, връхлетяла цял Тексас; изкуствено езерце блестеше на слънцето. От едната страна се извисяваше импозантната сграда на клуба, а от другата — цяла редица огромни бели тенти. Във въздуха като в цирк се носеше аромат на пуканки и захарен памук. Ник се спря и разпери възторжено ръце.

— Какво виждаш, Скот?

Скот се огледа.

— Играчи, тренъори, фенове...

Ник поклати глава.

— Виждаш БММП.

— Това пък какво е?

— Бели мъже с много пари. Тузари на средна възраст, между трийсет и пет и шейсет и пет — основната таргет група на спортната реклама. Тук са големите пари в днешно време, Скот, в професионалния голф. Никой друг спорт не привлича толкова БММП. Между другото, това съкращение е мое, аз го измислих.

Скот едва сега забеляза, че не само играчите, но и повечето фенове бяха тъкмо такива — мъже на средна възраст, всички до един бели. Наоколо не се виждаше нито един цветнокож. Сякаш цялото население на Хайланд Парк се беше събрало за турнира.

— Ами футболът, баскетболът, бейзболът? Те също са популярни сред белите.

Ник кимна.

— Сред белите пролетарии. Докато БММП са все адвокати, лекари, изпълнителни директори на компании... бели мъже с годишен доход над четвърт милион. Същите, на които Обама сега вдига данъците. — Той се усмихна. — Тук са се събрали все едно делегати на Националната конвенция на Републиканската партия, особено играчите. Мразят да плащат данъци повече, отколкото да губят игри. — Ник поклати глава. — Тук няма да намериш един, който да е гласувал за Обама, ако не броим момчето, което лъска обувки в съблекалнята.

Минаха покрай тентите за сувенири, освежителни напитки, коктейли, покрай тентата на медиите — навсякъде добре облечени, добре възпитани... бели хора. Нито следа от войнствената

шумотевица, предхождаща футболен или баскетболен мач, когато подпийнали фенове, боядисали лицата си с цветовете на любимия отбор, смучат бира и бомбардират с ругатни и обиди противниковите играчи. Тук почитателите на звездите се редяха търпеливо на опашка за автограф или възпитано утихваха, когато поредният играч се подготвяше да запрати топката, след което изпровождаха удара със съдържано ръкопляскане.

— Бели и възпитани. — Ник сякаш бе отгатнал мислите му. — Такива са феновете на голфа, Скот, такъв искат да виждат и спорта си. Иди в днешно време на бейзболен турнир: всички състезатели се казват Родригес и всички говорят испански. Тук никой не говори испански, Скот. Всички са БММП.

— Тайгър е чернокож.

Ник махна нетърпеливо с ръка, сякаш пропъждаше комар.

— Тайгър излиза далеч извън тесните рамки на расата. Той е най-добрият играч в историята, същинска машина за маркетинг. Той е програмиран като компютър. Освен това не е роден в гето. Не ругае, не се татуира, не показва среден пръст на феновете си като професионалните баскетболисти. Напротив, усмихва се. Говори учтиво. И какво рекламира? „Найки“, „Буик“... всъщност тях вече не, откакто „Дженеръл Мотърс“ фалира... „Таг Хойер“, „Жилет“, „Американ Експрес“... Продукти за бели мъже. — Ник се ухили. — Едно момче от гетото не можеш и умряло да го сложиш зад волана на буик. То не носи „Американ Експрес“, когато отива на пазар, носи патлак.

Кой знае защо, всичко това се струваше на Ник особено забавно. Изведнъж нещо привлече вниманието му и той се провикна към един от играчите:

— Ей, Джейк! Как си, момче? Да си виждал Гъската?

По шапката и дрехите на играча имаше емблеми на дузина различни търговски марки. Той се провикна в отговор:

— Тренира начален удар!

— Джейк е един от моите — обясни Ник на Скот. — Облякъл се е като пилот на „Формула едно“. Това е, защото рекламодателите гонят БММП и на игрището. Отначало „Найки“ започнаха с маратонки, но сега произвеждат стикове, топки, обувки и дрехи за голф. Едно време

продуктите им ги рекламираха разни черни дългучи с мускули като гюлета. Сега произвеждат бели дрехи за бели мъже.

Ник Мадън се спря и гордо огледа своя свят.

— Това е най-бялото място в Америка: турнир по голф за професионалисти. Не се провежда в някое гето, Скот, а в кънтри клуб в бяло предградие. Защото тук живеят белите мъже с много пари.

Откриха Гъската на тренировъчното игрище — пиеше бира от алуминиева кутийка и дращеше нещо в бележника си. Беше седнал върху червена чанта за голф с надпис *Пийт Пъкет*.

— Здравсти, Гъска! — каза Ник.

Клайв Долтън, по прякор Гъската, не отговори и дори не вдигна глава да ги погледне. Беше нисък и тантурест, с къси крака, които се подаваха от торбести бели бермуди, и мускулести рамене, издули до пръсване бялата тениска, на която пишеше: *Я да видим сега, кой ти е асистент?* Шапката му беше килната назад, разкривайки загорялото му, мокро от пот лице. Посивялата му коса беше вързана на опашка, а козията му брадичка имаше нужда от подстригване. Приличаше на строителен работник.

— Какво искаш бе, педал?

— Господи, още ли си ми сърдит? Стига, Гъска, човекът умря! — Ник се обърна към Скот. — Аз го уредих за асистент на Трей, а сега ми се сърди, че Трей го е чупил. — После попита Гъската: — Къде е Пийт?

— Обядва. — Той вдигна бирата си. — Аз съм на течна диета. — Кимна към Скот. — А кой е зрителят?

— Това ли е прословутият бележник с дистанциите? — попита Скот.

— Имам по един за всяко игрище от турнира. Сам си ги правя, измервам в крачки разстоянието между всеки две дупки, поливачки, бабуни и така нататък. — Той погледна Скот и попита: — А ти кой си и какво искаш да кажеш с това „прословут“?

— „Прословут“ значи „печално известен“, а аз съм Скот Фени.

— Мъжът на Ребека?

— Адвокатът й.

Сега бе ред на Гъската да се усмихне. Той протегна ръка и двамата със Скот се здрависаха. Дланите му бяха едри.

— Ще направя дарение за съдебните й разноски — каза той.

— По-добре си запазете парите, за да си наемете ваш адвокат.

Гъската дръпна ръката си.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Къде бяхте миналия вторник?

— Бях с Пийт, на състезание.

— Къде по-точно?

— На Открития шампионат в Орландо, Флорида — отговори му Ник. — Пийт игра в четвъртък и петък, не успя да се класира. С други думи, не е играл през почивните дни.

— Всъщност — добави Гъската — Пийт не игра и в петък. От самото начало не беше във форма, изпадна в нервна криза, хвърли стика по съдията и беше дисквалифициран.

Ник се намръщи.

— А аз това защо не го знам?

— Може би защото Пийт е голям мъж и не е длъжен да се отчита всеки ден пред фукливия си агент. — Гъската вдигна рамене. — Или пък е забравил.

В този момент вниманието му привлече засукана мацка по бюстие и минипола, която пристъпваше с мъка по тревата на високите си токчета. Гъската се наведе на една страна, сякаш искаше да надникне под полата ѝ.

— Тая вечер някой ще удари джакпота — отбеляза замислено той.

— Взе ли си виаграта? — попита го Ник.

Двамата се засмяха и плеснаха дланите си във въздуха. При вида на едно хубаво момиче сръдната им бе преминала. А наоколо беше пълно с такива оскъдно облечени нимфи, които се скитаха привидно безцелно по тревата, обирайки мъжките погледи.

— Търсят да се обесят някому на шията — каза Гъската.

— Може да е нисък, плешив, дебел, сипаничав — добави Ник, — важното е да има мангизи. Знаеш ли защо не носят нищо отдолу?

— Кой, играчите ли?

— Не бе, мацките!

— Дори не смея да си представя.

Ник се ухили като тийнейджър с порносписание.

— Сядат на тревата и чакат някой играч да мине покрай тях, за да разтворят крака и да му направят „снимка“.

Гъската се засмя гърлено.

— Мамка му, всеки път, когато с Трей се появяхме на игрището, ни посрещаше шпалир от разтворени крака. Операторите внимаваха да не ги хващат в кадър, за да не ги види цяла Америка в неделя сутрин.

Скот се опита да върне разговора към убийството.

— В четвъртък вечер ти в Орландо ли беше отседнал?

Гъската с неохота отлепи очи от задника на мацката.

— Не. Върнах се в Остин.

— По кое време пристигна?

— Към пет.

— От Остин до Галвестън е около четири часа с кола. Можел си най-късно в девет да си там. Смъртта е настъпила около полунощ.

— Не съм го убил аз.

— Бил ли си някога в къщата му на брега?

— Изобщо не съм стъпвал в Галвестън.

— Че не си ли пътувал с Трей?

Гъската изпръхтя презрително.

— Нещата не стават така. Играчите пътуват с частни самолети. Тайгър например си има собствен. А ние, асистентите, пътуваме с граждански полети. Като си плащаме сами билета. Играчите отсядат в петзвездни хотели, докато ние се блъскахме по двама в стая в някой мотел.

— Би ли се явил на детектор на лъжата?

— За да докажа, че отсядам в евтини мотели?

— За да докажеш, че не си убил Трей.

— Никой не ми е предявил обвинение.

— В четвъртък вечер в Остин ли отседна?

— Аз живея в Остин.

— Имаш ли свидетели?

— Че живея там?

— Че същата нощ си бил в града.

Гъската допи бирата си, оригна се и пусна кутийката в краката си.

— Вечерта се напих.

— Къде? — попита Скот.
— В един бар.
— Някой дали ще потвърди, че си бил в този бар в четвъртък вечер?
— Останалите посетители едва ли помнят, че самите те са били там.
— А барманът?
— Това не е обикновен бар. По-скоро е нещо като дискотека.
— Значи си се напил в дискотека, но няма кой да го потвърди. Доста ти е тънко алибито, Гъска.
— Откъде да съм знаел, че ще ми трябва алиби...
— Само шест дни са изминали от смъртта му, а не ми изглеждаш много разстроен.
— Отнасяше се с мен като с парцал.
— И накрая те уволни.
— И ти смяташ, че съм го убил заради това? — Гъската се изплю. — По дяволите, ако започнем да убиваме клиентите си всеки път, когато ни уволнят, няма да останат играчи.
— Дължал ти е сто хиляди.
Гъската го стрелна с поглед.
— Дължеше ми, я! Мислех да го съдя, копелето недно. А сега вече не мога. Или може би още мога?
— Освен това те е унижил пред телевизионните камери, като е взел на твое място някаква мексиканка.
— След играта я изчука.
— Какво?
— Ребека тоя ден имаше разстройство. Докато киснеше в тоалетната, Треј чукаше мексиканката в басейна.
Скот погледна въпросително Ник, който вдигна рамене, и отново се обърна към Гъската.
— Сто хиляди долара дълг... това си е доста добър мотив.
— Не по-добър, отколкото ако някой чука жена ми.
— Ти не си женен — подхвърли Ник.
Гъската посочи Скот.
— Имах предвид него... и Брет.
— *Брет?!* — възкликна Ник.
— Кой е Брет? — попита Скот.

— Брет Макбрайд. Играч, класира се дваайсет и седми в световната ранглиста.

Скот погледна Гъската в очите.

— Трей е...

— Да, чукаше жена му — кимна Гъската.

Долната челюст на Ник увисна.

— Трей е чукал Тес?

Гъската се изсмя подигравателно.

— Че нея кой не я е чукал?

— Кога? — попита Скот.

— Когато му паднеше.

— И колко време според теб продължи това?

— Свалиха се през януари на един турнир.

— И ти не си знаел? — обърна се Скот към Ник.

Ник поклати глава.

— На моите клиенти им казвам: искам да знам само онова, което ми носи дваайсет процента.

— Ти познаваше ли Тес?

Ник кимна.

— Нея всички я познават, ако разбираш какво искам да ти кажа. Миналата година Брет беше в журито на „Мис Големи цици“ в Лас Вегас. Тя се класира на второ място и след пет месеца се ожениха. По време на турнира в Рино, Невада.

— И той ли ти е клиент?

Ник отново кимна. Скот се обърна към Гъската.

— Брет знаеше ли?

— Все още са женени.

— А Ребека?

— Мисля, че не знаеше. — Гъската извади една пура от чантата с принадлежности, отхапа със зъби върха и го изплю на тревата. — Трей беше идиот — да рискува да я загуби заради Тес. Нищо лошо не искам да кажа за Тес, тя си е готина мацка, но Ребека е страхотна. Освен това имаше избор, можеше да си намери друг когато пожелаеше.

— Трей споменавал ли е някога пред теб, че смята да се жени за Ребека?

— Не.

Гъската бръкна в джоба на ризата си и извади запалка. Приблужи пламъка до пурата и засмука. Гъст дим изпълни устата му. Изпусна го замислено и погледна Скот.

— Хванал си се за адвокат на бившата, а? Защо го правиш? Сигурно ти плаща с куфари от мангизите на Трей.

— Ребека няма пари. Цялото състояние на Трей отива при сестра му.

Гъската изръмжа.

— И нея я е завлякъл значи. Типично в негов стил. — Дръпна от пурата и издиша дим. — Е, отивам да се изпикая.

Той повдигна тежката чанта с принадлежностите, провря се под въжето, което отделяше терена от публиката, и се отдалечи, без да прибере празната кутийка от бира.

— Брет и Тес тук ли са? — попита Скот.

Ник поклати глава.

— Брет е играл сутринта, сега е на някакво фирмено парти. Тес ходи навсякъде с него, за да привлече корпоративни спонсори, ако разбираш какво имам предвид.

— До неделя ли са тук?

— Ако играе както досега, Брет няма да се класира, което значи, че в петък вечер ще вземе самолета за вкъщи. Ако искаш да говориш с тях, по-добре ела утре или в петък. Аз ще бъда тук.

Скот извади писалка от джоба си. Наведе се и я провря през халката на бирената кутийка на Гъската.

— Ще те черпя една бира, Скот!

— Не искам бира. Искam отпечатъците му.

— Защо?

Скот погледна нагоре. Очите им се срещнаха.

— Защото Гъската може да е забил ножа в гърдите на Трей Ролинс.

- Девет-едно-едно Галвестън. Слушам?
- В гърдите му е забит нож. Мисля, че е мъртъв.
- Кой?
- Има кръв навсякъде!
- Кой е мъртъв?
- Някой го е убил!
- Кой е убит?
- Трей... Трей Ролинс.
- Спортистът?
- Да...
- Госпожо, изпращам полиция на адреса.
- Моля ви!
- Кой го е убил?
- Не знам.
- Има ли и други в къщата освен вас?
- Н-не... не знам. Дано да няма...
- Къде сте вие?
- В спалнята.
- Не мърдайте от там. И стойте на телефона, докато дойде полицията.
- Чувам сирените. Кажете им да минат по задното стълбище. Вратите са отключени. Аз съм вътре.
- Как се казвате?
- Ребека Фени.
- Стойте на телефона, Ребека.
- След малко отново се чува гласът на диспечера:
- Още ли сте на телефона, Ребека?
- Нейният глас е отслабнал, останала е без сили.
- Да.
- Ребека, полицията пристигна.
- Отстрани се чуват други гласове:

— Полиция! Влизаме!

— Тук съм! Слава богу, че дойдохте!

— Добре ли сте, госпожо?

— Да.

— Не мърдайте от там, докато не проверям къщата.

Още гласове:

— Къщата е чиста. Госпожо, може да затворите телефона. Ало, диспечер, имаме убийство. Изпратете следовател, съдебен лекар, криминологичен екип... По дяволите, изпратете всички! — Кратка пауза. — Горкият човек...

Записът свърши. Известно време двамата останаха безмълвни и неподвижни. Беше на следващата сутрин, Скот и Боби седяха в джетата пред катедралата „Сейнт Патрик“ и прослушваха диска с обаждането на Ребека до 911, като същевременно разглеждаха снимки от местопрестъплението. През улицата беше паркиран ван със сателитна чиния, а около него се моташе Рене Рамирес с късата си прилепнала пола.

— Окръжният прокурор се оказа прав — рече Боби.

— За какво?

— За Рене. Наистина има страхотни крака.

В църквата течеше зауспокойната служба в памет на Трей Ролинс.

— Мислиш, че асистентът го е убил, така ли? — попита Боби.

— Гъската има големи ръце и железен мотив: сто хиляди долара.

— В някои части на Далас могат да те убият и за пет долара. Смяташ ли да дадеш отпечатъците му на прокурора?

— Утре, когато се събере голямото жури. И бездруго резултатът няма да пристигне навреме, пък и Рекс няма как да спре делото, след като отпечатъците на Ребека са върху дръжката на ножа. След изслушването ще отида отново на турнира, за да разговарям с Брет и Тес Макбрайд и да им взема отпечатъци. Трей и Тес... това си е мотив за един ревнив съпруг. Прав си, Трей е изневерявал на Ребека.

— Тя на теб, той на нея. Такъв е животът.

— Да, такъв е.

— Поне имаме още заподозрени. — Боби ги преброи на пръсти. — Отпечатъците на трите неидентифицирани лица в къщата, работниците от строежа...

— Карлос работи ли по въпроса?

— Вчера се хвана на работа при тях. — Той прегъна следващия си пръст. — Гъската, Брет и...

— Ребека.

Боби кимна, а Скот добави:

— Не звучи като убийца на записа.

— Наистина не звучи. Но отпечатъците й са върху дръжката на ножа.

— Останалите имат мотив, Боби. Само тя няма.

— Освен ако е знаела за Треј и Тес.

— Да. — Скот помисли малко над тази възможност. — Но само ако Треј е имал намерение да я остави заради Тес. Друго?

— Карин преглежда договорите на Треј за реклама...

Бяха ги изискали със съдебна заповед от правния отдел на Ес Ес Ай.

— ... и проверява за наличие на всякакви други активи на името на Треј и Ребека. Прегледах внимателно папката с материалите от разследването, прочетох всички показания на свидетели и полицейски рапорти. Очаквам окончателния доклад от аутопсията, от токсикологичната експертиза и ДНК теста.

— Голямото жури утре ще й предяви официални обвинения и ще даде ход на делото, ние ще се борим да се насрочи, така че двамата с Карин бъдете готови.

— Разбира се. А, между другото, минах покрай кънтри клуба на Треј. Помощник-треньорът каза, че в четвъртък сутрин Треј е отишъл да тренира, но си тръгнал рано следобед и не се върнал повече.

— А Ребека твърди, че цял ден е бил на тренировки.

— Явно я е излъгал.

— И то не само за това.

Боби посочи църквата.

— Излизат.

После грабна камерата и засне присъствалите на службата, докато се изнизваха един по един през вратата.

— Това е Тери, сестрата на Треј — каза Ребека. — Тери ме ненавижда.

На екрана се виждаше млада жена с черна рокля. Скот, Боби, Карин и Ребека бяха във вилата и гледаха записа от църковната служба. Момичетата играеха отвън с Консуела и бебето под зоркия поглед на Луис. Карлос беше на покрива на къщата на съдийката.

— Защо те ненавижда?

— Мислеше, че съм стара за него, и не му даваше да се жени за мен. Поне той така твърдеше. — Тя поклати глава. — Трябваше да отида на службата.

— Беше пълно с репортери, нямаше да е разумно — каза Скот и посочи екрана. — Това са окръжният прокурор със съпругата му, Том Тейлър с неговата. — Към тях се приближиха възрастен господин с костюм и някаква жена. — А тези кои са?

— Не знам.

На екрана се появи Рене Рамирес, която завря микрофон в лицето на окръжния прокурор, но той я отпъди с рязък жест.

— Ребека, не бива да излизаш от къщата.

— Защо?

— Тази репортерка...

— Рене.

— Познаваш ли я?

— Всички на острова познават Рене, а и тя направи филм за Трей.

— Ако научи, че си тук, ще осъмнем с палатков лагер пред вилата.

Ребека посочи екрана и попита:

— А къде е Ник? Не дойде ли на службата?

— Не.

— Странно. Не виждам и никого от другите играчи. Първият кръг на турнира в Хюстън е днес, но все пак... поне няколко можеха да дойдат...

— Спри кадъра, Боби! — Камерата бе заснела съвсем млада, силно изрусена жена. Приличаше повече на ученичка. — Това ли е Тес Макбрайд?

— Не, това е Били Джийн Пъкет, дъщерята на Пийт. Но не виждам Пийт.

— Как изглежда той?

— Като Рамбо със стик за голф.

— А тя прилича на дете.

— Били Джийн е едва на седемнайсет. Беше асистентка на Пийт, докато не се появи Гъската.

— След което Трей го е уволнил.

— Да, в Мексико. — Ребека се намръщи. — Да не мислиш, че Гъската е убил Трей?

— Трей го е завлякъл със сто хиляди. Гъската никак не беше доволен от това. Боби, мини направо на гробището.

Записът забърза, после отново тръгна с нормална скорост. На екрана се виждаха група хора, събрани около ковчега на Трей, който скоро бе спуснат в гроба. След погребението всички се разотидоха, с изключение на Били Джийн Пъкет.

— Тя пък защо остана след другите? — попита Ребека. — И защо изобщо е отишла на погребението?

Момичето приседна край гроба; отстрани изглеждаше, че плаче, раменете ѝ се тресяха. Ребека гледаше втренчено екрана. Накрая се обърна към Скот.

— Защо попита дали това не е Тес?

— Ребека... Гъската ми каза, че Трей е имал афера с Тес Макбрайд.

Тя поклати глава.

— Не е вярно. Тес кръшкаше на мъжа си, но не и с Трей. Бяхме приятелки, едва ли би го направила. Нито пък Трей би постъпил така с мен.

— А ти как постъпи с мен?

— Съжалявам, Скот.

— Нищо де. Искам просто да кажа, че не е невъзможно.

— Щях да усетя.

— Аз така и не усетих.

— Ще се подложиш ли на детектора на лъжата? Ако издържиш теста, окръжният прокурор може да снесе обвиненията срещу теб.

— А ако не го издържа?

Скот не отговори.

— Не се притеснявай, Скот, ще го издържа.

— Значи ще се явиш?

— Разбира се. И пак ти казвам: не вярвам, че Трей е имал връзка с Тес.

Самият факт, че Ребека бе приела да се подложи на детектора на лъжата, говореше достатъчно на Скот. Но имаше още нещо, което той държеше да научи за бившата си жена.

— Защо отначало не ми каза истината? Как действително си се чувствала?

Двамата се разхождаха по плажа, далеч от любопитни уши.

— Скот, ние, жените, се научаваме още като момичета да лъжем мъжете.

— Но защо?

— За да оцелеем. За да не нараним крехката психика на мъжа до нас, за да не загубим и него, и мястото си в живота.

— И мен ли си ме лъгала така?

— Не.

— А сега лъжеш ли ме?

— Не.

— Откъде да съм сигурен?

— Не можеш да си сигурен. Мъжете никога не знаят кога ги лъжем. Но не искат и да знаят. Не им е по силите да приемат истината.

Скот помълча, после каза:

— Мисля, че трябва да се явявате на детектор на лъжата преди сватбата.

— Ще намерим начин да излъжем и него, бъди сигурен! Лъжа и истина, добро и зло, черно и бяло — това са понятия от мъжкия свят. Ние, жените, живеем в отсенките на сивото.

— Надявам се Бу и Шами да не лъжат мъжете.

— Ще ги лъжат.

— Не искам да бъде така.

— Тогава се върни във „Форд-Стивънс“, Скот, и изкарвай милиони, за да не им се налага да го правят. За да не са принудени да се състезават всеки ден за някой мъж.

— Като те слушам, си мисля, че май си знаела за Трей и Тес?

— Не, но подозирах.

— Смятам да говоря с Тес — каза Скот.

— Кога?

— Утре.

— Защо?

— Защото мисля, че убиецът е някой, свързан с голфа.

В американската правораздавателна система има четири защитни механизма, които пазят обвиняемия от съдебна грешка: окръжният прокурор, голямото жури, съдията по делото и съдебните заседатели.

В Тексас обаче прокурорът и съдията лесно стават жертва на политическа целесъобразност. Все пак те заемат изборна длъжност. От самото начало шумът около някое убийство на знаменитост замъглява безпристрастността на съдебните заседатели. Присъдата им е внушена още преди да са я произнесли. Всеки адвокат знае, че няма такова нещо като напълно безпристрастен съдебен заседател. Всички са пристрастни. Единствената надежда на невинния обвинен си остава голямото жури.

В Тексас обаче и тази надежда често е измамна.

Големите журита в този щат се подбират на принципа на „ключовата фигура“: съдията, определен да води делото, назначава трима квестори (т.е. трима свои близки приятели) и им възлага да подберат дванайсетте души (техни приятели), които да са въпросното голямо жури. Досега само няколко съдии, отчитайки неизбежно заложената в тази система на подбор субективност, са предпочитали да определят дванайсетте на случаен принцип по избирателните списъци на окръга, но те са малцинство. Все пак подобно саботиране на системата води до невъзможност за кариерно израстване.

Докато съдия Шелби Морган бе твърдо решена да израсне в кариерата.

* * *

Скот седеше на първия ред и наблюдаваше дванайсетте приятели — голямото жури на окръг Галвестън — събрани в съдебната зала тази сутрин. Всичките бяха бели, което само по себе си не беше нарушение на Конституцията.

Ребека Фени също беше бяла. Само един от тях носеше вратовръзка, останалите бяха облечени със спортни ризи и дънки. Един беше собственик на италиански ресторант, друг — на магазин за мебели, трети — на застрахователна агенция. Имаше и зъболекар, и мениджър на инсталация в петролните рафинерии. Всички до един бяха островитяни кореняци и заедно приличаха по-скоро на членове на Ротарианския клуб на своя сбирка, отколкото на голямо жури, призовано да прецени дали една американска гражданка трябва да бъде изправена на съд за убийство.

Не че изглеждаха злонамерени. Всъщност те по нищо не се отличаваха от който и да било местен жител, когото можеше да срещнеш на улицата — мъже, които се усмихваха, правеха път на дамите, поздравяваха се в супермаркета, помагаха си при спукана гума или изтощен акумулатор, ходеха редовно на църква. Обикновени, порядъчни хора, които обичаха своя град и своята общност от себеподобни.

И като всички обикновени, порядъчни хора се бояха от престъпниците.

Бяха чели статии и гледали репортажи за всевъзможни жестокости, глупави, напълно безсмислени престъпления, каквито се извършваха всеки ден в Америка, и с основание се страхуваха. А като не бяха в състояние да опазят острова си от престъпници, те правеха онова, което беше по силите им, за да допринесат поне малко за безопасността му: изпращаха на съд всеки, когото окръжният прокурор им предложеше на вниманието. И защо не? В края на краищата те бяха гласували за този окръжен прокурор. Имаха му доверие. Ако прокурорът бе решил, че еди-кой си трябва да бъде изправен пред съда, кои бяха те, че да спорят с него? Те не бяха юристи! А той беше. И им беше обещал да пази острова от престъпници.

Никой представител на американското правораздаване не притежава повече власт от окръжния федерален прокурор.

Точно в девет часа помощник-прокурорът на окръг Галвестън Теодор Нюман, с лице, озарено от прокурорската власт, се изправи пред съдебните заседатели и ги уведоми, че Ребека Фени е убила Трей Ролинс, като е забила в гърдите му нож за месо от собствената му кухня, докато той кротко си спял в общото им легло. След тези думи той призова един свидетел на обвинението, детектив Чък Уилсън,

който даде показания, че върху дръжката на ножа са намерени отпечатащи от пръстите на Ребека.

Нито един от членовете на голямото жури не зададе въпрос към свидетеля.

По закон никой — дори окръжният прокурор — няма право да влиза в залата, където заседава голямото жури, преди да е решило дали да изправи обвиняемия пред съда, или не.

Ето защо в девет и петнайсет тази сутрин Скот седеше на една пейка в коридора. Кожата на лицето му пареше от съзнанието, че точно в този момент съдебните заседатели се съвещават дали да изпратят на съд Ребека по обвинение в убийство, и си мислеше как ще обясни на детето им, че ако бъде призната за виновна, майка му ще прекара остатъка от живота си в затвора.

В Тексас смъртно наказание се предвиждаше само за серийни убийци, убийци на деца, на полицаи, пожарникари, съдии и затворнически надзиратели, а също и за наемни убийци, докато за всякакви друго убийство с нож, пистолет или бейзболна бухалка виновникът получаваше от петгодишна до доживотна присъда.

Ако зависеше от окръжния прокурор, Ребека Фени щеше да остане до края на живота си в една от онези мрачни тухлени сгради, заградени с бодлива тел.

Изведнъж някъде наблизо Скот чу познат женски глас:

— Мистър Фени, смятате ли, че голямото жури ще реши да бъде повдигнато официално обвинение на съпругата ви?

Скот закри очите си с ръка от светлината на прожектора и видя жената, която навираше микрофон в лицето му. Рене Рамирес.

— Бившата ми съпруга.

С тези думи той стана и закрачи към мъжката тоалетна.

В девет и половина голямото жури бе приключило с гласуването. Ребека Фени щеше да бъде изправена пред съда по обвинение в убийство.

След приемане на решението започва да тече определен срок. Както Конституцията на Съединените щати, така и Тексаската

гарантират на обвиняемия правото на бърз процес. Според федералните закони обвиняемият трябва да бъде съден до седемдесет дни от датата на взетото решение; по законите на щата Тексас съдебният процес трябва да приключи до сто и осемдесет дни от тази дата, освен ако обвиняемият не се съгласи на продължение на срока. Повечето се възползват от това си право, но Ребека Фени нямаше такова намерение. Тя не можеше да си позволи да прекара повече от шест месеца, разкъсвана от съмнения, а и адвокатът ѝ не можеше да си позволи да плаща наем на вила в Галвестън повече от шейсет дни.

Часовникът отброяваше дните, часовете и минутите до нейното освобождаване или влизане в затвора.

Рене Рамирес се бе оттеглила във фойето на първия етаж, а Скот още беше на пейката пред залата на голямото жури, когато окръжният прокурор приседна до него. Лицето на Рекс Труит не беше самонадеяно, а уморено от отговорността да вкарва хора зад решетките в продължение на двайсет и осем години.

— Ти май наистина си решил да я защитаваш?

Скот кимна.

— Няма как. Трябва.

— Доведи я при мен в понеделник да получи обвинението. Дотогава ще задържа заповедта за ареста ѝ. Чакам ви точно в девет.

— Благодаря ти, Рекс. В Далас не биха постъпили така.

— Тук не е Далас — каза окръжният прокурор и разхлаби вратовръзката си. — Съветвам те да излезеш през задния вход. Рене те чака отпред. Тя е един питбул с червило. — Прокурорът се облегна назад. — Двайсет години, Скот.

— Какво?

— Предлагам ти извънсъдебно споразумение. Двайсет години, ако се признае за виновна. Средната продължителност на живота на белите жени в Съединените щати е седемдесет и осем години. След десет години Ребека ще има право на условно предсрочно освобождаване. Ще се разберем отсега прокуратурата да не се противопоставя. Тогава тя ще е на четирийсет и пет, ще ѝ останат още трийсет години живот, дори повече. Но ако отидем на процес, като прокурор ще искам доживотна присъда без право на замяна. Тя е виновна и съдебните заседатели ще ѝ го кажат.

— Ребека не е убийца, Рекс.

— Откри ли някакви доказателства в нейна полза?

— Открих човек, който е имал мотив да убие Трей.

— Кой?

— Бившият му асистент. Клайд Долтън, по прякор Гъската.

— Виждал съм го по телевизията. Какво ще ми кажеш за него?

— Трей го е уволнил на турнира в Мексико преди няколко месеца.

— Чух нещо такова.

— И е отказал да му плати стоте хиляди долара, които му е дължал.

— Сто хиляди? Толкова ли изкарва един асистент?

— Десет процента от паричната награда при победа.

— Мамка му, сбъркал съм си професията!

— Гъската е много ядосан от тази история. Миналия четвъртък е бил на турнир във Флорида като асистент на друг играч, но още същия ден се е приbral със самолет в Остин, в пет е бил вече там, което означава...

— ... че е могъл да дойде с кола дотук, за да убие Трей.

Скот кимна.

— Само че отпечатъците му не са върху оръжието на убийството.

Скот бръкна в куфарчето си и извади найлоновия плик с бирената кутийка на Гъската.

— Отпечатъците му са върху това. Мога да го изпратя в частна лаборатория, но ако ти го изпратиш в щатската, веднага ще разбереш дали съответстват на някои от неидентифицираните отпечатъци на местопрестъплението. Така ще знаем дали същия ден е бил в къщата на Трей.

— И ти ми имаш доверие, че няма да скрия резултата?

Скот го погледна в очите и каза:

— Да, имам ти доверие.

Прокурорът пое найлоновия плик от ръката му.

— Хубаво. Ще го изпратя за анализ. Друго?

— Научихме някои неща за Трей.

— Като например?

— Гледа порнофилми и взема виагра.

— Ти май наистина си решил да го превърнеш в обвиняем.

— Не. Решил съм да намеря убиеца му.

— Тогава погледни насреща си, като седнеш да вечеряш. — Прокурорът прокара ръка през бялата си коса. — Скот, та и аз вземам виагра! По дяволите, в клуба всички мъже над четирийсет се кълнат в малкото синьо хапче. Не е забранено, нали? Нито пък порното. В който и да било петзвезден хотел го има безплатно. Не ми е по вкуса, но стига да не е с деца или на публично място, законът не го забранява.

— Само че порното и виаграта не се вменят в публичния образ на американски идол, който рекламира шоколадово мляко. Може би мистър Ролинс има и друга, тъмна страна, за която не знаем?

— Скот, някои професионални спортисти са точно онова, което виждаш. Няма тъмна страна.

— Рекс, ти никога ли не падаш по гръб?

— А ти?

— Трей изобщо нямаше завещание — каза Мелвин Бърк.

Беше с костюм дори в тази гореща и влажна петъчна сутрин, същия, който бе носил на погребението. Той практикуваше право на острова от двайсет и две години — уреждаше наследства, изготвяше завещания, тук-там по някой договор за наем или нотариален акт. Сега представляваше наследниците на Трей Ролинс и прегърбените му рамене изглеждаха още по-превити от бремето, с което се бе натоварил.

— Следователно — продължи Мелвин — по закон цялото му наследство отива при единствената му жива роднина: Тери Ролинс, неговата сестра. Ребека няма право на нищо.

— Ти ли представляваше Трей по всички правни въпроси?

Мелвин кимна.

— С изключение на договорите за реклама. С тях се оправяше агентът му. Аз се занимавах със собствеността му: имоти, коли, яхта. Рекс разреши ли ти да вземеш дрехите на Ребека от къщата?

— Да, и гримове й. А може ли да си получи бижутата? Те са й подарък от Трей.

— Ще говоря с Тери — каза адвокатът и въздъхна тежко. — Тя побеснява само като чуе за Ребека.

— Защо?

— Защото мисли, че е убила брат й.

— А ти какво мислиш?

— Мисля, че трябва да наемеш друг адвокат да представлява съпругата ти.

— Мелвин, та аз едва мога да си позволя да наема себе си. Защо?

— Защото един адвокат може само да защитава клиентката си. Не и да я обича. Ако загубиш, Скот, това ще съсипе и кариерата, и живота ти.

— А ти би ли гледал безучастно как изпращат невинен човек в затвора?

Мелвин сведе поглед. Скот усещаше, че има още какво да научи от него. И наистина, Мелвин вдигна глава и каза:

— Колата е нейна.

— Коя?

— Червеният корвет. Трей ме накара да оформя собствеността на нейно име.

Мелвин отвори една малка папка на бюрото си, извади връзка ключове и ги плъзна по бюрото към Скот.

— Колата не е част от запорираното наследство. Може да си я вземете.

— А какво ще правиш с останалото имущество на Трей?

— Ще го разпродам. Тери не иска да има нищо общо с къщата, в която е убит брат й, нито с бентлито, което е карал. Освен това живее в Остин и не й трябва яхта. При сегашната криза обаче моментът не е подходящ да продаваме яхта за два милиона, от брокерската къща казаха, че ще е късмет, ако вземем петстотин хиляди за нея.

— Трей водил ли е дела с някого?

— Не.

— Мелвин, имаш ли представа кой може да го е убил?

— Според Рекс го е убила жена ти.

— Не е тя. Трябва да открия истинския извършител.

— И с какво мога аз да помогна?

— С информация за Трей. Казвал ли ти е нещо? Споделял ли ти е за живота си? Нещо, което може да ни насочи към убиеца му? Имаше ли намерение да се жени за Ребека?

— Това са конфиденциални отношения между адвокат и клиент, Скот.

— Клиентът ти е мъртъв.

— Но изискването за конфиденциалност не отпада по тази причина и ти го знаеш.

— Сега сестра му го наследява. Тя може да отмени това изискване.

— Но няма да го направи.

Скот му подаде картичката си.

— Това е мобилният ми телефон. Ако се сетиш за нещо, Мелвин, моля те да ми се обадиш. Не желая невинен човек да иде в затвора.

— Голямото жури потвърди ли първоначалните обвинения?

— Да, тази сутрин.

Убийството винаги опира до мотив. За всяко убийство трябва причина. Окръжният прокурор бе прав: винаги имаше някакъв мотив едно човешко същество да убие друго. Но Ребека Фени не бе имала за какво да отнема живота на Трей Ролинс.

Докато Гъската имаше мотив. Трей бе отказал да му плати стоте хиляди долара, които му дължеше. Боби също беше прав: в някои части на Америка убиваха човек за пет долара. Сто хиляди си бяха мотив, и то какъв.

Брет Макбрайд също имаше мотив: Трей беше спал с жена му. Мъжете убиват в пристъп на ярост и ревност. Човешката история и затворите са пълни с убийци, хванали съпругите си с чужд мъж; нещо повече, до неотдавна за подобни убийства в Тексас се даваше оправдателна присъда.

Ребека Фени не бе имала мотив да убие Трей Ролинс, но голямото жури, така или иначе, реши да даде ход на делото. Ако съдът я признаеше за виновна, очакваше я доживотен затвор. Освен ако междувременно Скот не успееше да открие истинския убиец.

Той залагаше на двама: уволнения асистент и ревнивия съпруг.

Малко след един по обяд същия ден Скот мина през портала на кънтри клуба „Хюстън Класик“. Цирковата атмосфера, облечените в бяло бели мъже и красавиците с къси полички и без бельо си бяха същите като предишния ден. Той влезе в тентата за сувенири и си купи една рекламна чанта с емблемата на турнира, после излезе навън и срещна Ник Мадън, който пиеше безплатна бира от съседната тента и говореше по мобилния телефон.

— Мамка му!... Че това да не е углавно престъпление?... На колко години била, викаш? На шестнайсет?... Той е могъл просто да отрече, да каже, че оная се опитва да го натопа, понеже е звезда. Доказано е с ДНК тест?... Тоя олигофрен не е ли чувал за

презервативи?! Колко могат да му дадат?... От пет до десет? Божичко, край на рекламните му договори.

Той забеляза Скот и вдигна показалец да го изчака. Скоро разговорът приключи.

— Футболист. Надрусал се и опънал някаква ученичка. Как мога да изкарвам пари от такива простаци?! — Той въздъхна и поклати глава. — Хем гледаме да ги възпитаваме, учим ги да си режат ноктите, да не ругаят, снимаме ги с дечица, а те вземат, че изтърсят някоя мръсотия по телевизията или се оставят полицията да ги спипа с някоя малолетна и... край на рекламните договори. Рекламодателите не обичат такива безобразия, Скот.

Той отпи от бирата и посочи с палец към тентата зад гърба си, на която се виждаше логото на голяма банка.

— Тази банка се разори да ни черпи. Бирата е безплатна, искаш ли една?

— Не, благодаря.

— Е, голямото жури даде ли ход на делото?

— Тази сутрин.

— Още ли подозираш Гъската?

— Главно него.

— Но Ребека отива на съд.

— Освен ако не открия убиеца.

— Ами ако вече си го открил?

— Защо не беше вчера на погребението?

— Трябваше да подписвам договор с друг клиент...

— И това ти беше по-важно от погребението на Трей?

— Виж, Скот, спортистите са рискова група. Пият, друсат се, вършат дивотии. Ето този — той вдигна нагоре телефона си — сега прави по десет милиона годишно, а догодина може да прави регистрационни номера на коли в някой затвор.

— Трей също ли беше рисков клиент?

Ник отклони поглед, когато зад гърба му избухнаха бурни аплодисменти.

— Някой е отбелязал точка.

— От играчите също никой не се яви.

Ник вдигна ръце с дланите нагоре.

— Не се прави погребение в четвъртък, когато е първият кръг на турнира. — Той се засмя гърлено. — Някои хора тук поискаха от докторите да предизвикат преждевременно раждане на децата, за да не се налага да отсъстват от състезание. Няма начин някой да изпусне турнир заради погребение.

— Къде мога да намеря Брет и Тес Макбрайд?

— Брет играе, а Тес е в тентата с коктейлите.

Ник го поведе към бялата тента наблизко.

— Разкажи ми за него.

— Няма нищо за разказване. Единственото, с което може да се похвали Брет, е, че си приличат като близнаци с оня, откачения смотаняк от филма „Бръснарят“. Сигурно затова Тес толкова му изневерява. Както и да е. Във всеки случай Брет е на трийсет и седем и кариерата му залязва. Не че някога е изгрявала. От петнайсет години е по турнирите и никога не е бил дори на километър от медал.

— Как се издържа, след като не печели състезания?

— Достатъчно е да участваш, за да изкараш поне милион. Виж, Скот, онези, които печелят, са не повече от двайсетина души. Останалите са само за пълнеж. Във всеки случай е по-добре, отколкото да се хванат за треньори в някой кънтри клуб, да дават уроци на разни старици и да продават обувки за голф. Докато Брет е участвал във всички турнири през изминалата година, нито веднъж не е свършил по-напред от трийсетото място, и пак си е прибрал милиона.

— А за Тес какво ще кажеш?

В отговор Ник само се ухили.

— Всеки път, като я видя, ми се ще да си поръчам пилешки крилца и една бира.

Тес Макбрайд беше стройна блондинка, облечена като модел на „Пентхаус“ — с яркочервени ултракъси шорти и бяла тениска, плътно прилепнала върху доста едрите ѝ гърди. Беше застанала до машината за коктейли с пластмасова чаша в ръка, пълна с някаква зеленикава течност. От двете ѝ страни я бяха притиснали двама млади мъже с вид на студенти футболисти.

— На двайсет и четири е — каза Ник, докато двамата със Скот си проправяха път към нея. — С тринайсет години е по-млада от Брет и

изглежда значително по-добре от него. Той засега я държи с парите си, но въпреки това...

Като стигнаха до нея, Ник безцеремонно прекъсна флирта ѝ с двамата младежи.

— Извинете, момчета, имам важен разговор с мисис Макбрайд.

Младежите отскочиха едновременно встрани, сякаш внезапно бяха забелязали по кожата ѝ екзема.

— Ти си *омъжена*? — попита недоверчиво единият.

В отговор тя повдигна неопределено рамене. Двамата ухажори се изпариха по посока към тентата за наливна бира.

— Много ти благодаря, Ник.

— Ти *наистина* си омъжена, Тес.

— Просто се забавлявах.

— Корпоративните спонсори не обичат жените на техните спортисти да се държат като палави гимназистки. Карай в този дух, и скоро пак ще си търсиш работа като келнерка във Вегас.

Тес се усмихна на Скот.

— Миналата година се класирах втора на „Мис Големи цици“.

Тя го огледа преценяващо от глава до пети и се притисна в него. Скот усети дъха ѝ; миришеше на текила.

— А ти кой си?

— Скот Фени.

Очите ѝ го гледаха влюбено, докато замъгленото ѝ съзнание регистрира името. Тя се намръщи и се отдръпна.

— Ти си мъжът на...

— Бившият — поправи я Ник.

— Аз съм адвокатът ѝ — каза Скот. — Искам да те питам за Трей.

— Трябва да тръгвам.

— Мога да ти пратя призовка.

— Аз пък мога да те излъжа.

— В съда това се нарича лъжесвидетелство.

— И какво означава това за мен?

Тес направи крачка към изхода.

— Мога да пратя призовка и на Брет.

Тя се спря.

— Ти си мръсник!

— Аз съм адвокат.

— Същото казвам и аз. Адвокатите сте мръсници. Е, какво искаш да знаеш?

— Имала ли си връзка с Трей?

— Моят интимен живот засяга само мен.

Ник се засмя.

— Тъй ли? И откога?

Тя му хвърли злобен поглед.

— Тес — каза Скот, — ако предпочиташ, мога да говоря и с Брет.

— Брет ще ме напусне, ако разбере.

— Значи двамата с Трей сте били любовници?

Тя вдигна рамене, с което казваше: да, и какво от това?

— Колко време?

— Два месеца. До „Ривиерата“.

— Били сте заедно на Ривиерата?

— Нямаше да е зле, но не. Имам предвид турнира „Ривиера“, в Лос Анджелис.

— Връзката ви е приключила четири месеца преди смъртта му, така ли?

Тя преброи на пръсти.

— Февруари, март, април, май... Точно така.

— Но си имала връзка с него?

— По-скоро нещо като закачка. Започна с „Хоуп“, свърши с „Ривиерата“. Наречи го калифорнийската ни връзка.

Тя пресуши коктейла си и поръча още един на бармана.

— Защо? — попита Скот.

Тес вдигна рамене.

— А защо не? Просто се позабавлявахме. С Брет вече не ми е интересно. Преди да се оженим, всяка вечер беше див купон. Сега, като се приберем в хотела, той се лепва за телевизора. Гледа Си Ен Ен, Нанси Грейс.

Нанси Грейс водеше популярно токшоу по правни въпроси.

— Между другото, снощи Нанси спомена и случая с Трей. — Тя погледна Скот и се намръщи. — Ти прочут адвокат ли си?

— Може би по тия места съм прочут.

— А богат ли си?

— Не.

Тес кимна разбиращо.

— Затова и те е оставила и е тръгнала с Трей.

— Значи Брет не знае за теб и Трей?

— Не. И предпочитам да си остане в неведение.

— А Ребека знаеше ли?

— Никой не знаеше. Бяхме дискретни.

Ник отново се засмя.

— Тес Макбрайд и дискретност! Това и да искам, не мога да си го представя.

Тя му се изплези. После отпи от новия си коктейл и попита Скот:

— Като си й бивш... защо си се хванал да й адвокатстваш?

— Има едно нещо, което се казва лоялност — каза Ник.

— Снощи един в шоуто на Нанси каза: „Адвокат, който представлява себе си, има глупак за клиент. А какво да кажем за адвокат, който представлява бившата си жена?“. Друг отвърна: „Той е куку“. Голям смях падна. Ох, много ми харесва тая Нанси!

— Тя е майка на детето ми — каза Скот.

Очите на Тес се разшириха.

— Имаш дете от Нанси Грейс?!

Ник се засмя.

— На Тес мозъкът ѝ е в циците.

— От Ребека — каза Скот. — Ребека е майка на детето ми. Затова я защитавам.

— А, да бе! — каза Тес. — Бу. Ребека ми показва нейни снимки. Много сладко дете. — Лицето ѝ помръкна. — Мама и татко се разведоха, когато бях на десет. Оттогава много се промених. Ще ти призная, че Трей ми липсва.

— Обичаше ли го?

— Не. Но ми липсва сексът. Най-хубавият силов секс, който съм правила.

— *Силов?*

— Атлетичен... див... необуздан... — Очите на Тес Макбрайд се рееха в празното пространство; тя облиза червените си устни и продължи сякаш на себе си: — Секс като гимнастика, като фитнес, само че още по-добър. Да се изпотиш, да забравиш всичко, да викаш, да крещиш, да виеш като диво животно...

Скот и Ник се спогледаха и примигнаха едновременно.

— Къде беше Брет в четвъртък вечер? — попита Скот.

— Къде може да бъде? В хотела, гледаше Нанси Грейс.

— В петък сутринта трябваше да играе — каза Ник. — В Орландо.

— В осем — добави Тес. — Машината за коктейли я пускат чак по обяд, така че аз останах в леглото да си отспя.

Изглеждаше малко вероятно Брет да е убил Трей в Галвестън между полунощ и три сутринта и в осем да е бил в Орландо за началния удар. Но добрият адвокат никога не отхвърля с лека ръка някой с мотив за убийство.

— Била ли си някога в къщата на Трей на плажа в Галвестън?

— Не.

— А Брет?

— Не. Виж, Брет няма хъс да спечели едно пикливо състезание, камо ли да убие човек... или да задоволи жена си. — Тя поклати мрачно глава. — Трябваше да стана мормонка. Сега щях да имам четирима съпрузи: един да ме издържа, трима да ме чукат.

— Тес, при мормоните не жените имат по четирима мъже, а обратното: мъжете имат по четири съпруги — каза през смях Ник.

— *Вярно ли?! Е, това вече е гадно.*

Тес пресуши коктейла си, остави чашата на бара и помахна на бармана. Скот отвори рекламната си чанта, извади отвътре найлонов плик за фризер, хвана чашата за столчето и я пусна вътре. Тес наблюдаваше действията му с лукава усмивчица.

— Не съм го убила аз.

— А кой?

— Вероятно Ребека.

— Защо да го убива и да загуби всичко?

— Прав си. Няма логика.

— Той беше ли споменал пред теб, че смята да се жени за нея?

— Кога да го спомене, докато правим секс?

— Все някога, когато сте се виждали.

— Ние за друго не се виждахме. Не, не е споменава л такова нещо.

Тя отпи от поредния коктейл, който барманът ѝ бе донесъл.

— Вижда л а ли си ги да се карат?

— Не. Никога. Бяха щастливи.

— Пиеха ли?

— На турнирите се пие. На човек му остава много свободно време.

— Защо не се ожениха?

Тес вдигна рамене.

— Сигурно не е искала да го притиска. Така рискуваше да загуби всичко.

— Ти защо скъса с него?

— Не съм скъсала аз. Той ме заряза.

— Защо?

— Защото се свали с Лейси.

— *Лейси Паркър?! —* почти извика Ник.

Тес кимна.

Скот се обърна към Ник.

— Коя е Лейси?

— Съпругата на Дони Паркър. Секси миньонче, снимала се е в порнофилми. Запознаха се на първия кръг на турнира в Лас Вегас, а след последния се ожениха. — Той поклати глава. — Абе, така им действа голфът на някои хора.

Скот попита Тес:

— Ребека знаеше ли за Лейси?

— Не ми е споменавала нищо. А бяхме приятелки.

— *Приятелки?! Докато си спала с Трей?*

Тя вдигна рамене.

— И с него бяхме приятели, но някак по-близки...

Скот се обърна отново към Ник.

— Какво ще ми кажеш за този Дони?

— Какво да ти кажа? Не мога да издействам рекламни договори на човек, женен за порнокралица. Един ден той ми мрънкаше нещо заради Трей, как съм го бил уреждал с големи спонсори и прочие, и аз му казах: „Дони, любителите на порното не рекламират шоколадово мляко“.

— Дони и Лейси били ли са на турнира в Орландо?

— Не — каза Ник. — Бяха си у дома в Сан Диего. Преди две седмици Дони изкълчи китка и сега се възстановява с личния си лекар.

— Но ако Трей е имал връзка с Лейси, когато е бил убит...

— Не, нямаше — каза Тес.

— Откъде знаеш?

— Беше я оставил заради Райли.

— *Райли Хейгър?! —* Ник вдигна ръце нагоре. — Господи, има ли поне една, която Трей да не е чукал?

Тес сбърчи замислено вежди.

— Може би някоя от по-възрастните съпруги.

Ник погледна Скот в очите.

— Райли е жената на Вик Хейгър, петнайсети в световната ранглиста. На турнира в Орландо завърши единайсети.

— Ти и негов агент ли си?

Ник вдигна рамене.

— Райли беше модел на бельо в Лос Анджелис. В последната онлайн класация се нареди втора по красота сред партньорките на професионалните състезатели. Конкуренцията е ужасно оспорвана, всяко момиче се бори за тази титла.

— Аз бях трета — каза гордо Тес.

— А коя беше първа?

Ник и Тес се спогледаха.

— Ребека? — предположи Скот.

Ник кимна, а Скот попита:

— Ти май не си знаел за аферите на Трей?

— Аз му бях агент, Скот, не сутеньор. Виж, професионалните играчи се разделят, грубо казано, на четири категории. Тези, които са необвързани и чукат наред. Онези, които си имат приятелки и си ги чукат всяка вечер. От женените без деца някои кръшкат, други не. А онези, които имат и деца, ги водят с тях на турнирите, та около игрището заприличва на „Макдоналдс“. Допускам, че Трей си е казал: тия съпруги сигурно имат нужда от малко развлечение. Като историята с Тес.

— Нищо чудно че открихме виагра в банята му.

— Ами човекът е обслужвал половината женско присъствие на турнирите! Само с шоколадово мляко едва ли е щял да насмогне.

— Защо? — попита Скот.

— Какво „защо“?

— Защо всички тези съпруги са спали с Трей? Ти например защо го направи?

Тя се усмихна.

— Нали го видя? Защото е страхотен мъж! Докато нашите съпрузи не са. Боже, та моят Брет прилича на оня от „Бръснарят“.

— Но все пак се омъжи за него — контрира Ник.

— Защото е богат. Е, относително богат. Пък и онази вечер бях пияна.

— Ребека знаеше ли за Райли? — попита Скот.

— И да е знаела, с нищо не го показваше.

— Значи към момента на смъртта си Треј е имал връзка с Райли Хейгър?

— Не.

— Но ти току-що каза...

— Казах, че ме заряза заради Лейси, а после и Лейси заради Райли. Но накрая остави и Райли.

— Заради кого?

— Заради Били Джийн.

— *Били Джийн Пъкет*? — възкликна Ник.

Тя кимна.

— Свалката между тях започна няколко седмици, преди Треј да... умре.

Ник обясни на Скот:

— Това е дъщерята на Пийт. На седемнайсет е.

— Е, какво се учудваш тогава? — каза Тес. — Младо месо, дори Райли не можеше да се състезава с нея.

Двамата оставиха Тес до машината за коктейли и излязоха навън.

— Пет жени... а, да, плюс мексиканката, и то за има-няма половин година — каза Ник. — Сменял ги е като носни кърпички.

— Всичките ли съпруги, приятелки и любовници на професионалните спортисти са все разни манекенки и миски?

— Разбира се, че не, Скот. Някои са плеймейтки, бивши модели на „Плейбой“ и „Пентхайус“.

— А защо се женят за такива?

— Защото могат да си ги позволят. В професионалния спорт съпругата е вещ, която се купува. Колкото по-високо се класираш, толкова по-голям е изборът ти. Никой от тях няма да се ожени за симпатичното момиче от квартала. Самият ти не си го направил. Всеки професионалист в голфа — особено в голфа! — мечтае за жена като Тес или Лейси, или Райли още от времето, когато като пъпчив

тийнейджър е мастурбирал в банята. Точно защото като пъпчив тийнейджър мадамите са го избягвали, не е имал с кого да отиде на абитуриентската си вечер, не е смеел да се опъне на по-яките от него, които са се ориентирали към футбола или баскетбола. Вместо това е хванал татко си за ръчичка и е отишъл с него на голф игрището. И ето го отново, десет години по-късно, фрашкан с мангизи, може да си позволи момичетата, за които е мечтал, и да се прави на голям мъж.

В този момент Тес Макбрайд се появи до тях.

— Какво, да не се е повредила машината? — подкачи я Ник.

Но лицето ѝ беше сериозно.

— Има още нещо — каза тя.

— Какво?

— Пийт беше разбрал за Трей и Били Джийн.

— Откъде знаеш?

— Пийт му е поискал сметка веднъж в съблекалнята, блъснал го е в шкафовете. Брет е бил там и...

— И какво?

— Заплашил го е, че ще го унищожи, ако още веднъж се доближи до Били Джийн.

Скот внезапно се извърна и със забързани крачки тръгна нанякъде. Ник едва го догони.

— Пийт е прословут с избухливия си темперамент. Ако някой каже, че Пийт Пъкет не го е наругал поне веднъж в живота му, значи или никога не е ходил на турнир, или се казва Тайгър Уудс.

— Какво можеш да ми кажеш за него?

— Пийт Пъкет е петстотин и седемдесети в световната ранглиста, което означава, че и ученици от прогимназиите играят по-добре от него. Преди двацет и четири години е спечелил Открития шампионат на Великобритания, след това още няколко треторазредни турнира, и толкова. В момента е на четирийсет и девет години, от тях последните десет кара на батерии, чака да стане на петдесет и да се пенсионира с почести и парична награда.

— Къде живее?

— В едно ранчо край Остин.

— Където и Гъската.

Ник кимна.

— Ребека казва, че приличал на Рамбо.

Ник изпръхтя презрително.

— Той може да извие врата на Рамбо с голи ръце. Пийт не е някой дебеланко, който може само да размахва стика. Великан, с ръце като дънери. Когато не се състезава, цепи кедрови талпи, за да трупа мускули. В него има нещо от Дивия запад: пуши големи пури, пие бърбън, псува, не си мери приказките. Абсолютен грубиянин.

— Нещо друго трябва ли да знам за него?

— Да. Не му се изпречвай на пътя, когато е ядосан.

— Заплашил е Трей със смърт седмица преди убийството му. После, миналия четвъртък, е бил дисквалифициран и отлетял за Остин заедно с Гъската, в пет вече били в Остин, та като нищо е могъл да се добере с кола до Галвестън преди полунощ. Могъл е да убие Трей. — Скот погледна Ник. — И двамата са могли да го убият. И Пийт, и асистентът му. Имали са мотив, всеки сам за себе си. Дали е съвпадение? Трябва да намеря Пийт Пъкет.

* * *

Вместо него откриха Били Джийн. Тичаха покрай игрището и се оглеждаха за баща ѝ, когато Ник я зърна, седнала сама под едно дърво на отсрещната страна. Между тях и нея имаше четирийсетметрова зелена ливада, заградена с въжета. Вътре се допускаха само играчи, асистентите им, съдиите, репортери и други служебни лица. Всички останали — съпруги, приятелки, мацки без белъо, продавачи на бира и сладолед, адвокати, защитаващи бившите си съпруги — всички бяха извън въжетата.

Нямаше как Ник и Скот да пресекат игрището. Затова отидоха тичешком до края му, заобиколиха и се върнаха по другата дълга страна. Когато се приближиха до Били Джийн, тя не помръдна от мястото си. Беше с гръб към дънера на дървото, обвила с ръце коленете си. Лицето ѝ беше заровено между ръцете. Ник приклекна до нея и я повика тихо:

— Били Джийн...

Никакъв отговор.

— Били Джийн!

Тя бавно вдигна глава. Беше симпатично дете. По нищо не приличаше на порномодел, манекенка или старлетка. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Здравсти, Ник.

Гласът ѝ беше тънък, детски.

— Добре ли си, моето момиче?

Били Джийн избърса лицето си с длан.

— Просто ми е тъжно.

— За Трей ли?

Тя се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Знам за теб и Трей.

— Ти беше на погребението му — обади се Скот.

Тя погледна към него и попита Ник:

— Кой е този?

Ник се изправи.

— Бившият съпруг на Ребека и неин адвокат сега.

Били Джийн протегна ръка към Ник, той я пое и я вдигна на крака.

— Благодаря! — Без да каже дума повече, тя се провря под въжето и побягна през игрището, като заобикаляше играчите, съдиите и телевизионните оператори.

Скот и Ник се спогледаха, после хукнаха след нея.

— Хей, я се разкарайте от терена! — провикна се един от играчите.

— Ник! — кресна друг. — Какво правиш, по дяволите?

Без да обръщат внимание на подвикванията, Ник и Скот стигнаха до отсрещната страна, провряха се под въжето и продължиха да тичат. Били Джийн ги бе хванала неподготвени, но разстоянието помежду им не намаляваше.

— Доста е бърза! — извика Ник. — Отива към тентата с коктейлите!

Двамата нахълтаха в тентата. Били Джийн я нямаше; там беше само Тес, която си бе избрала нов колежанин за компания. Без да прекъсва флирта, тя посочи през рамото му към задния изход. Скот и Ник изхвъркнаха през него и се затичаха между сергиите със

сувенири, рекламни материали и аксесоари. Ник скочи върху една от официалните колички на турнира.

— Ето я! — извика той. — Отива към клуба!

Пристигнаха в сградата на клуба в мига, когато Били Джийн се шмугна в дамската съблекалня.

— По дяволите! — извика Ник.

Двамата се спряха да си поемат дъх.

— Защо изобщо се влачи по турнири? — попита Скот. — Не ходи ли на училище?

— Жената на Пийт почина преди пет години от рак на гърдата. Той е отгледал момичето по турнирите. Затова е толкова отракана. — Ник се усмихна. — Един път си беше показала...

Изведнъж усмивката му се дръпна от лицето. Очите му бяха приковани в някого или нещо зад гърба на Скот, който се извърна и се озова лице в лице с великан, праметнал през рамо дълъг стик за голф като брадва.

— Дъщеря ми ли гоните?

— Ссс-кот — заекна Ник, — запознай се с Пийт Пъкет.

Пийт беше висок, с масивно телосложение, изсечени черти и пура между зъбите. Приличаше на някой от металните шкафове наоколо и излъчваше същата дружелюбност. Лицето му беше червендалесто, мустаците — посивели, ръцете — огромни, а едната от тях вече посягаше към ризата на Скот.

— О, здрасти, Пийт — избъбри припряно Ник, за да отвлече вниманието му. — Да знаеш, уредил съм ти рекламен договор за един милион.

Без да отделя поглед от Скот и без да пуска ризата му, Пийт процеди през зъби:

— Доколкото си спомням, бяхме говорили за два и нито цент по-малко.

Ник повдигна рамене.

— Криза, Пийт.

Пийт отново насочи вниманието си към Скот.

— Казвай, какво искаш от дъщеря ми?

Скот не се боеше от Пийт Пъкет, който наистина беше по-едър, но пък Скот беше по-млад, макар че, ако онзи успееше да го цапардоса със стика, сигурно щеше здравата да го насини. Скот целеше да вбеси

Пийт — един бесен свидетел не мисли, когато дава показания. Затова той го попита без предисловия:

— Ти ли уби Трей Ролинс за това, че е чукал Били Джийн?

Пийт завря моравото си лице в неговото; дъхът му вонеше на бърбън и пура.

— Не намесвай дъщеря ми.

— Тя е вече намесена, а също и ти, Пийт. Заплашвал си Трей с убийство. Имам свидетели.

Пийт пусна ризата му.

— Кой си ти?

— Скот Фени. Адвокатът на Ребека.

— И неин бивш съпруг — добави Ник.

— Може пък ти да си убил Трей — каза Пийт. — Защото ти е гепил жената.

— Аз имам алиби — каза Скот. — А ти нямаш.

— Та тя е едва на седемнайсет, по дяволите! От което, разбира се, не следва, че аз съм го убил.

— А убил ли си го наистина?

— Не. Жена ти ме изпревари.

— Откъде да знам, че не си ти?

Пийт изпръхтя презрително.

— То е очевидно.

— Защо?

— Защото аз нямаше да наръгам тоя нещастник. Щях да го пребия с ей тоя стик. — Пийт завря показалец в лицето на Скот. — А ти остави Били Джийн на мира, за да не го опиташ!

С тези думи той се завъртя и изхвъркна от съблекалнята.

Ник поклати глава.

— Пийт е от старата генерация. Вече никой не ползва първи номер стик.

— Мамо, ти ли уби онзи човек?

— Не, миличка, не.

— Значи няма да те пратят в затвора?

— Не, няма.

— А, добре. — След кратко колебание. — Все пак трябваше да те попитам.

— Знам.

— Понякога се случва да набия някое момче в училище.

— Биеш момчета?!

Бу кимна.

— Да, когато тормозят Шами. Много са жестоки.

— На твоята възраст е нормално да мразиш момчетата.

— А като порасна, ще ги харесвам ли?

— Да.

— Тогава по-добри ли стават?

— Малко по-добри.

През последните дни ядът на Бу към майка й беше попреминал. Освен това Скот й бе обяснил, че е нормално да й се сърди отначало и че като поживее малко с нея, ще й мине. А и Бу не обичаше да е дълго време сърдита на някого.

— Бу, нормално е да харесваш момчета, но гледай никога през живота си да не изпаднеш дотам, че да разчиташ на мъж.

— Освен на Скот, нали, мамо?

— Освен на Скот. На него винаги можеш да разчиташ.

На връщане от Хюстън Скот си даде сметка, че сегашното дело ще му струва поста на федерален съдия, но той беше длъжен да защитава Ребека, да докаже невинността й и да се върне в Далас, за да се погрижи за двете си дъщери — дори това да означаваше да седне

отново в ъгловия кабинет на шейсет и втория етаж, което никак не му се искаше.

Той слезе от червения корвет. Двамата с Боби бяха отишли до къщата на Трей и охраната ги бе допуснала до гаража. Боби носеше със себе си чантата, в която се намираха пръстовите отпечатыци на Тес Макбрайд, Лейси Паркър, Райли Хейгър и техните съпрузи. Всеки от тях беше потенциален извършител, но основният му заподозрян беше Пийт Пъкет. За разлика от останалите Пийт очевидно знаеше за Трей и Били Джийн.

— Страхотна кола, мистър Фени — каза Луис.

Двамата с Шами се приближиха да огледат отблизо корвета. Скот слезе, пристъпи към Ребека и ѝ подаде ключовете.

— Колата е твоя.

— Как така?

— Мелвин Бърк, адвокатът на Трей, ми каза, че е регистрирана на твое име.

— Трей не ми е казвал.

— Това далеч не е единственото, което е скрил от теб. Хайде да се поразходим.

Двамата отидоха до мократа плажна ивица и се загледаха в морето.

— Бу ме разпитваше за момчетата — каза тя.

— Нормално е на нейната възраст.

— Какво имаше да ми казваш?

— Тес Макбрайд, Лейси Паркър, Райли Хейгър... Били Джийн Пъкет. Всички са спали с Трей.

По изражението ѝ Скот разбра, че това е новина за нея.

— Не може да бъде! Трей не ми изневеряваше.

— Разговарях с всички и те си признаха. Всичките без Били Джийн. Тя побягна.

Ребека извърна лице встрани, но Скот видя сълзите в очите ѝ.

— Затова е била на погребението — каза тя.

— Днес Пийт ме заплаши със стика си.

— Напълно в негов стил.

— Заплашвал е с убийство и Трей, ако не остави на мира дъщеря му. Брет Макбрайд е свидетел. Станало е в съблекалнята на първенството, седмица преди убийството.

Тя се обърна с лице към него.

— Господи! Смяташ, че Пийт е убил Трей?

— Имал е мотив. Но голямото жури изпрати теб на съд.

— Не мисля, че някой от тях го е убил, шефе. — Карлос не изглеждаше ни най-малко уморен от седмицата, прекарана на покрива на съседната къща. Ребека бе поискала да остане на плажа и двамата мъже седяха сами на терасата.

— Защо?

— Те са нелегални имигранти, работят по строежите. Поне двама от тях имат гангстерски татуировки и изглеждат опасни. От ония типове, които те заколват за пакет цигари. Казват, че редовно виждали „богаташа и червенокосата красавица“ да излизат и да се прибират заедно.

— Защо тогава смяташ, че не са убийците?

— Ако бяха те, след това щяха да изнасят Ребека и да окрадат всичко в къщата, а вероятно и да я запалят. Тези типове не са никакви главатари на престъпния свят, шефе. Те са редови гангстери. — Той вдигна найлонов плик с пет празни бирени бутилки. — И все пак, взех им отпечатъците.

— Дай ги на Боби. Браво, Карлос, отлично си се справил. Знам, че никак не ти е било забавно.

Карлос измъкна от джоба си няколко зелени банкноти.

— Какво пък, изкарвах по дваисет и пет долара.

— На час?

— На ден.

Карлос стана и тръгна към вратата, но се сети нещо и се обърна.

— Между другото, шефе, работниците са видели някаква друга жена в къщата.

— Кога?

— В деня, когато Трей е бил убит. Блондинка. Заедно с някакъв мъж. Много едър.

Били Джийн беше блондинка, а Пийт — много едър.

Ако Скот успееше да вземе отпечатыци от пръстите им и да докаже, че са били в дома на Трей в деня на убийството му, можеше да установи: а) мотив — Трей е правил секс със седемнайсетгодишната дъщеря на Пийт; б) средство — кухненския нож; и в) възможност — щом отпечатыците върху плота в кухнята са на Пийт, значи е бил в състояние да вземе ножа от чекмеджето и да убие Трей. С тези доказателства окръжният прокурор би могъл да отмени решението на голямото жури да изпрати Ребека Фени на подсъдимата скамейка и да възложи на същото жури да обвини Пийт Пъкет.

На следващия ден Скот отиде на турнира, за да разговаря още веднъж с Пийт и Били Джийн, но попадна на Ник Мадън.

— Слушай, Леджънд — казваше Ник в мобилния си телефон, — трябва да играеш цяла година на университетските турнири и едва тогава ще имаш право да станеш професионален състезател. Така е по правилник. Не е нужно дори да ходиш на занятия. Ще избутах някак първия семестър и като започне сезонът, тръгваш по мачове. Потрай малко, рожбо, всичко ще се нареди. Хайде, със здраве! — Той прекъсна разговора и поклати глава. — Хлапашка му работа. Още не е завършил гимназия.

— И вече се смята за легенда?

— Не, това му е името. Леджънд. Висок е два метра и пет сантиметра, баскетболна надежда на щата, но не желае да си губи времето с любителски отбори. Пълен неграмотник е, още срича, но на двайсет и пет ще има петдесет милиона, помни ми думата.

Ник беше застанал край игрището с бира в ръка. Беше сряда, третият ден на турнира.

— Къде е Пийт? — попита Скот.

— В Остин. Оттегли се от участие, вчера двамата с Били Джийн си тръгнаха.

— Хванало го е шубето.

— Май той ще се окаже основният заподозрян.

— Заплашил е Трей с убийство пред свидетел само седмица, преди да бъде убит. Как да не бъде заподозрян!

— В понеделник летят за Ню Йорк за Открития шампионат. Не знам защо изобщо си дава парите, та той няма никакъв шанс да се класира. По-следващата седмица ще са в Сан Антонио.

— Утре мога да отскоча до къщата му в Остин.

Ник поклати глава.

— Не си го и помисляй, Скот.

— Защо?

— Пийт е ловец. — Ник се позасмя дрезгаво. — Преди време го бяха снимали за някакво спортно предаване. Взема репортерката и я завежда на лов, гръмва елен, вади ножа и го разфасова на място, пред камерата. Жената си беше глътнала езика, а аз щях да повърна само като го гледах.

— Значи умее да си служи с нож, така ли?

Лицето на Ник стана сериозно.

— И то виртуозно. Също и с огнестрелно оръжие. Ако му се явиш неканен, ще те гръмне, после ще те зарови в някой трап и никой няма да те види повече. По-добре изчакай турнира в Сан Антонио, там поне ще има други хора наоколо.

— Изпи ли си бирата?

Ник надигна още веднъж бутилката.

— Вече да.

Скот му поднесе разтворен найлонов плик. Ник погледна плика, после бутилката в ръката си и попита:

— Смяташ, че може аз да съм го убил?

— Не.

— Тогава защо са ти отпечатъците ми?

— Искам да те зачеркна от списъка на заподозрените.

Ник пусна бутилката в плика.

— Действай тогава!

— Били ли сте някога арестуван, изправян пред съд или осъждан за престъпление?

— Не, сенаторе, не съм.

Веднага след като се здрависа със Скот, сенатор Джордж Армстронг се почувства длъжен да провери дали няма криминално минало. Двамата вечеряха в „Гайдо“ — местна забележителност заради огромния препариран рак, монтиран върху покрива с разтворени щипки, сякаш готов да сграбчи някого. Отдолу имаше надпис: „Уловен в залива на Галвестън“.

— Добре. Защото миналата година номинирах един човек за директор на Федералната служба за борба с наркотиците. От ФБР му взеха отпечатъци, направиха проверка, оказа се, че като студент бил арестуван шест пъти... за дрога. Щях да потъна в земята. Като онзи, министъра на финансите на Обама. Оглавява Федералната данъчна служба, пък забравил да плати трийсет и пет хиляди долара данъци. Сега разправя, че било компютърна грешка.

„Гайдо“ беше изискан ресторант с дъбова ламперия, ленени покривки, келнери с бели престилки и аромат на екзотични морски дарове. Личният секретар на сенатора бе позвънил на Скот тъкмо когато си тръгваше от турнира и му бе предал поканата с думите: „Ако искате да станете федерален съдия, бъдете там навреме“.

— Мамка му, този Айк здравата ни удари — каза сенаторът. — Седемдесет и пет процента от всички къщи са наводнени, щетите на острова се изчисляват на три милиарда. Но пък, дето има една приказка, всяко зло за добро.

— Че какво му е доброто на един ураган?

— Помете всички общински жилища за бедните. И сега тях ги няма.

— Няма ли да ги построят наново?

— Ако ги построим, бедните ще се върнат. А ако не ги построим, няма.

— А къде ще живеят?

— Някъде другаде. Да кажем, в Остин. Да ги видя тогава ония либерали как те ще се погрижат за тях. Бедността задържа развитието, Скот. Представи си един ден Далас да се събуди и Южен Далас да го няма! Същото направи Айк за нас. Сега вече можем да си преустроим острова, за да стане Бевърли Хилс в Мексиканския залив. Уютно местенце за богати бели хора.

— Защо не му сложите една порта и не го обявите за частен имот?

Сенаторът сбърчи чело и се замисли.

— Знаеш ли, не е никак лоша идея.

— Шегувах се.

— Знам, но все пак...

Сенатор Джордж Армстронг приближаваше шейсет, но още минаваше за красив мъж. Беше богат, с добри маниери, един от авторитетите на Републиканската партия. Той си поръча джин тоник, скръсти ръце и каза:

— Знаеш ли, Скот, когато Кен ми каза, че си се хванал да защитаваш бившата си съпруга, казах абсолютно същото, както като чух, че Маккейн е избрал Сара Пейлин за вицепрезидент.

— И какво е то?

— „Май не е с всичкия си.“ — Сенаторът се засмя гърлено. — Щом нещата опрат до жена, мъжете си губят разсъдък, не е ли така?

— Ребека е невинна.

— Не се съмнявам. Пейлин обаче препречи пътя на Маккейн към Белия дом. Ти искаш ли бившата ти жена да ти препречи пътя към федералната съдийска маса? Ако загубиш това дело в родния ми град, Скот, няма да мога да те подкрепя, колкото и да настоява моят приятел Сам Бъфорд. Обади ми се лично да те препоръча! Каза, че иска ти да го наследиш.

— За мен Сам е герой — каза Скот.

— И ти си герой за доста хора, Скот.

— За разни футболни фенове.

— Не само покрай футбола, Скот, а и покрай процеса за убийството на сина на Маккол.

— Вие знаете за него?

Сенаторът се усмихна.

— Кое, че се изправи по телевизията и обвини един сенатор във възпрепятстване на правосъдието? Знам, разбира се.

— Вижте, аз...

— Трябва да ти кажа, че страшно се впечатлих.

— Наистина ли?

— Да. Както и много други консерватори в цялата страна.

— Консерватори?

— Ами да! Ние ненавиждаме федералното правителство. А ти се изправи срещу него, за да защитиш правата на една американка. По

дяволите, Скот, страхотен филм би излязъл от този процес! А от теб ще излезе добър федерален съдия.

Скот не можа да сдържи усмивката си. За момент се видя как влиза в съдебна зала като федерален съдия Атикъс Скот Фени.

— Е, много благодаря, сенаторе.

Сенаторът пресуши чашата си и направи знак на келнера да му донесе още един джин тоник.

— И така, Скот, ако спечелиш делото и излезеш чист след проверката на ФБР, ти си на второ място в списъка.

Скот усети как усмивката му замръзва.

— На второ?

— След Шелби Морган.

— Съдийката по делото срещу бившата ми жена?

Сенаторът кимна.

— Тя знае ли, че съм след нея в списъка?

— Знае.

— Е, поне делото няма да е скучно.

Сенаторът се усмихна.

— Като борба на два питбула.

Скот вече се виждаше зад бюрото във „Форд-Фени“.

— Съжалявам, Скот, но съм й задължен. — Вторият му коктейл пристигна и той протегна ръка към чашата. — Това е политиката.

— Постът федерален съдия не бива да е предмет на политическа целесъобразност, сенаторе.

— Нима? Я не ми се прави на наивник, Скот! Всичко е политика. Върховният съд всеки ден взема политически решения, тълкува конституционни текстове и разтяга закона както му скимне. — Сенаторът поклати глава. — Конституционното право е най-голямата измама в американската история. Но и двете партии го обичат, защото с него цакаат демокрацията. Не ти се налага да убеждаваш мнозинството от американските граждани в правотата си, достатъчно е да убедиш петима върховни съдии, и победата, политическата победа, е твоя. — Той отпи от чашата си. — Защо демократите искат да дадат гражданство на дванайсет милиона нелегални имигранти от Мексико? Защото ги е грижа за тях ли? Не. Защото това са дванайсет милиона гласа за Демократическата партия. Защо демократите искат държавно здравеопазване? Защото техните избиратели ще получат безплатна

здравна помощ, за която ще платят нашите избиратели. Всичко е политика, Скот, включително кой ще седне на федералната съдийска маса.

— Това не е демокрация.

— Демокрацията се случва само по време на избори, Скот. Всичко останало е политика. Аз лично предпочитам теб пред Шелби, но съм задължен на покровителите ѝ и я сложих първа в списъка. Да се надяваме, че при проверката ФБР ще ѝ изкара някои кирливи ризи, за да минеш напред.

Скот благоразумно предпочете да не пита нито кои са покровителите на Шелби Морган, нито за какво им е задължен сенаторът.

Скот се прибра във вилата на плажа точно когато Боби тръгваше за някъде с приуса. Той свали стъклото и го попита:

— Как мина срещата със сенатора?

— Аз съм вторият му кандидат за поста... след съдия Шелби Морган.

— Ти шегуваш ли се? — извика Боби. — Това дело се изроди в пълен цирк.

— И още по-голям може да стане — отвърна Скот.

Той се качи в стаята на момичетата. Откри ги сгушени една до друга да четат роман за някакви вампири. Отдавна вече не го молеха да им чете и това му липсваше.

— Мама има много секси бельо — обяви Бу. — Днес надникнахме в гардероба ѝ, докато я нямаше.

— Какво значи „докато я нямаше“?

— Днес мама си сложи перука и отиде някъде с колата.

— Каква перука?

— Черна. Каза, че не искала някой да я познае.

Скот кимна.

— Особено репортерите. А къде отиде?

— Не знам. Но като се върна, изглеждаше много доволна.

Какво би могло да накара една жена да изглежда доволна по никое време? Скот знаеше отговора: пазаруване, шоколад или секс. Ребека нямаше пари за пазар и не харесваше шоколад, за да не надебелее. Оставаше третото — сексът.

Дали не си бе намерила нов любовник?

Скот се върна в дневната, където откри Карлос и Луис, излегнати на канапето, и Карин и Ребека, седнали в две кресла, да гледат реклами по телевизията.

— Седни да гледаш, Скот — каза Ребека.

След рекламите продължиха новините по местния телевизионен канал. Водещият обяви: „А сега вижте първа част от нашата драма с продължение «Убийство на плажа». Рене Рамирес предава от Галвестън“.

Стройна репортерка с микрофон в ръка беше застанала на стълбите пред съдебната палата. Карлос се надигна на канапето.

— *Estoy enamorado!*

— Ти си влюбен във всяка по-хубава жена, която видиш — сръза го Карин.

„Трей Ролинс — започна репортерката — бе убит преди девет дни. Във вторник той бе погребан в гробището на Галвестън, а вчера голямото жури подведе под отговорност любовницата му по подозрение, че го е намушкала с нож за месо от собствената им кухня. Медиите нарекоха Ребека Фени «Кръвожадната любовница». По моя информация отпечатъците от пръстите ѝ са открити върху дръжката на въпросния нож...“

Скот подскочи.

— Откъде знае тя това?

— Изтекла е информация от окръжния прокурор — каза Карин.
— Или го е чула от онзи детектив.

„... освен това няма следи от проникване на външни лица в спалнята през нощта, когато е настъпила смъртта на Треј Ролинс. Прокуратурата е убедена, че Ребека Фени е извършила престъплението. Заключение се потвърждава и от отказа ѝ да се яви на детектор на лъжата.“

— По дяволите, това е психическа обработка на съдебните заседатели. Рекс се зарече, не няма да водим делото пред медиите!

„... но макар да са убедени, че именно тя е убила Треј, прокурорите са объркани от липсата на мотив. Защо ѝ е било на Ребека Фени да убива мъжа, който ѝ е дал всичко: от скъпите ѝ дрехи до корвета, който е карала? Ребека твърди, че същата нощ Треј ѝ бил направил предложение за брак. Разбира се, всичко това ще излезе наяве по време на процеса, който се очертава да бъде цирк по подобие на онзи срещу О Джей Симпсън, особено като се има предвид, че в къщата на Треј Ролинс са открити оръжие, порно и виагра, както и пикантната подробност, че защитата на мисис Фени е поел бившият ѝ

съпруг Атикъс Скот Фени от Далас. Фени е бил звездата на футболния отбор на ЮМУ в началото на деветдесетте...”

На екрана се появи самият Скот начело на мощна контраатака срещу отбора на Тексаския университет.

„Той се прочу преди две години, когато защитаваха Шауанда Джоунс, чернокожа проститутка от Далас, обвинена в убийството на Кларк Маккол, трийсетгодишния син на покойния сенатор Мак Маккол.“

Кадър със Скот и Шауанда, слизащи по стълбището на съдебната палата след произнасяне на оправдателната присъда. После отново Рене Рамирес:

„Мис Джоунс бе оправдана от федерален съд в Далас, но два месеца по-късно почина от свръхдоза хероин, а Скот Фени осинови дъщеря ѝ. Ребека е имала извънбрачна връзка с Трей Ролинс още от времето, когато той е работил като треньор по голф към кьнтри клуба на Хайланд Парк в Северен Далас. Заради Трей тя е напуснала Скот Фени, който в момента я защитава. Ето един човек, който държи на клетвата: «Докато смъртта ни раздели». След заупокойната служба в памет на Трей миналия четвъртък разговарях с Тери Ролинс.“

Картината отново се смени. Младата жена пред църквата много приличаше на Трей.

„Надявам се да я осъдят на смърт.“

Скот и Ребека се спогледаха. Лицето ѝ беше бяло като вар.

— На смърт?

— Не могат да те осъдят на смърт, Ребека. Не и по тези обвинения.

— Не забравяй, че тук е Тексас.

И отново Рене Рамирес:

„Макар и твърдо да поддържам принципа «невинен до доказване на противното», се питам защо Ребека Фени, официално обвинена в убийство, не се намира в ареста в този момент? Защо е освободена без гаранция, само срещу подписка? Дали защото Скот Фени е тексаска легенда? Или заради политическите му връзки — току-що е бил видян да вечеря в «Гайдо» с Джордж Армстронг, нашия тексаски сенатор. Говори се, че Скот Фени е кандидат за федерален съдия. Всичко това е много интересно. Може би съдия Шелби Морган ще хвърли светлина по въпроса, когато следващата седмица Ребека Фени бъде изправена

пред съд. И накрая, твърди се, че Ребека живее с бившия си съпруг и семейството му в наета вила на острова. Да се надяваме, че в кухнята няма остри ножове. На живо от остров Галвестън, за вас предава Рене Рамирес.“

Отново пуснаха реклами.

— Прокурорът беше прав — каза Скот.

Карин вдигна глава.

— За кое?

— Че тази е невероятна досадница.

Следващата сутрин всички бяха облечени за църква, когато Ребека слезе от горния етаж. Имаше такъв вид, сякаш цяла нощ не бе мигнала. Скот видя как Карин и Боби се спогледаха.

— Къде отивате? — попита тя.

— На църква — отвърна Скот.

— Започнал си да ходиш на църква?

— Шами ме научи.

— Искаш ли да дойдеш с нас, мамо?

— Може би следващата седмица, миличка. Не можах да спя. Някой направил ли е кафе?

— Тоя пастор ми харесва — каза Шами. — Много интересно говори.

Връщаха се от църква по Бродуей — Консуела на предната седалка, а Мария отзад на бебешкото си столче между двете момичета — когато Скот забеляза червения корвет, паркиран на Четирийсета улица срещу гробището на Галвестън. Той отби и спря зад него.

— Ей сега се връщам.

Слезе от колата и пристъпи до ниския каменен зид, заобикалящ гробището. Сред гробовете се виждаше самотна жена. Беше с черна коса, но той позна Ребека. Отиде при нея. Беше си сложила перука и големи слънчеви очила. Стоеше до гроба на Трей и плачеше. Скот мина между гробовете и се приближи до нея.

— Имам чувството, че не съм го познавала — каза тя.

— Беше ли щастлива с него?

Тя кимна.

— Обичах го. Мислех, че и той ме обича. Не съм подозирала каква е истината.

Скот си помисли за онова, което само за няколко дни бе научил за Трей Ролинс. Какво ли имаше да узнае още?

— Съжалявам — каза тя.
— За какво?
— Защото си давам сметка каква болка ти причиних.
— Ребека, не бива да излизаш от вилата. Не искам Рене Рамирес да те види къде ходиш.
— Затова съм с перука.
— Перуката си е перука, но тази кола... Всеки на острова знае, че караш червен корвет.
— Ох, наистина...
— Откъде взе тази перука?
— Моя е. Нали помолих Боби да донесе всичко.

По-късно същия ден, след като си направиха разходка с децата, ходиха на зоологическа градина и гледаха филм за динозаври, Ребека изглеждаше видимо освежена. От меланхолията ѝ нямаше и следа, играеше си с момичетата, все едно нищо не се бе случило. Сякаш бе забравила напълно за Трей Ролинс. Привечер двете с Бу излязоха да се разхождат по брега. Докато ги наблюдаваше от терасата на вилата, Скот се запита за какво ли си говорят. Какво ли имаше едно единайсетгодишно момиче да споделя с майка си?

— Би ли правила секс със Скот?
— Бу!
По лицето на Ребека се изписа шок.
— Какво?
— Ти знаеш за секса?
Бу кимна.
— Имаме часове по здравно обучение.
— Защо ми задаваш този въпрос?
— Скот се нуждае от секс.
— Той няма ли си приятелка?
— Мис Досън, учителката ни, си пада по него, но той се инати и не ще да я покани на среща.
— Защо?
— Заради теб.
— Тя хубава ли е?
— Много.

— Ти искаш ли баща ти да си намери приятелка?
— Той има нас, но му трябва някой на неговата възраст. Освен това има нужда от секс. Мисля, че мис Досън сигурно ще се навие.
— Защо мислиш така?
— Нали ти казах: пада си по него.
— Искам да кажа, защо смяташ, че баща ти има нужда от секс?
— За да не получи инфаркт.
— *Инфаркт?!*
— Да. От стреса.
— Стресиран ли е?
— Аха. Понеже не изкарва много пари. Защищава все бедни хора, които не могат да си платят. Мисля, че сме разорени.
— Не го знаех.
— Гледа да не се издава, но е разтревожен. Не взема лекарства за сърце, така че сексът му е единственото спасение. Двете с Шами си казахме, че ако пак спиш с него, може пък да се оправи.

Дони Паркър беше спечелил турнира на Хюстън. Той не приличаше на убиец.

Докато Пийт Пъкет приличаше. И владееше добре огнестрелното оръжие и още по-добре ножа. Убиваше, изкормваше и разфасоваше животни. Беше заплашвал с убийство Трей, ако не остави дъщеря му на мира, а Трей не го бе послушал. Дали Пийт бе изпълнил заплахата си? Той ли бе забил ножа в гърдите му? Скот трябваше да се сдобие с отпечатъците му, за да докаже невинността на Ребека, но Пийт щеше цяла седмица да бъде в Ню Йорк за Открития шампионат на САЩ. Не че имаше опасност да избяга от страната, но отпечатъците му щяха да се забавят. На Ребека Фени й се налагаше да изчака още една седмица.

* * *

В десет вечерта момичетата си легнаха и Скот излезе на задната тераса, където завари Ребека сама, облежната на парапета. Беше все така по белия си бански костюм, а косите й се развяваха от морския бриз. Ароматът на парфюма й достигна до ноздрите му.

— Бу казва, че си стресиран, понеже нямаш пари.

— Бу е трийсетгодишна жена в тялото на единайсетгодишно дете.

— Каза ми също, че имаш нужда от секс. Бои се да не получиш инфаркт, понеже си отказвал да вземаш лекарства.

— Лекарства, а? — засмя се Скот. — Ако зависеше от нея, би трябвало да се тъпча с всяко лекарство, което види по телевизията.

— Е, вярно ли е?

— Че имам нужда от секс?

— Че нямаш пари.

— Вярно е. Пари нямам, но пък имам възможности за нова работа.

— Например?

— „Форд-Фени“. Дан Форд ми предложи да му стана съдружник, фирмата да носи името ми. Ще ми плаща по милион годишно.

— И ти прие ли?

— Не и ако се осъществи другата възможност — да стана съдия.

— Ще се кандидатираш за съдия?

— Федерален. Там не става с избор, а с назначение. Сам Бъфорд има рак и иска аз да наследя мястото му. Но за това ми трябва подкрепата на сенаторите от Тексас.

— Това, че сега ме защитаваш, не ти помага много, нали? Ами ако не се получи? Би ли желал да се върнеш във фирмата?

— Не. Но ще го направя заради момичетата.

— Искаш ли да се разходим по плажа?

Двамата слязоха по стълбите и тръгнаха по брега.

— Чувствам се като едно време — каза Ребека.

— Ако не броим процеса.

— Не се плаша. Ще се явя на детектора на лъжата. Ще видиш, че съм невинна.

— Затворите са пълни с невинни хора.

— Е, сега вече се уплаших.

— Извинявай.

Тя се засмя.

— Не се плаша, защото имам теб за адвокат. — Тя помълча няколко секунди, после каза: — Скот, защо ме защитаваш? Защото още ме обичаш ли?

— Защото си майка на Бу.

— Бу не е случила на майка, но поне на баща. — Тя го улови за ръката. — Но ти все още ме обичаш, нали? В достатъчно добра форма ли си за секс?

— Ребека...

Тя пусна ръката му и изтича напред по плажа. Спря се на едно място, завъртя се на пръсти и развърза горнището на банския си. Долнището го последва. Тя нагази във вълните.

— Ела, ще те лекувам...

Той пристъпи към нея. Вдигна я на ръце. Телата им се допряха. Как му бе липсвало опиянението от страстта, от женската ласка! Но явно и тази нощ не му бе съдено да го изпита. Тялото не му се подчиняваше.

— Съжалявам — промълви той, като я спусна на пясъка. — Толкова време мина...

Тя се усмихна и го улови за ръка. Двамата приседнаха на мократа ивица.

— Няма нищо. Животът е пред нас. Знам, че ти си най-добрият мъж, когото бих могла да срещна. А аз не съм онази жена, която те изостави. Не съм онази празноглава светска кукла, която бях едно време, нито пък имам желание да бъда. Може би не заслужавам нито теб, нито Бу, но бих желала отново да съм с вас. Стига и двамата да можете да ми простите. — Тя се обърна с лице към него. — Скот, може би бихме могли да заживеем нормален човешки живот, без светски балове, лицемерие и завист, клюки и интриги. Представям си как ме плюят сега... Ребека Фени, обвинена в убийство, разчита на измамения си съпруг да я защити... — Тя го погледна. — Кога е делото?

— Утре сутринта ще разберем.

Хванати за ръка, точно в девет в понеделник сутринта Скот и Ребека влязоха в сградата на следствения арест на окръг Галвестън за официалното ѝ предаване на съдебните власти. Младшият полицай отново беше на гишето, но сержантът този път бе застанал зад него с ръце на кръста, сякаш очакваше пристигането на някаква знаменитост.

— Не вярвам заради мен да си се изтупал така — подхвърли той, като видя Скот.

Скот беше с костюм за 2000 долара.

— Дошъл съм да предам Ребека Фени за участие в процеса.

Сержантът му подаде лист хартия.

— Рекс лично донесе заповедта за арестуването ѝ тази сутрин. Каза ни, че ще се явите лично и ни предупреди да... как го каза, момче?... „Да окажем на мистър Фени и неговата клиентка всичката полагаща се професионална куртоазия“, каквото и да значи това.

— Означава да се държите любезно.

— Вижте, мистър Фени, нямам нищо против жената. Ще ѝ вземем данните, след което ще я закараме в съда, тук, на същата улица, за да ѝ бъдат връчени обвинения. Съдията ще ѝ определи мярка за неотклонение, след което ще я върнем, внасяте гаранцията и си я прибирате. А този детектив Уилсън е голям негодник.

— Какво?!

— Как може да твърди по телевизията, че била виновна! На един полицай не му отива да прави такива изказвания.

Ребека и Скот се спогледаха. Изражението на лицето ѝ беше на уплашено дете. Тя не бе спала цяла нощ.

— Скот, не мога да се върна отново там. Всичките тези жени... ще ми направят нещо...

— Няма, уверявам те. Ще се видим в съда.

Той стисна ръката ѝ, после се опита да я пусне, но тя се държеше за него.

— Скот, не мога!

— Трябва да ти снемат данните и да ти връчат обвинението.

Ребека се извърна настрани, наведе се и повърна на пода. Той извади кърпичка и избърса устата ѝ. Когато се изправи, лицето ѝ беше мокро от сълзи.

Сержантът отвори отвътре блиндираната врата и излезе при тях.

— Ела, момиче, аз лично ще ти снема данните — каза той с въздишка и я хвана под ръка, сякаш я отвеждаше не в ареста, а на парти. Вратата се затвори след тях.

С модерната си архитектура съдебната палата на окръг Галвестън изглеждаше не на място сред викторианските къщи на острова. Стойността на сградата и прилежащия към нея следствен арест възлизаше на 92 милиона долара. Правосъдието в Америка струва скъпо.

Скот откри съдебната зала на втория етаж. На двойната врата имаше месингова табелка с надпис: *ШЕЛБИ МОРГАН, ПРЕДСЕДАТЕЛ НА СЪДЕБЕН СЪСТАВ*. Той влезе в залата и тръгна по пътеката между пейките. Публиката се състоеше от точно двама души: Тери Ролинс и нейния адвокат Мелвин Бърк. По правилата на правната етика един адвокат не бива да разговаря с клиента на друг адвокат в негово отсъствие. Мелвин присъстваше и Скот се спря при тях.

— Мелвин?

— Скот! — Той се обърна към клиентката си. — Тери, това е Скот Фени, адвокатът на Ребека.

— Моите съболезнования, съжалявам за загубата на брат ви — каза Скот.

Тери Ролинс го изглежда враждебно.

— Тепърва ще съжаляваш, жена ти го уби.

— Тери, смяташ ли, че бих защитавал бившата си съпруга, която ме остави заради Трей, ако имах и най-малкото съмнение в нея?

— Знам ли, вие, адвокатите, сте готови на всичко за пари.

— Не и аз. А и Ребека не ми плаща. Тя няма нищо, с което да ми плати.

— Затова ли си иска бижутата?

— Не, Тери. Можеш да задържиш бижутата ѝ.

— Не ги искам! — Тя се наведе и вдигна от пода кафеникава торба. — Ето ти ги.

Той пое торбата.

— Въпросната вечер Трей е предложил брак на Ребека.

— Нищо подобно! Лъже. Трей нямаше намерение да се жени за нея.

— Той ли ти каза?

Тя не отговори.

— Тери, моля те, позволи на Мелвин да ми разкаже всичко, което знае за живота на Трей. Освободи го от задължението за конфиденциалност. Моля те. — Скот погледна Мелвин право в очите и каза: — Тя е невинна и не заслужава да отиде в затвора.

— Не! Ребека е виновна.

— Какво криеш, Тери?

— Дотук, Скот! — намеси се Мелвин.

Скот го изгледа продължително, после се обърна и продължи по пътеката към дървената вратичка зад масите на обвинението и защитата. Боби, Карин и Карлос вече бяха заели местата си. Скот постави торбата върху масата.

— Какво има вътре? — попита Боби.

— Бижутата й.

Отвори се една странична врата. Приставът въведе Ребека в съдебната зала и я придружи до масата на защитата. Тя вече беше облечена с бял гащеризон, твърде широк за ръста й, който правеше крехкото й тяло да изглежда още по-дребничко. Отзад на гърба имаше надпис *АРЕСТАНТ НА ОКРЪГ ГАЛВЕСТЪН*.

— Добре ли си? — попита я Скот.

Тя кимна, но очите й шареха боязливо из съдебната зала, където скоро щеше да се реши съдбата й — свобода или доживотен затвор. Досегашната й самоувереност я бе напуснала. Американската правораздавателна система най-после бе взела страха на Ребека Фени.

Влязоха окръжният прокурор и помощникът му. Тед Нюман се запъти направо към масата на обвинението, докато Рекс Труит се отби при Скот. Двамата се ръкуваха, след което Скот му представи Ребека.

— Сержантът добре ли се държа с вас? — попита Рекс. — Грубоват е и се мъча да го превъзпитам.

Ребека кимна, без да отделя поглед от празната лежа на съдебните заседатели. Окръжният прокурор бръкна в куфарчето си.

— Ето екземпляр от обвинителния акт.

Скот подаде документа на Карин и се обърна отново към Рекс.

— Гледа ли Рене Рамирес в събота вечер?

Прокурорът кимна.

— Казах ти, че тази жена е невероятна досадница.

— Освен това ми беше казал, че не водиш делата си в пресата.

Обичайна тактика за прокуратурата е да подготвя почвата за съдебния процес чрез дозирано изтичане на информация в медиите — следователи дават интервюта, изказват лични мнения за обвиняемия; доказателства, правно недопустими в съда, с готовност биват използвани за сензационни дописки и коментари. Така още преди започване на делото всички съдебни заседатели са убедени във виновността на обвиняемия. Кое то всъщност е и целта — много по-лесно е да получиш осъдителна присъда от предубеден съдебен състав.

— Правилно съм ти казал.

— Тогава защо някакъв детектив я нарича „Кръвожадната любовница“ в сутрешния блок?

Прокурорът въздъхна.

— Защото Уилсън е гадно копеле, иска да се прочуе за нейна сметка.

— Това е неетично.

— Той е полицай. Полицайте така си вадят хляба.

— Смяташ, че Уилсън е казал на Рене за отпечатъците? А също и за детектора на лъжата?

— Рене си има подход към полицайте.

— Не се и съмнявам.

Окръжният прокурор се усмихна.

— Не съм подавал информация за датата на връчване на обвинението.

Точно в този момент двойната врата зад тях се отвори с трясък и вътре нахлу глутница репортери и оператори, предвождана от Рене Рамирес. Рекс вдигна глава и усмивката на лицето му замръзна.

— Но явно съдийката го е направила. Не ѝ се оставяй да ти лази по нервите.

— Намери откъде изтича информация, Рекс. И вземи мерки това да спре.

Прокурорът отиде при масата на обвинението, но преди да седне, приставът извика:

— Станете!

Вратата откъм кабинета на съдията се отвори и в залата се появи Шелби Морган. Тя пристъпи напред, зае мястото си на съдийската маса и огледа отгоре залата като кралица, приемаща овациите на поданиците си. Или по-скоро като модел, позиращ пред обективите на фотографите. Рекс не бе преувеличил — тя беше най-привлекателната съдийка, която Скот бе виждал някога. Имаше гъста руса коса и младеешко лице, което го накара да си помисли, че под черната тога се крие стройно тяло.

Приставът обяви делото:

— „Щатът Тексас срещу Ребека Фени“. Връчване на обвинителния акт.

— Окръжният прокурор на окръг Галвестън Рекс Труит и помощник-прокурорът Теодор Нюман за обвинението.

— Атикъс Скот Фени, Робърт Херин и Карин Дъглас от „Фени, Херин, Дъглас“ за защитата.

— Мистър Труит, бихте ли прочели обвинителния акт? — каза съдийката.

— Тед ще го прочете — отвърна окръжният прокурор.

Помощникът му стана и зачете:

— От името и с правомощията на щата Тексас...

Тед Нюман прочете с равен глас процедурната част от обвинителния акт, но вложи целия си ораторски талант, когато стигна до конкретните обвинения:

— ... в упоменатото време и на упоменатото място обвиняемата Ребека Гарет Фени, действайки умишлено и с пълно съзнание за естеството на извършваното от нея деяние, е причинила смъртта на лицето Трей Ролинс, като го е намушкала с нож, което представлява убийство по смисъла на член деветнайсети, алинея втора от Наказателния кодекс на щата Тексас.

— Обвиняемата, станете! — каза съдийката.

Скот помогна на Ребека да се изправи. Цялата трепереше.

— Вие ли сте Ребека Гарет Фени, посочена в обвинителния акт?

— Да — прошепна едва чуто тя.

— Мисис Фени, признавате ли се за виновна по обвиненията, посочени в акта?

Преди тринайсет години същата тази жена, застанала до него в църквата с бяла рокля, бе отговорила на свещеника: „Да!“. Тогава Скот не можеше да допусне, че един ден, застанала по същия начин до него, тя ще трябва да отговаря на друг съдбоносен въпрос.

— Не се признавам за виновна.

— Да се запише в протокола: „Обвиняемата не се признава за виновна“. Мистър Фени, вашата клиентка иска ли съд със съдебни заседатели?

— Да, Ваша Светлост. Колкото е възможно по-скоро.

Съдийката прелисти дневника си.

— Имам свободна дата на двайсети юли. Това е след трийсет и пет дни, мистър Фени. Сигурен ли сте, че не е много скоро?

Трийсет и пет дни.

— Датата ме устройва.

Сякаш потвърждаваше хотелска резервация.

— А устройва ли обвинението, мистър Труит?

— Обвинението няма възражения, госпожо съдия.

— Насрочвам досъдебно заседание за тринайсети и избор на съдебни заседатели за седемнайсети юли. Мярка за неотклонение: задържане под стража. Подсъдимата да бъде отведена в ареста до започване на делото.

— *Какво?!*

Ребека се вкопчи в ръката на Скот.

— Не! Не в ареста!

Съдийката фиксира Скот с поглед.

— Това възражение ли беше, мистър Фени?

— Да, Ваша Светлост, защитата възражава. Няма никакъв риск подсъдимата да се укрие, тя не представлява заплаха за обществото. Госпожо съдия, не можете да й откажете пускане под гаранция.

— Федералният съдия в Хюстън отказа.

— Какъв федерален съдия?

— Тази сутрин го пишеше във вестниците. Федералният съд в Хюстън е отказал гаранция на сър Алън.

— Кой, по дяволиите, е сър Алън?

— Алън Станфорд, обвинен, че е източил седем милиарда долара през финансова пирамида.

Скот си спомни — Ник Мадън му бе споменал нещо такова.

— И какво общо има това с нашето дело?

— Вие казахте, че не мога да откажа парична гаранция. След като той може, значи и аз мога.

— Ваша Светлост — намеси се окръжният прокурор, — Алън Станфорд притежава частни самолети, къщи и банкови сметки зад граница, през последните десет години повечето време живее извън Съединените щати, има двойно гражданство... Такъв човек действително може да избяга и да се укрие. Трябва да се съглася с мистър Фени: в случая риск няма. Тя просто няма къде да отиде.

Съдия Морган изглеждаше крайно недоволна. Лицето ѝ беше червено, челюстта ѝ издадена напред. Само присъствието на телевизионните камери предотврати изблика на гнева, който клокочеше в нея.

— Е, хубаво — каза тя. — Определям парична гаранция от един милион долара.

— Ваша Светлост — каза Скот, — мисис Фени не разполага със средства и не може да си позволи подобна непосилна гаранция. Защитата моли да бъде освободена срещу подписка.

— Срещу подписка?! При обвинение в убийство? Няма как да стане, мистър Фени.

Без да изпуска погледа на съдийката, Скот протегна ръка към Карин, която му подаде някакви документи. Скот връчи един екземпляр на окръжния прокурор, след което пристъпи към подиума и връчи същия комплект на Шелби Морган. Без да става, Карин се обърна към съда:

— Госпожо съдия, това са аргументи от прецедентното право срещу такава висока гаранция. През 1951 г. Върховният съд на САЩ, сезиран по делото „Стак срещу Бойл“, излиза с определение, че всякакъв размер на парична гаранция, надвишаващ разумно обоснована сума, която би била в състояние да гарантира явяването на подсъдимия в съда, е неправомерен. Съдът е постановил също така, че...

— Ваша Светлост — обади се помощник-прокурорът, — подсъдимата се обвинява в брутално убийство, което разтърси дълбоко

обществеността...

Окръжният прокурор, който в този момент четеше документа, вдигна ръка и без да поглежда към помощника си, го сръза:

— По-кратко, Тед! Тук сме, за да прилагаме закона, а не да правим циркове пред камерите.

— Ваша Светлост — продължи Карин, — подсъдимата живее в окръг Галвестън от близо две години и смята да остане тук и занапред.

— Не и в същия дом обаче. Къде тогава ще живее?

— В една ваканционна вила на острова. Ще дадем адреса на мистър Труит.

— Щом няма средства, как може да си го позволи?

— Ваша Светлост — намеси се Скот, — мисис Фени живее при нас. Аз съм неин бивш съпруг. Наех вилата за летните месеци до приключване на делото. Ние всички живеем там, включително дъщеря ѝ. Тя няма никъде да избяга.

— Освен това е готова да носи гривна с проследяващ чип и да не напуска острова — добави Карин. — Паспортът ѝ ще бъде предаден на окръжния прокурор.

— Ваша Светлост — обади се окръжният прокурор, — мистър Фени лично ме увери, че подсъдимата ще се яви на делото. Ако предаде паспорта си и ѝ сложим гривна, обвинението не възразява да бъде освободена срещу подписка.

— Аз обаче възразявам — каза съдийката. — Двеста и петдесет хиляди долара. Ако все още имате възражения срещу размера на гаранцията, мистър Фени, може да обжалвате пред федералния съд в Хюстън. Съдебният секретар ще ви насочи. Мисля, че приключихме. Моля обвинението и защитата да се явят в кабинета ми.

С тези думи тя се въртна и решително тръгна към своя кабинет. Шелби Морган не изглеждаше никак доволна, но и Скот не преливаше от радост. Окръжният прокурор дойде при него.

— Вече ти е симпатична, нали? — После каза на Карин: — Страхотна аргументация. Трябвало е да станеш професор по право. Или я по-добре ела да работиш за мен. Ще уволня Тед и ще те взема на негово място.

Приставът пристъпи към Ребека и я улови за ръката. Очите ѝ бяха разширени от ужас. Тя се вкопчи в Скот. Приставът леко я дръпна, но тя не се пускаше.

— Скот, не им давай да ме отведат! Не мога да живея в този арест!

— Няма да стоиш в ареста. Ще те измъкна.

— Как? Срещу двеста и петдесет хиляди? Та ти си разорен!

— Все ще измисля нещо.

— Скот, моля те... тези жени...

Прокурорът се приближи до пристава.

— Кажи на сержанта да я сложи в отделна килия.

Приставът кимна и повлече Ребека за ръката към страничната врата. Скот усети как го обзема гняв. Нямаше по-опасно животно от амбициозна съдийка.

— Кротко, Скот — прошепна му Рекс. — Да не се наложи да вадя и теб от ареста.

Съдийката сваляше тогата си, когато прокурорите и защитата влязоха в кабинета ѝ. Беше слаба и стройна, с плътно прилепнали черни джинси, черни обувки с високи токове и възтясна бяла блуза. На вид нямаше повече от четирийсет. Тя закачи тогата на стената и зае мястото си зад бюрото.

— Рекс, видя ли репортажа на Рене?

— Да.

Всички седнаха на столове срещу бюрото ѝ. Без да изпуска от поглед окръжния прокурор, тя посочи Скот.

— Заради него ли ѝ определи подписа?

— Не, Шелби. А защото законът го повелява.

— Може, но заради теб сега изглеждаме като глупаци.

— Госпожо съдия, мога ли да кажа нещо извън протокола? — попита Скот.

— Да.

— Какво, по дяволите, става тук?

— По-внимателно, мистър Фени!

— Първо отказвате да я пуснете под гаранция, после милион долара, после двеста и петдесет хиляди... След като окръжният прокурор не възразява срещу подписа, защо вие държите толкова на парична гаранция?

— Тя е обвинена в убийство.

— Ребека няма да се укрие, нито представлява заплаха за обществото. Тя прие да остане на острова...

— Къде? В коя част на острова?

— В западния му край. На тайно място. Заради собствената й безопасност.

— В ареста е по-безопасно. Ако и вие влезете с нея, и вие ще сте в безопасност.

— Нямате право да определяте непосилна парична гаранция, с която я принуждавате да прекара делото зад решетките.

— Не мога да сваля повече, Рене Рамирес ще ме разпъне на кръст.

— Това е основание да настоявам за отвода ви, госпожо съдия. Карин, пригответи иска!

Лицето на съдия Морган почервения като цвекло.

— Да не сте посмели!

— Госпожо, аз не живея тук. По никакъв начин няма да се отрази на кариерата ми, ако вкисна една местна съдийка. Единствената ми грижа е да осигуря на подсъдимата справедлив процес. Ако не съм в състояние да постигна това с вас, понеже толкова се притеснявате какво ще кажат медиите... или по други ваши лични съображения, то ще се наложи да подам иск за отвод. И да отнеса случая до федералния съд.

— Мистър Фени, мога да ви подведа под отговорност за неуважение към съда! — Показалецът ѝ с грижливо поддържан маникюр се завря в лицето му. — В моята съдебна зала вие не сте легенда. Вие сте най-обикновен адвокат, едно от многото.

— Госпожо съдия, моята клиентка...

— Вашата съпруга!

— Моята клиентка има право на справедлив процес и аз ще се погрижа тя да получи такъв, каквото и да ми струва! Ако не можете да ѝ го осигурите, направете си отвод и оставете някой друг да свърши тази работа.

Съдия Шелби Морган прониза Скот с поглед.

— Тя ще получи справедлив процес, мистър Фени.

Когато излязоха от кабинета на съдийката, окръжният прокурор каза:

— Е, Скот, поне знаеш как да направиш добро първоначално впечатление.

— Опитвам се. Реших, че е по-добре двамата с нея да си изясним отношенията още сега, преди да е започнал процесът.

— Отношенията си ги изяснихте, няма що. Като спомена за лични съображения, какви са те?

— И двамата сме кандидати за поста федерален съдия в Далас.

— На мястото на Бъфорд?

Скот кимна.

— Бъфорд умира.

— Чух, че е болен.

— Сенатор Армстронг ми каза, че е задължен на Шелби Морган.

— Не се учудвам — каза прокурорът. — Значи Шелби се кани да ни напусне, така ли? — Той се усмихна. — Е, май новините не са само лоши.

Отвориха вратите на съдебната зала и се озоваха пред обективите на дузина камери и гора от микрофони, които напористи репортери навираха в лицата им. Начело на глутницата отново беше Рене Рамирес.

— Мистър Фени, защо защитавате съпругата си, след като е обвинена в убийство на мъжа, заради когото ви е напуснала?

Скот остана с каменна физиономия.

— Защото е невинна.

Запробиваха си път към асансьорите.

— А защо отказва да се яви на детектора на лъжата?

— Защото детекторът не е надеждно доказателство за вина или невинност. По тази причина резултатите от теста не се допускат като доказателствен материал в американските съдилища.

— Защо отпечатьците ѝ са върху дръжката на ножа?

— Вие с ръкавици ли използвате кухненските си ножове? Няма ли по тях ваши отпечатьци?

Скот забеляза раздразнението на Рене и за момент си помисли, че ще се откаже. Но тя имаше още един въпрос:

— Мистър Фени, обичате ли още жена си?

Той знаеше, че изражението му го издава — разбра го по довольната усмивка на лицето ѝ.

— Бившата ми жена.

Карлос бе изтичал напред и придържаше отворен един от асансьорите. След като всички се качиха, вратите се плъзнаха между тях и камерите.

Рекс се обърна към Скот.

— Как си? Последното беше евтина закачка. Напълно в стила на Рене.

— Не ми пука.

Боби вдигна нагоре рекламната чанта, която Скот бе купил от турнира.

— Рекс, имаме нов доказателствен материал, който трябва да ти предадем.

— И аз имам нещо за вас.

Окръжният прокурор зае мястото си зад бюрото под рибата меч, а Тед Нюман и Ханк Ковалски седнаха до стената. Екипът на защитата се настани на столовете срещу бюрото. Карин отвори лаптопа си със съсредоточеността на артилерист, който приготвя оръдието си за стрелба. Боби извади от чантата найлоновите пликове, в които се намираха предметите с пръстови отпечатьци, събрани от Скот на турнира, и ги постави на бюрото.

— Аха, още отпечатьци значи — каза Рекс. — Между другото, Ханк вече провери тези на Гъската. Не съвпадат с никой от онези в къщата. Тези на кого са?

— На заподозрени.

Ханк се приближи и огледа един по един найлоновите пликове, които бяха надписани с черен маркер.

— Чаша с инициали *ТМ*... кутийка от безалкохолна напитка с инициали *ЛП*... найлоново пликче с инициали *РХ*... програми от турнира по класически голф в Хюстън с инициали *БМ*, *ДП* и *ВХ*... бирена бутилка „Будвайзер“ с инициали *НМ*... пет бутилки от „Корона“ с обозначение *СР*.

Окръжният прокурор се обърна към Скот.

— Няма ли да ми кажеш чии са?

— Още не.

— Пусни ги за проверка — каза Рекс на Ханк и попита Скот: — Това ли е всичко?

— Засега.

— Добре тогава, мой ред е. — Прокурорът плъзна купчина листове по бюрото. Скот ги взе и ги подаде на Боби. — Веществено доказателство номер едно: списък и разпечатки от всички мейли, изпратени до и от Трей през последните шест месеца, включително до неговата интернет страница. Моите техници ги свалиха от лаптопа му.

Боби прегледа списъка и каза:

— Няма нито един до или от останалите жени.

— Какви останали жени?

— Чуваме, че Трей Ролинс бил голям женкар — отвърна Скот.

— Женкар? Последния път, когато проверих в Наказателния кодекс, това не се смяташе за престъпление в Тексас, и слава богу! — Прокурорът се засмя гърлено. — По дяволите, Скот, ако изглеждах като него и имах неговите пари, и аз щях да съм женкар!

— Щеше да сваляш омъжени жени, а?

Рекс вдигна рамене.

— Едва ли щях да рискувам. Тук законът разрешава да носиш оръжие... Какви омъжени жени?

— На всички останали играчи. И то по време на турнирите.

— Това със сигурност ли го знаеш?

— Самите те си признаха.

— Ти май все пак смяташ да съдиш Трей, а?

— Не, Рекс, смятам да намеря убиеца му.

— Убийцата е в ареста. Виж, Скот, Трей беше млад, богат и известен. Ти самият не си ли гонил мацки като млад?

— Не и омъжени жени.

Прокурорът посочи найлоновите пликове на бюрото.

— Това техни отпечатыци ли са?

— И на съпрузите им.

— И ти смяташ, че убиецът може да е някой ревнив съпруг?

— Не е изключено.

— Може пък жена ти да го е ревнувала.

— Същата вечер Трей й е направил предложение за женитба.

— Тя го казва. — Прокурорът побутна още един лист през бюрото. — Веществено доказателство номер две: списък на сайтовете, които Трей е посещавал през последните шест месеца. Порносайтове са предимно.

Скот подаде листа на Боби; Карин се наведе напред, за да прочете списъка.

— А във „Фейсбук“ влизал ли е?

— Всеки ден през последните два месеца — отвърна Боби.

— Какво имаш предвид? — попита прокурорът.

— Трей може да е комуникирал с някого чрез „Фейсбук“ акаунта си, без това да се регистрира в електронната му поща.

— С кого например?

Карин натисна няколко клавиша на клавиатурата и извърна екрана към Рекс.

— Например с нея.

— Коя е Били Джийн Пъкет?

— Седемнайсетгодишната дъщеря на Пийт Пъкет.

— Професионалният голфист?

Скот кимна.

— Трей е въртял любов с Били Джийн. Пийт го е заплашил, че ще го убие, ако не я остави на мира. Станало е на турнира в Калифорния, една седмица преди убийството. Има свидетел.

— Да разбирам ли, че не е послушал бащата?

— Именно.

Окръжният прокурор разпери ръце над найлоновите пликове.

— Имаш ли отпечатьци на Пийт Пъкет?

— Още не. Но той ми изглежда способен на насилие. Заплаши ме със стик. Отпечатьците на кухненския плот са на мъж с големи ръце. Работниците от съседния строеж са видели едър мъж да се върти около къщата на Трей в деня на убийството. С него имало и русокоса млада жена.

Ханк направи презрителна гримаса.

— На мен ми казаха, че нищо не са видели.

— Ти си ченге.

— Виждал съм Пийт по телевизията — каза Рекс. — Едър е наистина. Били Джийн е блондинка, нали? — Той погледна профила ѝ във „Фейсбук“ на екрана.

— Да — каза Скот. — Освен това Пийт е ловец, казват, че борави умело с пушка и с нож. И въпросния ден е бил в дома на Трей.

— Можеш ли да го докажеш?

— Още не.

— Когато го докажеш, обади се.

— Рекс, мисля, че Пийт Пъкет е убил Трей.

— Не беше ли асистентът, онзи... Гъската?

— Ти току-що каза, че отпечатьците на плота не са негови.

— Скот — обади се Карин, — трябва да изискаме от „Фейсбук“ разпечатки на цялата му кореспонденция с Били Джийн. Може да е споделила с Трей за заплахите на Пийт.

Окръжният прокурор вдигна ръце с дланите нагоре и се обърна към Скот.

— Интернет, есемеси, „Фейсбук“, „Твитър“... Нямах ли понякога усещането, че виртуалният свят ще измести напълно реалния?

— Не само понякога — отвърна Скот. — При две дъщери на единайсет... — После се обърна към Карин. — Къде е седалището на „Фейсбук“, в Калифорния ли?

Карин натисна няколко клавиша.

— В Калифорния. В Галвестън присъстват само виртуално. Изключено е да се съобразят с тукашна призовка.

— Може и да се съобразят, ако аз я подпиша.

— Би ли го направил?

— Защо не? Нали ти казах, Скот: жена ти го е убила. Но ако се окаже, че не е тя, бих желал да знам кой е — каза той и заръча на Карин: — Ти състави призовката, професорке.

— Обикновено аз съставям призовките — обади се помощникът му.

— Знам — отвърна Рекс и се обърна към Скот. — Дори Пийт да е бил в къщата на Трей, отпечатъците върху ножа не са негови, а на жена ти. Как ще ми обясниш това?

— Засега нямам обяснение.

— Като намериш някакво, обади се — каза прокурорът и му подаде поредния документ. — Веществено доказателство номер три: разпечатки от проведени телефонни разговори по стационарен и мобилен телефон. С име на събеседника, дата и час, както и продължителност на разговора.

Погледът на Скот пробяга по листовите.

— Много е говорил с Тери и Ребека. И с никакви други жени.

— А по мобилния?

— Свалихме списъка на разговорите направо от телефона — каза Рекс.

— Може да е изтрил някои, но всички разговори, дори изтритите, се регистрират в месечната сметка. Трябва да пратим призовка и на мобилния оператор.

— Хубаво, напиши и нея.

— Последните разговори на Трей в четвъртък са били с Ребека, с Том Тейлър и с някой си Бенито Естрада в седем вечерта — каза Скот. — Кой е той?

Окръжният прокурор се облегна назад и погледна Ханк.

— Това е свързано с вещественно доказателство номер четири: токсикологичната експертиза. — Той вдигна един лист от бюрото и зачете: — Алкохолното съдържание в кръвта на Трей Ролинс към момента на смъртта е било две точка шест промила, или три пъти по-високо от допустимото за шофиране. В кръвта му е открит и кокаин. Шестстотин нанограма на милилитър.

— Това много ли е?

— Доста.

— Достатъчно, за да предизвика смърт?

— И аз зададох същия въпрос на съдебния лекар. Не можем да водим дело за убийство, ако е умрял, преди да бъде наръган.

— Можем да я подведем за гавра с труп — обади се помощникът.

Окръжният прокурор не му обърна внимание.

— Съдебният лекар казва, че в момента на наръгването е бил жив. Сърцето му е изпомпало много кръв.

— В къщата открит ли е кокаин?

— Не. — Рекс потри лице с длан. — Добре че баща му вече не е между живите, това щеше да го довърши. — Той вдигна поглед към Скот. — Вече не храня никакви илюзии за Трей.

— Това е добре.

— Сега е твой ред, Скот.

— За какво?

— Да преодолееш илюзиите си. За жена ти.

В стаята настана тишина. Скот чуваше собственото си дишане.

— И от нея взехме кръвна проба — продължи Рекс. — Алкохолно съдържание: две точка две.

— Тя ми каза, че са пили в „Гайдо“.

Окръжният прокурор продължаваше да се взира в листа пред себе си.

— Какво има, Рекс?

Прокурорът вдигна глава.

— Скот, у жена ти също открихме кокаин. Четиристотин нанограма. Била е пияна и дрогирана. Може би затова е заспала,

обляна в кръвта на Трей.

За пръв път в живота си Скот Фени бе изпаднал в безсъзнание след сблъсък по време на футболен мач в университета. Когато се свести, се чувстваше зашеметен и объркан, сякаш мозъкът му отказваше да артикулира човешка реч. По същия начин се почувства и сега. Ето защо Боби пое разговора от тяхна страна.

— Може затова да не е усетила, когато убиецът е влязъл в стаята и е наръгал Трей.

— Виж, Скот — каза окръжният прокурор, — знам, че имаш дъщеря, и няма да внесе тази експертиза като доказателство. Но имай предвид, че фактите ще излязат на процеса.

Скот се опитваше да осмисли факта, че Ребека е вземала кокаин. Но умът му не можеше да се справи със задачата.

— Сигурен ли си? За кокаина?

— Можеш да си направиш сам теста, запазили сме ти още една проба от кръвта ѝ.

Рекс плъзна листа по бюрото.

— И какво общо има всичко това с Бенито Естрада?

— Бенито е известен наркопласьор на острова. Двамата с Трей са приказвали често по мобилните си телефони. Което значи, че Трей му е бил редовен клиент. VIP клиент, така да се каже.

— Разкажи ми за Бенито.

— На двайсет и осем години, с диплома от Харвард, кореняк островитянин. Ръководи канал на картела „Гуадалахара“ за цялото крайбрежие на Мексиканския залив. Смята се за почтен бизнесмен, дори се държи като такъв: занимава се с благотворителност, дари половин милион за пострадалите от Айк, местните го боготворят. Управлява империята си като бизнес предприятие, без улични престрелки и кръвопролития.

— Отрядите „Зета“ пренесоха нарковойната отсам реката — обади се Ханк.

— Какви са тези отряди „Зета“?

— Бойните групи на картелите. Бивши командоси в мексиканската армия, ние ги обучаваме, те се хващат на работа при крупните наркобарони. Всичко, което си виждал по телевизията за нарковойната в Мексико — отвличания, осем хиляди убийства само за миналата година, обезглавени трупове, повесени от надлези или

хвърлени в Рио Гранде — всичко е тяхна работа. В сравнение с тях нашите мафиоти са малолетни хулиганчета. Те владеят цялата страна. Заради такива като нас Мексико е на ръба на национална катастрофа.

— Как така?

— С парите от дрогата. Мексиканците изнасят дрога на север, докато американците изпращат оръжие и по двайсет милиарда долара годишно на юг, които попадат в картелите. Представи си саудитците да изпращат всяка година по двайсет милиарда на ислямски терористи в Щатите, които с тези пари да убиват по осем хиляди американци годишно? Та ние ще сринем Саудитска Арабия със земята!

— А „Зета“ са в Тексас, така ли?

— Те са навсякъде. Петима местни пласъори в Атланта дължали на картела двеста хиляди долара, не си платили навреме и онези им пратили „Зета“. Бандитите обезглавили петимата, като заснели екзекуцията на видео и качили клипа в интернет. Ядосаш ли с нещо картела, си мъртъв. Като първо ще те изтезават и режат парче по парче. Това не е обикновено убийство, а послание.

— Къде да намеря Бенито? Трябва да говоря с него.

— Бенито няма да разговаря с теб.

— Човек не знае, докато не опита.

— Гледай да не си изпросиш куршум в главата — изпръхтя презрително Ханк. — Виж, Скот, не ви знам как работите в Далас, но тук, на острова, не можеш просто да отидеш при Бенито Естрада и да го заговориш. Трябва да носиш полицейска значка или пистолет, за предпочитане и двете. Бодигардовете му са като гардероби, Скот.

— Ще взема Луис.

Офисът на Бенито Естрада се намираше в една старинна триетажна сграда на Маркет стрийт в най-лъскавата част на Централен Галвестън. Донякъде приличаше на кантора за недвижими имоти, ако не се брояха двамата едри латиноси, които охраняваха входа. Твърде широчките им хавайски ризи бяха издути на хълбоците — двамата бяха въоръжени и опасни, макар с нищо да не нарушаваха законите на щата Тексас. След като пистолетите им бяха скрити под дрехите, бяха легални.

— Който работи за картела — каза Карлос, — не остарява.

Скот бе изпратил Боби и Карин да се прибират във вилата. Скоро двамата щяха да стават родители, а според собственото му завещание бяха настойници на момичетата. Не биваше да ги излага на излишни рискове. Той подмина сградата с колата си, паркира половин пряка по-нататък и се замисли как да подходи към горилите на вратата. След като не измисли нищо, Карлос каза:

— Аз ще се оправя с тях, шефе. Тия са мои хора.

Той тръгна наперено по тротоара, облечен от глава до пети в черна лъскава кожа, подмина сребристото мазерати, паркирано до бордюра, и се приближи до двете горили. Усмихна им се сърдечно, подаде ръка и каза:

— *Buenos días, amigos!*

— Чупката! — отвърна по-едрият от двамата.

Карлос се стресна и дръпна ръката си.

— Много сте важни!

После подви опашка и се върна при Скот и Луис, които го потупаха разбиращо по рамото.

— Сигурно не знаят, че са твои хора...

Карлос въздъхна и поклати глава.

— В днешно време никой не оценява добрите намерения.

Скот тъкмо обмисляше алтернативна стратегия за преодоляване на двете горили, когато до бордюра спря кола и от нея слезе Ханк

Ковалски. Големият пистолет се виждаше ясно на хълбока му.

— Рекс ми каза да намина.

— Благодаря ти, Ханк. Но нека първо да се пробвам сам с тия двамата.

Скот се приближи до горилите и вдигна визитката си пред очите им като бяло знаме, докато с облекчение чуваше стъпките на Ханк и останалите зад гърба си.

— Казвам се Скот Фени. Мистър Естрада тук ли е?

— Тц — поклати глава по-ниската горила. — Няма го.

— Бихте ли проверили? Става въпрос за Трей Ролинс. Аз съм адвокат, защитавам Ребека Фени.

Двете горили се спогледаха, после огледаха Ханк. По-високият каза:

— Чакай тук.

Взе картичката на Скот и влезе вътре. Другият не помръдна от мястото си пред вратата. След малко по-високият се върна и направи знак на Скот.

— Бенито ще те приеме.

Карлос, Луис и Ханк пристъпиха към вратата. Горилата прегради пътя им с ръка.

— Само адвокатът.

Скот се обърна към Ханк и останалите.

— Чакайте ме тук.

— Мистър Фени — обади се Луис, — ако кажете, веднага ще им извия вратовете.

Двете горили се изцъклиха. Ханк се позасмя.

— Кротко Луис, няма нужда.

Скот тръгна след едната горила към асансьорите.

— Вдигни ръце!

Скот се подчини. Едрият мъж го претърси за оръжие и каза:

— На третия етаж.

Скот влезе в кабината, натисна бутона и асансьорът пое плавно нагоре. Когато вратите се разтвориха, той се изправи пред млад красив латиноамериканец с розова риза, бели шорти и кожени сандали. Черната му коса беше пригладена назад с брилянтин, козята му брадичка — старателно подстригана. Ухаеше на скъп одеколон. Мъжът се усмихна широко и подаде ръка на Скот. Не беше въоръжен.

— Мистър Фени, аз съм Бенито Естрада. За мен е чест да се запозная с вас.

Скот разтърси ръката му.

— Защо чест?

— Делото за онази, черната проститутка, в Далас... Трябват *cojones*, топки, за да се изправиш по телевизията и да наречеш един сенатор престъпник... както и за да се приближиш до моите хора долу и да поискаш да се видиш с мен. Това ми харесва!

— Тогава чуй нещо, което ще ти хареса още повече: ти ли уби Трей Ролинс?

Бенито прихна.

— Може би ще желаете нещо за пиене, мистър Фени? Минерална вода, билков чай, кафе? Имам „Старбъкс“.

— Не, благодаря. И ми викай Скот.

— А ти на мен Бенито. Но моля те, влез!

Асансьорът се намираше в единия ъгъл на огромен кабинет, заемащ целия трети етаж на сградата. До едната стена имаше грамадно бюро, а срещу него — редица видеомонитори, на които се виждаха различни сцени от улицата долу. В другия край на помещението беше поставено барче с напитки, над което беше монтиран плазмен телевизор с голям екран. Обстановката напомняше донякъде кабинета на Ник Мадън, още повече че той и Бенито имаха общ клиент.

— И така, какво те носи насам? — попита Бенито.

— Последният разговор на Трей е бил с теб.

— Аха.

— А ти защо ме прие?

Бенито се усмихна.

— Човек никога не знае кога ще му потрябва добър адвокат.

— Не защитавам наркопласъори. Имам деца.

— Аз не продавам на деца. Аз съм бизнесмен, задоволявам потребностите на възрастни хора.

— Тези потребности са в нарушение на закона, както и бизнесът ти.

— Много други неща са далеч по-нередни, но законни. След още няколко години на хората ще им писне от тази борба с наркотиците. Те не се интересуват кой пуши, кой смърка, кой се инжектира и с какво. Нито им пука, че всяка година тяхната зависимост струва живота на

хиляди мексиканци. Ти знаеш ли, че през границата годишно минават осемнайсет тона хероин, над петстотин тона кокаин, петнайсет хиляди тона марихуана, един господ знае колко метамфетамин. Гринговците си искат дозата и все ще се намери някой да им я достави. Защо да не съм аз този някой? А колкото до въпроса ти: не, не съм го убил.

— Би ли се подложил на детектор на лъжата?

— Доколкото знам, подсъдима е жена ти, не аз.

— Трей купувал ли е кокаин от теб?

— Нека да седнем — каза Бенито.

Той придружи Скот до канапетата; Скот седна с лице към прозореца, а Бенито се настани насреща му и посочи през рамо.

— Федералните ме наблюдават през улицата. Насочили са камери в прозорците ми и снимат денонощно. Все едно съм кинозвезда...

— Откога познаваш Трей?

— Двамата израснахме заедно. Той живееше в хубав квартал, в южните части на града, до плажа. Аз — в жилищен комплекс в северните райони, близо до доковете. Сега и аз живея близо до плажа, а комплексите ги няма, отнесе ги Айк. С тях си отидоха черните и латиносите. Белите, например твоят приятел сенаторът Армстронг, се надяват черните и латиносите никога да не се върнат. Ако просто се скрием някъде и богатите туристи не ни виждат, викат си те, това ще бъде добре за туризма. Само Трей не мислеше така. Той се отнасяше с мен като с човешко същество. Идваше ми на гости, излизаше със сестра ми, беше й кавалер на абитуриентския бал... Двамата бяхме като братя.

— Как попадна в бизнеса? — попита Скот.

— Аз съм завършил Харвард, със специална стипендия за малцинствата. Не си намерих работа на Уолстрийт заради кризата, та се върнах на острова. Но и тук един чикано като мен, със или без Харвард, можеше да си намери работа най-много като келнер. Когато преди две години се освободи тази длъжност...

— Как?

— Моят предшественик е водил двойно счетоводство, крадял пари.

— Какво се е случило с него?

— Така и не попитах.

— Но си продавал дрога на Трей?

— Да.

— Много ли?

— Редовно.

— Той тук ли идваше?

— Не. Знаеше, че сградата се наблюдава, че веднага ще го познаят по бентлитото или мотора. Можеше да му навреди на кариерата, затова имахме друга уговорка: аз доставях стоката на място, в дома му.

— Правиш ли го за много клиенти?

— Само за двама. Сега вече за един.

— Значи си бил в къщата?

— Разбира се.

— Бил ли си арестуван някога?

— Два пъти. Но обвиненията бяха свалени.

— Значи са ти вземали отпечатыци?

— Да.

Бенито беше вкаран в базата данни, следователно неидентифицираните пръстови отпечатыци, открити при убийството на Трей, не бяха негови.

— Имам чувството, че властите не ти пречат особено на бизнеса.

Бенито се усмихна.

— Никой не желае да давам показания в съда и да изпортя клиентите си.

— Да се върнем на темата. Как точно извършваше доставката при Трей?

— Той ми беше дал ключ от гаражната врата. Поставях стоката в кухненския асансьор и натисках бутона за четвъртия етаж. Там е кабинетът му.

— На какъв интервал извършваше доставки?

— Всяка седмица.

— По кое време?

Бенито вдигна рамене.

— По всяко.

— През деня?

— Да.

— А как ти плащаше?

— При следващото ми отиване парите ме чакаха.

— В кухненския асансьор?
— В хамъра.
— Значи с Трей всичко е вървяло гладко?
— Не съм казвал такова нещо.
— А какъв беше проблемът?
— Трей ми дължеше петстотин хиляди долара.
— За тия пари може да се купи много кокаин.
— Моят продукт е от най-високо качество. Трей искаше най-доброто. Допускам, че го е споделял с жена ти.
— А защо не ти е платил? Той беше богат.
— Трей не ме предупреждаваше, когато отиваше на турнир, така че аз си доставях седмичната пратка. Той отсъстваше по две, три, понякога до четири седмици. Като се върнеше, прибираще стоката от кухненския асансьор и ми плащаше за всичко. Тази година през април отново замина нанякъде, но всяка седмица намирах асансьора празен, а в хамъра нямаше пари. Казах си: някой прибира стоката и му я препраща до турнира.

Бенито въздъхна тежко.

— Аз вярвах на Трей. Като на роден брат му вярвах. Един ден ми се обаждат, казва, че шест седмици е бил на турнири, и иска доставка. Аз му викам: плати си най-напред каквото ми дължиш, петстотин хиляди. Той казва, че нищо не е получил. Аз му обясних как съм слагал стоката в асансьора, как следващия път съм го намирал празен... — Той поклати разстроено глава. — Трей ме обвини, че искам да го измамя.

— А ти мамеше ли го?

— Не. Доставях стоката.

— Че къде е отишъл кокаинът?

— Нямам представа. Трябваше да спре доставките за времето на отсъствието си, както човек си спира абонамента за вестник. По закон за извършена, но неполучена доставка е отговорен купувачът.

— Какво, смяташе да го съдиш ли?

— Ние не водим съдебни дела.

— Направо убивате.

— Аз не убивам.

— Пращате „Зета“ да свършат работата. Те знаеха ли, че Трей ти дължи пари?

Бенито кимна.

— Аз съм дистрибутор. Те се занимават с несъбрани вземания.

— Бенито, защо ми разказваш всичко това?

Човекът поглади козята си брадичка и въздъхна.

— Защото се боя, че подведох своя брат. През последните месеци Трей не беше на себе си. Отначало си помислих, че е от кокаина, той вземаше все повече и повече. Но сега си викам, че е било от друго. Нещо ставаше около него.

— Какво?

— Не знам. Но изглеждаше напрегнат и уплашен. Купи си пистолети.

— Може би за да се отбранява срещу „Зета“.

— Може би. Или по друга причина. Скот, не бих желал жена ти да отиде в затвора за нещо, което не е извършила.

— Мислиш, че е невинна, така ли?

— Да.

— Защо?

— Ти си й защитникът, защо мислиш, че е невинна? — Бенито се облегна назад в креслото. — Първо някаква черна курва, обвинена в убийство на сенаторски син. После собствената ти жена, обвинена, че е заклала професионален спортист. Защо се заемаш с такива дела? Заради парите ли?

— Какви пари?

— За слава?

— Не искам слава.

— А тогава защо?

Скот въздъхна.

— И аз не знам.

— Смяташ ли, че можеш да докажеш невинността й?

— Тя е невинна до доказване на противното.

— Скот, аз съм латиноамериканец. Знам колко струва законът.

— Разговарял ли си с Трей по телефона в нощта на убийството му?

— Да.

— Говорихте ли за дълговете му?

— Да. Опитвах се да спася живота му.

— Как?

— Като го увещая да плати онова, което дължи, за да не се налага картелът да му праща „Зета“. Той ми беше приятел, Скот. Не исках да пострада.

— Те изпратиха ли „Зета“?

— Може би. Макар да не го вярвам.

— Защо?

— Защото тя е жива. Жена ти.

— Господи, вътре е ужасно!

Беше минал половин час, откакто Ребека излезе от ареста, но още трепереше. Двамата се разхождаха по крайбрежната алея на Галвестън, сред шумни, разноцветно облечени минувачи.

— Поне няма да ме карат да нося тази гривна на глезена си.

— Не нарушавай ограниченията, Ребека, или ще ми вземат къщата.

Скот бе заложил дома си в Далас, за да внесе гаранцията й.

— Ти сам каза, че затворите са пълни с невинно осъдени хора.

Той кимна.

— Ако ме признаят за виновна, какво ще стане?

— Ще обжалвам и ще искам отмяна на присъдата.

— Колко време ще отнеме?

— Две-три години.

— А дотогава тук ли ще живея?

— Не, ще бъдеш в затвора.

— Ами ако най-после разберат, че съм невинна? Какво ще стане тогава?

— Ще те освободят и ще ти кажат: „Пардон, извинявайте, ако имаше нещо“.

Скот прекрасно знаеше, че Ребека няма да издържи две-три години в затвора. Тя притежаваше умения за оцеляване и досега бе оцелявала, но не и в такива условия. В затвора просто щеше да умре.

Седнаха на една пейка и Скот каза:

— Излезе токсикологичната експертиза.

Цялото й тяло се спихна, очите й гледаха с невиждащ поглед морето.

— Господи, Ребека... *кокаин*? Защо?

— Опитвала съм само един-два пъти.

Преди две години изневярата на Ребека с треньора по голф в кънтри клуба го бе съсипала — той още отказваше да повярва, че тя е

била способна да спи с Трей през деня, а вечерта да се прибере при семейството си, сякаш нищо не е било — но сега новината, че е вземала кокаин, наистина му идваше в повече. Опитваше се да си я представи как смърка дрогата през сламка и не можеше. Това не беше онази Ребека, за която се бе оженил. Но пък ако пресмятанията на Бенито бяха верни, всяка година през границата минаваха петстотин тона кокаин. Все някой трябваше да го смърка.

— Ти познаваш ли Бенито Естрада? — попита я той.

— Не.

— Аз го познавам. Всъщност току-що се запознахме, малко преди да те изкарам от ареста. Той е продавал кокаин на Трей. И то много.

Тя кимна.

— Страхувах се за него. Започна преди около шест месеца, поне тогава за пръв път го хванах. Отначало, уж за да отпразнува поредната победа, после, за да понесе по-леко някоя и друга загуба, докато накрая започна да взема след всеки раунд. Казваше, че се владее, но аз виждах всичко.

— Трей е дължал на Бенито половин милион долара.

— За кокаин?

Скот кимна.

— Същата вечер Бенито му се е обадил, за да го накара да си плати, казал му е, че „Зета“ може да му направят нещо.

— Кои са „Зета“?

— Това са отрядите от наемни убийци на картела.

— Защо Трей не му е платил? Той имаше пари.

— Помислил си е, че Бенито се опитва да го измами.

— И смяташ, че „Зета“ са убили Трей?

— Не знам. Той беше ли напрегнат преди убийството?

— Не. Само седмица по-рано беше спечелил голям турнир.

— Защо тогава си е купил оръжие?

Тя вдигна рамене.

— Заради престъпността на острова. Държеше пистолет в колата си.

— Ребека, защо не ми каза, че си вземала кокаин?

— Не исках Бу да разбере.

— Това, така или иначе, ще излезе на делото. И тогава ще е още по-страшно да го разбере.

— Едно нещо, което съм научил през годините, Карлос — каза важно Луис, без да отделя поглед от приборя, — е, че колкото и голям хищник да си, винаги ще се намери някой по-голям от теб да те изяде.

Карлос се позасмя.

— Горилите на Бенито ли имаш предвид?

— Не, макар че и там можеше да стане страшно.

— „Зета“ са далеч по-страшни. Мислиш ли, че те са убили Трей?

— Преди време бяха убили един чернокож от гетата. Човекът си беше помислил, че в Южен Далас е в безопасност, че мексиканците няма да тръгнат да го търсят там. Но те го откриха. Бяха дузина, въоръжени като за война. Настигнаха го на улицата и го надупчиха с куршуми. И знаеш ли за колко? За десет хиляди долара.

— Трей Ролинс им е дължал петстотин хиляди.

— Е, може да се каже, че си е платил всичко с лихвите.

— Кокаин значи... — каза Карин. — Крайно неблагоприятно обстоятелство, Скот. Как можем да я изправим на свидетелското място при това положение?

— Не можем.

— В такъв случай е по-вероятно да я признаят за виновна — каза Боби.

— А какво ще стане с Бу тогава? — попита Карин.

Бяха седнали на задната тераса. Ребека и Бу бяха на плажа.

— Скот, не желая да се набърквам в личния ти живот...

— Карин — прекъсна я Скот, — от две години ти си повече от майка на момичетата. Без теб нямаше да се оправим, разбираш ли? Така че можеш да се намесваш колкото искаш.

Тя посочи с ръка към Бу и Ребека.

— Двете май отново се сближават.

— Тя е нейна майка.

— Само биологична, Скот. Виж, аз нося в себе си това бебе вече осми месец. Не бих могла да си представя един ден да го изоставя. Как

е могла да го направи?

— Карин, да си неудачник в Хайланд Парк е непростим грях. Животът изисква от теб...

— Животът е суров, Скот. Защиатавай я в съда, щом си решил, но не я оправдавай морално. Тя е изоставила детето си. За тази постъпка няма извинение. Ти би ли оставил някога Бу или Шами?

— Не.

— Сега вече близо месец са отново заедно, ще станат два, докато приключи делото. А какво ще се случи, ако я осъдят и влезе в затвора? Това ще съсипе Бу!

— Не можех да я оставя в Далас, тя нямаше да го понесе!

— Така е, но ако Ребека влезе в затвора, това ще й причини още по-голяма болка.

Скот остана известно време неподвижен, загледан в морето, после кимна.

— Ние няма да го допуснем.

Същата вечер в късните новини Рене Рамирес представи поредния си репортаж от серията „Убийство на плажа“. Започна с кадри от връчването на обвинителния акт: Ребека в затворнически гащеризон отказва да се признае за виновна; Рене засипва Скот с въпроси в коридора пред съдебната зала, като завършва с „Обичате ли още жена си?“; Скот изглежда зашеметен. След встъплението Рене продължи на живо от Галвестън:

„Съдия Шелби Морган определи двайсети юли за начална дата на процеса, като постанови гаранция от двеста и петдесет хиляди долара. След заседанието на съда интервюирах Тери Ролинс.“

На екрана се появи Тери, която каза: „Сега вече ще остане в ареста, където й е мястото“.

И отново Рене: „Но тази вечер Ребека Фени не е в ареста. Нейният бивш съпруг и настоящ адвокат Скот Фени е заложил къщата си в Хайланд Парк, за да я измъкне. Сега тя е отседнала при него и семейството му в наета вила до приключване на процеса. Бях чувала, че стара любов ръжда не хваща, но този човек наистина ме изненадва. — Тя се усмихна лукаво и продължи: — Източници от съда, пожелали анонимност, потвърдиха, че токсикологичната експертиза показва

високи нива на кокаин в кръвта на Трей към момента на смъртта му, а също и в кръвта на Ребека в нощта на убийството“.

— По дяволите! — изрева Скот. — Откъде изтича тази информация?!

— Онзи детектив й я подава — каза Боби.

Рене Рамирес продължаваше да говори: „Днес интервюирах Луиз, проститутка, прекарала три нощи в една килия с Ребека Фени“.

На екрана се появи грубоватото женско лице. Луиз не беше някаква луксозна дама на нощта. Най-вероятно изкарваше хляба си на някой ъгъл. Тя каза: „О, тя ли? Лош човек. По очите й личи, че е убила оня бял мъж. Виновна е, слушай кво ти разправям!“.

Пийт Пъкет спечели Открития шампионат на САЩ.

Това беше първата му победа за повече от двајсет години, сензацијата на сезона. Пийт плесна длани с Гъската, после излезе от игриштето и прегърна дъщеря си. Наобиколиха го репортери, телевизионни камери се навреха в лицето му, микрофони го уловиха как ѝ казва: „Ех, да можеше майка ти да ни види!“. Ник Мадън застана до тях. Когато Пийт пусна Били Джийн, Ник го прегърна както признателен внук би прегърнал добрият си дядо. Пийт прие чека за 1,35 милиона долара и сребристата купа, след което пристъпи към микрофона, поставен направо на тревата.

— Мечтал съм за този ден двајсет и шест години, откакто участвам в турнири. И ето, нај-после мечтата ми се сбъдна. Единственото ми желание е да можеше съпругата ми да бъде сега с мен. — Пийт вдигна трофејта нагоре. — Доти Лин, това е за теб!

Той отново прегърна дъщеря си през рамо. По лицето на Били Джийн се стичаха сълзи; за момент Скот се запита дали се радваше за баща си, или скърбеше за Треј Ролинс.

Вдигнал гордо в рџката си купата на Открития шампионат, Пийт Пъкет по нищо не приличаше на убиец — по-скоро на баща, готов на всичко, за да заштити детето си. Един двајсет и осем годишен мџ бе прелџстил седемнајсетгодишната му дъщеря, Пийт бе научил за врџката им и го бе заплашил, че џе го убие, ако не ја остави на мира. Той просто бе постџпил така, както би постџпил на негово място всеки баща. Беше се опитал да предпази дъщеря си.

Но дали заради това би убил човек?

Законџт, којто допуса телевизиите да излџчват в нај-гледаното време реклами на лекаства против загуба на ерекција, позволява и на седемнајсетгодишни да правят секс, но баџците им го забраняват. Какво ли би сторил самиот Скот с онзи, којто би дрџзнал да оплете в мрежите си Бу или Шами, едва навџршили седемнајсет? При самата мисџл го побиха трџпки. Вџв всеки баџа дреме по един свиреп звяр.

Дали Трей Ролинс бе събудил звяра в Пийт Пъкет?

Нима бе грешка решението му да защитава Ребека? Скот не се съмняваше, че има някакво обяснение за отпечатъците ѝ върху дръжката на ножа, но нямаше никакво оправдание, задето бе вземала кокаин. Как би могъл да обясни това на съдебните заседатели? Те не обичат да чуват такива неща за подсъдимия в едно дело за убийство. За да го обявят за невинен, държат да е чист и трезв, а също и да няма никакви преки улики, че е замесен в престъплението. Те трябва да повярват извън всякакво основателно съмнение, че подсъдимият е невинен. Защото за американския съдебен състав е далеч по-страшно да оправдае виновен и да стане за смях пред медиите, отколкото да вкара в затвора човек без вина. Презумпцията за виновност е здраво вкоренена в съзнанието на всеки съдебен заседател, на всеки гражданин. Дали Скот щеше да преодолее тази психическа нагласа и да оневини бившата си съпруга? Като същевременно докаже, че убиецът е Пийт Пъкет или може би „Зета“? Или Атикъс Скот Фени бе на път да загуби най-важното дело в живота си, което щеше окончателно да съсипе кариерата му?

Два часа по-късно Скот, Карин и Боби седяха на задната тераса на вилата.

— И тъй — каза Скот, — времето напредва, момчета и момичета. До процеса остават четири седмици. Какво е положението към момента?

— Нашата стратегия — подхвана Боби — е, първо: да обясним отпечатъците ѝ върху оръжието на убийството и, второ: да открием истинския убиец. Нещо по първа точка?

— Не. А по втора?

— Списъкът на възможните убийци става по-дълъг с всеки изминал ден — отвърна Карин, като чукна няколко клавиша на лаптопа. — Засега имаме строителните работници, Гъската, Брет Макбрайд, Дони Уокър, Вик Хейгър, Пийт Пъкет, както и Бенито Естрада с наказателните отряди „Зета“.

— Брет, Дони и Вик имат алиби за тази вечер, но всеки с мотив за убийство остава в списъка. Макар да не смятам строителите за много вероятни заподозрени, помолих Карлос да се върне на работа при тях, за да види дали не може да изкопчи информация за кокаина. В смисъл, дали те не са го задигали. Кое би обяснило защо Трей си е помислил, че Бенито го мами.

— Остават значи Гъската, Пийт и Бенито със „Зета“.

— Отпечатъците на Гъската не съответстват на онези върху кухненския плот.

— Трябват ни отпечатъците на Пийт.

— В сряда отивам на турнира в Сан Антонио да му ги сменя.

— Значи основните ни заподозрени са професионалният състезател, който току-що спечели Открития шампионат на Щатите, мексиканският наркокартел... и бившата ти съпруга. — Боби разви една дъвка и я пхна в устата си. — Много подходящ момент избрах да откажа цигарите, няма що.

— Приключих с огледа на имуществото им — обади се Карин. — Никакви изненади. Ребека притежава единствено корвета. Съставих призовки, които Ханк вече е връчил на „Фейсбук“ и на мобилния оператор.

— Нещо за сестрата? — попита Боби.

— Не — отвърна Скот. — Но адвокатът й Мелвин Бърк знае нещо.

— Какво?

— Нямам представа. Тери отказва да отмени изискването за конфиденциалност. — Той се обърна към Карин. — А какво ще ми кажеш за съдийката?

— Бакалавърска степен с отличие от Тексаския университет, има награда от декана и е била мажоретка, после записва Юридическия факултет пак там и завършва отново с отличие. Десет години работи като адвокат на свободна практика, преди пет е избрана за съдия. Не е имала крупни дела.

— Е, сега вече има. Някакви досъдебни молби ще внасяме ли?

— Смятам да подадем една за недопускане в съдебната зала на снимки от местопрестъплението, тъй като представляват психологическа обработка на съдебните заседатели. Но мисля, че въпреки това обвинението ще представи част от тях.

— Можем ли изобщо да поискаме недопускане на доказателствения материал от къщата?

— Тя се е обадила на деветстотин и единайсет, пуснала е полицаите да влязат, съгласила се е да претърсят къщата. Но дори и да не ги беше пуснала, къщата не е нейна. Все пак смятам да подадем молба за недопускане на иззетите доказателства.

— Ами токсикологичната експертиза? Имали ли са правно основание да ѝ вземат кръвна проба?

— Вероятно не. Ще подам молба за недопускане и на експертизата.

Настана тягостно мълчание. Скот каза:

— Ребека не е наркоманка.

Той погледна към нея — беше на плажа с момичетата. Самата тя приличаше на момиче — подскачаше безгрижно във вълните край брега, сякаш не ѝ предстоеше дело за убийство.

— Тя изобщо дава ли си сметка, че може да получи доживотна присъда? — каза Карин.

Скот сви рамене.

— Един ден изглежда щастлива, радва се, че е с Бу, а на другия трябва да я наблюдавам да не се самоубие. Просто не я разбирам.

— Това е от кокаина — каза Боби.

— Какъв кокаин?

— Скоти, аз защитавам наркомани. Познавам симптомите. Редуват се пристъпи на еуфория и депресия като при циклофрениците. Според мен тя се друса.

Скот поклати глава.

— Вземала е само няколко пъти под влиянието на Трей. Никога не би посегнала, докато Бу е с нас. Просто изключено.

— Хайде на бас — каза Боби. — Слез на плажа, вземи ѝ кръв и ти гарантирам, че ще даде положителна индикация за кокаин.

— Че откъде го намира? И с какво го плаща?

— Скоти, ти можеш ли изобщо да си обективен по отношение на нея?

Мисли като адвокат, не като мъж!

— Намерих частник, който прави тестове с детектор на лъжата — обади се Карин. — Пенсионирани агент на ФБР, живее недалеч от тук, на полуостров Боливар. Готова ли е да се подложи?

Скот кимна.
— Притесняваш ли се?
— Тя не се притеснява.
— От кокаина е — повтори Боби.

— Пласьорите са много опасни — каза Шами. — Те убиха човек в комплекса един ден. Просто се приближиха до него и го гръмнаха пред очите на всички.

— Божичко! — възкликна Бу. — Колко жестоко!
Скот се бе качил при момичетата, за да ги завие.
— Сплашване — каза той. — Целта е била да сплашат хората в гетото.

— Във всеки случай, мистър Фени, с мен успяха.
— И защо убиха човека? — попита Бу.
— Дължал им пари.
— Защо не са наели адвокат да го осъди?
— Бу, хората в гетата не се съдят, те се стрелят.

Бу кимна, сякаш казаното от Шами й звучеше напълно логично. После се обърна към Скот.

— Тази сутрин по телевизията говореха разни работи за приятеля на мама.

— Бу, нали се разбрахме: като предават за делото, сменяш канала. Има толкова много неща, които ти е рано да знаеш.

— Като например че е вземал наркотици?
— Да, и това също.

Тя се поколеба и Скот се досети какъв ще е следващият й въпрос. Тя просто не можеше да не го зададе.

— Мама също ли е вземала?

Преди Ребека да ги бе напуснала, Скот отговаряше на трудните въпроси на Бу като адвокат — замазваше истината, ала все пак я казваше. Но откакто стана самотен родител, бе започнал да отговаря като баща. Така постъпи и този път — излъга.

— Не.

Едно дете на единайсет години не биваше да научава такива неща за майка си.

— А, добре — каза тя с видимо облекчение. — Значи, ако мама не влезе в затвора, ще дойде при нас, така ли?

— Ти искаш ли да дойде?

— Затова ли сме тук, за да си я върнем?

— Аз съм тук, за да защитавам майка ти, така че да не прекара остатъка от живота си в затвора за нещо, което не е извършила.

— Но същевременно искаш да разбереш защо ни е оставила, нали?

— Да.

— Понеже обвиняваш себе си, така ли?

— Да.

— И затова не каниш мис Досън на среща, нали?

— Да.

Бу кимна.

— Аз също не разбирам мама. Но двамата няма да се жените повторно, освен ако не решим всички, нали?

— В никакъв случай.

Скот целуна момичетата и се запъти към стаята си, като мина първо през банята, която имаше врати към неговата спалня и към тази на Карлос и Луис. Когато оттам си влезе в стаята гол, завари вътре Ребека, също гола. Няколко мига двамата се гледаха.

— Изглеждаш добре, Скот.

— Ти също.

— Да довършим каквото започнахме на плажа.

Той я желаше неистово. Но устоя на изкушението. Защото тя имаше нужда от него като адвокат, не като любовник.

— Не бива.

Той се извърна, влезе обратно в банята и затвори вратата след себе си, като си мислеше: *Доста странно място за татуировка.*

— Това е официалната съдебномедицинска експертиза. Категорично става дума за убийство!

Беше на следващата сутрин. Окръжният прокурор за окръг Галвестън Рекс Труит побутна доклада от аутопсията през бюрото към Скот, който го подаде на Боби. Помощник-прокурорът седеше в ъгъла като наказан ученик.

— Няма промяна по отношение непосредствената причина за смъртта — продължи окръжният прокурор. — Порезна рана с остър предмет. Ножът е убил Трей, не кокаинът.

— А откъде Рене Рамирес знае за кокаина?

— Детектив Уилсън отрича, но истината е, че доста хора видяха токсикологичната експертиза.

— Не е редно, Рекс, някой от твоята служба...

— Не съм убеден, че информацията изтича от моята служба, Скот.

— Във всеки случай изтича от законоприлагащите органи и това никак не е редно. Така на моята клиентка не ѝ се дава възможност за справедлив процес. Намери откъде изтича, Рекс, и сложи край на това, или ще подам молба за промяна на мястото.

— Шелби никак няма да се зарадва.

— Не е моя работа да ѝ доставям радост.

Боби, който се боеше за кръвното на Скот, смени темата на разговора.

— А какво става с отпечатъците, Рекс?

Прокурорът им бе казал, че резултатите от анализа на пръстовите отпечатъци са пристигнали. Той вдигна друг лист хартия и се зачете.

— Никой от отпечатъците, които сте ми дали за сравнение, не съответстват на неидентифицираните отпечатъци на местопрестъплението. Но онези, означени с *ТМ*, се оказаха на някоя си Териса Даниълс, арестувана за проституция преди пет години в Невада.

— Ясно.

— Отпечатъците, означени с *НМ*, са на Никълъс Мадън, арестуван за шофиране в нетрезво състояние преди десет години, но не стигнал до съд.

— Не съм изненадан.

— А един от петте комплекта, означени със *СР*, са на Хектор Гаридо, беглец от Мексико, издирван за убийство. Затова ти се и обадох веднага щом получих доклада. Откъде си взел тези отпечатъци?

— Той работи на къщата на съдийката, която е в съседство с къщата на Трей.

Рекс кимна.

— Още тази сутрин ще го приберем.

— Можеш ли да изчакаш до пет?

— Защо?

— „Зета“ може да са убили Трей.

— Не беше ли Пийт Пъкет? Или асистентът Гъската?

— Мисля, че най-вероятно Пийт го е направил, но и „Зета“ имат мотив.

Окръжният прокурор се поколеба за момент, преди да зададе въпроса си:

— И мотивът е, че...

— Трей е дължал на Бенито петстотин хиляди долара.

Новината действа на окръжния прокурор като юмрук в лицето — той се люшна назад в стола си.

— Знам от Ханк, че си ходил при Бенито. Той ли ти каза?

Скот кимна.

— Трей е купувал големи количества кокаин от него.

Рекс провеси нос.

— Когато пристигна токсикологичната експертиза, си казах, че Трей е купувал за лична употреба. Но за петстотин хиляди... това са индустриални количества. — Той издиша шумно въздух. — Но защо федералните не са го усетили? Те наблюдават офиса на Бенито двайсет и четири часа в денонощието!

— Защото Бенито му е доставял кокаина вкъщи. Всяка седмица. Тери му бил дал ключ от гаража, там го слагал в кухненския асансьор.

— А защо Трей му е дължал пари? Той беше богат.

— Трей е оспорил негови доставки, обвинил го е, че го мами. Бенито твърди, че е доставил поръчаното.

— Рекс — обади се помощникът, — може би на процеса ще успеем да запазим в тайна наркозависимостта на Трей, ако защитата не докаже пряка връзка между нея и смъртта му.

— Съмнявам се, че ще остане в тайна, Тед, но не е там въпросът. Трей е дължал половин милион на мексикански картел, с което все едно си е подписал смъртната присъда.

— Да, това си е мотив за убийство — добави Скот.

— Само че отпечатъците на жена ти са върху ножа.

— „Зета“ са професионалисти. Те не биха оставили отпечатъци.

— Така е. Но какво общо имат строителните работници?

— Може те да са задигали доставките. Карлос е при тях, опитва се да изкопчи нещо.

— Умно. Е, добре, ще изчакаме до пет, за да приберем тоя Хектор. И бездруго ще ни трябват няколко часа, за да получим заповед за арест. Кажи на твоя човек веднага да изчезва от там, защото полицията ще задържи всички с мургава кожа, докато открие кой от тях е Хектор. Не мога да допусна издирван убиец да се мотае из острова.

От джетата, паркирана пред къщата на Трей, Скот и Карлос имаха прекрасна видимост към шестте полицейски коли със запалени лампи и виещи сирени, от които наизскачаха полицаи с извадени пистолети, докато мексиканските работници седяха на верандата и си пийваха бира. Един от работниците скочи от мястото си и се метна през пясъчната дюна към плажа, като продължи да тича към водата, сякаш смяташе да се спаси с плуване до Мексико. Полицаяте го спипаха на мократа ивица.

— Това е Хектор — каза Карлос. — Гадно копеле.

— Достатъчно гаден, за да убие Трей?

— И мисис Фени. Само че не е убил мисис Фени. Но пък са задигнали кокаина. Видели са колата на Бенито да спира пред къщата веднъж седмично и са се досетили какво става.

— Те познават ли Бенито?

— Всички на острова познават Бенито, освен онези, които спазват закона.

— А как са прониквали в гаража?

— С шперц. Намирали са дрогата в кухненския асансьор.

— И какво са направили с нея?

— Една част са изсмъркали, друга са продали...

— Защо не са обрели къщата?

— Решили са, че ако задигнат още нещо, Трей ще сложи охрана. Кокаинът им е бил по-ценен от колите и жена му. — Карлос вдигна рамене. — Самите те ми го казаха. Знаели са, че със смъртта на Трей купонът приключва.

Двамата гледаха от разстояние как полицаите качват голите до кръста, оковани с белезници работници на камионетката.

— Е, видяхме каквото имаше за гледане — каза Скот и запали двигателя.

— О, шефе, има още нещо за блондинката и едрият мъж, които са видели в деня на убийството!

— Какво?

— Те казват, че малко след обяд блондинката пристигнала с черен „Форд Мустанг“, влязла вътре и останала там повече от четири часа. След което пред къщата спряло такси и от него излязъл едрият мъж. Това било някъде след пет, те вече седели на верандата и пиели бира. Едрият не влязъл през предната врата като момичето, а заобиколил отзад. След петнайсетина минути излязъл през главния вход, като влачел блондинката със себе си разплакана. Метнал я в мустанга и отпрашили.

— Как са видели от такова разстояние, че плаче?

— С бинокъл.

— Имали са бинокъл? Че за какво им е бил, да гледат чайките?

— Тъъ... не, шефе. За да гледат „червенокосата“, както се изразиха те, когато излизала на задната тераса... чисто гола. Казват, че имала татуировка.

Два дни по-късно Скот отлетя за Сан Антонио, нае кола и стигна до голф клуба „Ла Кантера“ в северните предградия, където се провеждаше градският голф турнир. Откри Ник Мадън да говори по мобилния си телефон, като същевременно наблюдаваше отдалеч Пийт Пъкет на игрище номер девет. Когато приключи разговора, Ник беше ухилен до уши.

— Никога не съм си представял, че ще съм толкова щастлив да чуя някой да казва: „затруднена ерекция“. Искат Пийт да рекламира виагра. — Той посочи игрището. — Двайсет години този човек не успя да се класира и на един мижав турнир и изведнъж взе че спечели Открития шампионат на САЩ! Всеки ден получавам по десет оферти от рекламодатели.

— Пийт страда ли от затруднена ерекция?

— Знам ли? Ти как мислиш?

— Ако не страда, за какво му е да рекламира виагра?

Ник изглежда изумено Скот.

— За пари, как за какво?! Ти гледаш ли голф по телевизията? Сега се рекламират лекарства за всичко: за да го вдигнеш, за да го задържиш вдигнат, да изглеждаш по-млад, да не ти побелее косата, да не ти се увеличи простатата, да пратиш топката по-далеч... За всяко нещо си има цяр. А пък дъртакът, който победи младоците на Открития шампионат, е идеален за реклама на виагра. — Ник внезапно се сети нещо. — Ти искаш отпечатъците му, нали?

Скот кимна.

— И на Били Джийн. Каква кола кара тя?

— Черен мустанг. Защо?

— Млада блондинка с черен мустанг е била видяна да влиза в къщата на Трей в деня преди убийството му.

— Стига бе!

— И после някакъв едър мъж дошъл и я извлякъл навън.

— Стига бе!

— Затова са ми нужни отпечатъците им. Да разбера те ли са били.

— Ще ти помогна.

— Защо?

— Защото и аз съм длъжен да знам те ли са били. Сега му уреждам договори с рекламодатели и последното нещо, което ми трябва, е да се окаже замесен в убийство. Колкото по-скоро го зачеркнеш от списъка, толкова по-бързо ще подпиша договорите и ще изкарам пари. — Той помълча известно време, а после попита: Мен махна ли ме от списъка?

— Да. А ти знаеше ли, че Трей е вземал кокаин?

Няколко мига Ник не реагира. После издиша шумно и кимна.

— Бях му казал, че докато смърка, никога няма да бие Тайгър. Но той твърдеше, че всичко било под контрол. Е, видяхме кой е бил прав.

— На турнирите не правят ли проби за допинг?

— Правят.

— Че как ги е издържал?

— Аз ги издържах вместо него. — Ник вдигна рамене. — Давах му моя урина. Трей винаги държеше по едно шишенце в шкафчето си. Като му кажеха да пикае за проба, отиваше в кенефа и я преливаше в чашката. Все пак тук не е затвор.

— Знаеше ли, че е дължал на пласъора си половин милион долара?

— *Половин милион?! Не, не знаех. Защо?*

— Помислил си е, че пласъорът го мами.

— Господи, Трей е бил с двата крака вътре. Смяташ ли, че пласъорът го е убил?

— Вероятно „Зета“.

Ник кимна.

— Тези мръсници ексекутираха няколко души в Хюстън. Не бих желал да им се изпреча на пътя.

— Защо не си го пратил на лечение?

— Не даваше. Освен това, ако влезеше в клиника, на другия ден целият свят щеше да знае, рекламодателите щяха да се отдръпнат. БММП не обичат наркомани, Скот.

— Значи просто си седял отстрани и си го гледал как се проваля, за да не си загубиш комисионата, така ли?

— Скот, аз не можех да го излекувам. Но поне го пратих на спортен психолог.

— Кой е той?

— Доктор Тим. Тимъти О'Брайън. Работи с десетки професионални спортисти, помага им да се осъзнаят, когато им се позамаят главите от хвалби. Обикновено само се опитва.

— Този Трей не е бил онзи Трей Ролинс, когото си продавал, нали?

— Скот, ние продаваме на хората това, което искат да купят. Те искат герои. Имат нужда от герои. Те не желаят да видят реалността, достатъчно потискащо е да пуснат телевизора и да изгледат новините. Последното нещо, което биха желали, е да чуят истината.

— Във всеки случай истината ще я научат по време на процеса.

— Кога започва?

— След двацет и шест дни.

— Нямах достатъчно време, за да откриеш убиеца.

Намериха Били Джийн Пъкет, седнала в клоните на едно дърво.

— Здравсти, Били Джийн — каза Ник.

Тя се стресна и за малко не изпусна сладоледа. Погледна ги навъсено и попита:

— Какво искате?

— Слез долу, моето момиче.

— Няма.

— Той иска само да поговори с теб.

— Не.

— Били Джийн — започна Скот, — ти беше ли на турнира във Флорида с баща си?

— Не. Останах в Остин.

— Но не си била през цялото време в Остин, нали така? Дошла си с колата си до Галвестън. В деня на убийството си била в дома на Трей, нали?

— Не.

— Ти караш черен мустанг.

— Не.

— Скот знае какво караш — намеси се Ник.

— Е, и?

— Свидетели са видели русокосо момиче да пристига същия ден в къщата на Трей с черен мустанг.

— Никой няма да повярва на никакви си мексиканци.

— Никога не съм казвал, че свидетелите са мексиканци.

— О! Няма значение, не съм била аз.

— Би ли ми дала да сменя отпечатъците ти?

— За какво са ти?

— За да те зачеркна от списъка.

— Какъв списък?

— На заподозрените в убийството на Трей.

— Не съм убила Трей.

— Знам, миличка — намеси се отново Ник. — Но Скот не го знае.

— Няма да сляза.

— Тогава — каза Скот — ще стоим тук и няма да мръднем, докато не слезеш.

Той се облегна на дънера на дървото и засвири с уста някаква мелодийка.

Над главата му се чу момичешки глас:

— Свириш като спукан радиатор...

— Благодаря. Колко време ходехте с Трей?

— Няколко седмици... Казах ти, че няма да разговарям с теб.

Скот отново засвири с уста.

— Ще кажа на баща ми да те набие.

— Той ли наби Трей?

Мълчание.

— Той ли уби Трей?

Мълчание.

— За никъде не бързам, Били Джийн.

— Пишка ми се.

— Ако те сваля долу, ще разговаряш ли с мен?

— Ако не ме свалиш долу, ще ти се изпикая на главата.

Скот погледна нагоре.

— Само да не побегнеш!

Тя въздъхна.

— Няма. — Подаде му сладоледа си. — Подръж малко.

Скот пое сладоледа от ръката ѝ, докато Ник се завтече да ѝ помогне. Ръцете ѝ лепнеха от сиропа, който потече и по неговите. Когато тя стъпи на земята, Скот понечи да ѝ върне сладоледа.

— Ето, вземи.

В този момент тя си плю на петите.

— Дръж я! — извика Ник.

Скот захвърли сладоледа и двамата хукнаха след нея. Тя тичаше напред през игрища и алеи, провираше се през тълпите от зяпачи и между сергиите със сандвичи и напитки... беше бърза... и се насочваше право към дамската съблекалня. Скот и Ник просто не бяха в състояние да я настигнат. Тя блъсна с две ръце стъклената врата, влезе вътре, обърна се и им махна подигравателно за сбогом, след което изчезна от погледа им. Скот се подпря с длани на коленете си, за да си поеме дъх. Той всяка сутрин тичаше по десет километра, но момичето го бе надбягало с лекота.

— Наистина ли мислиш, че Пийт може да го е убил? — попита Ник. — Вярно, че е сприхав грубиян, но чак пък да наръга с нож Трей...

Възрастна дама ги изгледа недружелюбно, хвана вратата за дръжката и я бутна навътре, за да влезе. Вратата се затвори безшумно зад нея и в един кратък миг, в отблясъка от слънчевата светлина, Скот видя онова, което търсеше — чифт отпечатъци от цели длани.

— Не давай на никого да пипа стъклото! — извика той на Ник.

После изтича до близката лавка и купи хартиени салфетки, бутилка минерална вода и една ролка безцветно опаковъчно тиксо — формално тиксото не се продаваше и Скот плати 50 долара за ролката. Той избърса ръцете си със салфетките, изпи водата и се върна до вратата на дамската съблекалня, където Ник бе останал на пост. Облепи с припокриващи се ленти тиксо участъка от стъклото с отпечатъците на Били Джийн, изглади внимателно с ръце, после дръпна със замах назад и вдигна отлепеното тиксо срещу слънцето.

Вече имаше отпечатъците на Били Джийн Пъкет.

След като внимателно постави тиксото в багажника на наетата кола, Скот се върна до осемнайсетата дупка, където беше Ник. Дватама изчакаха Пийт Пъкет да завърши раунда. Той се изправи до дупката и

пъкна пура в устата си. Мигом го наобиколиха репортери и защракаха с фотоапарати.

— Виждаш ли какво значи да си спечелил Открития шампионат на Щатите! — каза Ник. — Само преди седмица Пийт беше готов да си плати, за да го интервюира някой.

— Ето го и Гъската.

Двамата се приближиха до асистента, който в този момент също палеше пура, но като видя Скот, се намръщи.

— Разкарай се!

— Гъска, разговарях с Тес, Лейси и Райли.

Гъската се засмя дрезгаво.

— Има ли и други, за които трябва да знам?

— Как ги искаш, хронологично или по азбучен ред? — Той отново се засмя. — Преди да се ожения, и аз съм бил с две-три момичета, но Трей си лягаше с по две-три, докато стане време за обяд. Понякога имах чувството, че съм му сутеньор, а не личен асистент.

— Знаем също и за връзката му с Били Джийн. Дали Пийт не го е убил?

— Не знам. Но ако беше моя дъщеря, аз със сигурност щях да му видя сметката.

— Защо е вършил всичко това?

Гъската дръпна от пурата си и издиша облак дим.

— Навремето работех при големите звезди — Палмър, Никълс, Тревино. Те бяха скромни хора, които се раздаваха, а не гледаха само да прилапат най-доброто. Младите в днешно време си въобразяват, че всичко им се полага, че целият свят им е длъжен. Трей беше такъв: пожелаваше си нещо и си го вземаше, независимо дали ще е бентли, яхта или жената на някой колега. Но ти вече го знаеш от собствен опит, нали?

С тези думи той провеси на рамо тежката чанта с голф принадлежности и повлече крака нанякъде.

— Гъската е голям философ... и голямо леке. — Ник тупна Скот по рамото. — Хайде, Пийт се освободи.

Скот го последва. Пийт Пъкет стоеше с пура в уста и полагаше подписа си върху програми, плакати, картички, шапки, дори върху гърдите на почитателките си. Този път Скот се опита да го предразположи.

— Честита победа на Открития, Пийт!

Без да поглежда към него, Пийт продължи да раздава автографи като автомат.

— Какво искаш, адвокатче?

Скот реши да го провокира.

— Ти си бил в дома на Трей в деня, когато е бил убит. Отишъл си, за да спипаш Били Джийн с него, така ли? Имаме свидетел, който е видял черния мустанг пред къщата.

— Не ми пука от някакви си въшливи...

Той се сепна и млъкна. За малко не направи същата грешка, каквато допусна Били Джийн. Обърна се с лице към Скот и го изгледа заплашително, сякаш се готвеше да го удари.

— Бях във Флорида, а ти можеш да вървиш по дяволите.

После се завъртя на пета и си тръгна.

— Дотук мина добре — поклати глава Ник и въздъхна. — Тоя не става за пиар агент, много е нервен.

— Няма да си тръгна без отпечатъците му — каза Скот и последва Пийт в клуба.

Пийт се запъти право към бара. Скот застана до вратата и видя как барманът му наля чаша уиски и я побутна към него. Пийт посегна към нея, но се спря и се огледа. Скот се скри зад една колона и продължи да го наблюдава от там. Пийт взе от бара хартиена салфетка, уви я около чашата и пресуши на един дъх питието си. После се отправи към една врата в дъното, на която имаше табелка: „Мъжка съблекалня“. Отпред беше застанал пазач, който му отвори вратата. Пийт влезе в съблекалнята и пазачът затвори след него.

— Пийт има болки в гърба — обади се Пик. — След всеки раунд ходи на масаж.

— Трябва да му снема отпечатъци — каза Скот.

— Ела! — каза Ник и го поведе към пазача. Показа му служебната си карта и посочи Скот. — Той е с мен.

Човекът отвори вратата и двамата слязоха по стълбите към съблекалнята, където шишкави играчи по бельо подрუსваха белезникави телеса. При вида им Ник направи гримаса.

— Уффф, ще повърна.

Той стъпи на една пейка и надникна над редицата метални шкафчета.

— Пийт е ей там! — прошепна той.

След няколко минути Пийт тръгна нанякъде само по увита около кръста хавлия. Ник направи знак на Скот да го последва. Двамата свиха зад ъгъла и се озоваха пред отворено шкафче.

— На Пийт е — каза Ник.

— Не си ли заключват нещата? — попита Скот.

— Само ако са баскетболисти — каза Ник и грабна от шкафчето връзка ключове. — Хайде, да вървим!

Скот го последва обратно на горния етаж; излязоха на паркинга, където имаше огромна моторна каравана — подвижният дом на Пийт Пъкет.

— С такива кънтри певиците правят турнета — каза Ник. — Много професионални играчи ползват каравани, особено онези, които не могат да си позволят частен самолет.

Ник почука на вратата за всеки случай, преди да отключи. Двамата влязоха вътре.

— Петзвезден хотел на колела — каза Ник. — Струва около милион.

В предната част на караваната имаше кожени кресла, огромен плазмен телевизор и изцяло оборудвана кухня с барплот от полиран гранит. Ник се огледа.

— Върху какво може да има негови отпечатыци? — Той щракна с пръсти и каза: — Върху оръжията му!

— Пийт ходи въоръжен на турнир? — възкликна Скот.

— Та той и в кенефа ходи въоръжен!

Двамата минаха по тесния коридор с врата за банята и тоалетната и стигнаха до спалнята в дъното. Ник отвори няколко вратички и извика:

— Ето, казах ли ти!

В един шкаф над леглото на специални рафтове бяха наредени четири карабини и два пистолета. Скот извади тиксото от джоба си.

— Коя е любимата му пушка?

— Най-голямата.

Скот посегна да я свали от рафта, но чу шум откъм предната част и се спря. Ник отиде до вратата на спалнята и надникна навън.

— Мамка му! Били Джийн е!

Огледаха се за скривалище.

— Под леглото!

Коленичиха и се напъхаха под леглото. Покривката стигаше почти до земята и ги скриваше от погледа, но имаше около два пръста пролука, през която можеха да наблюдават какво става отвън. Били Джийн отиде до хладилника и си наля чаша шоколадово мляко, след което пусна телевизора и се загледа в някакъв сериал.

— По дяволите! — просъска Ник. — Ако не се разкара, Пийт ще ни завари тук.

— Доста конфузно ще е — каза Скот.

— И опасно — добави Ник.

Били Джийн изпи млякото и загаси телевизора, после тръгна към тях — двамата замръзнаха под леглото — но вместо в спалнята влезе в тоалетната и затвори вратата след себе си.

— Да се махаме! — прошепна Ник.

Двамата изпълзяха изпод леглото и минаха на пръсти покрай тоалетната. След като стигнаха в кухнята, Скот прошепна:

— Трябват ми отпечатъците му!

Ник посочи с пръст.

— Бутилката с уиски! Полупразна е, значи Пийт я е пипал.

— Може да е Били Джийн.

— Тя пие само шоколадово мляко.

Скот откъсна една хартиена кърпа от ролката на барплота и сграбчи с нея бутилката, след което двамата тихичко се изнизиха навън. Притичаха през паркинга до джетата. Когато я видя, Ник се засмя:

— Ти не караше ли ферари? Явно си се издигнал...

— Къде мога да открия доктор Тим? — попита Скот.

— Скот, ако всички професионални спортисти бяха уравновесени, зрели, добре адаптирани към средата индивиди, какво щяхме да правим ние?

Приемната на Тимъти О'Брайън, спортен психолог, се намиреше в една сграда в центъра на Хюстън. Скот бе пристигнал със самолет и бе наел кола от летището. Доктор Тим се бе съгласил да го изчака. Скот се чувстваше глупаво, обръщайки се към него с „доктор Тим“.

— Днес инвестираме много в спорта, и то не просто пари, а цялата си душа. Спортът, това сме ние. Имаме нужда поне в едно нещо да сме добри, а явно не сме. Виж само какво става с икономиката, с войните, които водим, със здравеопазването... и затова залагаме на спорта цялото си самочувствие, всичко, което притежаваме. Знаеш ли например колко струва новият стадион на „Далас Каубойс“?

— Милиард и двеста — каза Скот.

— Милиард и двеста милиона за футболен стадион! — Доктор Тим посочи с жест през прозореца. — През двайсет и първи век иконите на Хюстън вече не са петролни магнати или кардиохирурзи, не са дори и астронавти, а спортисти: футболисти, баскетболисти, бейзболисти. Докато печелят мачове, ние ги величаем и се прехласваме по тях. Започнат ли да губят, моментално ги анатемосваме. Много не издържат на психическия натиск и се провалят като личности.

— Искаш да кажеш, че професионалните спортисти са жертви на обществото?

— Всички сме жертви на обществото, Скот. Ти имаш ли деца?

— Две дъщери по на единайсет, от различни майки.

— И те могат да станат жертви на обществото.

— Не и докато аз отговарям за тях.

Доктор Тим се усмихна загадъчно.

— А сега ми разкажи за Трей — подкани го Скот.

— Бих желал да ти помогна — отвърна той, — но всичко, което знам за пациента си, е поверително.

— В Тексас няма клауза за поверителност в отношенията лекар-пациент, а и Трей вече не е между живите. Аз защитавам лицето, обвинено в убийството му. Мога да ти изпратя призовка и да те принудя да дадеш показания. А сега просто те моля за информация, за да мога да открия убиеца.

Доктор Тим помисли малко, после вдигна рамене.

— Е, хубаво. Трей е мъртъв. Какво искаш да знаеш?

— Казвал ли ти е някога, че смята да се жени за Ребека?

— Никога не я е споменавал.

— Казвал ли ти е, че се страхува от някого?

— Не. Защо?

— Започнал е да носи пистолет.

Докторът кимна.

— Всички спортисти носят оръжие.

— Защо е имал нужда от психоаналитик?

— По същата причина, както и всички останали.

— Психическата неуравновесеност е непозната материя за мен.

— Да защитаваш жена си, обвинена в убийство на своя любовник, заради когото те е оставила, за мен си е вид психическо отклонение, Скот. Не искаш ли да поговорим за това?

— Не. Искам да поговорим за Трей Ролинс. От какви мании страдаше той?

— По-добре ме попитай: от какви мании не страдаше? Трей беше обсебен от какво ли не. Освен от голфа, от алкохола, наркотиците, секса...

— Трей е бил сексуален маниак?

— Не се шегувам, Скот. Много знаменитости развиват обсебеност от секса. За тях той е част от техния нарцисизъм. Гледат порно, ежедневно правят секс, често по няколко пъти на ден, и то с различни партньорки, в необичайни ситуации, на публични места. За повечето партньорката е просто обект без значение. Някои се хвалят със стотици завоевания.

— Сто жени са много за един човешки живот.

— За един сезон, Скот! — Докторът вдигна рамене. — Сексът запълва празноти, които не могат да бъдат запълнени по друг начин. Един тийнейджър гледа порно, защото не е виждал гола жена. Един нарцисист гледа порно, защото вижда себе си в ролята на мъжа.

— Трей не беше ли пораснал вече?

— Не чак дотам. Много спортисти страдат от неизживяно детство. Свикнали са да бъдат заобиколени от хора, които да задоволяват незабавно всичките им нужди. Никога не им се налага да се справят сами с каквото и да било. Такива хора порастват изведнъж, когато кариерата им приключи и им се наложи да се грижат сами за себе си. — Докторът въздъхна. — Трей беше типичен случай. Красив, богат, талантлив спортист, който страдаше от неизживяно детство и тежка форма на нарцисизъм, изразяваща се в безразборни сексуални контакти, гледане на порно, правене на видеозаписи...

Скот подскочи в креслото си.

— Видеозаписи ли? Какви видеозаписи?

— Откри ли откъде изтича информация?

— Не.

Пликовете с отпечатьците на Пийт и Били Джийн Пъкет лежаха върху бюрото на окръжния прокурор. Рекс разглеждаше замислено бутилката с уиски, която Скот бе задигнал от караваната.

— Браво на теб! Сега ще ги дам на Ханк да ги пусне през системата. — Той връчи на Скот някакъв документ. — Телефонни разпечатки, проверихме номерата. Едно име привлече вниманието ми: Гейб Петрочели.

— Кой е той?

— Букмейкър, работи директно с Лас Вегас.

— Човек на мафията тук, в Галвестън?

— Мафията е стъпила в Галвестън още когато са го наричали Града на греха. Как според теб братята Масео са докарали Франк Синатра да пее в „Балинийз“?

— Трей е играел хазарт?

— Трей е имал телефонния номер на Гейб, а Гейб е имал неговия. Не вярвам да са си приказвали за времето.

Гейб Петрочели имаше къдрава черна коса, широк гръден кош и най-косматите ръце, които Скот бе виждал. Изглеждаше между четирийсет и пет и петдесетгодишен. Беше собственик на бар — „Барът на Гейб“, който се помещаваше в реставрирана викторианска сграда на Странд авеню в квартала с нощните заведения около пристанището. Барът беше още затворен, но Скот бе дал визитката си на охраната и Гейб се бе съгласил да го приеме. Двете горили на входа накараха Луис да чака отвън и пуснаха само Скот при шефа, след като щателно го претърсиха за оръжие и записващи устройства. Сега Скот и Гейб седяха в едно сепаре в задната част на заведението, докато

гориците гледаха „Семейство Сопрано“ на големия телевизор над барплота.

— Много обичат тоя сериал — каза Гейб, после се позасмя и отпи от еспресото си. — Адвокат с бодигард, а? Харесва ми. Издава стил.

— Старая се — каза Скот и посочи с жест наоколо. — А заведението си го бива.

— Навремето е било луксозен бардак. Всичките тези стари сгради по Странд авеню си имат история. След Айк само това остана от Галвестън... едната история.

— Значи ти си букмейкър?

— Италианците въртят бизнеса със залаганията на този остров още от времето на сухия режим. Е, не е както едно време, но все още става колкото да преживее човек.

— Гейб, ти бил ли си арестуван някога?

Той кимна.

— Но обвиненията бяха оттеглени.

Значи неидентифицираните отпечатъци в къщата не бяха негови.

— Откога познаваш Трей?

— От малък. Е, не лично, все пак имаме двайсет години разлика, но бях чувал за него. Всички на острова знаехме кой е. Запознахме се по-късно, в клуба. Симпатичен младеж.

— Обичаше ли хазарта?

— Обичаше тръпката. Играеше с високи залози. Много спортисти го правят.

— На какво залагаше?

— Най-вече на футболни мачове. Поне при мен беше така. Но не правеше високи залози, само по няколкостотин хиляди. Големите дългове ги натрупа по казината.

— Във Вегас ли?

— Къде ли не. Трей знаеше наизуст разстоянието от всеки турнир до най-близкия индиански резерват.

— Индиански резерват?

— Там са казината. Резерватите са като суверенни нации и имат разрешение от Конгреса да строят игрални заведения. Но понеже индианците не разбират нищо от покер и рулетка, големите казина стопанисват заведенията им на концесия и си делят печалбата.

Понастоящем в резерватите има стотици игрални зали, които прибират двайсет и шест милиарда печалба годишно. Всеки индианец е милионер. Навремето белите са им отнели земята, сега те прибират парите на белите.

— Колко е дължал Треј на казината?

— Петнайсет милиона.

— *Петнайсет милиона?! Че как ги е натрупал?*

— Много лесно. Той залагаше на всичко. Покер, двайсет и едно, рулетка, каквото се сетиш. Като играеш с чипове по десет хиляди и загубиш сто чипа за една вечер, това си е кръгъл милион.

— Мафията ли го уби?

Гейб дори не мигна.

— Не мисля, че е мафията.

— Защо?

— Първо, ако бяхме ние, щях да знам. За мен смъртта му дойде като шок. Освен това той беше добър клиент, винаги намираше начин да се издължи, и то с лихва.

— И второ?

— И второ, нашите хора нямаше да го наръгат с нож в собствената му спалня. Така остават следи, отпечатъци, ДНК. Щяха да го отвлекат, да го закарат с някоя гемия навътре в морето и да го нарежат на парчета за храна на акулите. А нищо такова не се е случило. С две думи, не мисля, че са нашите.

— Карин, ти винаги си била честна с нас — каза Бу и погледна към Шами, която кимна. — Ще бъдеш ли честна и сега?

— Да.

— Смяташ ли, че мама е убила Треј?

— Не.

— А смяташ ли, че ще може да е добра майка на мен и Шами?

Карин помисли и каза:

— Съмнявам се.

Към деня на убийството си Трей Ролинс беше пети в световната ранглиста по голф за професионалисти. За по-малко от две години той бе спечелил четири турнира и девет милиона долара от наградния фонд. В допълнение бе получил 11 милиона от реклами и още четири милиона от участия във фирмени събития. След приспадането на всички дължими комисиони, заплати на личните му асистенти и данъци му оставаха 12 милиона долара чист доход — 12 милиона, които той бе похарчил до цент. Притежаваше къщата на плажа в Галвестън, апартамент в Калифорния и вила в ски курорт в Колорадо. Имаше бентли, хамър, състезателен мотоциклет беемве, яхта. Дължеше на пласъора си половин милион за кокаин, както и 15 милиона на мафията, изгубени на хазарт.

— Мислехме да разкараме Трей Ролинс.

Три седмици преди делото Ник Мадън беше готов със своята изповед.

— Защо?

— Заради лошия Трей.

— Би ли ми обяснил?

— Добрият Трей, това беше великолепият играч на голф, рекламното лице на всевъзможни продукти, филантропът, човекът, който пие само шоколадово мляко. Лошият Трей беше тъмната страна на всичко това. Като повечето спортисти, и той си имаше своята тъмна страна.

— Защо?

Ник потри лице с длан. Той изглеждаше видимо разстроен, макар че Пийт Пъкет бе спечелил Открития шампионат на Сан Антонио — първия случай в цялата му кариера, при който печелеше две състезания едно след друго. Два и половина милиона долара от наградния фонд за две последователни седмици. Скот разговаряше в хюстънския му офис в понеделника след турнира.

— Не знам, Скот. Навремето бях чел в едно спортно списание, че най-скъпата вещ на Лий Тревино, легендарния играч от шейсетте и седемдесетте, била неговият „Форд Мустанг“. Ако попиташ един сегашен състезател от челната десетка коя е най-скъпата му вещ, вероятно ще ти каже, че е трийсетметровата му яхта. Като няма да пропусне да се оплаче, че яхтата на Тайгър е с двайсет метра по-дълга. Както вика Гъската, всеки се мисли за Господ и си въобразява, че всичко, което има, му се полага по право. — Ник поклати глава. — Е, сега знаеш кой е лошият Трей. Онзи, чийто живот се състоеше от кокаин, порно, мацки и хазарт.

— Не е за вярване, че е могъл да загуби петнайсет милиона в казината.

— Ти чел ли си биографията на Джон Дейли? Там пише, че е загубил петдесет милиона долара и че в един момент рекламодателите започнали да превеждат парите му директно на казината.

— Защо тогава си планирал да разкараш Трей? Нали все още си печелил пари от него?

— Има още.

— Какво?

Ник вдигна дистанционното и го насочи към големия телевизор на стената. На екрана излезе меню. Ник превъртя надолу и натисна едно копче. В кадър се появи Трей Ролинс — млад, красив, замахващ със стика към топката.

— Финален удар, Скот. Тук е на турнира в Калифорния в началото на март. Разстояние: по-малко от метър.

Трей не улучи дупката.

— Преди не пропускаше дупки от метър разстояние.

Ник натисна няколко копчета и на екрана се появи нов кадър.

— А тук сме пет седмици по-късно, на турнира в Маями. Разстояние до дупката: шейсет сантиметра.

Трей отново не улучи.

— Заради кокаина ли? — попита Скот.

— Заради мафията.

— Мафията?

— Трей започна да играе в уговорени турнири.

— Ти се шегуваш. И при голфа ли има залагания?

Ник се засмя.

— Естествено! А когато изходът зависи от един-единствен удар, играта е много лесна за уговаряне. Със сигурност ти се е случвало да гледаш турнир, при който професионален играч пропуска дупка от метър, метър и нещо разстояние, и си викаш: как е възможно?! Само че човекът може да има дългове. И им е в джоба.

Ник превъртя записа напред; коментаторът обясняваше, че напрежението сякаш е дошло в повече на Трей Ролинс.

— Май мафията му е дошла в повече — отбеляза ехидно Ник.

— Губи нарочно, за да си изплати дълговете?

— Така мисля аз.

— Но ако беше улучил дупката и беше спечелил, щеше да изкара милион и да си плати дълга.

— Така е, но загубвайки, им е докарал много повече от залагания. Пет, може би десет милиона. Колкото по-близо е бил до победата, толкова повече са се покачвали залаганията в негова полза. За онези, които отпадат още в началото на състезанието, не залага никой. Както и никой не залага против фаворита. Ти би ли заложил против Тайгър? Не, и мафията също не би заложила. Идеалният кандидат е някой като Трей, който има шанс да спечели, но е затънал в дългове. Ако е на косъм от победата и загуби в последния момент, никой не може да го упрекне в нищо. Може да е било от нерви, от неравност по терена, от непремерен удар. Такива неща се случват. Но не и с Трей. Затова, като започна да губи, аз си казах, че едва ли е случайно и че рано или късно ще се разчуе. А разчуе ли се, покрай него ще изгорим и ние, Ес Ес Ай и аз лично като негов агент. Никой не иска да си има работа с играч, който уговаря турнири.

— И ти реши да го разкараш.

Ник кимна.

— Пиенето и дрогата са си нормални неща за един спортист. Едва ли не част от длъжностната му характеристика. Но ако те хванат, че уговаряш турнири, може да те вкарат в затвора, дори да се казваш Трей Ролинс. Това е углавно престъпление и аз нямах никакво намерение да ме разкарват по съдилищата заради него.

— Каза ли му го?

— Мислех да му го кажа, но междувременно му видяха сметката.

— Смяташ, че мафията го е убила?

Ник кимна.

— Защо им е трябвало да го убиват, след като е играл в уговорени състезания и им е помагал да печелят от залаганията?

Ник отново превъртя записа напред.

— Това е турнирът в Атланта през май.

На екрана се виждаше Трей, който оглеждаше терена и преценяваше следващия си удар.

— Разстоянието до дупката е двайсет метра — обяви Ник. — Решаващ последен удар. Вкара ли, печели. Пропусне ли, губи.

Топката се намираще близо до билото на неголяма бабуна, от която започваше полегат наклон надолу към дупката. За да стигне до нея, тя трябваше да се изкачи леко нагоре, след което да се спусне плавно надолу, без да набира прекалено голяма скорост, за да не подмине дупката. Трей застана разкрачен над топката, допря главата на стика до тревата, после с лек замах я побутна напред. Тя се търкулна по тревата, преодоля билото на бабуната и тръгна надолу. Приблизително по средата на склона смени леко посоката поради релефа, прескочи дупката, удари се в отсрещния ѝ ръб, описа почти пълен кръг и падна в нея. Кадърът се смени, камерата показваше отблизо лицето на Трей, застинало в шок. Ник натисна едно копче и постави записа на пауза.

— Това не е лице на победител, а на обречен.

— Какво искаш да кажеш?

— Че Трей е трябвало по уговорка да загуби и този турнир. В началото на последния раунд той водеше с четири точки и залозите бяха силно в негова полза, специално проверих. Тогава мафията е заложила против него и той е трябвало да падне, за да изкарат големите мангизи. Но той взе че спечели. Затова изглежда като ударен от гръм. Предполагам, че с този удар им е загубил поне десетина милиона.

— Откъде знаеш всичко това?

— Не го знам, но го мисля. Ако познавах някой мафиот, щях да го знам със сигурност.

— Точно така си беше — каза Гейб Петрочели, след като горилите му за пореден път претърсиха Скот за оръжие. — Само дето момчетата във Вегас загубиха не десет, а двайсет милиона. — Той

поклати глава. — Гледах турнира по телевизията. Шансът да вкара беше едно на милион. И когато все пак вкара, камерата даде лицето му. Беше лице на смъртник.

— Значи все пак мафията му видя сметката.

— Не. Жена ти ни изпревари.

— Клиентката ми.

— Не се отказваш лесно, а? — Гейб го изгледа разбиращо. — Тия жени здравата са ни оплели в мрежите си. Първата ми жена ме докарваше до нервен срыв всеки божи ден, а когато накрая се разведохме, се пропих, понеже ужасно ми липсваше. — Гейб въздъхна. — Истинският мъж никога не бива да се пропиива заради една жена. Ако ще се алкохолизираш, гледай поне да е заради нещо важно, като бейзбола например.

— Мафията е искала смъртта му, нали?

— Да, бяха му бесни, няма две мнения по въпроса.

— Но ти самият нямаш нищо общо, така ли?

Гейб вдигна ръка с разперена длан и тържествено каза:

— Кълна се в гроба на майка си. Тукашните ченгета ме знаят, аз съм местен човек, заедно сме израснали. Много от тях залагат при мен. Знаят с какво се занимавам. Аз съм букмейкър, не убиец.

— Би ли се подложил на детектор на лъжата?

Гейб се усмихна.

— Не.

— Как изобщо е възможно да загубиш двацет милиона на залагане?

— Много лесно. През деветдесет и пета трима англичани заложиха по осемдесет бона всеки, че Джон Дейли ще спечели Открития шампионат на Великобритания. Явно никой друг не го е вярвал, защото тримата спечелиха общо деветнайсет милиона. В днешно време, Скот, можеш да залагаш на абсолютно всичко, не само на фондовата борса, и да печелиш милиони.

— Но ако Трей е изкарвал толкова много пари, защо просто не си е платил дълговете?

— Не е лесно да платиш петнайсет милиона при двацет и пет процента лихва.

— Мафията начислява двацет и пет процента лихва?

Гейб вдигна рамене.

— Някои кредитни компании, Скот, начисляват по трийсет. Това си е узаконено лихварство. Скоро ще узаконят хазарта, после проституцията, накрая и наркотиците. И да искаш, няма да можеш да си изкарваш хляба по престъпен начин, защото всичко ще е законно.

— И каква беше уговорката, за да си плати Трей дълга?

— От него се искаше да загуби пет турнира. Като, разбира се, отначало да поведе по точки, колкото да вдигне залозите, пък и да не привлича излишно внимание. Първите два турнира минаха успешно, нашите хора намазаха доста, а дългът му намаля с шест милиона. Докато изведнъж взе че вкара от дваисет метра разстояние. Кое то на тях им струва дваисет милиона. — Гейб поклати глава. — Нашите се бяха полакомили и бяха вдигнали залога.

— А когато все пак спечелеше, Трей за себе си ли вземаше парите?

— Не. Това също беше уговорено. При победа Трей вземаше една трета.

— Една трета от всичко? Дори от приходите на мафията?

— Аха. Ако Трей беше загубил в Атланта, щеше да вземе една трета от дваисет милиона. Кое то е повече, отколкото взе, като спечели. И то без данъци.

— Откъде знаеш?

— Защото аз самият му плащах парите. Носех му ги на ръка в къщата. Общо три милиона в брой. В стодоларови банкноти.

— Защо са му плащали, след като им е дължал пари?

— Гледали са на него като на своеобразна дългосрочна инвестиция. — Гейб вдигна рамене. — Замесиш ли се с мафията, това е до живот.

— А къде ли са сега тези три милиона?

Гейб отново вдигна рамене.

— Само седмица преди да го убият, Трей е спечелил турнира на Калифорния — продължи Скот. — С това не е ли изкарал пари за мафията?

— Не и дваисет милиона.

— Предполагам, че няма да искаш да свидетелстваш в съда?

— Ще е против принципите ми.

— Мога да ти пратя призовка.

— Което би било грешка от твоя страна. Виж, Скот, аз съм отзивчив човек, бизнесът ми е чист, опитвам се да помагам с каквото мога. Но ако имам нещо да ти кажа, ще ти го кажа тук. Не в съда. Ясно?

— Бих могъл да изпратя призовка на шефовете ти.

— Което може да ти струва живота. Виж, защитавай си жената, отърви я от затвора, твоя работа, не ти се бъркам. Само не закачай момчетата във Вегас. Нищо добро няма да те сполети.

— Какво знаеш за отрядите „Зета“?

— Животни. Виж какво, мафията никога не убива заради самото убийство, а само по целесъобразност. И не убиваме жени, деца и невинни граждани. Ние сме цивилизовани, а „Зета“ са диваци. — Гейб закима съсредоточено. — Оказва се, че хазартът не е бил единственият порок на Трей.

— Не.

— И подозираш Бенито за убийството му?

— И теб.

Гейб се усмихна.

— Значи познаваш Бенито? — попита Скот.

— Островът не е голям, конкуренцията в развлекателния бранш е ожесточена. Бенито понякога ползва услугите ми, но аз неговите — никога.

— Умно.

— Бенито обаче не е убиец.

— Докато „Зета“ са.

Гейб кимна и Скот се надигна да си ходи.

— Каза, че много професионални спортисти играят комар.

— Да, от всички спортове. Е, и?

— Значи мафията може да плаща и на други да участват, да речем, в уговорени футболни и баскетболни мачове и да губят по поръчка, за да провалят залаганията?

Гейб се усмихна.

— Това е търговска тайна, Скот.

Скот си тръгна. Беше стигнал до бара, когато Гейб го повика:

— Скот!

Той се обърна. Гейб сочеше телевизора над барплота. Скот погледна нагоре и видя в кадър лицето на Рене Рамирес.

— Пази се от нея. Тя е като гърмяща змия. Красива, но смъртоносно отровна.

* * *

— И така, кой е убил Трей Ролинс? — попита Боби. — Пийт Пъкет, отрядите „Зета“ или мафията? Трима основни заподозрени, всеки от които има мотив за убийство.

— Забравяш Ребека — каза Скот.

— Напротив, не съм я забравил.

— Тя е единственият заподозрян без мотив.

— Защо му е било на Трей да се обажда на Пийт тринайсет пъти през последната седмица, от които три в деня на смъртта си? — намеси се Карин.

Бяха насядали около масата на задната тераса. Карин преглеждаше телефонните разпечатки на Трей. От прокуратурата бяха идентифицирали всички лица, с които бе разговарял.

— Не е звънял на Пийт — каза Скот, — а на Били Джийн.

— В списъка фигурира името на Пийт Пъкет.

— Телефонът е регистриран на негово име, но е на дъщеря му. Семеен абонамент, същият, какъвто искат моите момичета.

— Първият разговор се е провел на четиринайсети май.

— Две седмици преди смъртта му. Тогава е станала свалката.

— А последният е бил в десет вечерта в деня на убийството. — Карин почука с пръст по екрана на лаптопа си. — Според моите бележки въпросния четвъртък Били Джийн е била в Остин, а Пийт на състезание във Флорида.

— И двамата лъжат. Били са тук. Били Джийн е дошла от Остин с черен мустанг. Обадила се е на Трей, за да му каже, че е в града, и той си е тръгнал от клуба още по обяд. Трей е излъгал Ребека, че цял ден е тренирал в клуба. Докато тя е пазарувала в Хюстън, си е бил въкъщи с Били Джийн. Пийт е пристигнал със самолет от Флорида и ги е спипал на място.

— Но ако Пийт е бил във Флорида, как е разбрал, че Били Джийн е с Трей?

— Не знам. Карин, виж с кой полет е пристигнал Пийт този ден.

Тя кимна, после каза:

— Ребека още ли е съгласна да се яви на детектор на лъжата?

— Да. Питам всички останали: Пийт, Бенито, Гейб. Никой не се нави.

— Защото никой от тях не е обвинен в убийство — подхвърли Боби.

— Аз ще ѝ уредя дата — каза Карин.

— Друго? — попита Скот.

— Договорите за реклама. Прегледах най-големия, с *Golfazon.com*, фирма за голф аксесоари. Плащали са му милиони, за да рекламира продуктите им. Десет милиона гарантиран хонорар за срок от две години, плюс десет милиона бонус при добър търговски ефект от рекламите. Само от тях е могъл да спечели дваисет милиона долара.

— Но ако са надушели нещо за наркотиците и хазарта, са могли да прекратят договора.

Карин поклати глава.

— Не. В договора няма клауза за преждевременно прекратяване.

— Всеки договор може да се анулира.

— В случая само по един начин. Член дванайсети: „Прекратяване при смърт на спортиста“.

— Рекламодалателят искаше да развали договора — каза Ник.

Скот му бе позвънил на мобилния телефон.

— Защо? — попита той.

— Веднъж Трей се появи на тяхно парти жестоко надрусан. Залиташе, не можеше да говори, опипваше жените им. Пълен провал. Трябваше да го завлека насила до колата му. Ония побеснях.

— Но не можеха ли да се отърват от него?

— Не. Бяха си го нахлузили на шията и трябваше да го търпят.

— Освен ако не умреше.

— Както и стана.

— И тогава прекратиха ли договора?

— Получих имейл от тях пет минути, след като по новините бяха съобщили за смъртта му. Така си спестиха десет милиона, или дваисет, ако броим и бонуса за добри търговски резултати.

— Това си е сериозен мотив.

— Да убият Трей? Скот, желаещите да му видят сметката бяха толкова много, че ако всеки тръгнеше да го убива, сигурно щяха да се редят на опашка.

— Защо не ми каза всичко това?

— Защото не си ме питал.

— По дяволите, Ник, аз разследвам убийство! Имаме три седмици, преди Ребека да се изправи пред съда! Трябва да ми кажеш всичко, което знаеш.

— Е, вече ти го казах.

— Къде е турнирът тази седмица?

— В Остин. Утре съм там.

— Ще те открия. Искам да говоря с рекламодателя.

На следващата сутрин Скот отлетя за Остин и от летището взе такси за курорта Бартън Крийк, където се провеждаше турнирът. Откри Ник на игрището, с мобилен телефон, залепен за ухото му.

— Двеста хиляди? Приемам. Понеделник, в девет нула нула, пред кьнтри клуба на Хайланд Парк. Пийт ще бъде там.

С тези думи Ник прекъсна връзката.

— Още едно договорче за Пийт, а? — каза Скот.

Ник кимна.

— Това е за участие във фирмена проява. Когато в даден град се провежда турнир, местните компании организират спортни мероприятия за клиентите си и канят по някой и друг професионален играч да се включи. Срещу заплащане, разбира се. Отива, изиграва един раунд срещу някой мастит бизнесмен и си прибира стотина-двеста хиляди в джоба.

— Това са доста пари за има-няма час работа — каза Скот.

Ник вдигна рамене.

— И двайсет процента от тях са за мен.

Двамата влязоха в павилиона на *Golfazon.com*, където бяха изложени стикове, топки, ръкавици, обувки, дрехи и всякакви други принадлежности за голф. Отстрани бяха застанали две сладки сексапилни момичета и млад мъж, който се запъти към Ник.

— Как си, приятелю? Намери ли ми заместник на Трей?

— Какво ще кажеш за Брет?

Човекът направи гримаса.

— Стига бе! Брет изглежда толкова смотан и невзрачен.

— Вик?

— С това телосложение на пенсиониран счетоводител...

— Дони Паркър? Току-що спечели „Хюстън Класик“.

— Да, ама е женен за порнозвезда. След Трей искам човек с безукорна репутация.

Ник се засмя.

— А не искаш ли някоя девственица?

— Тук няма такива — обади се едното от момичетата и двете с приятелката ѝ се изкискаха.

Ник се обърна към Скот.

— Скот, запознай се с Брад Дики, вицепрезидент на *Golfazon.com*, които отговарят за рекламата. Те са нещо като *Amazon.com* в голфа.

Двамата се здрависаха и Скот се представи:

— Скот Фени.

Като чу името, Брад издърпа ръката си, сякаш бе пипнал коприва.

— Мъжът на Ребека?

— Адвокатът ѝ. Бих желал да ти задам няколко въпроса, Брад.

— По-добре говори с адвоката на фирмата.

— Как предпочиташ, Брад: да разговаряш с мен сега или да даваш показания като свидетел по делото?

Брад погледна умолително Ник, който вдигна рамене и каза:

— Говори сега с него, Брад, за да те зачеркне от списъка.

— Какъв списък?

— На заподозрените.

Брад помисли и каза:

— Елате да седнем.

Тримата се настаниха на една отдалечена масичка в задната част на павилиона и Брад им описа задълженията си: да пътува от турнир на турнир и да набира играчи за рекламни лица на продуктите на фирмата. Макар и далеч от мащабите на корпорация като „Найки“, обясни той, имали твърде подобна маркетингова стратегия: да залагат на млади, но вече доказали се и перспективни играчи.

— Можеш да произвеждаш най-великия продукт, но ако баровците в кънтри клуба не го свързват с познато лице, което вдъхва доверие, никой няма да го купи. Ние си бяхме въобразили, че Трей е нашият Тайгър, но не се получи.

— И сте поискали да прекратите договора му?

— Ти би ли желал един наркоман да те рекламира?

— Но договорът не е предвиждал възможност за прекратяване, нали?

— Не. Ник е абсолютен главорез като агент.

Ник се изпъчи, сякаш току-що го бяха номинирали за Нобелова награда.

— Защо не сте включили клауза за анулиране по морално-етични причини?

Брад посочи Ник.

— Заради него. Но отсега нататък във всеки договор, който сключваме, ще има такава клауза.

Ник поклати глава.

— Ако започнете да анулирате рекламни договори за всяка неетична постъпка на професионален спортист, няма да се задържите дълго на пазара.

— Ние произвеждаме аксесоари за голф и очакваме нашите играчи да се държат по-възпитано. — Той се обърна към Скот. — Бяхме заложили всичко на Трей Ролинс.

— И неговата смърт спаси фирмата ви от фалит?

— И фирмата, и работата ми. — Брад вдигна рамене. — Звучи жестоко, но е истина. Бяхме го позлатили тоя кучи син, но той ни се изплю в лицата. Алкохол, дрога, секс...

— Хазарт — допълни Скот.

— И хазарт ли е играл?! — Брад изгледа гневно Ник. — Това си ми го спестил, а?

Ник вдигна невинно рамене.

— Виж — продължи Брад, обръщайки се към Скот, — едва ли ще заплача за Трей, но нямам нищо общо със смъртта му.

— А би ли се явил на детектор на лъжата?

— Защо да се явявам?

— Така ще си спестиш призовката да свидетелстваш в съда.

— Предпочитам да свидетелствам.

— Хубаво, и това можем да го уредим. И така, длъжни сте били да му платите десет милиона долара по договора... освен в случай на смърт, така ли?

— Точно така. Е, и?

— Ами може просто да сте го премахнали, за да анулирате договора.

— Слушай, Скот, ние се занимаваме с професионален голф, не с американски футбол. Не носим пищови в джобовете си.

— Трей е бил намушкан с нож.

— И ножове не носим. Да, искахме да се отървем от него, защото беше омръзнал на много хора. Включително на организаторите на турнири.

— Защо?

— Нали ти казах, ние се занимаваме с професионален голф. А в голфа имиджът е всичко. Организаторите на турнири съзнаваха, че когато Трей се провали окончателно — не *ако*, а *когато* — той ще окаля хората около себе си. При сегашната криза, когато продажбите на екипировка спадат, затварят се голф клубове, а демократите обвиняват богатите за всички злини, връхлетели Америка, последното нещо, което ни трябваше след сексскандала с Тайгър, бе Трей да бъде разобличен като алкохолик и наркоман.

Или като комарджия, който уговаря загуби с мафията, помисли си Скот.

— От най-красивата приятелка на професионален играч до арестантка и обвиняема за убийство, това си е сериозно падение. Между другото, аз също гласувах за нея.

Ройс Балард се обличаше в костюми за голф, но притежаваше арогантността на адвокат, което не беше случайно.

— Завършил съм право в Тексаския университет, десет години работих в една адвокатска кантора в Хюстън, онези мръсни копелета не ме предложиха за съдружник и аз се насочих към професионалния голф. Вицепрезидент за връзки с играчите на Асоциацията на голф турнирите.

Ник бе успял да вмъкне Скот във фургона на Ройс, който се съгласи да говори с него едва след заплахата за призовка.

— Какви са функциите на един вицепрезидент за връзки с играчите? — попита Скот.

— Да ги вкарва в пътя, най-общо казано. Корпоративните рекламодатели държат да четат за своите фаворити по спортните страници на вестниците, а не в криминалната хроника.

— А Трей Ролинс ви създаваше проблеми, така ли?

— Порно, виагра, секс с чужди жени... това си е горе-долу в реда на нещата. Но кокаин, хазарт? В никакъв случай! Такова нещо няма да допуснем!

— Значи си знаел всичко това? Включително и че Трей Ролинс уговаря загуби?

— *Уговаря загуби?! Какво говориш? Ник!*

— Не знам нищо по въпроса — отвърна Ник с невинно изражение на лицето.

Ройс го изгледа изпитателно и каза:

— Ние държим изкъсо играчите си. — Той хвърли още един кръвнишки поглед на Ник и добави: — Но може би недостатъчно изкъсо.

— Все пак сте искали да се отървете от Трей.

— О, да. Не можехме да си позволим нова катастрофа като случая с Дейли, когото бяха намерили заспал пиян на паркинга пред публичен дом.

— На мен пък ми беше забавно — обади се Ник.

— Професионалният голф не е комедиен сериал, Ник, а бизнес! — сръза го Ройс. — Не искаме феновете да ни се смеят, а да харчат парите си. — Той поклати глава. — Проблемът се оказа в това, че Трей беше станал изключително популярен, и то не само сред жените и гаджетата на колегите си. Когато играеше, телевизионните рейтинги и продажбата на билети скачаха. Мислехме си, че накрая ще го спипат за допинг, но той минаваше всички проверки.

Скот и Ник се спогледаха многозначително.

— Аз отговарям и за това — добави Ройс. — За допинг тестовите.

— Имате ли проблем с допинга?

— Ами, чак пък проблем! Е, но по време на турнир сме засичали играчи да пушат трева в химическите тоалетни. Разбира се, това им пречи изключително много: не можеш да уцелиш дупка от петнайсет метра, ако си надрусан, както Трей успя да се убеди на турнира в Маями.

Скот и Ник отново се спогледаха.

— Антидопинговата програма е най-вече пиар. На спонсорите и рекламодателите им е писнало да четат за стероиди и допинг в спорта, затова голфът се представя като чиста алтернатива. Прилагаме възможно най-всеобхватни програми от тестове за непозволени вещества. Стероиди, стимуланти, бета-блокери...

Ник се засмя.

— Освен по лекарско предписание...

— Какво значи това? — попита Скот.

— Ами ако представиш бележка от лекар, че ти трябва бета-блокатор за кръвното, можеш да си го вземаш и да играеш по-добре. Колко такива лекарски бележки си уважил досега, Ройс?

— Това е поверителна информация, Ник.

— Поверителна, а? Я иди в съблекалнята да видиш какво става...

— Значи Трей нито веднъж не е дал положителна проба? — попита Скот.

— Не. Но знаехме, че лъже. Дори сме му правили внезапни проверки у дома.

— Че имате ли право без прокурорска заповед?

— Разбира се. Ако не дадеш проба, не играеш.

— Това и за Тайгър ли важи? Него карал ли си го да пикае в чашка?

— Тайгър е изключение. Той е над тези неща. Отстраним ли го от игра, всичко отива по дяволите. Билети, телевизионни рейтинги, реклами... — Ройс въздъхна и се почеса по главата. — Откъде се забърка в този сексскандал?! Още не можем да се опомним. Петнайсет години си изкарвахме хляба покрай Тайгър, той беше икона, той направи голфа това, което е. Ако внезапно изчезне, какво ще остане? Някакви шкембести старци, които никой не иска да погледне. От известно време се оглеждаме за нова звезда, някой, с когото да подменим Тайгър, ако се провали окончателно. Иначе всички ще трябва да си търсим работа.

— И си бяхте помислили, че това е Трей?

— Поне се надявахме. Той спечели още първия си турнир, също като Тайгър едно време. Феновете го обикнаха, стана звезда. Но кокаин и хазарт... това е недопустимо. Ние сме длъжни да защитим имиджа си пред публиката.

Ник се засмя.

— Играчите не дават пет пари какво си мисли публиката, Ройс. Двайсет милиона души са без работа, не могат да си плащат здравните застраховки, банките им прибират къщите, а тук някакви баровци набиват омари с шампанско и псуват Обама, задето им вдигнал данъците...

Ройс го прониза с изпепеляващ поглед.

— Ти си гласувал за Обама, така ли? Знаех си! Ти си прикрит демократ, нали така, Ник?

— Не бе, не съм, кълна се!

Ройс заби обвинителен показалец в лицето му.

— Ако играчите разберат, че си гласувал за Обама, свършен си като агент!

— Кълна ти се, Ройс, аз нито веднъж през живота си не съм гласувал!

Ройс го изглежда с отвращение, после се обърна към Скот.

— Ако гледаш баскетболни мачове, там играчите се ругаят, псуват, показват си среден пръст. При нас няма такива работи. Нашите хора са възпитани, защото знаят, че голфът е кокошката със златните яйца. Ходят на благотворителни прояви, внимават какво говорят публично, дори ги обучаваме как да се държат пред медиите, за да не се изложат. Докато Трей смъркаше кокаин и пръскаше парите си във Вегас. Ние просто не можехме да допуснем някакъв безотговорен човек да ни убие кокошката със златните яйца.

— Това ми звучи като мотив — отбеляза Скот.

— За убийство ли? — Ройс се усмихна. — Ако искахме да го убием, трябваше да се наредим на опашка.

— Не е бил особено симпатичен, а?

— Меко казано. Всички го ненавиждаха, с много малки изключения: съпругите на колегите му, пласьорът, който го снабдяваше, букмейкърът му... и жена ти.

— Бившата ми жена. И на какво се надявахте тогава?

Ройс вдигна рамене.

— Евентуално да се забие в някой тежкотоварен камион с мотора си...

Скот поклати глава.

— По телевизията самият ти каза, че сте били като едно голямо семейство...

— Да, също като моето — с жена ми, родителите й и децата не можем да се гледаме, мразим се, завиждаме си и си забиваме нож в гърба.

— Най-редовно се отбивахме във Вегас — каза Ребека. — Той ми купуваше чипове, играех и на слот машините. Никога не ми е казвал, че дължи пари на казината.

— Дължал е петнайсет милиона.

— *Петнайсет милиона?!*

— Именно. Загубил е два турнира по уговорка с мафията, за да им се издължи. Трябвало е да загуби още един, но по чудо е вкарал от голямо разстояние.

— Помня. В Атланта.

Скот кимна.

— Виждала ли си големи суми пари в къщата?

— Колко големи? По няколко хиляди?

— Три милиона. Пари на мафията.

— Не. Никога не съм виждала такава сума. Полицаите претърсиха цялата къща. Да не намекваш, че те са ги взели?

Скот седеше на задната тераса и погледът му се рееше към хоризонта. Не знаеше какво да мисли и на кого да вярва. Може би детекторът на лъжата би му помогнал да се ориентира.

Пенсионираният агент на ФБР Гюс Граймс беше нагазил до колене във водата и размахваше дълъг въдичарски прът. Той живееше до един отдалечен плаж на неголям полуостров в малка къщичка, скрита зад редица пясъчни дюни.

Скот и Ребека паркираха колата, заобиколиха къщата и намериха Гюс, улисан в риболовните си занимания. Като ги видя, той излезе от водата и закрачи към тях. Тялото му излъчваше миризма на море; имаше вид на някой от онези безделници, които се шляят по плажовете, а не на бивш специален агент на ФБР.

Скот му представи Ребека и каза:

— Приятно местенце. Без любопитни съседи...

— Преди Айк на полуострова имаше три хиляди къщи — каза той. — Оцеляха едва дузина. Моята не беше сред тях. Построих я наново с парите от застраховката, за да не скучаят рибите без мен.

Влязоха в къщата, която отвътре напомняше магазин за риболовни такъми.

— Познаваш ли Ханк Ковалски? — попита Скот.

— Разбира се. Ханк идва тук през почивните дни. Заедно ловим риба.

— Всички пенсионирани агенти на ФБР ли се преселват в Галвестън?

— Само по-умните.

Карин вече бе обяснила случая на Гюс по телефона. Скот извади от куфарчето си един документ и му го подаде.

— Декларация за конфиденциалност.

Гюс кимна.

— Разбирам.

Ако резултатът се окажеше неблагоприятен, Скот не искаше това да изтече в пресата или да стигне до окръжния прокурор. Гюс подписа документа, без да го чете, и му го върна.

— Значи работиш у дома?

— Не ми трябва офис. Правя по шест-седем теста месечно, колкото да си добавям към пенсията. Живея сам с рибите си. Жена ми почина преди три години, синът живее в Ню Йорк, адвокат в голяма кантора. Мрази работата си, но трябва да изкарва пари.

— Страхотен изглед! — каза Ребека.

За разлика от Скот, тя изглеждаше напълно спокойна, което не убягна на Гюс.

— Кой ще се явява на теста, ти или тя? — попита през смях той, като го плесна по рамото. — Адвокатите винаги се притесняват повече от клиентите си. — После се обърна към Ребека. — Хайде, седни и ще ти обясня как става.

Гюс ѝ посочи един стол до ниска масичка, върху която се намираше полиграфът.

— Това си е вид лаптоп — каза той. — Онези устройства с многото писци, които си виждала по телевизията, които чертаят криви по лента, са заменени с дигитални машини.

Той вдигна маншета за измерване на кръвно налягане и го нахлузи върху лявата ѝ ръка.

— Все едно си на лекар. Това нещо мери пулса и регистрира промени в кръвното. А тези тук се наричат пневмографи. — Гюс уви две гумени тръбички около гръдния кош и корема ѝ. — Те броят вдишванията. А това са сензори за потене. Когато човек лъже, кожата му се поти.

С тези думи той сръчно постави два диода върху пръстите на ръцете ѝ.

— И така, тази машина регистрира притеснение и стрес посредством изменения в пулса и дишането, кръвното налягане и влажността на кожата, като аз ги съпоставям с отговорите на конкретни въпроси. Притеснението е индикатор за лъжа. Това е, което детекторът открива: дали се притесняваш. Всъщност „детектор на лъжата“ не е точно наименование, доколкото машината не може да открие дали лъжеш, а следи единствено физиологичните ти реакции. Затова данните от теста не се допускат като доказателство в съда. И така, готова ли си?

Ребека се усмихна.

— Готова съм.

Гюс си сложи очилата за четене.

— Скот, ще те помоля да ни оставиш сами известно време. Тестът не се получава в присъствие на наблюдатели. Ще отнеме около час.

Той придружи Скот до задната врата на къщата.

— Не се притеснявай, жената ще се справи. Повечето хора, които тествам, нервничат като котка в чувал. Но не и тя. Не виждам следи на боязън и притеснение при нея.

На излизане Скот прошепна на Гюс:

— Попитай я вземала ли е кокаин.

Скот крачеше замислено по пустия плаж. Само преди две години животът му изглеждаше перфектен: съдружник във „Форд-Стивънс“ със 750 хиляди долара годишна заплата, огромна къща в Хайланд Парк, ферари, мис ЮМУ за жена, Бу...

Докато изведнъж изгуби този живот.

А сега можеше да си го върне. „Форд-Фени“. Милион долара годишно. Ъгловият кабинет на шейсет и втория етаж. Здравна застраховка. Ферари. Ребека. Бу. Шами.

Но искаше ли го той? И щеше ли да бъде същото? Щеше ли новият му стар живот да включва и Ребека, или на Бу щеше да ѝ се наложи да посещава майка си в затвора? До делото оставаха деветнайсет дни.

Скот реши да се пробва още веднъж с Мелвин Бърк. Адвокатът знаеше нещо, но го криеше, позовавайки се на изискването за конфиденциалност. Скот извади телефона си и набра номера. Когато Мелвин отговори, той каза без предисловия:

— Трей е дължал половин милион долара на Бенито Естрада. Знаеш ли кой е той?

След кратка напрегната пауза Мелвин отговори:

— Да.

— Знаеш, предполагам, и какво продава? И за кого работи?

— Да, знам. А защо му е дължал пари? Трей изкарваше толкова за една седмица.

— Обвинил Бенито, че го мамил, отказал да му плати. Знаеш ли какви са последиците от това да завлечеш с пари картела?

— Да, знам.

— Трей е дължал и петнайсет милиона на мафията.
Мълчание. После адвокатът попита:
— Кой ти каза?
— Гейб Петрочели. И него познаваш, нали?
— Чувал съм го.
— Работи за мафията.
— Знам.
— А знаеше ли за дълговете на Трей?
— Рекс знае ли за тях?
— Знае за дълга му към Бенито за дрога. Утре имам среща с него и ще му кажа за дълга към мафията.
— Може би Рекс ще оттегли обвиненията.
— Мелвин, ако знаеш още нещо, моля те да ми кажеш. Нека не допуснем невинен човек да влезе в затвора.
— Не забравяй изискването за конфиденциалност, Скот.
В този момент Скот видя Гюс да му маха от прозореца и прекъсна разговора. Когато влезе в къщата, Гюс каза:
— Ребека, защо сега не идеш ти да се разходиш, докато ние със Скот поговорим?
— Става.
Тя събу сандалите си и двамата я изпратиха с поглед, докато нагази във вълните.
— Е? — попита Скот.
— Резултатът е спорен — каза Гюс.
— Какво значи това? Че Ребека лъже?
— Ние не боравим с понятия като „лъжа“ и „истина“, Скот. От резултата не може да се определи дали отговорите ѝ са правдиви, или подвеждащи.
— Защо?
— Защото физиологичните ѝ реакции не бяха ясно проявени.
— Значи е казвала истината?
— Възможно е. Съдейки по поведението ѝ, дори вероятно. Не прояви никаква нервност, никакво притеснение, така че съм склонен да приема отговорите ѝ за верни.
— Дори и за кокаина?
— Да. Вземала е няколко пъти в компанията на Трей и нито веднъж от тогава.

— Но е възможно и да лъже?

Гюс кимна.

— Именно затова казвам, че резултатът е спорен. Сега разбираш ли защо излязох преждевременно в пенсия?

— Какво имаш предвид?

— Помниш ли случая с Хансен? Който шпионирал за руснаците? След този случай и особено след единайсети септември на ФБР, ЦРУ и АНС започнаха да им се привиждат шпиони навсякъде, зад всяко бюро. И решиха да прилагат масово полиграф тестове на служителите в държавната администрации. Ако зависеше от тях, щяха да вържат всеки американски гражданин за детектора. При най-малката индикация следваше незабавно уволнение. Аз обяснявах на шефовете, че тази работа не става така, че машината твърде често греши, за да може само по резултата от теста да съсипят живота на някого. Тестът се смята за деветдесет и пет процента надежден, но не е там въпросът. Нищо не е стопроцентово доказателство за вина. Дори пръстовите отпечатъци, дори ДНК тестовете могат да бъдат сгрешени. Както обаче се надяваме с едно хапче да отслабнем, така искаме с един тест да отсеем престъпниците от почтените хора. Но в Бюрото се тревожеха повече какво ще кажат медиите, отколкото че някой невинен може да пострада, и ми казаха: затваряй си устата и прави тестове. И аз правех. Провалих кариери, съсипах човешки съдби, докато накрая се отказах и напуснах.

— Хубаво си направил, не вярвам обаче окръжният прокурор да прекрати делото, защото резултатите от полиграф теста били спорни.

— Е, няма да го прекрати.

Скот тръгна към вратата, но се спря.

— Ти дори не ме попита...

— Какво?

— ... защо защитавам бившата си жена.

— Да. Виж, ако си работил толкова години за ФБР, колкото аз, се научаваш да не задаваш излишни въпроси.

— Много успокоително.

* * *

Консуела де ла Роса-Гарсия си тананикаше мексиканска песен на задната тераса, докато подрусваше на ръце малката Мария. На плажа Бу и Шами играеха и се гонеха, а Луис и Карлос се учеха да карат сърф навътре в морето. Пред къщата спря кола и след малко сеньора Фени излезе на плажа и отиде до момичетата.

Консуела не харесваше сеньора Фени.

Още когато Скот и Ребека бяха купили онази голяма къща в Хайланд Парк и Консуела стана тяхна прислужница, тя знаеше, че ще ѝ е трудно да се сработи със сеньора Фени. Така и се оказа. По-късно сеньор Фени ѝ бе помогнал да получи зелена карта тъкмо когато имиграционните власти заплашваха да я депортират в Мексико и дори я бяха изпратили в транзитен център, а когато се върна при него, сеньора Фени вече се беше изнесла и живееше с онзи мъж. Последните две години бяха добри за Консуела. Тя беше единствената домашна помощница в Хайланд Парк със здравна застраховка. Беше родила детето си в болница, при истински доктор, а не с мексиканска акушерка в някоя кухня в Южен Далас както повечето си сънароднички. Да, Консуела беше доволна от живота.

И се надяваше сеньора Фени никога да не се върне при тях в Далас.

— Смяташ да призовеш всички тези свидетели? — попита окръжният прокурор.

— А ти смяташ ли да откриеш откъде изтича информация при вас?

Прокуратурата и защитата си бяха разменили списъците със свидетели, както се полагаше по закон.

Скот посочи празния стол до стената.

— Къде е помощникът ти?

— Пратих го в приемната на следствения арест. Казах си, че ще му бъде от полза да сменя отпечатъци от пияници и клошари навръх Четвърти юли. Отиде вкъщи да се преоблече, за да не повърне някой върху кожените му обувки за триста долара.

Този четвъртък, в навечерието на дългия уикенд за националния празник, сградата на съда беше необичайно притихнала. Окръжният прокурор се зачете в списъка на свидетелите на защитата.

— Наистина ли вярваш, че някой от този списък е убил Трей?

— Предполагам, че поне един ще знае кой е убиецът.

— Звучи като ранглиста на Открития шампионат по голф: Пийт Пъкет, Дони Паркър... — Прокурорът вдигна рязко глава и погледна Скот. — Гейб Петрочели? Смяташ да призовеш Гейб? Защо?

— Защото Трей може да е убит от човек на мафията.

— Не бяха ли отрядите „Зета“? Или Пийт Пъкет? Или Гъската? Виж, Скот, Трей може да е залагал при Гейб, но от това не следва...

— Трей е дължал на мафията петнайсет милиона, загубени на хазарт в казината.

Рекс Труит примигна.

— Това със сигурност ли го знаеш?

— Гейб лично ми го каза.

— Разговарял си с него?

— Да, в бара му.

— Никой не иска да говори с нас, а пред теб всичко си казват...

— За тях вие сте властта, докато аз съм някакъв смахнат адвокат, който защитава бившата си жена. Бенито и Гейб искрено се забавляваха с мен.

— Не се и съмнявам. Но не вярвам Гейб да е излъгал, че Трей е дължал пари на мафията.

— Трей бил загубил по уговорка два турнира, за да им се издължи. В Калифорния и Маями. Съзнателно е пропуснал дупки от близко разстояние, които са можели да му донесат сигурна победа.

— Да, гледах ги и двата по телевизията. Направо не повярвах на очите си, когато не уцели дупката. Но ако им се е издължил, защо са го убили?

— Тези две загуби не са покривали целия му дълг. Трябвало е да загуби и турнира в Атланта, но там по чудо улучил от голямо разстояние.

— Да, и това го гледах. Шансът да вкара беше едно на милион.

— Двайсет милиона е според Гейб сумата, която този негов удар е струвал на мафията.

Рекс помълча няколко секунди, после каза:

— Тук днес е затишие. Искаш ли да се повозим?

Качиха се в черния пикап на окръжния прокурор. Рекс запали пура и подкара по Бродуей, като от време на време сочеше през прозореца.

— Тук преди Айк имаше цял квартал с общински жилища.

— Сенатор Армстронг ми каза, че не възнамерявал да строи повторно домове за бедните, искал Галвестън да стане остров за заможни американци.

Прокурорът кимна.

— Както си е било в миналото, преди сто години. — Той посочи огромните къщи във викториански стил, които се издигаха от двете страни на булеварда. — Тук ставаше чудно красиво, когато цъфнеха азалиите.

Повечето от сградите бяха празни и занемарени приличаха на унили просяци, наклеявали покрай бордюра.

— Дигата издържа — каза Рекс, — но водата просто заобиколи и връхлетя острова от другата страна. Всички тези къщи бяха наводнени,

градините им с дърветата отпред загинаха от морската вода.

Излязоха на брега, близо до съборената дига, и тръгнаха на изток.

— Ураганът взе шест хиляди жертви. Изгаряхме трупове направо на брега. Това е гледка, която не се забравя лесно.

Известно време Рекс шофира замислен, после каза:

— Скот, ако наистина смяташ да призовеш Бенито и Гейб, по-добре дай на Ханк да им връчи призовките. Ако отидеш сам, може и да не се върнеш жив.

— Благодаря ти. Имам един приятел, частен детектив в Далас, той пък ще ги връчи на играчите, когато се съберат следващата седмица тук за турнира.

Прокурорът спря пикапа и угаси двигателя, но не слезе.

— Омъжени жени, непълнолетни момичета, порно, хазарт, кокаин. Това не е онзи Трей Ролинс, когото познавах. Викаше ми „мистър Труит“, с моя син бяха съученици. В клуба прекъсваше тренировката си, за да преподава уроци на деца. Такъв човек беше.

— Добрият Трей.

Рекс кимна.

— Но е имало и лош Трей — добави Скот.

— Явно е имал тъмна страна. Питам се дали е бил така програмиран от малък, или пък нещо е прещракало в мозъка му, когато родителите му загинаха? Кое е онова, което подтиква човека да се хвърли в пропастта?

— Доктор Тим каза, че Трей бил развил различни видове зависимости и мании.

— Трей е ходил на психоаналитик?

Скот кимна.

— Бил е обсебен например от секса.

— Завиждам му, трябва и аз да пробвам някой ден.

Двамата слязоха от пикапа и тръгнаха към входа на пристанището за яхти. Рекс махна на пазача и поведе Скот по дървения кей към привързаните моторници, платноходки и по-големи съдове. Спря се до една лодка и каза:

— Тази е моята.

Беше шестметрова моторница с платнен навес над средната част.

— Изглежда нова — каза Скот.

— Така е. Открих старата насред главната улица след урагана.
— С нея ли хвана онази риба меч?
— Не. Нея донесох от Бахамите. Още две години, и се отдавам на голф и риболов.
— И на виагра.
Окръжният прокурор се усмихна.
— Да, и на това.
— Старецът и морето... и малките сини хапчета и джоба.
— Хемингуей щеше да е по-щастлив, ако по негово време имаше виагра.
— Е, аз пък ще се опитвам да си изкарвам хляба като адвокат в Далас, тъй че се сещай от време на време за мен, докато... ловиш риба.
Рекс дръпна от пурата си и попита:
— Когато ѝ връчвахме обвинителния акт, жена ти каза, че си бил разорен.
— Така е.
— Не е леко да си изкарваш хляба като адвокат, ако си честен.
— Имам резервни варианти.
— Федерален съдия?
— Това е малко вероятно. Сенаторът бил задължен на Шелби Морган.
Прокурорът отново дръпна от пурата, издиша дима и каза:
— Дъщеря му е наркоманка. Взема кокаин. Ходи на терапия, но не помага. Шелби следи да не се разчуе.
— Разбирам.
— Ела, ще ти покажа яхтата на Трей.
Двамата тръгнаха по дървения кей. Колкото по-навътре влизаха, толкова по-големи ставаха лодките. На самия край на кея се спряха пред сребриста яхта с надпис *ПРОДАВА СЕ*.
— Седемнайсетметрова „Рива“, спортен клас. Плаващ петзвезден хотел. Чувам, че Трей е платил два милиона за нея. Мелвин се опитва да я продаде за петстотин хиляди, но няма купувачи. В тази криза никой не се е засилил да купува яхти.
— Не е ли повредена от урагана?
— Малко преди това Трей я беше закарал на остров Падре. Ела да се качим.

Скот го последва по стълбичката. Салонът за гости беше с дъбова ламперия и мебели от естествена кожа, а спалнята — с огромно двойно легло. Кухнята беше от неръждаема стомана и имаше футуристичен вид. Барчето беше заредено с напитки.

— Искаш ли едно питие? — попита Рекс.

— Не, благодаря.

— Аз мисля да се почерпя.

Прокурорът намери чаша, издуха я от праха и си наля два пръста уиски. После вдигна тържествено чашата.

— Бог да прости Трей.

Пресуши я на един дъх и си наля втора.

— Рекс, разкажи ми за Мелвин Бърк.

Скот и окръжният прокурор се бяха разположили на кожените канапета в салона, сякаш яхтата беше тяхна. Рекс пушеше пура и отпиваше от уискито.

— Мелвин е доайенът на адвокатската колегия тук, на острова. Сериозен юрист с безупречна репутация.

— Имам чувството, че нещо от миналото му тежи.

Рекс помълча няколко мига, като дърпаше замислено от пурата си. Накрая сякаш взе решение.

— Скот, ще ти кажа нещо за Мелвин, но много държа да си остане между нас. Той е свестен и не заслужава това да се разчуе.

— Давам ти дума, Рекс.

— Мелвин е местен човек, пет години по-възрастен от мен. Завърши право в Тексаския университет, отличник на випуска, можеше да постъпи в която си иска от големите хюстънски кантори и сега да представлява петролни компании. Вместо това, ако щеш вярвай, се върна на острова и подхвана самостоятелна практика. Провървя му, създаде си име, изкарваше добри пари, като от време на време защитаваше и бедни клиенти безплатно, защото и те имат право на компетентна защита.

Окръжният прокурор издиша гъст облак дим и го проследи с поглед, докато се разпръсна във въздуха над главата му.

— Преди време Мелвин се нагърби с едно дело, при което прокуратурата искаше смъртна присъда. За някакъв хлапак от

сиропиталище, почти дебил, или както е политически коректно да се казва сега, „младеж с когнитивни затруднения“. Чернокож. Мелвин обаче си беше наумил, че момчето е свястно, и придума съдията да му разреши да го прибере при себе си, в собствения си дом, до започване на процеса. След което успя да намери доказателства, че е и невинно. Аз тогава не бях прокурор по делото, но присъствах в залата. Въпреки всичките доказателства, които той приведе в негова защита, съдебните заседатели го признаха за виновен и съдията постанови смъртна присъда. Мелвин обжалва, делото стигна до Върховния съд на щата, но накрая го загуби. По онова време нямаше ДНК експертизи. Младежът беше екзекутиран след по-малко от година.

— Толкова бързо?

— Това беше през шейсетте, тогава в Тексас екзекутираха чернокожи, както в Ню Йорк изстребват хлебарките. — Рекс дръпна от пурата си. — След години истинският убиец направи самопризнания, преди да почине. Момчето действително се оказа невинно.

— По дяволите!

— Мелвин и до днес не може да се съвземе след този случай. Обвинява себе си.

— Защо? Вината не е негова.

— Защото е добър човек. По същия начин, както не е твоя вината, че жена ти те е напуснала, но ти обвиняваш себе си. И затова си решил да я защитаваш.

— Откъде знаеш?

— Двайсет и осем години съм прокурор, все нещо съм научил за хората. Пък и сам съм минал по този път. Жена ти те е оставила, такова нещо трудно се понася. Започваш да се питаш къде си сгрешил, да се обвиняваш, да се подлагаш на преоценка. Където и да отидеш, имаш чувството, че хората ти се присмиват, че не си могъл да я удовлетвориш в леглото, да я осигуриш материално...

— ... да бъдеш истински мъж.

— Именно. Първата ми жена ме остави преди дваайсет и пет години. Дълго време се питах дали ако бях по-добър съпруг, любовник, мъж... щеше да ме остави. Едва по-късно разбрах, че причината не е в мен, а в нея. Както и сега, Скот, причината жена ти да те остави не е в теб, а е в нея.

Рекс вдигна чашата и пресуши уискито си.

— Моята ме остави заради някакъв хюстънски доктор с голяма къща в тузарски квартал.

— А беше ли спала с него, когато те остави?

— Ами да!

— Моята също. А аз едва по-късно разбрах.

— Ние винаги късно разбираме тия работи.

— Като се замисля, тя дори не се криеше, но аз бях спял.

— В огледалото за обратно виждане гледката винаги е по-ясна.

Окръжният прокурор изпусна нов облак дим. Известно време двамата седяха мълчаливо, всеки замислен за нещо свое. Накрая Рекс изтръска пурата си в пепелника и каза:

— Скот, дори лошият Трей не е заслужавал двайсетсантиметров нож в гърдите.

— Така е.

— Някои хора заслужават да умрат. За близо трийсет години като обвинител съм видял какви ли не: садисти, серийни убийци, изнасилвачи на деца, гангстери като Бенито и „Зета“. Но законът не ни позволява да решаваме ние кой трябва да умре. Има си съдилища за тази работа. Не можем да извършваме частни екзекуции, дори в Тексас. Така че смятам да потърся възмездие за смъртта на Трей. И на добрия, и на лошия.

— Длъжен си. Но не Ребека трябва да бъде обектът на това възмездие. А мафията. Или „Зета“. Или Пийт Пъкет. В момента и аз не знам кой. Но съм сигурен, че не е тя.

— А защо отпечатъците й са върху ножа?

— Не знам. Но има още нещо.

— Някой нов Лий Харви Осуалд?

Скот се усмихна.

— За мафията Трей е бил дългосрочна инвестиция. Затова са му плащали и дял от печалбата си за уговорените турнири. В брой. Три милиона долара. В стодоларови банкноти. Гейб му ги е занесъл на крака. Такава сума не можеш просто да я внесеш в банката, оттам са длъжни да докладват на ФБР. Следователно парите са още някъде в къщата, зашити в дюшек или заровени в пясъка на плажа.

— Едва ли са на плажа. Би трябвало да са в метален контейнер, а разни откачалки непрекъснато обикалят с металдетектори, търсят пиратски съкровища.

— Значи в дюшек.

— Какво искаш да ми кажеш, Скот?

— Мислиш ли, че може полицаите да са взели парите? Докато са претърсвали къщата въпросния ден?

Окръжният прокурор изпусна пореден облак дим, помисли малко и каза:

— Много бих желал да ти кажа „не“, но откакто записаха губернатор да продава на търг сенаторско място... знам ли? Ще кажа на Ханк да провери.

— Имаш ли му доверие?

— Ханк Ковалски не се интересува от пари. За да е щастлив, му стигат една въдица и стръв. — Той допи уискито и се изправи. — Между другото, отпечатъците върху бутилката съответстват на онези върху кухненския плот, но другите отпечатъци, върху тиксото, не съответстват на нито едни от откритите в къщата. Освен това Ханк помоли да ти благодаря от негово име.

— За какво?

— За уискито.

— Това доказва, че Пийт Пъкет е бил в дома на Трей в деня на убийството.

— Мислиш, че понеже Трей е чукал детето му?

— Вижда ми се достатъчно като мотив.

— За мен лично би било предостатъчно. Но доколкото знам, този ден Пийт е играл във Флорида.

— Бил с дисквалифициран и още същия ден си е заминал. Не за Остин обаче, където има къща. Накарах Карин специално да провери. От Орландо е отлетял за Хюстън, в четири е бил там. Което означава, че до пет е могъл да бъде в дома на Трей.

— В кухнята.

— При ножовете.

— Това означава, че можем да го призовем като свидетел.

— Или като обвиняем.

— Пийт винаги ми е бил симпатичен. Всъщност всеки, който го познава, би казал същото.

Скот поклати глава.

— Наркокартелът, мафията... всички са имали мотив да го убият. А освен това са професионалисти. Едва ли са щели да оставят

отпечатъци.

— И в никакъв случай нямаше да оставят жена ти жива — изръмжа прокурорът. — До процеса има само седемнайсет дни, Скот. Можем да помолим съдийката за отлагане на делото, за да имаш време да разследваш мафията, картела, Пийт...

— Искаш да кажеш всички заподозрени, които имат мотив.

— Именно.

— Рекс, тя е невинна. Оттегли обвиненията срещу нея и намери истинския убиец.

— Бих искал първо да намеря убиеца и тогава да оттегля обвиненията срещу жена ти, Скот. Аз все още вярвам, че тя го е направила, но наистина няма мотив, и това ме притеснява. Разбира се, и да оттегля обвиненията, винаги мога да ги внеса отново. За убийството няма давност. Стига междувременно да не драсне през границата.

— С какво? Та тя няма никакви пари.

— Да, прав си.

— Вчера се подложи на детектора.

— И вероятно досега не ми го каза, защото не е издържала теста?

— Резултатът е спорен.

— От което не следва, че казва истината.

— Но не следва и че лъже.

— Кой извърши теста?

— Гюс Граймс.

— Гюс е много добър. И предпазлив. Не би обвинил някого в лъжа без достатъчно основание. При него спорен резултат не е зле. И все пак...

— И все пак какво?

— Доколкото си спомням, при обиска в къщата бяха открити лекарства, които се продават с рецепта. Бета-блокери и прозак.

Скот кимна.

— Да, в банята на Трей. Е, и?

— Ами някои хора вярват, че могат да надхитрят детектора на лъжата, като вземат бета-блокери и успокояващи средства непосредствено преди теста.

— Гюс каза, че машината регистрира само нивата на стрес и притеснение.

— Именно.

— Ребека не е знаела, че Трей взема такива лекарства.

— Сигурен съм, че не е.

Скот извади телефона от джоба си и позвъни на Гюс. Както обикновено го откри на риболов.

— Гюс, ако преди теста Ребека е взела бета-блокери и прозак, това дали е могло да се отрази на резултата?

— А взела ли е?

— Не знам. В момента разговарям с окръжния прокурор по въпроса.

— Тази комбинация почти сигурно би дала спорен резултат. Бета-блокерите и успокоителните изкуствено намаляват честотата на дишането, което всъщност регистрира машината.

— Благодаря ти, Гюс.

— Нямах проблем. Много здраве на Рекс.

Скот затвори и се извърна към Рекс.

— Е?

— Гюс ти праща много здраве.

— А какво казва за теста?

— Че си прав.

— Спорният резултат от теста ни връща към изходната позиция: отпечатъците ѝ върху оръжието на престъплението — каза тихо окръжният прокурор. — Какво правят те там?

— Не знам.

— Защо са там, Скот? Намери ми логично обяснение преди процеса, и ще оттегля обвиненията срещу нея.

— Днес видях яхтата на Трей.

— Бил си в яхтклуба?

Скот кимна.

— С окръжния прокурор. Хубава лодчица.

— Ставаше за жилище. Обичах да я карам.

— Можела си да караш такава голяма яхта?

— Разбира се. Мечтаех си да стигна с нея до Канкун.

Скот вдигна една мидена черупка от пясъка и я запрати във вълните. Двамата с Ребека се разхождаха по плажа за поредния

поверителен разговор между адвокат и клиентка.

— Пит Пъкет е бил в къщата същия ден. Преди убийството.

— Кога?

— Докато си била в Хюстън.

— Влязъл е с взлом?

— Не.

— Но нали Трей е бил в клуба на тренировки?

— Не, не е бил там. Тръгнал си е по обяд.

— Защо?

— За да се види с Били Джийн. Тя също е била тук. Отпечатьците на Пит са върху кухненския плот, непосредствено до чекмеджето с ножовете. Но върху ножа са твоите отпечатьци. И аз искам да знам защо.

— Непрекъснато ползвах тези ножове.

Дошло бе време да ѝ каже цялата истина. Той се обърна с лице към нея и я хвана за раменете.

— Ребека, твоите отпечатьци върху ножа не са разположени така, сякаш си рязала нещо, с острието нагоре, а наопаки, сякаш си държала ножа, за да го забиеш в нещо.

— Или в някого.

— Имаш ли спомен да си го ползвала по този начин?

— Не.

— Но отпечатьците ти доказват обратното. Все някога, по някаква причина, си го хванала така.

Тя поклати глава. Скот пусна раменете ѝ.

— Роузи не миеше ли ножовете след всяко ползване?

— Миеше ги, разбира се. Или ги пускаше в миялната машина.

Въпросния ден тя беше идвала да чисти.

— А ти ползвала ли си ножа същия ден? Или вечерта?

— Не мисля. Обядвах в Хюстън, после с Грей вечеряхме на ресторант. Бяхме пийнали повечко, после... кокаин... Не, не помня нищо от онази вечер.

Той я гледаше изпитателно.

— Но ако го бях убила, щях да помня.

Две вечери по-късно всички обитатели на вилата седяха на сгъваеми столове край дигата и наблюдаваха фойерверките за Четвърти юли. Бу и майка ѝ бяха седнали една до друга в края на редицата.

— Ти си сложна жена — каза Бу.

Ребека се усмихна.

— Това комплимент ли е?

— Просто искам да кажа, че не те разбирам.

— Бу, женският живот е сложен.

— И това ли е нещо, което ще разбера, като порасна?

— Да.

Бу погледа известно време фойерверките, после каза:

— Мамо, ако не влезеш в затвора, ще искаш ли да се върнеш при нас?

— Ти искаш ли да се върна?

— На тази възраст... имаме нужда от майка.

— Вярно е, имаш нужда от майка.

— Не аз, *ние* имаме нужда.

Луис и Шами се бяха настанили в другия край.

— Реши ли вече?

— Какво да реша?

— Дали мистър Фени ще ти бъде татко.

— Аз имам голям грях, Луис.

— Какво?

— Снощи, като си казвах молитвата, поисках Господ да прати мисис Фени в затвора.

— Защо?

— За да не може мистър Фени да се ожени за нея.

— Понеже се боиш, че ако се оженят, няма да има място за теб ли?

— Аха.

— Не си права, дете. Ти също си дъщеря на мистър Фени. За която и да се ожени, тя ще бъде майка и на двете. Няма как да го вземе без вас. Вие вървите в комплект.

— Мислиш ли?

— Мисля, разбира се!

Небето над главите им избухна в червени и сини пламъци.

— Ей, това беше яко!

— Супер!

Карин и Боби седяха по средата.

— Сам?

— Не става.

— Рон?

— Не.

— Клей?

— Не.

Карин изохка.

— Време ли е? — стресна се Боби.

— Не, малкият ме изрита в ребрата.

— Дай да пипна!

Боби постави длан върху корема ѝ.

Скот се радваше за стария си приятел. Най-после Боби си бе намерил жена, с която да сподели живота си. Двайсет и две години Боби Херин бе завиждал на Скот, а сега Скот завиждаше на Боби.

Скот беше седнал между Луис и Карлос, който подрусваше малката Мария на коленете си и ѝ сочеше фойерверките, докато Консуела плетеше жилетчица за бебето на Карин. Луис се наведе към Скот.

— Мистър Фени, мисля пак да се запиша на училище, за да си взема дипломата за средно. После може да продължа в колеж. Обичам да уча.

— Много умно решение, Луис.

Изведнъж Луис посочи над рамото на Скот.

— Имаме гости.

По дигата се приближаваха трима латиноси: Бенито Естрада и двете му горили. Скот се надигна и тръгна към тях. Луис и Карлос застанаха нащрек. Бенито помахаша като дете, което е видяло най-добрия си приятел.

— *Buenas noches*, Скот!

— Какво те води насам, Бенито?

Бенито посочи към небето.

— Фойерверките. Никога не ги пропускам. Този остров е красив нощем, нали?

— А защо си с бодигардове, ако си тръгнал да гледаш фойерверките?

— Кой, тия ли? Професионално неудобство, като Обама и Сикрет Сървис. — Той погледна към останалите. — Това дъщерите ти ли са?

— Да.

— Хубави дечица. Надявам се един ден и аз да стана баща.

— Може би първо трябва да си смениш професията. Ще ти е трудно да казваш на децата си да не вземат дрога, ако това продаваш.

— Още пет години, Скот, и излизам в пенсия.

— Но от картела ще те оставят ли да се оттеглиш?

Лицето му помръкна.

— Това е въпросът!

— Можеш и сега да се махнеш от острова, да започнеш живота си отначало, да използваш уменията си за нещо по-смислено... и законно.

— Никога ме бих се махнал оттук. Аз съм роден на този остров, и на него ще си умра един ден. — Очите му се заряха в пространството, после отново се фокусираха. — Скот, може ли да поговорим насаме?

Слязоха надолу по дигата и Бенито каза:

— Скот, призовката беше грешка.

— Защо?

— Защото картелът следи изкъсо всичко, което става тук. Не ги въвличай в тази история. Може да стане лошо.

— Това заплаха ли с?

— Не, приятелски съвет. Както ти казах, аз не обичам насилието. Но те нямат такива скрупули. Убиват жени, деца, кучета... който им се изпречи. Ако ги намесиш, излагаш семейството си на риск.

— Мога да ги изпратя в Далас.

— Никъде не можеш да ги скриеш от „Зета“. Те са тук, в Америка, и могат да те достигнат навсякъде.

— Ти лично ли доставяш дрога на дъщерята на сенатор Армстронг?

— Познаваш ли я?

Скот кимна.

— Знам също и какво се е случило с кокаина на Трей.

— Какво?

— Работниците от строежа на същата улица са го задигнали.

— Сигурен ли си?

— Казали са на Карлос.

Бенито вдигна глава и се загледа във фойерверките високо в небето.

— Той ми беше приятел, а аз се усъмних в него. Дано да не съм станал причина за смъртта му.

Следващият епизод от „Убийство на плажа“ се излъчи в късните новини същата вечер.

„Аз съм Рене Рамирес, на живо от Галвестън. На Ребека Фени й остават може би по-малко от три седмици свобода, делото за убийство започва само след петнайсет дни, но тази вечер тя безгрижно се наслаждаваше на фойерверките от морския бряг.“

— Снимала ни е, без да я видим! — извика Ребека.

Тя, Скот, Боби и Карин бяха в дневната и гледаха телевизия.

Гласът на Рене Рамирес продължаваше да се чува зад кадър: „А тук се наслаждава на друго. Или, по-точно казано, на друг“.

Кадърът се смени. На екрана се появи тъмен пуст плаж, по който се разхождаха две самотни човешки фигури — гол до кръста мъж и жена с бял бански. Жената се спря и целуна мъжа по устата. После се извъртя, изтича по плажа, свали банския си и нагази във вълните. Мъжът я настигна, двамата се прегърнаха и...

— Божичко! — изстена Ребека.

— Ами сега! — възкликна Боби.

— Това да не сте ти и... — започна Карин, но не довърши. — Майчице!

Рене Рамирес тайно ги бе заснела онази нощ на плажа преди три седмици. Ясно си личеше, че жената е Ребека — червената ѝ коса сияеше на лунната светлина, но за мъжа не можеше да се каже кой е. Записът свърши и камерата отново показва Рене Рамирес.

„Този материал е заснет десет дни след смъртта на Трей, а Ребека се държи като ученичка във ваканция. Иначе не се съмнявам, че е обичала Трей...“

Изведнъж Скот се сети нещо:

— Ребека, ти не беше ли казала, че Рене е правила филм за Трей? Кога беше това?

— Две седмици преди...

— Ти беше ли с него в студиото?

— Не. Този ден бях в Хюстън по магазините. Но интервюто не беше в студио. Тя дойде да го интервюира тук.

— Къде тук?

— У дома.

Скот се облещи.

— Рене Рамирес е била в дома ви?

Рене Рамирес отпиваше от коктейла си на терасата на хотела, а зад нея се гонеха белите гребени на вълните. Гледката приличаше на илюстрация от рекламна брошура на местната туристическа камара.

Рене беше убийствено красива пуерториканка с главозамайващо къса пола. Въпреки черната коса и матовата кожа очите ѝ бяха сини като лятното небе. Съблазнителното ѝ тяло бе пристегнато в бяло, дълбоко изрязано потниче. Носеше тюркоазена огърлица и дълги обици, но нямаше брачна халка. Дългите ѝ крака бяха кръстосани под такъв ъгъл, че не оставяха почти нищо на въображението.

Беше понеделник сутрин. Скот ѝ се бе обадил по телефона в редакцията и я бе поканил в открития бар на хотел „Галвез“. Рене бе пристигнала първа и си бе поръчала „Мимоза“. Скот бе тръгнал за срещата, треперещ от яд и готов да ѝ вдигне скандал, че е показала дъщерите му по телевизията. Тя се опита да парира гнева му с женско ласкателство.

— Гледах репортажи от футболния ти период. В колежа си бил страхотен, Скот. А и сега изглеждаш в добра форма.

— А, благодаря ти много! Аз... — Той се усети навреме и се спря. По дяволите, номерът ѝ за малко щеше да мине. — Виж какво, недей повече да показваш дъщерите ми по телевизията.

— Свобода на словото, Скот! Двамата с Ребека сте вече публични личности, освен това бяхте на публично място, а аз съвсем случайно се оказах там. Какво ще кажеш за едно интервю на живо?

— Не.

Рене нацупи устни.

— Странно. Повечето адвокати биха ме молили да ги покажа по телевизията. — Тя отпи от коктейла си. — Както и да е, с нищо не съм нарушила закона.

— От което не следва, че си постъпила етично.

— А етично ли беше с Ребека да се натискате като някакви тийнейджъри на плажа посред нощ? — Тя се подсмихна. — Ти беше

мъжът, нали? И какво, да си припомните доброто старо време? — Рене вдигна рамене. — Разбирам, все пак ти е била жена. Чукай си я колкото щеш, но защо я защитаваши?

Скот се огледа подозрително за скрита камера. Не видя такава, но за всеки случай попита:

— Да не би тайно да снимаш разговора ни?

— Искаш да кажеш дали нося по себе си микрофони?

— Или записващо устройство?

Рене слезе от високото столче и почти се допря до Скот, който усети парфюма ѝ.

— Не искаш ли да ме провериш?

— Не мисля, че криеш нещо. Дрехите ти са толкова тесни, че едва ли бих могъл да си пъхна пръста в тях.

— Кое то не ти пречи да опиташи...

Тя му намигна, после седна отново на високото столче и кръстоса крака.

— И така, защо я защитаваши?

— Защото е майка на детето ми.

— Но тя ти е изневерявала, и то с мъжа, когото е убила!

— Може да ми е изневерявала с него, но не го е убила.

— Ти просто не можеш да я прежалиши. — Рене Рамирес поклати красивата си глава. — Мъже. Знаеш ли какъв е най-лесният начин да си я върнеш? Като ѝ изневериши и ти.

— Но ние вече не сме женени.

— Няма значение. Ти още не си преодолял психологическата си зависимост от нея. Преспи с друга, и ще се почувстваш по-добре. — Тя се изви към него и облиза начервените си устни. — Съвсем случайно днес съм свободна.

Рене се наведе към него така, че той виждаше почти целите ѝ гърди. Бяха едри и стегнати. Гейб Петрочели беше пран: тази жена притежаваше хищния чар на гърмяща змия. С усилие на волята Скот отклони погледа си.

— Не бих желал да се видя по вечерните новини — каза той.

— Едва ли си чак толкова добър, че да заслужаваши да те заснема за спомен — намигна му закачливо тя. — Във всеки случай ти гарантирам пълна дискретност.

Скот, който не бе докосвал жена две години, искаше да извика „Хайде, да вървим!“, но каза единствено:

— Някак си не ти вярвам.

Тя се понамръщи, но се дръпна назад и отново прие делови вид.

— Защо излъчи този запис само две седмици преди делото? — попита Скот.

— Сексът вдига рейтинга, Скот. Надявам се, като започне процесът, останалите телевизионни мрежи да поискат да купят материала от мен.

— Правиш кариера с убийството на Трей, така ли?

Тя завъртя нагоре сините си очи.

— Спести ми благочестивия си гняв, Скот. Знам ви аз вас, адвокатите. Единственото ви мерило за успеха са парите и онова, което може да се купи с тях. Защо искаш да станеш федерален съдия, може би за да спасиш света? Или заради гарантирана доживотна заплата от парите на данъкоплатците? Зависиш от милостта на гадняр като Армстронг, а критикуваш мен? — Тя се засмя. — Адвокатите се смятат за солта на земята, вечно ни критикувате нас, простосмъртните, че имаме амбиции и стремежи, а не се свените да вземате от клиентите си по осемстотин долара на час. — Тя вдигна рамене. — Освен това не съм го убила аз.

Той поклати глава.

— Виж какво, Скот, завърших журналистика с пълно отличие, но единствената работа, която ми предложиха в телевизията, беше да чета прогнозата за времето, и то заради външния ми вид. Докато следвах, се издържах като фотомодел на рекламни агенции в Остин, можех да подпиша договор и с нюйоркска агенция, но исках да практикувам сериозна професия, журналистика. А се оказа, че макар и вече в телевизията, си останах фотомодел. Пет години стоях пред камерата и показвах студентите фронтове и графиката на атмосферното налягане. Сега съм на трийсет, иска ми се да хвана последния влак за някоя от големите телевизионни мрежи. Вече тренирам по два часа на ден във фитнеса, за да поддържам форма.

Тя отпи от коктейла си и продължи:

— Сега ние, латиносите, се котираме в телевизиите, защото испаноезичното население нараства експлозивно. Искам да съм следващата латинозвезда на Си Ен Ен или Ен Би Си. И защо не?

Образована съм, умна, секси и ще бъде символ на демографските промени. Сега е моят миг. Може да ми се сърдиш заради децата си, Скот, но разбери: аз трябва да успея. И сега е моментът да привлека вниманието на големите мрежи върху себе си.

— Като отразяваш убийства?

— Аз не създавам новините, Скот, аз само ги отразявам.

— Кой е твоят източник в съда?

— Това е строго поверителна информация.

— Обработваш психически граждани, които са потенциални съдебните заседатели.

— Те са си обработени. Смяташ ли, че на острова има един непредубеден човек?

— Отнемаш на клиентката ми правото на справедлив процес.

— Оплачи се на Шелби.

Рене отпи от коктейла си. Скот забеляза добре поддържаните й дълги пръсти, обвити около запотената чаша.

— Днес подавам иск за преместване на делото в друг съд.

— Желая ти успех.

— Мислиш, че няма да успея ли?

— Не, докато аз съм жива.

— Защо?

— Скот, убийствата на този остров обикновено са свързани с дрога. И убийците, и жертвите са чернокожи или латиноси. Ако влезеш в съда по време на дело, единствените зрители са семействата на убития и подсъдимия, ако и те изобщо благоволят да дойдат. Вестникът пуска пет реда в раздела „Вътрешни новини“, а местната кабелна дори не си прави труда да прати екип. Защо? Защото на белите не им пука, че черни и латиноси се стрелят или колят. Колкото повече се избиват, толкова по-добре за острова. Прочистване на генофонда един вид.

Тя поклати глава.

— Докато сега случаят е съвсем различен. Професионален спортист, знаменитост, и то бял, е заклан от любовницата си. Пресата гърми, телевизиите се надпреварват да снимат, всяка сутрин в новините излизат нови подробности. Това убийство е моят еднопосочен билет, с който ще се махна от този остров.

Рене Рамирес пресуши чашата си, слезе грациозно от високото столче и се запъти към изхода. При вратата спря, обърна се и каза:
— И не само моят. Това е билетът и на Шелби Морган.

— Нямам намерение да загубя това дело само защото вие не можете да си държите оная работа в гащите!

Съдия Шелби Морган бе насочила дългия си показалец с безупречен маникюр в лицето на Скот. До делото оставаше само седмица и екипите на обвинението и защитата се бяха събрали на досъдебно съвещание в кабинета ѝ.

— Делото не е само ваше, госпожо съдия. То е и наше. Искам да издадете съдебно постановление за неразкриване на информация.

— Не мога да направя подобно нещо. Не забравяйте Първата поправка, свободата на словото.

— Тогава преместете делото в Остин или в Сан Антонио — някъде, където не се хваща хюстънска телевизия! Тук не остана човек, който да не е гледал репортажите на Рене. Моята клиентка няма да получи справедлив процес в Галвестън!

— Той е прав, Шелби — намеси се окръжният прокурор. — След тези предавания в целия окръг не можем да намерим дванайсет души, които вече да не са решили за себе си изхода на делото. Виж, няма лошо да се преместим за една седмица в Остин, тъкмо ще се видиш със състуденти от университета.

Съдия Морган поклати глава.

— Да преместя делото сега, една седмица преди началото, означава да прецакам договора с кабелната телевизия. Искът се отхвърля.

— Какъв договор, каква кабелна телевизия? — подскочи Скот.

— Рене е сключила договор с местната кабелна телевизия за излъчване на живо на целия процес, от начало до край.

— И сте ѝ разрешили?! Госпожо съдия, не сте ли гледали процеса срещу О Джей Симпсън? Това беше фарс, всички знаеха, че ги снимат, и играеха роли!

Окръжният прокурор кимна.

— Шелби, процесът срещу О Джей беше истинска катастрофа. Телевизията изкарва на показ най-лошото у човека, все едно дали е съдия, съдебен заседател, прокурор или редови полицаи. По-добре не се захващай с тая работа.

Съдийката се облегна в кожения си стол, очевидно претегляйки плюсовете и минусите на живото излъчване от съдебната зала. Към момента тя беше първа сред кандидатите за поста на федерален съдия, но евентуален провал пред телевизионните камери щеше да я запрати в дъното на списъка. От друга страна, едно успешно представяне щеше да я изстреля направо към Федералния апелативен съд, на крачка от Върховния. Тя се надвеси напред над бюрото си.

— Напротив, ще се захвана.

— Но, госпожо съдия...

— Това е окончателното ми решение, мистър Фени.

Тя заподрежда припряно книгата върху бюрото си.

— Молбата за недопускане на дактилоскопската експертиза се отхвърля. Молбата за недопускане на токсикологичната експертиза се отхвърля. Молбата за недопускане на веществени доказателства, открити в къщата без заповед за обиск, се отхвърля. Молбата за ограничаване на снимките от местопрестъплението, които да бъдат показани на съдебните заседатели, се отхвърля.

— Скот — каза окръжният прокурор, — обещавам ти да не злоупотребявам с тези снимки. Но съдебните заседатели имат право да видят жертвата на престъплението, по което трябва да вземат решение.

— Други молби? — попита съдия Морган.

— Да, Ваша Светлост — обади се Карин. — Защитата внася молба за недопускане на доктор Холбрук, психиатър на обвинението, като вещо лице. Нашата клиентка е обвинена в убийство, не в причиняване на смърт по непредпазливост, което означава, че тя „съзнателно и преднамерено“ е причинила смъртта на Трей Ролинс. Ако докторът смята да даде показания в смисъл, че не е знаела какво върши поради това, че е приела кокаин или алкохол, той би отхвърлил преднамереността на деянието.

— В такъв случай би трябвало да се зарадвате на показанията му.

— Ваша Светлост — намеси се помощник-прокурорът, — докторът няма да каже, че тя не е знаела какво прави, а че поради кокаина вероятно не си спомня.

— Ваша Светлост — повиши глас Скот, — това е някаква псевдонаука. Вие просто не можете да допуснете показанията на психиатъра.

— Мога, и ще го направя. Правилникът за правна допустимост на свидетелските показания и доказателствения материал поверява окончателното решение в ръцете на водещия съдия. Ако искате да го обжалвате, трябва да докажете, че съм злоупотребила с дадените ми правомощия. Което означава, че освен ако не ме уловите в леглото с вещото лице, нямате шанс с обжалването.

— Не ме интересува дали се чукате с вещото си лице, госпожо съдия. Вие се опитвате да навредите на моята клиентка.

Последната му забележка видимо не ѝ се понрави.

— Насрочвам избора на съдебни заседатели за петък в девет сутринта. За днес приключихме.

— Един съдебен процес, предаван на живо по телевизията, се превръща в цирк — изкоментира Скот пред окръжния прокурор на излизане от съда.

— А пък ние сме клоуните — засмя се Рекс, после намигна на Карин. — Знаеш ли, професорке, на мен Рекс Херин ми звучи много добре.

— Рекс Херин? Да, наистина не е зле. Харесва ми. Знаеш ли какво? Ще кръстя сина си на теб, ако зачеркнеш доктор Холбрук от списъка на свидетелите.

Окръжният прокурор се усмихна.

— Сигурна ли си, че няма да те убедя да се преселиш на острова? — После дръпна Скот настрана и тихо му каза: — Вече имам резултатите за онези отпечатьци, които ми даде миналата седмица.

— Е, и?

— Не са в системата, но съответстват на отпечатьците върху таблата на леглото.

— Шегуваш ли се?!

— Ни най-малко. Чии са?

— Няма да ти кажа, Рекс, поне засега. Но не са на убиеца. Поне така мисля.

Окръжният прокурор вдигна рамене.

— Е, щом не казваш, ще съдим жена ти.

— Рекс, искам още една услуга от Ханк.

— Нямах проблем. Казвай каква.

В този момент телефонът на Скот иззвъня. Беше Хелън, секретарката на съдия Бъфорд.

— Здравсти, Хелън! Какво има?

— Скот... съдията почина.

Църквата беше претъпкана; всички пейки бяха заети от щатски и федерални съдии, които се бяха стекли за опелото, както полицаите се събират, когато някой техен колега загине при изпълнение на служебния си дълг. Съдия Сам Бъфорд бе умрял на поста си. Сега тленните му останки бяха положени в ковчег пред ниския подиум, върху който беше застанал Скот. Той отдавна знаеше, че моментът наближава, но въпреки това смъртта на неговия приятел и ментор го бе заварила неподготвен и сега се опитваше да фокусира насълзените си очи върху листчето в ръката си.

— Сам Бъфорд беше съпруг, баща, дядо, брат, приятел, юрист, съдия... и мой идол. За мен беше чест да го познавам лично и се надявам, че всички вие сте имали възможност да го опознаете. Сам Бъфорд беше личност, с която си струваше човек да се познава. Той ми предаде най-важния урок, който един юрист трябва да научи, за да бъде добър адвокат: справедливостта не е нещо, което може да се прочете в учебниците по право. Тя трябва да се усети, да се изживее. Тя е ролята, която един юрист си е определил да изпълнява през целия си живот. Сам Бъфорд беше подчинил живота си на тази роля. Той раздаваше справедливост всекиму поотделно всеки ден от живота си.

Скот посочи ковчега.

— Пред нас лежи един велик човек. Не богат или известен, а човек, който се грижеше всеки да получи онова, което заслужава. Човек, който направи нашия живот по-добър. Сам Бъфорд остави диря след себе си.

След погребението Скот се запозна с децата и внуците на съдията, здрависа се с колеги адвокати, които не бе виждал от години. Накрая се сблъска и с Дан Форд.

— Господи, Скоти, какво ти става?! Да защитаващ Ребека по дело за убийство...

— Тя е невинна.

— Ребека няма пукнат цент. Отново работиш без заплащане. — Дан поклати глава. — Поредната изгубена кауза, а, Скоти?

Може би, помисли си Скот.

— Направо не е за вярване — продължи Дан. — Допреди две години тя живееше в разкошна къща в Хайланд Парк, а до седмица-две може да се озове в килия три на два. Господ я наказва, защото те остави. Наистина ли е вземала кокаин?

Скот кимна.

— Имаш късмет, че се отърва от нея.

Дан го потупа бащински по рамото, сякаш утешаваше дете, загубило мач.

— Чувам, че Бъфорд те е предложил за свой заместник.

Скот отново кимна.

— Милион срещу сто шейсет и девет хиляди годишно. Никой адвокат с две гънки на мозъка не би се поколебал кое да избере.

— Е, аз може би съм изключение.

— Помисли си за момичетата, Скот, кое ще бъде по-добре за тях.

— Само за това мисля.

Дан огледа присъстващите.

— Симпатични хора — каза той. — За последен път бях на погребението на Мак. Бях назначен за изпълнител на завещанието му, получих си трите процента комисиона, както си му е редът. Двайсет и четири милиона. Добре й дойдоха на фирмата.

— Дори ракът на простатата си има добрите страни, а, Дан?

— Четирийсет години работих за Мак. Понеже Кларк не е между живите, Джийн получи цялото му състояние. Та тя беше омъжена за него има-няма единайсет години, как така ще взема всичко?! И въпреки това прибра над седемстотин милиона. Не е зле за единайсет години брак. Чувам, че процесът щял да се предава по телевизията.

— Съдийката иска да прави кариера на наш гръб.

— А, жена ли е? Мамка му, това не е хубаво. Е, бих я посъветвал да внимава. Предаването на живо на делото е нож с две остриета, може да й се забие в задника.

— Между другото, задникът й никак не е лош.

Съдия Морган се бе приближила незабелязано и изведнъж застана до тях. Когато я видя, Дан Форд се облещи.

— Дан — каза Скот, — запознай се със съдия Шелби Морган. Госпожо съдия, това е адвокат Дан Форд, старши съдружник във „Форд-Стивънс“.

— „Форд-Фени“ — каза Дан. — При условие че успея да прилъжа Скот с чара... и с парите си.

— Не знаех, че ще бъдете на погребението, госпожо съдия — каза Скот.

— За нищо на света не бих се лишила от тази възможност. Събитие номер едно на годината в правните среди. Какво ще кажеш да си вземем заедно такси за летището?

— Добре, след половин час.

Съдия Морган се обърна и се отдалечи под възхитения поглед на Дан Форд.

— Страхотен задник, наистина.

Но мисълта му много бързо се върна на любимите му теми: правото и парите.

— Помисли си, Скот: „Форд-Фени“.

— Дан, от шест седмици не мога да мисля за нищо друго, освен за това гадно дело.

— Гадно, а?

— Повече, отколкото можеш да си представиш.

— Е, с бившите съпруги е така.

— Бърбън с лед — каза съдия Морган на стюардесата. — Двоен.

— Минерална вода — поръча за себе си Скот.

Той се облегна и разхлаби вратовръзката си. Двамата бяха дошли заедно с такси на далаското летище и сега седяха един до друг в самолета за Хюстън. Повечето пътници отказваха традиционните безалкохолни напитки, минерална вода и кафе, които предлагаше стюардесата, и си поръчваха нещо по-силно. Шелби Морган не направи изключение.

— Погребенията ме депресират — каза тя.

Стюардесата сложи хартиени салфетки върху масичките им и подаде на Скот минералната вода, а на съдийката — чаша с кубчета лед и две шишенца бърбън.

— Ох, слава богу!

Шелби Морган отвъртя с отработен жест капачките и сипа уискито върху леда. Отпи наведнъж половината, пое дълбоко въздух и бавно издиша. Когато алкохолът се разля по вените ѝ, страните ѝ порозовяха. На Скот му се стори още по-привлекателна.

— Хубава реч, Скот. Познаваше ли го добре?

— Да.

— И той искаше да го наследиш на поста му?

— Да.

Тя пресуши до дъно чашата си и направи знак на стюардесата да ѝ донесе още веднъж от същото.

— А сега могат да те препънат политически съображения.

— Имам и други опции.

— „Форд-Фени“. Старши съдружник в една от най-богатите адвокатски кантори в Тексас. Малко адвокати, които познавам, биха отказали подобна възможност.

Стюардесата се появи с нова чаша лед и още две шишенца бърбън. Съдийката си ги сипа със същото отработено движение.

— Ходи ли вече във ФБР? — попита тя.

— За какво?

— Отпечатыци, проверки за благонадеждност и така нататък.

— Няма смисъл. Постът е твой.

Тя вдигна ръце с опакото нагоре и разпери пръсти.

— Никога досега не са ми вземали пръстови отпечатыци. Когато снеха отпечатыците на Ребека, мастилото не съсипа ли маникюра ѝ?

— Не ти ли снеха отпечатыци, когато те избраха за окръжен съдия?

Тя поклати глава.

— Окръжните съдии не се подлагат на проверка за благонадеждност, тях просто ги избират. Но ще я издържа. Никога не съм арестувана, дори в колежа.

— Наистина ли смяташ да се преместиш в Далас, за да бъдеш федерален съдия? Много по-голям е от Галвестън, има непрестанни задръствания, престъпност...

— ...бутици, „Нийман Маркс“. Любимата ми марка.

— Е, тогава Далас ще ти хареса.

— Освен това там са „Далас Каубойс“. Знаеш ли, че в университета бях мажоретка през всичките четири години?

— Обичаш ли футбола?

— Обичам футболистите — каза тя, обърнала глава към него; в очите ѝ проблесна закачливо пламъче. — Дори бившите.

— Няма бивши футболисти, както няма и бивши мажоретки.

— Като жена ти.

— Бившата ми жена.

Шелби Морган поклати глава.

— Още не мога да повярвам, че си се съгласил да я защитаваш. Сигурно много я обичаш. — Очите ѝ помръкнаха. — Мен никой мъж не ме е обичал така.

— Може би ти не си обичала никого.

— Ти вярваш ли, че тя те е обичала?

— Вярвам, че е невинна.

— Надявам се да си прав заради кариерата ти. — Тя пресуши и второто си питие. — Както и да е, да говорим за мен. Пет години в Далас ще минат бързо, после ще се ориентирам към Вашингтон, а ти може да заемеш мястото ми.

— Пет години?

Тя кимна.

— Искam един ден да стана министър на правосъдието. Все още съм млада за поста, затова ще изкарам пет години като федерален съдия, ще гледам няколко важни дела, после ще се целя по-нагоре.

— Жена с амбиции.

— Знаеш ли как наричат една жена без амбиции? Съпруга. От мъжете искам единствено секс. — Тя хвърли дяволит поглед към Скот. — Ти не би ли се явил на един кастинг при мен?

Вероятно изражението му го бе издало, защото тя избухна в смях.

— Не се панирай, Скот! Сексът е развлечение, не задължение. Аз съм жена, която знае какво иска и как да си го набави.

Сините ѝ очи го пронизваха изпод притворените клепачи. Шелби беше само с две години по-възрастна от него, но изглеждаше с десет по-млада. От всяка пора на тялото ѝ бликаше неустоима съблазън. Първо Рене Рамирес, а сега Шелби Морган.

— Няма ли подходящи мъже на острова? — попита той.

— Не желая да се обвързвам — отвърна тя. — Ти си тайнственият мъж в репортажа на Рене, нали?

— Кажи ѝ да престане с тази поредица „Убийство на плажа“!

— Рене иска да я изтеглят в някоя от големите мрежи.

— Може междувременно да ѝ се случи друго.

— По каква линия?

— По линия на процеса.

— О! Би било забавно.

Тя се наведе към него; Скот усети аромата на парфюма ѝ, примесен с алкохолни нари.

— И така, Скот, какво ще кажеш за предложението ми?

Беше доста съблазнително предложение, подобно на „Форд-Фени“. Но и двете си имаха своите минуси.

— Госпожо съдия, предстои ни дело за убийство.

— Обещавам ти да не отварям дума за делото, нито за Трей... освен ако ти не искаш. — Тя му намигна. — Имаш нужда от тръпка в живота си, Скот. Личи ти. — Тя сложи длан на коляното му и леко го стисна, при което той усети как кръвта забуча в ушите му. — Помисли по въпроса, докато отида до едното място.

Тя премести празната чаша и четирите шишенца от бърбън на масичката пред него, сгъна своята, изправи се и закрачи по пътеката между седалките. Скот не се сдържа и я изпрати с поглед; късата ѝ пола беше плътно прилепнала. Съдия Шелби Морган беше неотразимо привлекателна жена.

Изведнъж той се сепна. Съдия Морган живееше през три къщи от Трей Ролинс. Тя току-що го бе нарекла „Трей“. Не „мистър Ролинс“, не „жертвата“, а „Трей“. Сякаш го познаваше лично.

Погледът му се спря върху празните шишенца от бърбън.

Два дни по-късно Скот придружи бившата си съпруга до съда за избора на съдебни заседатели. До началото на процеса оставаха три денонощия.

— Ребека, ако Бенито, Гейб или Пийт не направят пълни самопризнания, изходът на делото ще зависи от това доколко ще ти повярва журито.

— Значи ще давам показания?

— Ще се наложи. Нужен ни е свидетел, който да може да потвърди твоята честност. Тес е имала любовна връзка с Трей и съпругът ѝ е сред заподозрените, затова тя се изключва. Кои са останалите ти приятелки?

Ребека помълча, преди да отговори.

— Трудно е да си приятелка с жени, които са готови във всеки момент да ти отнемат мъжа. — Тя въздъхна. — Ето защо най-добрите ми приятели винаги са били мъже.

Вратите на асансьора се отвориха и двамата тръгнаха по коридора към съдебната зала. Скот се спря при масата на обвинението и връчи на окръжния прокурор найлонов плик, в който се намираха празните шишенца от бърбън.

— Още заподозрени? — повдигна вежди Рекс.

— Само един.

Прокурорът сви рамене.

— Ще кажа Ханк да ги провери в базата данни.

Скот отиде до масата на защитата, където Боби и Карин вече се подготвяха за изслушване на потенциалните съдебни заседатели, докато Ребека тръгна към дамската тоалетна.

— Колеги, трябва ми юпита, млади висшисти с висок доход, които няма да обявят Ребека за виновна само защото ме е напуснала заради Трей.

— Скоти — отвърна Боби, — тук не е Хайланд Парк. Контингентът са хора със средно образование и работници, за които

Ребека е една долна кучка, оставила мъжа и детето си, за да избяга със спортист.

— Това няма да се споменава, Боби!

— Медиите вече са го споменали, и то как! Чуй само какво говори Рене. Нашата надежда е, че всички в Тексас са чували за мексиканските наркокартели, та може по тази линия да се надяваме на снизхождение.

В този момент съдия Шелби Морган влезе в залата и седна на мястото си. Скот погледна към нея и тя повдигна леко вежди, сякаш да му каже: *офертата ми е още в сила*.

— Пристав — провикна се тя, — моля да въведете кандидатите за съдебни заседатели!

Всички се обърнаха към местата за публиката, където щяха да седнат кандидатите. Скот постави стола си между двете маси, до този на окръжния прокурор, който се наведе към него и попита:

— Каква е стратегията ти при подбора?

— Да се кръстя и моля.

Рекс се засмя.

— Моята е да избирам само хора над трийсет години.

— Защо?

— Защото днешната младеж няма морал.

Осем часа по-късно страните бяха избрали жури от седем мъже и пет жени: общо деветима бели, двама латиноси и един чернокож, от които само двама имаха над средно образование, всички бяха над трийсет, а един убиваше времето си, четейки джобен наръчник за прогонване на зли духове. Ребека изглеждаше зашеметена от преживяното — нормална реакция на човек, попаднал за пръв път в кухнята на американската правораздавателна система.

— Господи, Скот! Като си помисля, че животът ми е в техните ръце...

— Страшничко, нали? Ето защо дори невинните подсъдими предпочитат извънсъдебните споразумения.

Тя се вкопчи в ръката му.

— Моля те, не допускай да ме вкарат в затвора!

На Ребека Фени може би й оставаше по-малко от седмица живот на свобода и тя го знаеше.

— Аз съм невинна.

— Ребека, знам, че си невинна. Само че не знам как да убедя в това съдебните заседатели.

Тя посочи окръжния прокурор.

— Аз пък си мислех, че е негова работа да докаже, че съм виновна.

— Това е поредният американски мит.

Тялото ѝ сякаш се смали.

— В затвора ще умра.

— Не, няма да умреш.

Окръжният прокурор направи знак на Скот, който се надигна от стола си и се наведе над него.

— Успя ли да изясниш как отпечатыците ѝ са попаднали върху дръжката на ножа?

— Не.

Прокурорът присви очи и въздъхна. После каза:

— Е, ще се видим в понеделник.

Седнали на задната тераса на вилата, Скот, Боби и Карин обмисляха защитната стратегия по делото.

— Скоти, окръжният прокурор не може да посочи мотив, няма свидетели, няма нищо освен отпечатыците ѝ върху дръжката на ножа. Успеем ли да обясним как са попаднали там, смятай, че сме ги били.

— Рекс вече ми каза, че ако до понеделник му обясня същото, ще оттегли обвиненията срещу нея.

— А ти пита ли я?

Скот кимна.

— Тя изобщо не помни да е хващала ножа по този начин. Но е била пияна и надрусана, така че едва ли ѝ е останало нещо в мозъка от онази нощ.

— Това не е добре. Е, слушайте сега как предлагам да действаме. Обвиненията на прокуратурата издишат отвсякъде. Рекс разполага с показанията на диспечера от деветстотин и единайсет, на полицейския патрул, пристигнал пръв на местопроизшествието, на детективите, на криминологичния екип, на съдебния лекар, на техника, извършил дактилоскопската експертиза, и на своите експерти. Това е всичко.

След като обвинението разпита тези свидетели, ще е наш ред да разпитаме Ребека, ако изобщо решим да я призовем за свидетел.

— След което призоваваме всички, които са имали мотив да убият Трей Ролинс, за да видим дали някой няма да се разприказва на свидетелското място. Не бих казал, че е кой знае каква стратегия.

— Но е единствената, с която разполагаме. И преди ни е вършила работа.

— Да, вярно.

— Разпратени са призовки. Призованите са потвърдили, че ще се явят. Имам четиринайсет обратни разписки.

Карин чукна няколко клавиша на лаптопа си, след което извъртя екрана към Боби и Скот. Беше начертала диаграма с имената на заподозрените, връзките им с убийтия и възможните им мотиви и алибита.

— Доста хора са искали смъртта на Трей Ролинс — отбеляза Боби.

— Да огледаме един по един всички, които имат мотив — каза Скот. — За да сме сигурни, че не изпускаме нещо.

— Първо, семейство Тес и Брет Макбрайд — започна Карин. — Пръстовите им отпечатащи обаче не съответстват на откритите на местопрестъплението, а и твърдят, че по време на убийството са били на турнира във Флорида. Брет е играл в четвъртък следобед и в петък сутрин, класирал се е и е останал за финалите през уикенда, като е отпътувал от Флорида едва в неделя вечер.

— Освен това двамата са още женени, значи Брет едва ли подозира за изневярата на Тес.

— Следват Лейси Паркър, нашата любима порнозвезда, и нейният съпруг Дони Паркър, полуидиот. — Карин се зачете в екрана. — Отпечатащите не съвпадат с намерените в къщата, а пък и Дони е бил на лекар в Сан Диего в четвъртък заради изкълчена китка.

— А и те са още женени. Давай нататък.

— Райли и Вик Хейгър. Отпечатащите не съвпадат. Вик не се е класирал за финала във Флорида и в петък си е заминал за Уисконсин. Това е потвърдено.

— И те са още женени. По-нататък!

— Брад Дики, от *Golfazon.com*. Спонсор на Трей. Има сериозен мотив: ако Трей умре, може да прекрати рекламния договор и да

спести на фирмата си десет милиона. Както и става. Само че цяла седмица е бил на турнира във Флорида, потвърдено е от свидетели.

— От *Golfazon* са могли да пратят наемни убийци.

— Шеф на маркетинга наема мутри да пречукат мегазвезда? — възрази Скот. — И откъде ще ги изкопае, може би от телефонния указател? Брад не е гангстер, а търговец, продава топки и стикове. Давай нататък!

— Ройс Балард, вицепрезидент на веригата турнири. Било го е яд, че Трей уронва репутацията на професионалния голф, но чак пък да го убие?

— Ройс е просто един адвокат. Продължавай!

— Работниците на строежа.

— Няма начин банда вечно пияни и надрусани работници да проникнат в къщата, без да оставят следи — обади се Боби. — Нито отпечатъци, нито тяхно ДНК, нито установена кражба.

Скот кимна.

— Те са искали просто да му вземат кокаина. Давай нататък.

— Сега следват по-интересните заподозрени. Започваме с Клайд Долтън Гъската, личния асистент на Трей. Той го уволнява и публично го унижава, след което отказва да му плати стоте хиляди долара, които му дължи. Това си е мотив отвсякъде. А е имал и възможност. Същия ден, в четвъртък следобед, Гъската е пристигнал със самолет от Флорида в Остин, кацнал е в пет. Оттам до Галвестън са четири часа с кола, могъл е да бъде тук към момента на смъртта.

— Но отпечатъците му не са открити никъде в къщата, а и Гъската няма вид на човек, способен да се промъкне посред нощ в дома на Трей и да го наръга както си спи. Той най-напред би го събудил, за да може Трей да види убиеца си. Давай нататък.

— Хубаво. Остава голямата тройка: мафията, наркокартелът и Пийт. Да започнем с Бенито Естрада. Трей му е дължал петстотин хиляди долара. Бенито познава къщата, бил е там много пъти. Има връзка с професионални убийци, отрядите „Зета“. Вратата към терасата е била отворена, не би представлявало проблем за един бивш командос да проникне вътре, да отмъкне ножа от кухнята и да прободне Трей в сърцето. И то без да остави отпечатъци.

— Но ако бяха „Зета“, щяха да премахнат и Ребека — намеси се Боби. — Те не биха си дали труда да правят инсценировки, за да

насочат подозренията към нея.

— Да, така се — съгласи се Скот. — Не смятам, че Бенито стои зад убийството на Трей, но не изключвам участието на картела.

— Но колкото и да разпитваме Бенито, ако той мълчи, какво можем да направим?

Скот поклати глава.

— Нищо.

— Следва мафията. Мотиви колкото щеш: петнайсет милиона дългове от хазарт, после Трей печели турнир, който е обещал да загуби, така че ги набутва с още двајсет милиона. Струва ми се, че те не биха му простили подобно нещо. Освен това техните убийци също са професионалисти.

— Имали са мотив да го убият, няма съмнение. Въпросът е: дали някой не ги е изпреварил, както намеква Гейб?

— Някой като Пийт Пъкет?

— Именно.

— Мотив, средство, възможност. Има доказателство, че е бил на мястото на произшествието същия ден. Трей прелъстява Били Джийн, какво повече му трябва на един баща?

— Пийт е ловец, убивал е безброй пъти, умее да борави с нож. Човек със слаби нерви не може да разфасова току-що убит елен. Карин, прегледай записките си и ми кажи какво са видели въпросния ден работниците на строежа?

Тя почука по клавиатурата и зачете:

— Блондинката пристига около един часа с черен мустанг и влиза в къщата. Към пет отпред спира жълто такси, слиза едър мъж и също влиза. Вероятно тогава Пийт е оставил отпечатъците си върху кухненския плот, но това е доста часове преди убийството. Десетина-петнайсет минути по-късно работниците виждат блондинката и едрият мъж да си тръгват. Следователно Били Джийн и Пийт са напуснали къщата седем-осем часа, преди Трей да бъде убит. Към момента на смъртта му са си били вече в Остин.

— Ако изобщо са се върнали там.

Скот извади телефона от джоба си, набра номера на окръжния прокурор и поиска да говори с Ханк Ковалски.

— Ханк, тук е Скот Фени. Кажи ми, къде на острова би могъл да настани момиче човек като Трей?

— В „Галвез“.

— Би ли ми направил една услуга?

— Още една?

— Обади се в „Галвез“ и ги попитай дали Пийт Пъкет е бил там в нощта срещу пети юни. Те ще ти кажат.

— Ще ти позвъня веднага щом разбера.

Както и направи.

— Една стая за една нощ. По-точно апартамент.

— Благодаря — каза Скот и прекъсна разговора. После каза на Боби и Карин: — Пийт е могъл да си замине за Остин още същата вечер. Вместо това той и дъщеря му са отседнали в хотел. Защо? Вероятно за да може Пийт да довърши започнатото. Може същата нощ да се е върнал в къщата, за да убие Трей.

— Но способен ли е един баща да убие човек само защото е правил секс с дъщеря му? — обади се Боби. — Да я е изнасилил, разбирам, но е било секс по взаимно съгласие. Тя не е дете, на седемнайсет е, Трей не е нарушил закона.

— Да, но Пийт е ужасно ревнив към дъщеря си, пък и с тоя буен темперамент...

— В пристъп на ярост Пийт би могъл да убие Трей същия следобед, още щом ги е сварил заедно. Но да се върне осем часа по-късно, когато би трябвало да се е успокоил? — Боби поклати глава. — На мен повече ми харесват бандите „Зета“ или мафията. Те са професионални убийци. Докато Пийт е професионален играч на голф.

— Съгласна съм — каза Карин.

— Е, значи е така, както го казвате — добави Скот.

— Хубаво тогава — продължи Боби. — Да видим как изглежда стратегията ни за делото. Призоваваме за свидетел победителя в току-що завършилия Открит шампионат на САЩ и го караме да си признае, че е убил Трей Ролинс, понеже е чукал дъщеря му, която е на седемнайсет. Ако това не помогне, призоваваме най-големия пласъор на дрога тук, на острова, и обвиняваме него и работодателите му, мексиканските наркокартели, че са убили Трей. Ако и това не свърши работа, привикваме местния букмейкър и се захващаме с мафията. Това ли е?

— Горе-долу.

— На мен ми звучи добре.

— Ако не беше едно нещо — намеси се Карин.

— И какво е то?

— Ребека ще трябва да даде показания, да увери съдебните заседатели, че не го е убила тя, и да обясни отпечатъците си върху ножа.

В този момент телефонът на Скот иззвъня.

— Скот? Рекс е. Можеш ли да наминеш насам? Да, веднага.

На компютърния екран се въртеше черно-бял видеоклип, изобразяващ позната на Скот фасада. Същите две гори латиноси бяха застанали от двете страни на вратата.

Тъмен шевролет корвет спря до бордюра, от него слезе жена с черна коса и тръгна към входа. Горилите не ѝ препречиха пътя; единият дори любезно ѝ отвори вратата. Тя му махна закачливо и изчезна вътре.

— Както ти бях казал, федералните наблюдават денонощно кантората на Бенито. Понеже записът е черно-бял, не са могли да се сетят коя е жената с тази тъмна кола.

— Ребека твърди, че не познава Бенито.

— Е, явно вече са се запознали.

— Смяташ, че е купувала кокаин от него ли?

— Ами доколкото знам, Бенито не продава дамски обувки...

— Тя няма никакви пари, Рекс. Как според теб му плаща?

Вместо да отговори, окръжният прокурор превъртя клипа напред. Ребека се появи на вратата, отиде до колата си, седна зад волана и потегли. Скот се надигна да си ходи, но Рекс му каза:

— Изчакай, имам да ти покажа още нещо.

По лицето му Скот разбра, че то едва ли е приятно.

— Докато ровел из лаптопа на Трей, моят техник открил разни видеофилмчета. Трей с разни жени. Домашно порно.

Скот знаеше от доктор Тим, че Трей е обичал да се снима в порноклипове. Но сега окръжният прокурор старателно избягваше погледа му.

— Ребека? — попита Скот.

Рекс продължаваше да гледа встрани.

— Съжалявам, Скот — каза той.

Скот скочи от мястото си, пристъпи към вратата и хвана бравата.

— Скот, тези записи са доказателствен материал, който съм длъжен да ти предам.

— Не ги искам! — викна той и затръшна вратата.

Рано сутринта Скот нахлузи шорти и гуменки и слезе на долния етаж, където Бу вече гледаше детско предаване по телевизията.

— Връщам се след час — каза той. — Ще закусим заедно.

Тя погледна часовника на стената и каза:

— Окей, в осем без двамайсет те чакам.

Скот се спусна по стълбището от терасата и затича по плажа с натежала от безсъние и мисли глава.

Момичетата му бяха казали, че въпросния ден Ребека си е сложила черна перука и по-късно се е върнала щастлива отнякъде. Ребека бе отишла при Бенито и си бе купила кокаин. След което се бе върнала у дома, надрусана и щастлива. Предишната вечер Скот я бе попитал директно и тя му бе отвърнала, че го е направила заради напрежението преди процеса и че е платила на Бенито с бижутата си. После му се бе заклела, че не знае къде са онези пари на мафията. След като вече му се бе клела, че не познава Бенито Естрада и че не е убила Трей Ролинс.

При разговора им Скот не ѝ бе споменал за порноклиповете. Ала Рене Рамирес знаеше и за тях и обяви това по вечерните новини: „Секс, дрога и видео. Днес в «Убийство на плажа» чуйте най-новото по случая. Научих, че на процеса ще се разкрият твърде пикантни подробности за живота на Трей Ролинс и неговата любовница Ребека Фени, обвинена в убийството му, между които и съществуването на порнозаписи. Научих също така, че нейният бивш съпруг — тук тя се усмихна лукаво на камерата, — извинете, нейният адвокат, е разпратил призовки до няколко професионални състезатели по голф, за да дадат показания на процеса. Сред тях е и Пийт Пъкет, новият шампион на Съединените щати. Това не е за изпускане. Ще предавам на живо процеса от понеделник сутрин — от встъпителните речи до произнасянето на присъдата“.

Скоро Скот стигна до голямата бяла къща, която се извисяваше над плажа. Спря се и се загледа към терасата на втория етаж, с вратата

към спалнята, където бе убит Трей Ролинс. Ако Ребека можеше да взема кокаин и да се снима в порно, дали можеше да извърши и убийство? Дали и за това не го бе излъгала?

* * *

Луис слезе в кухнята. Консуела и бебето току-що бяха станали, а Карлос, отдавна буден, си приготвяше обичайната закуска от мюсли и шоколадово мляко. Шами гледаше анимационни филмчета по телевизията. Останалите спяха. Само Бу беше отвън на терасата по бански и гледаше към морето, облегната на парапета. Луис плъзна настрани стъклената врата и излезе при нея. Тя усети присъствието му, но не се обърна и той заговори зад гърба ѝ:

— За какво се оглеждаш, Бу?

— За Скот.

— Мистър Фени е излязъл да тича?

— Колко е часът, Луис?

Луис погледна часовника си.

— Осем и четвърт. Нещо случило ли се е?

— Скот го няма. Каза, че след час се връща.

— В колко излезе?

— В седем без двајсет.

— Може да тича по-бавно, нали е събота...

— Не и Скот!

— Да ида ли да го потърся?

— Да, моля те!

Тя се обърна към него. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Луис, боя се, че е получил инфаркт.

— В коя посока тръгна?

— Не знам.

Луис се приближи до вратата и извика:

— Карлос!

Карлос се появи на терасата, дъвчейки мюсли.

— Какво има?

— Телефонът ти у теб ли е?

— Аха.

Луис посочи с пръст на изток.

— Тръгвай да търсиш нататък. — После с палец през рамо. — А пък аз ще поема натам.

— И какво търсим?

— Мистър Фени.

Лицето на Карлос се изопна. Той преглътна мюслито и хукна надолу по стълбите. Луис го следваше. На плажа Карлос сви вляво, Луис — вдясно. Бу не помръдваше от мястото си до парапета.

Луис Райт тежеше сто и петдесет килограма, но беше неочаквано подвижен за ръста и телесната си маса. На шестнайсет години, докато беше още деветдесет, се бе състезавал на двеста и на четиристотин метра бягане в училищния отбор по лека атлетика.

Но сега, след километър и половина, се беше задъхал доста.

След още километър и половина видя пред себе си голямата бяла къща, блеснала на утринното слънце. Долу, на мократа ивица, вълните прескачаха нещо, което отдалеч приличаше на голямо полегнало кафеникаво куче или на чувал с нещо вътре... или може би...

Мистър Фени! Ах, боже господи! Мистър Фени наистина бе получил инфаркт!

Луис хукна към него. Докато тичаше, измъкна телефона от джоба си и набра номера на Карлос.

— Открих го! Идвай насам! И моля те... побързай!

Луис пхна телефона в джоба си и коленичи пред тялото. Кожата на мистър Фени беше влажна и студена. По гърба му пълзеше малко раче. Луис го бръсна с ръка и обърна Скот по гръб. По устата му имаше... кръв! Ах, *мамка му!* *Мистър Фени не беше получил инфаркт, а го бяха били.* И то зле. Луис се наведе над него и допря ухо до гърдите му. Сърцето му биеше, макар и бавно. Беше жив.

Луис Райт беше едва на трийсет, но бе виждал достатъчно кръв и насилие в гетата на Южен Далас. Виждал бе хора, простреляни в упор с пистолет или пушка с рязана цев, прободени с отвертка или шило, заклани с нож, пребити с бейзболна бухалка, ударени по главата с чук, железен лост, тухла и дори с карбуратор от шевролет. Лицето на мистър Фени беше натъртено и кървеше, но Луис не виждаше смъртоносна рана. Някой го бе пребил безмилостно, но с голи ръце.

От окото на Луис се отрони едра сълза и капна върху загорялата кожа на мистър Фени.

Той плъзна ръце под тялото му и го повдигна като малко дете. Мистър Фени беше човекът, който бе разтворил вратите на дома си за него, Луис Райт, чернокожия младеж от Южен Далас. Човекът, който му бе дал книги и втори шанс в живота. Бащата, когото Луис никога не бе имал. В този момент дотича Карлос.

— По дяволите! Какво е станало?

— Някой го е пребил.

— Жив ли е?

— Жив е.

— Чакай да ти помогна.

— Не, Карлос. Тичай и пригответи колата.

Карлос се затича обратно към къщата, а Луис понесе мистър Фени. Краката и ръцете му висяха като на парцалена кукла. Когато вилата се появи далеч напред, Бу още не бе мръднала от мястото си до парапета. Тя ги видя отдалеч, извика „Скот!“ и хукна към тях.

— Инфаркт ли е получил? Умрял ли е?

— Жив е и няма инфаркт. Някой се е опитал да го убие.

Бу докосна покритото му с кръв лице, после захлипа в окървавените си длани. Боби, Ребека и Шами тичаха към тях.

— Господи! — извика Боби.

— Намерих го на три километра оттук, на плажа пред голямата бяла къща — каза Луис.

— Кой го е направил? — попита Ребека.

— Който и да е, ще си плати — закани се Луис.

— Не, Луис — каза Боби. — Скот не би желал това. Да го закараме в болница.

Лицето го болеше. Отвори очи. Над него бяха размазаните лица на Бу и Шами.

— Как съм попаднал тук? — попита той.

Около леглото му се бяха наредили Боби, Карин, Карлос и Луис, окръжният прокурор и Ханк Ковалски. До вратата беше застанал униформен полицаи. И Ребека.

— Луис те намери — каза Боби.

Скот извърна поглед към великана.

— Благодаря ти, Луис.

— Мамка му, Скот — каза окръжният прокурор, — ако си искал отлагане на делото, трябвало е просто да подадеш молба. Не е било нужно да си причиняваш всичко това.

Скот направи усилие да се усмихне, но лицето го заболя още повече.

— Ще се видим в понеделник сутрин.

Рекс Труит се надвеси над леглото. Усмивката бе изчезнала от лицето му.

— Кой беше?

Скот поклати глава.

— Тичах по плажа, спрях се пред къщата на Трей. Не знам колко съм стоял там, бях се замислил и изведнъж някой ме цапардоса отзад. Бяха двама, може би трима. Повалиха ме на земята. После съм загубил съзнание.

Окръжният прокурор закима.

— Ако е дело на Бенито или Гейб, ако техни хора са свършили тая работа, бъди сигурен, че ще ги пипнем и ще ги изправим пред съд.

Погледите им се срещнаха; и двамата знаеха, че това са празни обещания. Някои хора никога не отиват на съд — тях законът не ги лови.

— Докторът каза, че са били професионалисти. Нямах увредени вътрешни органи. Не са имали за цел да те убият, само са ти отпразвили предупреждение.

— Можеха просто да ми звъннат по телефона.

Рекс се усмихна.

— Поне ти е останало чувството за хумор.

— Бих го заменил за един деветмилиметров глок...

Окръжният прокурор стана да си ходи, но се спря до вратата, обърна се и насочи показалец към Скот.

— Гледай да не оставаш сам, поне докато свърши делото.

— Няма да е сам — обеща Луис.

От този момент нататък Луис нямаше да изпуска Скот от погледа си.

Поредният медиен цирк. Поредното стълпотворение на журналисти пред съдебната палата. Както навремето, когато започна процесът срещу майката на Шами, Скот Фени бе принуден да си пробива път през орда репортери, които навираха микрофони в лицето му и крещяха въпроси към неговата клиентка:

— Вие ли го убихте?

— Защо отпечатъците ви са по оръжието на убийството?

— Обичахте ли го?

Беше понеделник сутрин и улицата пред съда беше задръстена от подвижни телевизионни станции, паркирани броня до броня. По тротоарите се блъскаха зяпачи, които се надяваха наред с останалото този зрелищен процес да вдигне оборота на местните търговци.

Когато преди две години бе защитавал майката на Шами по обвинение в убийство, отначало Скот си бе казал, че тя е виновна — отпечатъците ѝ бяха върху оръжието на убийството! — и едва в хода на процеса бе разбрал, че е невинна. Сега, защитавайки майката на Бу по обвинение в убийство, той беше убеден, че тя е невинна, макар отпечатъците ѝ да бяха върху ножа. Дали в даден момент от процеса нямаше да научи, че все пак е виновна?

Двамата най-сетне успяха да влязат в съдебната палата. Ребека беше красива както винаги, но изглеждаше уплашена. Той беше прекарал неделята в лежане и сменяне на компреси; тя я беше прекарала в обиколки на плажа като наркоманка, оставена на сухо. А му се бе клела, че не е наркозависима, както му се кълнеше, че не е убила Трей. Ужасно се боеше от затвора. И сега стискаше ръката му с такава сила, че пръстите му бяха изтръпнали.

В единия край на коридора пред съдебната зала кабелната телевизия си беше построила подвижно студио, като онези по стадионите. Рене Рамирес бе заела мястото си в кабината; беше със слушалки на ушите и срещу нея имаше цяла редица телевизионни

монитори. Когато видя Скот, тя посочи лицето си и изкриви устни в престорена гримаса на болка.

Страшна досадница.

В другия край на коридора бяха насядали героите на представлението: Пийт Пъкет с Били Джийн и Гъската; Тес Макбрайд, Лейси Паркър и Райли Хейгър, сгушени край стената и увлечени в приглушен разговор; Брет Макбрайд, Дони Паркър и Рик Хейгър, които бяха донесли стиковите си и чанта с топки и си разменяха практически съвети; Брад Дики, Ройс Балард и Ник Мадън водеха делови разговори по мобилни телефони и тракаха по лаптопи; Бенито Естрада с една от горилите му стояха небрежно облежани на едната стена; Гейб Петрочели и един от гардовете му се бяха подпрели на другата. Като видя Скот, Гейб вдигна съчувствено рамене.

— Съжалявам, Скот, но няма да дам показания. Заповед от Вегас. Нали не се сърдиш?

— Всичко е наред.

Това беше лъжа. Скот беше много ядосан. Отокът на лицето му бе спаднал, но цялото тяло го болеше при всяко движение. Биячите на Гейб бяха способни на такова нещо. Луис направи крачка към тях.

— Луис, недей!

Всички те бяха призовани от защитата и по закон трябваше да изчакат реда си извън съдебната зала, което никак не им допадаше. Докато Скот минаваше покрай тях, те му хвърляха унищожителни погледи — всички освен Тес Макбрайд. Тя му се усмихна и се запъти към него с характерната си полюшваща се походка, но като видя лицето му, се спря.

— Какво ти е?

— Злополука.

— Ах, как се вълнувам! — зачурулика тя. — Всичките тези камери, прожектори, микрофони... все едно съм на кастинг.

Ребека се приближи до нея и каза:

— Как не те е срам, Тес? Как можа?! Мислех си, че сме приятелки...

— Ти първа изневери на Скот с Трей!

Скот влезе в съдебната зала, следван от подсъдимата и от екипа на защитата. Момичетата бяха останали с Консуела във вилата,

охранявани от двама полицаи, с най-строга забрана от Скот да гледат делото по кабелната телевизия.

Още преди съдебните заседатели да бяха положили клетва, съдия Морган разпорежи среща със защитата и обвинението в кабинета си. Когато видя лицето на Скот, тя подскочи.

— Ах, дявол да го вземе! Скот, добре ли си?

— Да, благодаря за интереса.

— Питам, защото нямам намерение да отлагам заседанието и да губя програмно време. Рене е уредила предаване на живо за два месеца напред, а пък следващата седмица започва процес срещу сериен убиец в Чикаго. — Тя се обърна към окръжния прокурор. — Рекс, каква е тази история с някакви сексзаписи?

— Не представляват доказателствен материал, Шелби.

— Рене каза, че ти поискала копия, а ти си й отказал. Защо?

— Защото не е нейна работа да си пъха носа там.

— Тя подава жалба пред прокуратурата в Остин по закона за свобода на информацията.

— Където ще да я подава, не ме интересува. — Той се изправи. — Хайде, стига сме си губили времето.

— Божичко, Рекс, с всеки ден ставаш все по-кисел и заядлив. — Тя също стана. — Как е прическата ми?

Когато съдебните заседатели влязоха в залата и заеха местата си, погледите им моментално се насочиха към Ребека Фени. Те се бяха събрали да съдят не само действията ѝ от онази нощ, но и целия ѝ досегашен живот. Това не беше по закон, но така се получаваше на практика. Те бяха обсебени от нейната личност. А това, което предстоеше да чуят за живота ѝ, щеше да ги шокира.

Помощник-прокурорът прочете обвинителния акт, след което Ребека Фени обяви, че не се признава за виновна. Рекс Труит се надигна бавно от стола си. Със светлия си ленен костюм на райета, бяла риза, светлосиня вратовръзка и очила с черни рамки приличаше донякъде на Хемингуей.

Окръжният прокурор пристъпи към масата с доказателствения материал, вдигна найлоновия плик с оръжието на убийството, изправи се пред съдебните заседатели и каза:

— Обвинението ще докаже, че когато полицията е пристигнала на местопрестъплението в три и петдесет и седем сутринта на пети юни, петък, е открила Трей Ролинс мъртъв, лежащ по гръб в леглото си, а този дваисетсантиметров нож за месо е бил забит в него. Ето тук, на това място.

Той допря острието до гърдите си.

— Обвинението ще докаже също така, че пръстовите отпечатъци на подсъдимата, единствено нейните, са били открити върху дръжката на ножа. Както и че подсъдимата е държала ножа не ето така, както се реже с него, а ето така, както се наръгва.

Окръжният прокурор хвана дръжката с острието надолу.

— В допълнение обвинението ще докаже, че полицията е открила подсъдимата в спалнята, обляна в кръвта на Трей Ролинс... че кървави отпечатъци от стъпалата, пръстите и дланите ѝ са открити върху пода и стените на спалнята, и върху телефона... и че никакви други отпечатъци не са намерени където и да било в спалнята или другаде в къщата... както и че единственото правдоподобно обяснение е, че подсъдимата Ребека Фени е взела този нож от едно чекмедже в кухнята, отишла е в спалнята, където Трей Ролинс е спял в общото им легло, и е забила ножа в сърцето му, с което го е убила. Отнемането на човешки живот без правно основание се нарича убийство. Няма никаква причина, никакво оправдание за стореното на Трей Ролинс от Ребека Фени.

Окръжният прокурор остана известно време неподвижен, с поглед, прикован в ножа, след което се обърна и го остави на масата с доказателствения материал.

— Може би адвокатите на подсъдимата ще възразят, че тяхната клиентка не е имала мотив да убие Трей Ролинс и че със смъртта му е загубила всичко. Което си е самата истина. Защо тогава го е убила? Не знам. Вече дваисет и осем години се занимавам с едно и също — съдя заподозрени в престъпление и си задавам въпроса: защо са го направили? За съжаление, и сега разбирам мотивите на престъпника точно толкова, колкото и тогава, в началото на кариерата си. Ако държите да знаете защо го е направила, ще се наложи тя да ви обясни.

Аз не мога. Мога единствено да докажа, че тя е извършила това убийство. Кое то и ще направя.

С тези думи окръжният прокурор се върна до масата на обвинението и седна. Не му беше за пръв път. Не бе обещал нито твърде много, нито твърде малко. Оставил си бе основните разкрития за по-нататък. Неща като кокаина и секса, които щяха да разтърсят дълбоко съдебните заседатели. Освен това ги бе подготвил да очакват Ребека да даде показания.

— Мистър Фени — призова съдия Морган защитата; погледът ѝ бе отправен не към Скот, а към телевизионните камери.

Скот не помръдна от мястото си; думите ѝ изобщо не достигнаха до съзнанието му. Мислеше си за презумпцията за невинност, за принципа „невинен до доказване на противното“. Обвинението беше длъжно да докаже виновността на подсъдимия, а не подсъдимият да доказва невинността си. Така поне беше по закон. Но всъщност тежестта на доказването винаги лежи върху подсъдимия. Това е действителността при едно дело за убийство.

Американците не могат да повярват, че в тяхната страна невинен може да попадне в затвора. Те смятат, че това е нещо, което се случва другаде — в Русия, Китай или Мексико. Може да е невежество или отричане на очевидното, или страх, но съдебният заседател си казва, че е по-добре да вкара невинен зад решетките, отколкото да остави виновния да се разхожда на свобода. Истината е, че в американските затвори има доста невинни. За системата те са виновни, докато не докажат невинността си.

— Мистър Фени!

Скот стана и пристъпи към ложата на съдебните заседатели. От двете страни на съдебната зала бяха разположени телевизионни камери. Зад тях бяха репортерите, журналистите от печатните медии и телеграфните агенции, които дращеа по бележници и тракаха по лаптопи, както и местните зяпачи, дошли да гледат шоуто. Тери Ролинс седеше на първия ред зад масата на обвинението, а адвокатът ѝ Мелвин Бърк — непосредствено до нея. Когато погледите им се срещнаха, Мелвин извърна очи. Скот се обърна към съдебните заседатели.

— Дами и господа, казвам се Скот Фени и представлявам подсъдимата Ребека Фени. Най-напред, относно лицето ми: претърпях

злополука. Второ, за Ребека Фени. — Той я наричаше по име, съзнателно избягвайки да споменава статута ѝ на подсъдима. — Двата с Ребека имаме едно и също фамилно име, защото, както несъмнено сте чели във вестниците или сте чули по телевизията, тя е моя бивша съпруга.

Скот помълча няколко мига и продължи:

— При цялото ми огромно уважение и дълбока симпатия към мистър Труит, той пропусна да спомене няколко важни обстоятелства, които са видни от събрания доказателствен материал, включително факта, че ножът, с който е извършено убийството, е част от комплект от осем кухненски ножа, подарени на Треј Ролинс преди повече от година, и че оттогава осемте ножа се намират непрекъснато в кухнята, като Ребека ги е ползвала редовно за най-различни цели.

Защитата припомня обстоятелството, че Ребека е била открита през онази нощ, обляна в кръвта на мистър Ролинс, защото е спяла до него в леглото им, и когато се е събудила, го е видяла убит. Как е могла да го убие и после да заспи в кръвта му? Какъв човек е способен на това?

Що се отнася до присъствието на Ребека на местопрестъплението, то тя е останала там и след като е позвънила на деветстотин и единайсет. Ребека Фени не е побягнала, не се е скрила, а лично е повикала полицията.

Защитата ще докаже също така, че Ребека Фени не е имала мотив да убие Треј Ролинс. Та те са живеели прекрасно: обикаляли са света, отсядали са в петзвездни хотели, Треј ѝ е давал пари, за да си купува дрехи и бижута. Без Треј тя няма нищо — нито пари, нито дом, нито застраховка. Притежава единствено колата и бижутата си.

Защо ѝ е трябвало да убива мъжа, който ѝ е дал всичко? Нито ѝ е трябвало, нито го е убила. Защитата ще докаже, че други са имали интерес от смъртта на Треј Ролинс, други са искали той да умре и някои от тези други са убивали и преди.

И така, дами и господа, не си мислете, че окръжният прокурор знае цялата истина и че делото е предрешено. Прокуратурата не може да реши изхода на делото. Нито пък аз. Това е ваша работа и вие сте длъжни да го направите. В края на този процес трябва да прецените дали обвинението е успяло да докаже извън всякакво основателно съмнение вината на Ребека Фени. Това е вашият законен дълг. Може би

вие си задавате въпроса: ами ако не го е убила тя, то тогава кой го е убил? Кой е убиецът на Трей Ролинс? Ето на този въпрос ще се опитаме да отговорим.

Помощник-прокурорът стана и призова първия свидетел на обвинението с такъв апломб, сякаш беше на театрална сцена.

Ронда Дженсън, на видима възраст около петдесет и пет години, беше дежурната диспечерка на горещата линия, приела тревожното обаждане на Ребека. Тя потвърди автентичността на записа, който помощник-прокурорът пусна на съдебните заседатели. На Боби се падаше задачата да подлага на кръстосан разпит свидетелите на обвинението. Той стана и зададе на свидетелката един-единствен въпрос:

— Мисис Дженсън, кой позвъни на деветстотин и единайсет онази нощ?

— Ребека Фени.

След мисис Дженсън показания даде полицаят, пристигнал пръв на местопрестъплението. Патрулен полицаи Арт Крандъл беше едва на трийсет и не бе помирисвал военна служба, но носеше униформата на Галвестънската полиция с такова самочувствие, сякаш бе председател на Съвета на началник-щабовете, призован да дава показания пред Конгреса.

— Полицаи Крандъл — обърна се към него помощник-прокурорът, — вие ли реагирахте на сигнала, подаден в три и четирийсет и осем сутринта на пети юни, петък?

— Да, сър.

— Моля, кажете на съдебните заседатели какво направихте, когато пристигнахте на адреса.

— Спрях колата пред дома на Ролинс...

— Колко беше часът?

— Три и петдесет и седем.

— Видяхте ли други коли или хора пред къщата?

— Не, но полицаи Гереро пристигна малко след мен. Покрай източната фасада на къщата слязохме на плажа.

— А защо не влязохте през предната врата?

— Диспечерката ни каза да минем отзад, където се влизало направо от плажа. По стълбите се качихме на терасата. Вратите бяха отворени. Аз извиках „Полиция!“ и после двамата влязохме в жилището.

— Полицай Крандъл, погледнете, ако обичате, лаптопа пред вас.

Помощник-прокурорът кимна на техника, който чукна няколко клавиша на лаптопа, поставен пред свидетеля. На големия екран зад свидетелското място се появи цветна снимка на фасадата на къщата.

— Полицай Крандъл, това ли е домът, в който влязохте онази нощ?

— Да, сър.

— Източната страна на къщата ли е на следващата снимка?

— Да, сър, тя е.

— А това е стълбището към задната тераса, нали?

— Да, сър.

— А това са френските прозорци?

— Да, сър.

— Е, добре. Влезли сте през отворените френски прозорци. Какво открихте вътре?

— Озовахме се в една обширна спалня, боядисана в бяло. Лампите бяха запалени. Огледах се и видях жена, която държеше телефонна слушалка.

— И тази жена беше подсъдимата Ребека Фени, така ли?

— Да, сър.

— Имаше ли някой друг наоколо?

— Не видях други, във всеки случай не и живи. Право пред мен беше леглото, върху което лежеше убитият. В гърдите му беше забит нож. Всичко беше в кръв.

— Какво направихте тогава?

— Останах в спалнята при жената, докато полицай Гереро огледа къщата за други лица.

— Полицай Гереро откри ли други лица в къщата?

— Не, сър. Беше празна.

— Предната врата заключена ли беше?

— Да, сър.

— И после какво направихте?

— Обадох се на диспечерката и ѝ казах да изпрати детективи, съдебномедицински експерти и криминологичен екип.

— Пипахте ли нещо в спалнята?

— Не, сър. Изчаках при жената пристигането на детективите.

— Колко време мина, докато дойдат?

— Около половин час.

— А как изглеждаше жената?

— Беше с къса бяла нощница, цялата окървавена.

— Подсъдимата преоблече ли се, изми ли се от кръвта, преди да дойдат екипите?

— Не, сър. През цялото време бях с нея.

— Нямам повече въпроси, Ваша Светлост.

Боби се изправи за кръстосания разпит.

— Полицай Крандъл, когато влязохте в жилището, бяхте ли с изваден пистолет?

— Да, сър.

— Защо?

— Диспечерката каза, че извършителят може да е още в къщата.

— Но вие и полицай Гереро установихте, че извършителят не е вътре?

Помощник-прокурорът скочи.

— Възразявам! Защитата изопачава показанията на свидетеля. Диспечерката не е могла да знае нищо за никакъв извършител. Полицайте са установили, че в къщата няма други хора. Оттук изобщо не следва, че извършител е трето лице.

Боби вдигна ръце с дланите нагоре, сякаш беше искрено объркан.

— Свидетелят каза „извършител“.

Но номерът не мина пред съдийката.

— Възражението се приема. Преформулирайте въпроса си, мистър Херин.

— Не сте ли открили други хора в къщата?

— Не, сър.

— Но френските прозорци са били отворени?

— Да, сър.

— Така че, ако в къщата преди пристигането ви е имало други лица, те са могли да излязат през него?

— Да, сър.

— А на плажа тъмно ли беше още?

— Да, сър.

— Следователно въпросното лице е могло да слезе по задното стълбище секунди преди вашето пристигане и да се скрие на плажа, и вие е нямало да го видите, така ли?

— Да, сър.

— Полицай Крандъл, вие казахте, че сте заварили мисис Фени на телефона. С кого разговаряше?

— С диспечерката от деветстотин и единайсет.

— Как изглеждаше мисис Фени, когато ви видя да влизате?

— Облекчена.

— Благодаря, полицай Крандъл.

Съдия Морган обяви обедна почивка. Скот излезе от залата и видя в коридора Рене Рамирес, която интервюираше Крандъл.

— Божичко! — каза полицаят. — Толкова се притеснявах. Добре ли мина?

Беше като участник в телевизионно състезание, който очаква оценката на журито.

Следобед пръв даде показания завеждащият съдебномедицинската служба на окръг Галвестън Санджай Санджив. Доктор Санджив очевидно не се смущаваше от камерите; облечен беше с измачкан памучен костюм, синя риза и разхлабена черна вратовръзка и докато говореше, поглеждайки от време на време бележките си, напомняше професор, четящ лекция на студенти.

Доктор Санджив пристигнал на местопрестъплението малко след пет сутринта на пети юни, петък, и в пет и четвърт официално бе обявил Ролинс за мъртъв. Той направил оглед на трупа върху леглото и на ножа, забит в гърдите му, а помощникът му заснел всичко на място. Под негово наблюдение трупът бил вдигнат от леглото и откаран в моргата, без да се изважда ножът от раната. Там била извършена пълна

аутопсия, при която било установено, че Трей Ролинс е починал вследствие на прободна рана в сърдечната област, като острието е прерязало аортата, с което е причинило внезапна и масивна кръвозагуба; очевидно било, че при проникването на ножа в тялото жертвата е била жива; моментът на смъртта бил настъпил някъде между полунощ и три сутринта; причината за смъртта била убийство.

След като изслуша всичко това, помощник-прокурорът показва на съдебните заседатели снимките от аутопсията.

Карин подаде копие от съдебномедицинската експертиза на Боби, който стана от мястото си.

— Доктор Санджив, вие сте извършили пълна аутопсия на трупа на Трей Ролинс, нали така?

— Точно така. Направих външен и вътрешен оглед, токсикологична експертиза и микроскопски изследвания.

— Какво открихте при външния оглед?

— Жертвата е бял индивид от мъжки пол в добро физическо състояние, с отлично развита мускулатура, висок метър и осемдесет и два, тежащ осемдесет килограма, на видима възраст, съответстваща на неговата реална, с руса коса, без белези по тялото, без татуировки. Трупът беше открит без дрехи.

— Имаше ли по тялото пресни следи от сбиване?

— Да. Върху горната част на трупа бяха открити синини, показващи, че е бил обект на насилие, вероятно сграбчен и повален на земята; по ръцете между лактите, както и по раменете и китките имаше охлузвания и натъртвания; горната му устна беше подута, с разкъсани кръвоносни съдове в меките тъкани.

— Сякаш някой го е ударил в устата?

— Да.

— Доктор Санджив, по тялото на Трей Ролинс беше ли открит пясък?

— Да, имаше пясък.

— Къде по-точно?

— Отзад. По тила, гърба и хълбоците.

— И тези следи показват, че малко преди смъртта си мистър Ролинс е лежал по гръб на плажа?

— Да.

— Какво направихте с пясъка?

— Запечатах го в найлонов плик и го предадох за криминологична експертиза.

— Освен синини и охлузвания по тялото и освен забития нож, разбира се, открихте ли нещо друго, заслужаващо внимание?

— Да.

— И какво беше то?

— Прашинки кокаин в ноздрите.

— Показващи неотдавнашна употреба?

— Да.

— След това извадихте ножа от раната?

— Не. Най-напред направих рентгенови снимки на трупа както беше намерен, след което изрязвах ноктите на ръцете и краката.

— Открихте ли нещо?

— Не. После огледах трупа на ултравиолетова светлина, което не помогна много, понеже той и бездруго беше подгизнал в собствената си кръв. Взех проби от кръвта по тялото, натривки от устната кухина и ананното отворстие, както и косми от скалпа и пубисното окосмяване. След това сних отпечатъци от пръстите и взех проби за ДНК анализ.

— Открихте ли чужда кръв по трупа?

— Не.

— И тогава извадихте ножа?

— Да. Най-напред завих дръжката в найлонов плик, след което издърпах острието от раната. Ножът бе заснет, измерен, поставен в найлонов плик като вещественно доказателство и предаден на криминологичния експерт, присъствал на аутопсията. Не бяха открити следи от лекарска намеса.

— Коего означава?

— Не са правени опити за обработване на порезната рана с цел съживяване на убития. Раната беше открита в състоянието, в което е била нанесена.

— Бихте ли я описали?

— Раната се намираше приблизително на деветнайсет сантиметра над пъпа, входното отворстие беше с ширина около четири сантиметра, острието беше проникнало почти през целия гръден кош. Раната беше смъртоносна.

— След това извършихте вътрешен оглед, нали така?

— Да. Взех тъканни проби от всички основни вътрешни органи и жлези. Събрах и направих оглед на стомашното съдържание и взех кръвни проби за токсикологична експертиза.

— Експертизата даде ли позитивни резултати?

— Да. Открити бяха алкохол и кокаин. Затова взех тъканни проби от черния дроб и бъбреците за уточняващи тестове. Алкохолното съдържание в кръвта беше две цяло и шест десети промила, а концентрацията на кокаин шестстотин нанограма на милилитър.

— Което показва, че преди смъртта си мистър Ролинс е погълнал значително количество алкохол и е поел кокаин?

— Да.

— Благодаря, доктор Санджив.

Обявиха кратка почивка, през която окръжният прокурор се приближи до Скот и му каза:

— Тоя патолог е голям сухар. Човек загива при пожар, а той описва причината като „термично увреждане на тъканите“.

Отвън Рене Рамирес вече интервюираше доктор Санджив.

* * *

След почивката свидетелски показания даде шефът на криминалогичния екип Хърман Дийкс, трийсет и пет годишен. Дийкс нямаше нищо общо с невъзмутимите, свръхкомпетентни криминалози в сериала „От местопрестъплението: Маями“; приличаше по-скоро на продавач в квартален магазин за битова електроника и бе дошъл да даде показания направо от поредния оглед, както си беше по риза, без вратовръзка. Още щом пристъпи към свидетелското място, съдийката го изгледа строго и попита:

— Мистър Дийкс, това на ризата ви кръв ли е?

— Какво? — Дийкс погледна надолу. — А, да. Бях на оглед на едно гадно убийство, изстрел с двуцевка в главата. Всичко наоколо беше в кръв и мозък, направо...

— Благодаря ви, мистър Дийкс!

При прекия разпит Дийкс разказа за събраните улики от местопрестъплението и от трупа на убития. Обясни, че е снел пръстови отпечатъци от оръжието на убийството; отпечатъци от пръсти, длани и стъпала в спалнята, на външната тераса и другаде в къщата; че е взел кръвни проби от жертвата и от подсъдимата, както и от петната кръв наоколо; проби от дрехите на подсъдимата и чаршафите на леглото; пясък от пода, от леглото и от нощницата на подсъдимата; косми от подсъдимата, от жертвата, както и руси такива на неизвестно лице, открити в гардеробната към банята.

После стана Боби и попита:

— Мистър Дийкс, вие казахте, че идвате направо от оглед.

— Да.

— Бяхте ли с латексови ръкавици, докато извършвахте огледа?

— Да.

— Защо?

— За да не изцапам ръцете си с кръв.

— И за да не оставяте отпечатъци.

— Да.

— Също и за да не замажете наличните пръстови отпечатъци върху веществените доказателства.

— Да.

— А бяхте ли с ръкавици в къщата на Трей Ролинс?

— Да.

— Мистър Дийкс, какво направихте с пръстовите отпечатъци, които сnehте?

— Изпратих ги в лабораторията за експертиза.

— Имаше ли такива, които не бяха нито на жертвата, нито на подсъдимата?

— Да. Открих отпечатъци на Роузи Гонзалес, както и на три различни неизвестни лица: един комплект върху кухненския плот, друг върху горната табла на леглото в спалнята на мистър Ролинс, и трети — върху огледалото в гардеробната към банята.

— Успяхте ли впоследствие да откриете чии са тези отпечатъци?

— Не, не съм. Предадох преписката на Ханк Ковалски, следователя в окръжната прокуратура. Чувам, че бил изяснил чии са отпечатъците.

— Мистър Дийкс, вие сте направили оглед и снимки на мисис Фени онази нощ, нали така?

— Да.

— Открихте ли по нея следи от физическа борба?

— Не.

— Открихте ли чужда тъкан под ноктите ѝ?

— Не.

— Открихте ли синини или охлузвания по кокалчетата на ръцете ѝ, показващи, че се е била с някого?

— Не.

— Какъв вид ДНК проби взехте от нощницата на мисис Фени?

— Сперма.

— И чия беше тя?

— На жертвата. На мистър Ролинс.

— Което показва, че е извършен неотдавнашен полов акт?

— Да.

— Освен това по нощницата на мисис Фени е открит и пясък?

— Да.

— Тоест половият акт е извършен на плажа?

— Да.

От криминологичната лаборатория към Службата за обществена безопасност в Остин бяха изпратили Стивън Хейнс, за да даде показания относно пръстовите отпечатыци върху оръжието на престъплението. По изражението му личеше, че повече се тревожи дали ще си получи командировъчните за това разкарване, отколкото, че е длъжен да свидетелства по дело за убийство. При разпита от помощник-прокурора той посочи, че по ножа са били открити отпечатыци от дясната ръка на Ребека Фени, като палецът ѝ е сочел към края на дръжката, а не към острието, което показвало, че е стискала ножа с острието надолу сякаш за да намушка някого, а не за да реже нещо. После дойде ред на Боби да разпита свидетеля.

— Мистър Хейнс, откога датират тези отпечатыци върху ножа?

— Откога?

— Да, откога? Дали са оставени в нощта на четвърти срещу пети юни или на четвърти срещу пети май, или може би април?

— Не мога да кажа.

— Защо?

— Няма как да знам.

— Но защо?

— Защото отпечатыците по дръжката на ножа може да са от предишния ден или от миналата година.

— Искате да кажете, че мисис Фени може да си е служила с този нож година преди убийството и оттогава изобщо да не го е докосвала, и при все това отпечатыците ѝ да са останали върху дръжката?

— Да. Именно това искам да кажа.

— Мистър Хейнс, ако си сложа латексова ръкавица и извадя ножа от найлоновия плик, в който се намира, ще оставя ли отпечатыци върху него?

— Не. Ръкавицата ще попречи.

— А дали ще изтрия отпечатыците на мисис Фени от дръжката?

— Може би, но не задължително.

— И така, мистър Хейнс, с това вие казвате ли на съдебните заседатели, че наличието на отпечатыци единствено от ръцете на мисис Фени по дръжката на ножа по никакъв начин не означава, че със сигурност тя е убила мистър Ролинс?

— Точно така, сър.

— Мистър Хейнс, дали едно забърсване на кухненския плот с белина, почистващ препарат или спрей за мебели би премахнало пръстовите отпечатыци върху него?

— Определено да.

— Ваша Светлост — обади се Карин, — защитата иска почивка.

Съдийката премести погледа си от Боби върху Карин, която седеше на стола си с особено изражение на лицето.

— Мисис Дъглас, в момента вашият колега провежда кръстосан разпит на свидетел. Каква е причината да искате почивка?

— Водите ми изтекоха.

В 19:37 ч. същата вечер в местния клон на Университетската болница на щата Тексас се роди бебе от мъжки пол с тегло три килограма и 670 грама на родителите Робърт Херин и Карин Дъглас-

Херин. Беше поредното от близо 2500 бебета, родени тук през първите седем месеца на годината.

— Скот Карлос Луис Херин — обяви Боби, докато подаваше голяма запалена пура в устата на Скот.

— Ооо, Боби, за мен е чест! — отвърна Скот.

— Но ще му викаме Бъд, на бирата.

— Разбирам.

— Шегувам се бе! Иначе името си е това. Вие сте ми като братя, момчета! Защо да не го кръстя и на трима ви?

Скот прегърна през раменете най-добрия си приятел.

— Вече си баща, Боби. Започни да спестяваш пари.

Скот, Боби, Луис, Карлос, Бу и Шами се бяха подредили покрай стъклената витрина на родилното отделение като посетители в терариум. Лицата на момичетата бяха залепени за стъклото и от гърлата им се изтръгваха възклицания при всяко изнесено бебе.

— Не ми е приятно да ги гледам през стъкло — каза по едно време Бу. — Искам да ги пипам!

Ребека беше застанала безмълвно до отсрещната стена. Скот я погледна и тя му помахаше да отиде при нея. Когато се приближи, му прошепна:

— Скот, ако ме вкарат в затвора, недей да водиш Бу на свиждане. Не желая да ме гледа през стъкло като някой експонат. Не бих искала да ме запомни така.

Вторият ден от процеса започна с показанията на детектив Чък Уилсън, който се изживяваше като Клинт Истууд пред телевизионните камери. Скот си го представи как насочва пистолет към дете, навлязло в ливадата пред къщата му, и процежда през зъби: „Напусни границите на имота ми!“. Беше на петдесет, подстриган по военному и облечен в костюм специално за явяването си пред съда. Вече си бе наел литературен агент за бъдещата си книга — факт, който Скот бе научил от сержанта в следствения арест.

Уилсън беше опитен детектив, който двайсет и две години разследваше скучни до затыпяване битови престъпления в окръг Галвестън и едва сега бе попаднал на едно наистина сензационно убийство, което щеше да му позволи да се запише в историята. И той бе твърдо решен да се възползва максимално от шанса си. На него се падаше да представи версията на обвинението за случилото се. Беше главният свидетел и лично Рекс Труит водеше разпита.

— Детектив Уилсън, в колко часа пристигнахте на местопрестъплението?

— Приблизително в четири и трийсет сутринта на пети юни, петък.

— Как влязохте в къщата?

— През главния вход.

— Кой беше там, когато пристигнахте?

— Двама патрулни полицаи, криминологът и подсъдимата.

— А къде точно бяха?

— В спалнята.

— И какво видяхте, когато влязохте в спалнята?

— Забелязах жертвата, лежеше на леглото с нож, забит в гърдите... леглото беше подгизнало от кръв... кръвави стъпки от боси крака водеха към френските прозорци... кръвави петна имаше по белите завеси и по стената около ключа за осветлението... и по телефона... по нощницата и тялото на подсъдимата...

Дойде време да се показват снимки от местопрестъплението.

— Детектив Уилсън, бихте ли погледнали монитора пред себе си. Нека съдебните заседатели да погледнат екрана зад свидетелското място.

Когато първата снимка се появи върху огромния екран, Скот наблюдаваше внимателно съдебните заседатели. Очакваше някаква видима реакция — потрес, вопли на ужас, извъръщане на очи — но не видя нищо подобно. Хората се държаха, сякаш близките цветни кадри на намушкани трупове в локви кръв бяха нещо обичайно, част от ежедневието им. И после си даде сметка, че причината е съвсем различна: те бяха свикнали с подобни сцени по телевизията и за тях видяното по нищо не се различаваше от поредния полицейски сериал.

— Детектив Уилсън, тази снимка правдиво ли изобразява спалнята така, както я видяхте?

— Да, напълно. Снимано е откъм северната врата. Френските прозорци, които се виждат, гледат на юг. През тях се излиза на открита тераса. Леглото се пада до източната стена на помещението. Жертвата лежеше върху него.

— Така ли открихте убития, с нож, забит в гърдите му?

— Да, точно така.

— А бихте ли обяснили какво се вижда на тази снимка?

На екрана се виждаше трупът на Трей в близък план, но това също не предизвика особена реакция у съдебните заседатели. Дали тези хора изобщо си даваха сметка, че всичко е истина и действително е убит човек?

— Ето снимка на леглото с жертвата в него. Убитият беше гол и облян в кръв. Леглото е потънало в кръвта му освен мястото, където е лежала подсъдимата, тъй като кръвта е заляла тялото ѝ и се е стекла около него.

— А на тази снимка?

Следващият кадър беше на Ребека, заснета в нощта на убийството.

— Това е подсъдимата, както я открих въпросната нощ, облечена с бяла нощница. Нощницата, ръцете, дланите и краката ѝ бяха изцапани с кръв. Косата ѝ беше сплъстена от съсирена кръв.

— Това ли е жената, която заварихте въпросната нощ в къщата?

— Да, тя е.

— А виждате ли тази жена в залата?

— Да, тук е. Това е подсъдимата.

— Ребека Фени ли?

— Да, сър.

Окръжният прокурор даде време на съдебните заседатели, за да огледат образа на екрана, което и направиха. Скот прошепна на Ребека да седи с вдигната глава и да гледа право пред себе си, без да реагира на каквото и да било. Тя го послуша.

Окръжният прокурор прожектира на Уилсън още десетина кадъра от местопрестъплението и после му зададе следващия въпрос:

— Детектив Уилсън, вие попитяхте ли подсъдимата какво се е случило през въпросната нощ?

— Да, сър, попитах я. Тя ми каза, че се е събудила, понеже внезапно ѝ станало студено, отишла да затвори вратата, но вместо това излязла на терасата, където усетила, че е цялата мокра, върнала се вътре и запалила лампите. Едва тогава видяла убийтия на леглото с нож, забит в гърдите.

— А каза ли ви кой го е убил?

— Не, сър, не ми каза.

— Вие попитяхте ли я дали тя го е убила?

— Да, сър. Тя отрече.

— Впоследствие вие ли разследвахте убийството?

— Да, сър.

— Открихте ли някакви следи от проникване на трето лице, различно от жертвата и подсъдимата, в спалнята през въпросната нощ?

— Не, сър.

— И единствените отпечатыци върху оръжието на убийството са тези на подсъдимата, така ли?

— Точно така, сър.

— И при тези улики вие какво направихте?

— Арестувах подсъдимата и отнесох случая към окръжната прокуратура с препоръка да бъде съдена за убийството на Трей Ролинс.

— Благодаря, детектив Уилсън.

Съдия Морган обяви кратка почивка.

Окръжният прокурор дойде при масата на защитата.

— Какви са тия хора?! — възкликна той. — Съдебните заседатели дори не мигнаха, когато им показвах снимките. — Рекс недоумяващо поклати глава. — Явно ми е време да се пенсионирам.

* * *

Карин Дъглас седеше, облегната на възглавници в болничното легло, кърмеше новороденото си бебе и гледаше на живо процеса по телевизията с коментари от Рене Рамирес. На масичката до нея тихо бръмчеше лаптопът.

След почивката беше ред на Боби за кръстосания разпит на Уилсън.

— Детектив Уилсън, кога арестувахте мисис Фени?

— В петък сутринта, около осем.

— Към момента на арестуването ѝ разполагахте ли с резултатите от експертизата на пръстовите отпечатыци върху оръжието на убийството?

— Не.

— Тогава на какви основания я арестувахте за убийството на Трей Ролинс?

— Открих я на местопрестъплението, обляна в кръвта му.

— Откъде знаехте, че кръвта е била негова?

— Никой друг не кървеше.

— И това са били единствените ви доказателства за нейната вина?

— Беше ми достатъчно. В понеделник получихме резултатите от дактилоскопската експертиза, с което въпросът за мен е приключен.

— Постфактум...

— Ваша Светлост! — Помощник-прокурорът бе скочил на крака. — Върховният съд на САЩ отдавна е постановил, че неправомерният арест на заподозрян не отменя последваща осъдителна присъда.

— Знаем за постановлението — каза Боби, — но в случая нямаме влязла в сила присъда. И ви моля да не прекъсвате кръстосания разпит освен при възражение. — С тези думи Боби се обърна отново

към детектива. — И така, вие пристигате на мястото на произшествието, виждате мисис Фени, обляна в кръв, и решавате, че тя е извършителят на престъплението?

— Горе-долу така беше.

— Детектив Уилсън, след като арестувахте мисис Фени, отведохте ли я в полицейския участък?

— Да.

— И там ли я разпитвахте?

— Да. Докато в един момент тя се обади на адвоката си и той ни нареди да прекъснем разпита.

— Понеже по конституция сте длъжни да не разпитвате заподозрян, решил да се възползва от правото си да запази мълчание?

— Точно така.

— С други думи, нямате право да изтръгвате признания, изтезавайки американски граждани, така ли?

— Да... за съжаление. — Той се усмихна, но никой от присъстващите не схвана това като шега.

— Детектив Уилсън, когато разследвате убийство, нямате ли практика да си съставяте списъци от потенциални заподозрени?

— Да, имаме такава практика.

— И този път ли съставихте подобен списък?

— Да, съставих го.

— И кого включваше той?

— Ребека Фени.

— Друг?

— Друг нямаше.

— Защо?

— Никой друг не бе прониквал в стаята, а отпечатъците ѝ бяха върху дръжката на ножа.

— Френските прозорци към терасата са били отворени, нали?

— Да.

— А до терасата може да се стигне по стълби към плажа?

— Да.

— И по френските прозорци не е имало петна от кръв?

— Не, нямаше.

— Тоест мисис Фени не ги е отворила, за да излезе на терасата, което означава, че са били отворени?

— Точно така. Тя самата каза, че са спали на отворени прозорци.

— Включително въпросната нощ?

— Да.

— Следователно, докато са спели, в спалнята е могло да проникне външно лице.

— Да.

Боби вдигна ножа от масата с веществените доказателства.

— Ако си сложа латексови ръкавици и хвана ножа, няма да оставя отпечатьци, нали?

— Няма.

— Нито пък ще изтрия отпечатьците, които вече са по дръжката, така ли?

— Точно така.

— Следователно отпечатьците на мисис Фени върху ножа може да са били стари, оставени по дръжката отпреди, а сега някой с латексови ръкавици е могъл да проникне в кухнята, да вземе ножа и да убие мистър Ролинс, нали така?

Детективът изпръхтя презрително.

— Дали е могъл? Ами да, защо не! Всичко е възможно.

— Но вашето разследване на убийството започва и завършва с мисис Фени.

— Да.

— Защо?

— Защото аз работя с реални факти, не с теории. От това, че някой друг е могъл да направи всичко, което описвате, далеч не следва, че го е направил.

— Вярно. Но ще бъда ли прав, ако кажа, че вие дори за миг не сте допуснали, че някой друг освен мисис Фени би могъл да е убиецът на мистър Ролинс?

— Да, може и така да се каже.

— А сега, детектив Уилсън, да ви попитам друго: когато разследвате убийство и имате списък със заподозрени, опитвате ли се да определите дали те имат или нямат мотив за извършване на престъплението?

— Да, опитвам се.

— И какъв според вас е бил мотивът на Ребека Фени да убие Трей Ролинс?

— Не можах да определя.

— Мислите ли, че го е убила за пари?

— Не.

— Или може би в пристъп на ярост?

— Не.

— Имаше ли следи от борба?

— Не.

— Смятате ли, че в основата на всичко може да има любовен триъгълник?

— Не е изключено.

— Но не разполагате с доказателства, че мисис Фени е била замесена в такъв?

— Не.

— И така, онази вечер мисис Фени и мистър Ролинс са пили алкохол, вечеряли са заедно, взели са кокаин и после са правили секс, нали така?

— Да.

— Според вас всичко това води ли логично до убийство?

— Не разбирам въпроса ви.

— Алкохол, вечеря, кокаин, секс... всички тези действия водят ли до убийство?

— Не мога да кажа.

— Имали ли сте подобен случай в миналото?

— Не.

— Но смятате, че тя го е убила?

— Да.

— Въпреки че после сама е позвънила на горещата линия?

— Да.

— И че е имала достатъчно време да изтрие собствените си отпечатаци от дръжката на ножа, преди да повика полицията?

— Да.

— Значи тя го е убила и после е повикала полицията в дома си? Смятате ли, че е логично?

— Едно убийство никога не е логичен акт.

— А не ви ли се струва, че за да докажем убийство, най-напред трябва да изясним обстоятелствата, довели до него?

— Предполагам, че е така.

— Имам предвид, че след като досега не сте установили никакъв мотив Ребека Фени да убие Треј Ролинс, не бихте ли желали да се запознаете малко по-отблизо с живота на мистър Ролинс, с онова, което се е случвало около него в последно време, за да видите кой действително е имал интерес от смъртта му?

— Случило му се е това, че е срещнал нея.

— Вие разследвахте ли личния живот на мистър Ролинс?

— Не.

— Защо?

— Защото знам кой е убиецът му.

— Значи не са ви интересували останалите обстоятелства около живота му?

— Не ми беше нужно да ги знам.

— Детектив Уилсън, когато сте арестували Ребека Фени, давали ли сте си сметка, че лице, издирвано за убийство в Мексико, е работело като строител на обект на по-малко от сто метра от жилището на Треј Ролинс?

— Не.

— Имахте ли представа, че мистър Ролинс е дължал петстотин хиляди долара на човека, който го е снабдявал с дрога и който на свой ред е обвързан с мексикански наркокартел, известен с бруталните си убийства?

— Не.

— А знаехте ли, че мистър Ролинс дължи петнайсет милиона долара на мафията в Лас Вегас, изгубени на хазарт?

— Не.

— А давахте ли си сметка, че мистър Ролинс е поддържал сексуална връзка със седемнайсетгодишната дъщеря на друг професионален играч и че само седмица преди това въпросният играч е заплашвал да го убие, ако не остави дъщеря му, а той не се е съобразил с желанието му и е продължил да се вижда с нея?

— Не, не си давах сметка, но и да си давах, едва ли щеше да има някакво значение, защото върху ножа бяха открити единствено отпечатъците на подсъдимата.

— Но експертът от криминологичната лаборатория заяви при показанията си, че тези отпечатъци може да са отпреди година и че друго лице с латексови ръкавици е могло да хване ножа и да намушка

жертвата, без да остави нови отпечатьци и без да премахне старите от дръжката! Тоест наличието на отпечатьците ѝ върху дръжката на ножа далеч не означава, че тя единствена е била в състояние да извърши убийството!

— Тогава защо отпечатьците ѝ са поставени по начин, сякаш ножът е държан с острието надолу, като за намушкване, а не за рязане?

— Защото тя може би...

— Може би, вероятно, едва ли не... Това са предположения и догадки. Докато мен ме интересува единствено фактът, че жертвата е била намушкана и че отпечатьците на подсъдимата са върху ножа, следователно тя го е направила.

— Значи цялостната логическа постройка на обвинението се гради върху факта, че отпечатьците на мисис Фени са открити върху оръжието на убийството в посока, при която острието е било насочено надолу, така ли е, детектив?

За момент Уилсън изглеждаше смутен, но не толкова, колкото чернокожият и двамата латиноси сред съдебните заседатели; те бяха чували за много случаи, когато полицията вменява вина без достатъчно разследване. Засега защитата се справяше доста прилично.

— Разбира се, че обвинението се гради върху отпечатьците ѝ върху оръжието на убийството, защото тези отпечатьци са разположени по начин, който подсказва замах надолу, а също и защото подсъдимата беше обляна в кръвта на жертвата. Според мен това стига.

— Нека оставим на съдебните заседатели да преценят дали стига, или не, детектив Уилсън. И така, вие игнорирахте всички останали улики, които биха могли да ви насочат по различна следа относно убиеца на Трей Ролинс?

— Не съм разполагал с никакви други улики.

— Защото не сте ги потърсили.

— Защото тя е убийцата.

— Вие сериозно ли вярвате, че Ребека Фени е убила Трей Ролинс и после си е легнала да спи в кръвта му?

— Да.

— Нима? Защо според вас го е направила?

Детективът помисли и откровено каза:

— Не знам защо.

— А вярно ли е, че сте наели литературен агент?

— Тъъ... д-да.

— За да ви намери издател за книгата, която смятате да напишете за делото ли?

— Да.

— Но желанието ви да изкарате пари от тази трагедия в никакъв случай не се е отразило на професионалната ви преценка или действия ви при разследването, така ли?

— Не.

— Вашият агент обясни ли ви кога е по-вероятно да подпишете договор за книга: ако мисис Фени бъде осъдена или ако бъде оправдана?

— Не е ставало дума.

— Значи вие искате съдебните заседатели да признаят мисис Фени за виновна само защото вие лично сте убеден във вината ѝ?

— Да.

— А не защото имате амбицията да продавате книга и да изкарвате пари?

— Не.

— Е, добре. Щом казвате...

Юристите, които се занимават с уголовни дела, обичат да казват: „Ако не можеш да си избираш свидетеля, който да ти разкаже фактите, поне можеш да си избереш вещото лице, което да ги разтълкува“.

Свидетелите излагат фактите по делото — онова, което лично са видели, чули или знаят. Те идентифицират извършителя, оръжието на убийството или автомобила, с който извършителят е избягал от местопрестъплението. Ако не е доволен от свидетеля си, прокурорът не може да го замени с друг. Свидетелят може да се окаже твърде млад или прекалено стар, късоглед, глупак или смахнат и да не се понрави на съдебните заседатели, но прокуратурата работи с това, с което разполага. И сега окръжният прокурор трябваше да разчита на наличните си свидетели — Ронда Дженсън, полицаия Арт Крандъл и детектива Чък Уилсън, за да изложат фактите по делото.

Но за сметка на това той имаше голям избор на вещи лица. Защото вещото лице е човек, който изказва мнение, а не излага факти. И ако на прокуратурата не ѝ хареса дадено вещо лице, може да го освободи и да призове друго, чието мнение да отговаря по-добре на целите ѝ, да се приближава повече до прокурорската версия за случилото се. Свидетелят свидетелства за неща, които са предмет на точните науки: пръстови отпечатыци, ДНК, токсикологичен статус, непосредствена причина за настъпване на смъртта, начин на настъпването ѝ. Криминологът, лабораторният техник, съдебният лекар са все свидетели на обвинението. Докато вещите лица дават показания за неща, които са предмет на хуманитарни дисциплини — главно психология и психиатрия. От тях се очаква да опишат душевното състояние на подсъдимия.

От прокуратурата бяха избрали за вещо лице на обвинението психиатъра Ричард Холбрук. Доктор Холбрук беше с бяла коса и носеше очила с черни рамки дори когато не четеше. Ризата под скъпото му спортно сако беше без нито една гънчица. Доктор Холбрук не се притесняваше, защото такава беше професията му — да дава

показания като вещо лице. Беше готов да свидетелства както за обвинението, така и за защитата — за който му платеше повече. Този ден той беше вещо лице на обвинението, защото щатът Тексас имаше повече пари от Ребека Фени.

Скот се изправи и се опита да спаси положението с вещото лице, което работеше за обвинението.

— Възраждавам, Ваша Светлост! Защитата за пореден път отхвърля показанията на доктор Холбрук, които са псевдонаука, умишлено подвеждаща съдебните заседатели, тези интелигентни и съзнателни хора, които се опитват да открият истината.

По лицето на окръжния прокурор се появи тънка усмивчица. На съдия Морган обаче никак не ѝ беше забавно.

— И за пореден път, мистър Фени — обърна се тя към телевизионните камери, — вашето възражение се отхвърля. Дали показанията на доктор Холбрук са допустими, преценявам аз. И вече съм взела решение по въпроса.

Тя млъкна, доволна от произнесената реч. Скот седна на мястото си. Боби се наведе към него и прошепна:

— За кои съдебни заседатели говориш?

Окръжният прокурор започна прекия разпит на вещото лице:

— Доктор Холбрук, чели ли сте токсикологичната експертиза на Ребека Фени?

— Да, чел съм я.

— В кръвоносната ѝ система имало ли е алкохол и кокаин в нощта на убийството?

— Да, имало е.

— В какви количества?

— Две цяло и два промила алкохол и четиристотин нанограма кокаин на милилитър.

— Какво означава това на достъпен език?

— Означава: много.

Лаптопът на Боби дзънна. Той прочете съобщението от Карин и каза:

— Възраждавам! Ако вещото лице наистина е експерт, нека обясни какво разбира под „много“.

— Възражението се отхвърля.

— Ами много значи доста много — каза докторът.

— Докторе, във встъплението си мистър Фени зададе въпрос на съдебните заседатели, а мистър Херин току-що зададе същия въпрос на детектив Уилсън: как е било възможно нормален човек като Ребека Фени да убие Трей Ролинс и после да заспи в кръвта му? Това наистина е доста объркващ въпрос. Вие имате ли експертно мнение, което да помогне на съдебните заседатели да си отговорят на него?

— Да, имам. С такива количества алкохол и кокаин в кръвта си тя е могла да го намушка и после да изпадне в безсъзнание в локвата кръв.

— Разбирам. А дали е останало нещо в съзнанието ѝ от въпросната нощ?

— Едва ли. Останала е просто една голяма черна дупка.

— Значи тя може да е намушкала Трей Ролинс и да не помни нищо?

— Да. По всяка вероятност си спомня много малко от случилото се в нощта на убийството.

— Благодаря ви, доктор Холбрук. Защитата може да разпита вещото лице.

Боби се надигна от мястото си.

— Доктор Холбрук, вие сте професионално вещо лице, така ли е?

— Аз съм психиатър, който дава показания в съда.

— За което ви се плаща, нали така?

— Както на вас ви се плаща да защитавате клиентите си.

— Кой е вашият клиент, щатът Тексас или истината?

— Аз съм тук, за да изложа професионалното си становище.

— Срещу хонорар. Каква част от дохода ви е от даване на показания като вещо лице?

— Не съм сигурен.

— Направете предположение.

— Не мога да гадая.

— Е, добре, какви доходи имате през миналата година от психиатрично лечение на пациенти?

— Никакви.

— Аха, това е вече нещо. А имате ли други източници на доход, освен да давате показания като вещо лице?

— Не.

- Значи сто процента от доходите ви са от даване на показания?
- Да.
- Виждате ли, не беше толкова трудно! Колко пъти досега сте давали показания като нещо лице по углавно дело?
- Не съм сигурен.
- Повече от сто пъти или по-малко?
- Повече.
- И всеки път ви се плаща, нали?
- Да.
- Колко ще ви плати щатът Тексас за показанията, които ще дадете днес?
- Включително за прегледа на преписката по делото?
- Цялата сметка, която ще им представите.
- Десет хиляди долара.

Окръжният прокурор се изправи и каза:

— Обвинението призовава Роузи Гонзалес.

Роузи беше трийсет и две годишна неомъжена мексиканка със зелена карта. Говореше английски и посещаваше вечерни курсове за медицинска сестра. Откакто бе имигрирала преди две години, работеше като домашна помощница.

— Мис Гонзалес, вие ли чистехте къщата на Трей Ролинс? — попита окръжният прокурор.

- Да, аз.
- От колко време?
- От сутрин до обяд може би.
- Не, имам предвид откога работите за мистър Ролинс?
- Аха. Мисля... от една година.
- И колко често ходехте да чистите?
- Два пъти в седмица, в понеделник и четвъртък.
- А почистихте ли къщата на четвърти юни тази година, четвъртък?
- Да, почистих.
- В колко часа дойдохте на работа този ден?
- В осем може би.
- Сутринта?

— Да.

— И кога си тръгнахте?

— На обяд.

— Имаше ли други хора в къщата, докато вие бяхте там?

— Мистър Ролинс, но той излезе в девет. И мисис Фени, но тя излезе в десет.

— И видяхте ли ги повече до края на деня?

— Не, не ги видях повече.

— И какво правихте този ден?

— Прах дрехи, чистих с прахосмукачка, мих чинии, прозорци...

— Да поговорим за чиниите. Когато пристигнахте на работа, имаше ли чинии за миене?

— Да, в мивката и в миялната машина.

— А мръсни ножове имаше ли?

— Да.

Окръжният прокурор пристъпи към масата с веществените доказателства и взе ножа, с който бе извършено убийството.

— И този нож ли?

— Не, не този нож.

— А други ножове от същия комплект?

— Да, един.

— И какво направихте с него?

— Измих го.

— Как?

— С ръце.

— Използвахте ли гъба и сапун?

— Да, използвах.

— Изтъркахте ли острието?

— Да.

— А дръжката?

— Да.

— Винаги ли така миете ножовете, на ръка?

— Да, после ги слагам в миялната машина.

— Първо на ръка и после в миялната?

— Да, всички съдове и прибори мия така.

— Много сте старателна.

— Да.

— И така, след като приключихте с ножа, всичко по него, например остатъци от храна, отпечатьци от пръсти и така нататък, е било напълно измито, нали?

Скот стана от мястото си.

— Възраждам! Свидетелката няма нужната квалификация, за да се произнася за пръстови отпечатьци!

— Възражението се приема.

Но съдебните заседатели бяха схванали правилно думите на окръжния прокурор.

— Мис Гонзалес, след като миялната машина се изключи, какво направихте с чиниите и приборите в нея?

— Прибрах ги в шкафове и чекмеджетата.

— Включително ножа?

— Да.

— Нож в чекмеджето ли го поставихте, при останалите ножове от комплекта?

— Да, там.

Окръжният прокурор отново вдигна оръжието на убийството от масата.

— А този нож вътре ли беше?

— Да, беше вътре.

— Мис Гонзалес, когато си тръгнахте по обяд на четвърти юни, имаше ли останали мръсни чинии, чаши, прибори за хранене или кухненски ножове някъде из къщата?

— Не. Аз мия всичко.

Боби имаше само един въпрос към Роузи.

— Мис Гонзалес, някога да сте чували мистър Ролинс и мисис Фени да се карат, да си крещят?

— Не, никога не съм чувала такова нещо.

Последният свидетел на обвинението бе Тери Ролинс. Сестрата на Трей беше дребничка и кисела. Което си беше разбираемо — брат ѝ бе станал жертва на брутално убийство. Тъй като свидетелстваше за обвинението, Скот имаше право да я отстрани от съдебната зала, докато дойде редът ѝ да дава показания, но той държеше тя да чуе истината за брат си, за да отмени изискването за конфиденциалност

между него и адвокатата му. Скот трябваше да чуе какво още знае Мелвин Бърк за Трей Ролинс.

— Мис Ролинс — започна помощник-прокурорът, — двамата с Трей сте близнаци, нали?

— Да.

— А бяхте ли близки?

— Много. Всичко си споделяхме.

— И той ви се е обаждал често?

— Почти всеки ден.

— Липсва ли ви брат ви?

— Страшно много.

— Той е единственият ви брат и нямате сестри, нали?

— Точно така.

— Споменавал ли е някога Трей пред вас, че има намерение да се жени за Ребека Фени?

— Не. Никога.

Съдебните заседатели слушаха съчувствено Тери Ролинс, което си беше в реда на нещата. Затова Скот се наведе към Боби и прошепна:

— Бъди мил с нея.

Боби кимна и се изправи.

— Мис Ролинс, първо моите съболезнования. Знам, че сте обичали брат си, но съм длъжен да ви задам няколко въпроса за него, може ли?

Тя кимна.

— Споделял ли ви е някога Трей за връзките си със съпруги на други играчи?

Тя го погледна раздразнено.

— Не.

— Казвал ли ви е, че взема кокаин?

— Не.

— А че дължи петстотин хиляди долара на наркопласьор?

— Не.

— И петнайсет милиона на мафията?

— Не!

— Е, мис Ролинс, явно Трей не е споделял всичко с вас.

— Моментът е крайно неподходящ за отказване на цигарите — оплака се Боби.

Обвинението беше приключило с разпита на свидетелите и съдийката току-що бе обявила обедна почивка. Сега окръжният прокурор трябваше да изчака, за да подложи обвиняемата на кръстосан разпит, ако тя изобщо бъдеше призована да даде показания. Ако Ребека не свидетелстваше по делото, съдебните заседатели със сигурност щяха да я признаят за виновна. Ако ли пък свидетелстваше, щеше да ѝ се наложи да отговаря на въпроси за кокаина и заснетите сексцени, след което съдебните заседатели пак почти сигурно щяха да ѝ дадат осъдителна присъда.

— Тя трябва да свидетелства, Скоти.

Скот и Боби имаха нужда от храна и чист въздух, за да обмислят и да планират стратегията си, затова решиха да обядват в едно рибно ресторантче на дигата с изглед към Мексиканския залив.

— Рекс ни направи услуга с Холбрук — каза Скот. — Накара го да обясни на съдебните заседатели как е могла да спи в кръвта на Трей.

— Ето защо и тя трябва да свидетелства.

— И да отговаря на какви ли не въпроси...

— Ти май не вярваш, че е напълно откровена с нас.

Скот вдигна рамене.

— Ребека е сложна личност...

— Меко казано. — Боби захапа сандвича си. — Скоти, аз изгледах порнозаписите, за да видя дали няма още изненади... искам да кажа, освен броя на жените, с които Трей е можел да се чука едновременно.

Скот бе отказал да вземе записите, но още същия ден окръжният прокурор ги бе предал на Боби, както се изискваше по закон, за да има право да ги внесе в съда като доказателствен материал.

— Боби, тя се е снимала на видео само за да достави удоволствие на Трей. Доктор Тим ми обясни, че Трей страда от болезнен

нарцисизъм и е обичал да гледа себе си.

— Смахната история.

— Да, така е. Но Ребека не е някаква порнозвезда като Лейси Паркър. Тези записи са направени от зрели хора по взаимно съгласие и за собствена консумация.

— Би ли допуснал Бу да ги гледа?

— Не. — Скот остана известно време неподвижен, загледан във вълните, после каза: — Съжалявам, Боби.

— За какво?

— Че намесих теб и Карин в тази история. Може би се опитвам да изкупя собствената си вина.

— Скоти, ти беше длъжен да дойдеш тук. А ние трябваше да бъдем с теб.

— Защо?

— Защото тримата сме съдружници, а двамата с теб сме като братя. Ти дойде, защото се чувстваше виновен пред Ребека. Ако не беше дошъл да я защитаваш и тя попадне в затвора, никога няма да си го простиш. Щеше да обвиняваш себе си за това. И щеше всеки месец да водиш Бу на свиждане в Хънтсвил, защото ти си такъв човек. Затова го направи. Затова се хвана да я защитаваш. Ако тя е невинна, твой дълг е да го докажеш. Изправи Пийт, Бенито и Гейб на свидетелската скамейка, изпържи ги на бавен огън, докато се пречупят и направят самопризнания. Един от тримата е убил Трей Ролинс. А сега бягай да си вършиш работата. Както би ти казала Шами: „Бъди мъж, Скоти!“.

— Наистина ли смяташ, че тя е невинна?

— Да. Преди не го вярвах, но сега съм убеден. Трей е убит от „Зета“, мафията или Пийт и в никакъв случай от нея.

— Благодаря ти, Боби. — Скот се надигна от стола си. — Е, да вървя!

Стратегията на Скот беше да представи аргументите на защитата постепенно, като симфония, която бавно отива към своята кулминация, към един финал кресчендо, при който убиецът на Трей Ролинс да се разкрие сам. Затова започна полека:

— Защитата призовава Рикардо Рентерия.

В залата се появи нисък латиноамериканец с черен костюм и пристъпи към свидетелското място с грацията на обсеркелнер, който придружава клиенти до централната маса на „Гайдо“. Свидетелят положи клетва. Беше келнерът, обслужвал Трей и Ребека вечерта преди убийството.

— Изглеждаха много щастливи на мен — каза Рикардо. — Мистър Трей, той много пи, а мис Ребека, тя пи също. Те смяха се и държаха се като влюбени хора. Когато стана да тръгва си, мис Ребека каза на мен, че мистър Трей направил предложение да се оженят. Беше развълнувана, много-много.

— Къде е бил мистър Ролинс, когато Ребека ви е казала това?

— В мъжка тоалетна.

— По време на вечерята караха ли се, спориха ли за нещо?

— Не. Но мистър Трей, той имаше дебела устна. Не каза на мен защо.

— В колко си тръгнаха?

— Малко преди десет.

— Нямам повече въпроси.

Окръжният прокурор зададе на свидетеля един-единствен въпрос:

— Мистър Рентерия, Трей Ролинс каза ли ви лично, че същата вечер е направил на Ребека Фени предложение за женитба?

— Не. Не каза ми такова нещо.

Дойде време Скот да повдигне завесата пред живота на Трей като професионален състезател. Той призова най-напред Тес Макбрайд. Тес се появи в залата, издокарана с прилепнала, дълбоко деколтирана бяла блуза, черна минипола и високи токчета. Приличаше на луксозна проститутка или треторазредна холивудска актриса. Положи клетва, после застана на свидетелското място и изпъчи бюст пред телевизионните камери. Тес бе изневерявала на съпруга си точно както Ребека бе изневерила на Скот. Но той нямаше намерение да ѝ съсипва брака.

— Мисис Макбрайд, познавахте ли Трей Ролинс?

— Да.

— Откъде го познавахте?

— Беше колега на мъжа ми Брет Макбрайд, професионален играч на голф.

— А познавахте ли Ребека Фени?

— Да.

— Бяхте ли приятелки?

Тес погледна крадешком Ребека.

— Да.

— Дватама със съпруга ви дружахте ли с Ребека и Трей по време на състезания?

— Да.

— Знаехте ли, че когато пътува за турнири, Трей поддържа връзки с други жени?

— Да.

— А споделихте ли този факт с Ребека?

— Не.

— Защо?

— Не беше моя работа.

— Ребека споменавала ли е някога пред вас, че знае за изневерите му?

— Не.

— А Трей споделял ли е с вас, че има намерение да напусне Ребека?

— Не.

— Нямам повече въпроси.

Окръжният прокурор се надигна от мястото си и зададе един-единствен въпрос:

— Мисис Макбрайд, казвал ли ви е някога Трей Ролинс, че има намерение да се жени за Ребека Фени?

— Не.

Тес Макбрайд излезе от съдебната зала, полюшвайки хълбоци като манекенка на дефиле. След нея Скот призова Лейси Паркър и Райли Хейгър и им зададе същите въпроси. И двете му отговориха горе-долу по еднакъв начин, но Лейси успя да спомене, съвсем между другото, и личния си интернет сайт, откъдето желаещите можели да си закупят филмите ѝ. После и окръжният прокурор им зададе същия въпрос, който бе задал на Тес, и получи същия отговор. След това Скот призова Брет Макбрайд.

— Мистър Макбрайд, познавахте ли Трей Ролинс?

— Да.

— И какво беше мнението ви за него?

— Не беше добро.

— Защо?

— Бях почти сигурен, че флиртува с жената на приятеля ми.

— Имате ли впечатление, че Ребека Фени е знаела за тази връзка?

— Не.

— На вас Ребека симпатична ли ви е?

— Да.

— Защо?

— Бяха като сестри с моята жена. Скромни момичета, не като някои от останалите съпруги на състезатели. Не си падат по купони и разврат.

Скот изгледа Брет Макбрайд. Човекът не просто приличаше по външност на героя от „Бръснарят“. Той беше точно толкова тъп и смотан.

— Мистър Макбрайд, видяхте ли лично Пийт Пъкет да блъска Трей Ролинс в шкафчетата в съблекалнята?

— Да, бях там и видях.

— А чухте ли Пийт Пъкет да заплашва Трей Ролинс с убийство, ако не остави на мира дъщеря му Били Джийн Пъкет?

— Да, чух го.

— И това беше седмица, преди Трей да бъде убит?

— Да.

— Благодаря, мистър Макбрайд.

Окръжният прокурор стана.

— Мистър Макбрайд, казвал ли ви е някога Трей Ролинс, че ще се жени за Ребека Фени?

— Не.

След Брет Макбрайд Скот призова за свидетели Дони Паркър и Вик Хейгър. Двамата се обличаха еднакво, приличаха си като близнаци и дадоха едни и същи отговори на въпросите му, както и на въпроса на окръжния прокурор. И двамата не знаеха нищо за намеренията на Трей да се жени за Ребека Фени.

Дойде ред на Ник Мадън да даде показания.

— Мистър Мадън, каква е вашата професия?

— Агент към Ес Ес Ай. — Той се извърна с лице към камерата.

— Ес Ес Ай е третата по големина спортна агенция в света, профилирана за работа изцяло със звезди, но ние имаме амбицията да станем номер едно. Понастоящем работим с триста спортисти в...

— Мистър Мадън, какви бяха вашите взаимоотношения с Трей Ролинс?

— Бях негов агент.

— И колко време изпълнявахте тази функция?

— Близо две години.

— Познавахте ли Ребека Фени?

— Да.

— Мислите ли, че Трей Ролинс я е обичал?

— Да, мисля.

— Знаехте ли за забежките му?

— Не.

— А знаехте ли, че употребява кокаин?

— Да.

— Знаехте ли, че дължи пари на наркопласъора си?

— Не.

— Знаехте ли, че играе хазарт?

— Да.

— Знаехте ли, че дължи петнайсет милиона долара на казината в Лас Вегас?

— Не.

— А подозирахте ли, че има дългове от хазарт?

— Да.

— И как мислехте, че ги погасява?

— Чрез уговорени турнири, които трябваше да загуби.

— Кое ви караше да мислите така?

— Трей пропусна две много близки дупки и загуби два последователни турнира.

— Смятате ли, че е убит от мафията заради дълговете си?

— Да.

— Но ако си е изплащал дълговете, защо ѝ е трябвало на мафията да го убива?

— Защото успя с един много далечен удар да спечели по чудо турнир, който беше обещал да загуби. Мисля, че това струва на мафията милиони долари от залагания.

После окръжният прокурор му зададе обичайния си въпрос:

— Мистър Мадън, споменавал ли е някога Трей Ролинс пред вас, че смята да се жени за Ребека Фени?

— Не, никога.

* * *

Брад Дики, вицепрезидент на *Golfazon.com*, даде показания в смисъл, че преди време бил заложил едва ли не цялата репутация на фирмата си на Трей Ролинс, докато в един момент открил, че смърка кокаин. Компанията искала да прекрати договора, но адвокатите я посъветвали, че това може да повлече след себе си съдебни дела за неустойки. По силата на договора дължали на Трей десет милиона плюс бонуси за търговски резултати. Ако се разчуело, че Трей е наркоман, фирмата като нищо щяла да фалира.

— Да, смъртта на Трей спаси *Golfazon.com* от фалит — каза той.
— Но това не значи, че ние сме го убили.

Брад също отрече да е чувал някога за намеренията на Трей Ролинс да се жени за Ребека Фени.

Ройс Балард, вицепрезидентът за връзки с играчите на Асоциацията по голф, каза, че той и колегите му подозирали за слабостта на Трей Ролинс към наркотиците, но не могли да му отнемат състезателните права, защото на всички проби за допинг давал отрицателен резултат. Действително, шефовете на асоциацията искали да се отърват от него, но нямали никаква представа за обстоятелствата около смъртта му.

След това съдия Морган закри съдебното заседание.

— Аз лично бих заложил на бащата — каза Карлос.

— Ако Трей беше чукал моята дъщеря — обади се Луис, — аз също щях да го убия.

— Ти нямаш дъщеря.

— Мисълта ми е, ако имах.

— Ако ти имаше дъщеря, нито едно момче нямаше да смее да се завърти покрай нея.

— Много добре!

Беше минал час от края на заседанието и двамата седяха върху дъските си за сърф навътре в залива. Това беше приятен завършек на един напрегнат ден. Карлос видя Бу и Шами на брега и им помахаша.

— Ти чу ли, че шефът може да стане федерален съдия?

— Сигурно ще е добър на този пост. Отнася се справедливо с хората.

— Но какво ще правиш ти тогава?

— Мисля да се пробвам като професионален сърфист.

— Да, ставаме все по-добри по тая линия. Не вярвам обаче някой да ни плаща, за да караме сърф. Имаш ли други идеи?

— Ами... каквото излезе.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, Карлос, че от нас двамата с теб нищо не зависи. Животът е донякъде като сърфа: не ние правим вълната, можем най-много да я възседнем и тя да ни носи. Номерът е да се задържим колкото се може по-дълго на гребена ѝ, вместо да ѝ се оставим да ни удави. Това е животът, една голяма вълна.

Карлос помисли малко върху думите на великана и каза:

— Луис, ти или си най-умният човек, когото съм срещал, или не знаеш какво говориш.

Луис се изсмя гърлено.

— То май няма голяма разлика между едното и другото.

Скот пиеше студена бира на задната тераса, когато телефонът му иззвъня. Беше сенатор Джордж Армстронг.

— Скот, ако призовеш Бенито Естрада за свидетел по делото, никога няма да станеш федерален съдия на щата Тексас, поне докато аз съм сенатор.

— Господин сенатор, знам за дъщеря ви... и за дълга ви към съдия Морган.

Сенаторът рязко смекчи тона.

— Тя е едва на двацет и две, Скот! Два пъти я праскахме на лечение в клиника за наркозависими, и двата пъти отново се върна към дрогата. Гледах да не се разчуе. Ако Бенито каже на всеослушание, че дъщеря ми е наркоманка...

— Това няма да бъде добре за политическата ви кариера.

— Няма да бъде добре за момичето, Скот. Аз още днес бих напуснал Сената, ако с това можех по някакъв начин да ѝ помогна.

Каза го с такъв тон, че Скот му повярва.

— А защо Бенито би споменал дъщеря ви?

— Той ме изнудва. Тя е единственият му коз да се измъкне сух.

— Защо?

— Защото, ако го изправиш пред телевизионните камери и обявиш пред целия свят, че е пласьор на дрога и работи за мексикански картел, ония ще го нарежат на стръв за риба.

На третия ден от процеса Скот Фени призова за свидетел Бенито Естрада. Когато зае мястото си на свидетелската скамейка, Бенито беше облечен с бял копrienен костюм, снежнобяла риза и бяла вратовръзка и сякаш светеше под луминесцентните тръби.

— Мистър Естрада, доколкото разбирам, вие сте дистрибутор на фармацевтични продукти, така ли е?

— Фармацевтични продукти? — На лицето му се изписа тънка усмивчица. — Да, може и така да се каже. Дистрибутор съм на фармацевтични продукти, точно така.

Съдебните заседатели също се позасмяха.

— Случвало ли се е да продавате фармацевтични продукти на Трей Ролинс?

— Да, случвало се е.

— А допускали ли сте мистър Ролинс да купува продуктите ви на кредит?

— Да.

— Към момента на смъртта си каква сума ви дължеше за продукти, получени от вас?

— Петстотин хиляди долара.

— И е отказал да ви ги плати, така ли?

— Да.

— Защо?

— Оспорваше, че е извършена доставка.

— Тоест твърдеше, че не е получил нищо?

— Именно.

— Но вие сте доставили продукта, така ли?

— Да, доставих го в къщата му.

— А след смъртта му установихте ли, че и двамата сте били прави?

Бенито въздъхна.

— Да, установих.

— Как се получи така?

— Продуктът е бил откраднат от къщата му, преди той да го е видял.

— Мистър Естрада, как постъпихте с неизплатения дълг на Трей Ролинс?

— Отнесох го към нашия отдел за принудителни вземания.

— А къде се намира този отдел?

— В Нуево Ларедо.

— Тоест в Мексико? Значи вие работите за международен конгломерат?

— Именно.

— А известно ли ви е дали въпросният отдел за принудителни вземания е уредил изплащането на дълга от мистър Ролинс?

— Не, не ми е известно.

— Може ли да се каже, че представителите на отдела за принудителни вземания използват агресивни методи по отношение на неизправни длъжници?

— Агресивни методи? Да, определено. Много агресивни.

— Тоест не съществува възможност длъжникът да откаже да плати.

— Не, няма такава възможност.

Често срещан похват от страна на защитата е да отгатва и изпреварва въпросите на обвинението. Вместо да изчака прокурора да извади уличаващи доказателства за подсъдимия, умният адвокат ги представя сам, за да смекчи въздействието им върху съдебните заседатели. Разбира се, тази стратегия работи само когато подсъдимият е казал истината, поне на адвокатата си.

— Мистър Естрада, срещали ли сте се лично с подсъдимата?

Бенито погледна Ребека и се усмихна.

— Да, срещали сме се.

— Тя посещавала ли ви е наскоро в кантората ви?

— Да.

— А купувала ли е фармацевтични продукти от вас?

— Да.

— И ги е платила със свои бижута?

Бенито се намръщи и Скот разбра, че стратегията му се е провалила.

— Бижута ли?! Какви бижута?

— Благодаря ви, мистър Естрада. Нямам повече въпроси.

Почти през цялото време, докато Бенито Естрада даваше показания, окръжният прокурор слушаше с наведена глава. Скот си седна с надеждата, че Рекс е пропуснал да съзре важността на последния отговор на Бенито, макар да знаеше, че нищо не му убягва.

Окръжният прокурор се изправи.

— Мистър Естрада, знаете ли кой е убил Трей Ролинс?

— Не.

— Нямам повече въпроси.

Съдия Морган обяви кратка почивка. След като залата се изпразни, Скот се обърна към Ребека.

— Ти ми каза, че си плащала на Бенито с бижутата си, но той очевидно не знаеше нищо за никакви бижута. Ребека, ако Рекс се беше хванал за това, щеше да докаже пред съдебните заседатели, че лъжеш. Ние вече обявихме, че нямаш никакви пари. Но ти си платила на Бенито в брой. С парите на мафията, нали?

— Не!

Скот трябваше да се успокои, да открие Бенито и да отиде до тоалетната. Той стана от мястото си и излезе в коридора. Гейб и горилата му стояха облежнати на отсрещната стена; Рене си беше на мястото в репортерската кабина. Скот отиде при нея.

— Виждала ли си Бенито Естрада?

Тя закри микрофона с ръка и каза:

— Бенито си тръгна. Бързаше.

Скот продължи по коридора към мъжката тоалетна. Когато се облекчи и понечи да излезе, се озова лице в лице с горилата на Гейб. И едва тогава си даде сметка, че Луис не го е последвал в тоалетната.

— Мисля, че онзи ден на плажа бях достатъчно ясен. — Горилата сграбчи Скот за ревера. — Момчетата от Вегас не желаят Гейб да дава показания.

Някъде наблизо се чу шум от казанче.

Вратата на една от кабинките се отвори и масивният торс на Луис изпълни рамката. Той пристъпи към горилата на Гейб; беше поне с една глава по-висок. Горилата пусна ревера на Скот.

— Извинявам се, мистър Фени, ама имах спешна нужда. Бихте ли ни оставили насаме за момент?

Скот се усмихна дружелюбно на горилата, провря се покрай Луис и излезе. Докато крачеше към съдебната зала, Гейб го видя и се огледа за охраната си. Но вместо горилата от тоалетната излезе Луис. Скот го изчака да влязат заедно в залата.

— Луис, къде е онзи тип?

— Тръгна си, мистър Фени. През прозореца.

— Но ние сме на втория етаж!

— Точно така, мистър Фени.

— Мистър Петрочели, как бихте описали професията си? — започна Скот.

Гейб беше облечен с карирано спортно сако върху фланелена риза.

— Собственик съм на бар на Странд авеню.

— Предлагате ли спортни залагания?

— Предлагам мартини и джин тоник.

— Познавахте ли Трей Ролинс?

— Да, познавах го.

— Знаехте ли за дълга на мистър Ролинс към казината в Лас Вегас?

— Знаех.

— А знаехте ли, че въпросният дълг е петнайсет милиона долара?

— Да, чувал съм да се споменава такава цифра.

— А чували ли сте също, че мистър Ролинс се е уговорил да загуби няколко голф турнира, за да могат кредиторите му да си прихванат дълга му от печалбите при залаганията?

— Да, и това съм го чувал.

— А чували ли сте...

Окръжният прокурор се надигна от мястото си.

— Възраждам, Ваша Светлост. Не съм дребнав, но всеки път, когато мистър Фени попита свидетеля дали е „чувал“ това или онова и свидетелят потвърди, че е „чувал“, на мен ми се струва, че показанията му се основават на слухове, което е неприемливо и недопустимо в съдебна зала.

— Ваша Светлост — контрира Скот, — когато питам свидетеля дали „е чувал“ нещо, аз всъщност го питам дали знае въпросното нещо. Това е просто един по-учтив начин да се формулира въпросът, нали така, мистър Петрочели?

— Тъъ, да, да! Точно така. По-учтиво е.

Съдийката се обърна към свидетеля.

— Мистър Петрочели, вие разполагате ли с лична информация по тези въпроси?

— Лична информация?

— Виждали ли сте лично документ, който да доказва дълговете на мистър Ролинс? Полица, запис на заповед, нещо такова?

Гейб се усмихна.

— В тази игра такива неща не вървят, госпожо съдия.

— А откъде тогава знаете за дълговете му?

— Знам, защото ми казаха.

— И сега ни казвате, че някой друг ви бил казал, че мистър Ролинс дължи пари?

— Да, точно това ви казвам.

— Ами това са си по дефиниция показания, основаващи се на слухове.

Лаптопът пред Боби дзънна. Той прочете от екрана:

— Ваша Светлост, допуска се изключение от правилото за показания, основани на слухове, когато първоначалният източник на информацията не е физически в състояние да присъства на делото. Член осемстотин и четири от Наказателнопроцесуалния кодекс.

Помощник-прокурорът скочи от стола си.

— Възраждам, Ваша Светлост! Мистър Херин се позовава при възраженията си на подсказване от мисис Дъглас. Това не е честно.

Съдийката се обърна към Боби.

— Вярно ли е, мистър Херин? Тя съобщения ли ви праща?

— Да, Ваша Светлост, вярно е.

Окръжният прокурор се обади от мястото си:

— Наистина ли има член от Кодекса, който допуска такова изключение?

— Отде да знам? — отвърна Боби. — Едва си взех изпита по процесуално право. Но според Карин се допуска изключение, когато

източникът на първоначалната информация е възпрепятстван да даде показания поради смърт.

— Смърт ли? — попита съдийката. — Кой е умрял?

— Ако някой от Вегас сгафи да свидетелства — обясни Гейб Петрочели, — пиши го мъртъв.

Окръжният прокурор бе чул достатъчно.

— Няма значение, Ваша Светлост. Оттеглям възражението си. Щом професор Карин Дъглас твърди нещо, то е вярно. — Той се обърна към помощника си. — Седни си на мястото, Тед.

— Е, добре. Продължавайте, мистър Фени.

— Мистър Петрочели, чували ли сте, че мистър Ролинс действително е загубил два уговорени турнира от началото на годината?

— Да, чувал съм.

— А чували ли сте, че и при двата случая кредиторите са му дали дял от печалбата си, общо три милиона долара в брой?

— Да, и това съм го чувал.

— А чували ли сте, че мистър Ролинс е трябвало по уговорка да загуби още един турнир, но без да иска, е вкарал топката от невероятно дълго разстояние?

— И това го чух.

— И че този феноменален удар е струвал на кредиторите му милиони долари, от което те никак не са били доволни?

— Да, да, и това също.

— Мистър Петрочели, а да сте чували кой е убил Трей Ролинс?

— Тъъ, не. Това не съм го чувал.

— Благодаря ви.

Окръжният прокурор нямаше въпроси към Гейб Петрочели.

— Защитата призовава Клайд Долтън.

Вратите на съдебната зала се отвориха и Гъската влезе. Беше облечен небрежно, с памучен панталон, поизмачкана риза и вратовръзка на ластик. Скот никога преди не го бе виждал без вечната му шапка. Посивялата му козя брада се нуждаеше от подстригване, побелялата му коса беше оредяла на темето и вързана на конска опашка. Външният му вид не подходдаше на мъж на средна възраст,

който не се казва Уили Нелсън. Гъската положи клетва и седна на свидетелската скамейка.

Най-напред Скот го разпита за работата му като личен асистент на Трей и за обстоятелствата около уволнението му на едно мексиканско игрище по време на турнир, който накрая Трей бе спечелил.

— След което мистър Ролинс остана да ви дължи хонорар в размер на сто хиляди долара, така ли?

— Да, точно така.

— И плати ли ви той хонорара?

— Не, не ми го плати.

— Вие бяхте недоволен от това, нали?

— Ами да, недоволен бях.

— Какво беше мнението ви за Трей Ролинс?

— Мнението ми за него беше, че е скапан, нафукан педал. — Гъската погледна стреснато към съдия Морган. — Ако мога така да се изразя...

— Вие току-що се изразихте.

— Дали да не помоля последната забележка да бъде заличена от протокола?

— Твърде много телевизия гледате, мистър Долтън. Съдебните заседатели до един са над дванайсет години, нищо няма да им стане от една нецензурна дума.

— Мистър Долтън, вие ли убихте Трей?

— Не, не съм.

— Знаехте ли, че взема кокаин?

— Подозирах. Понякога ставаше раздразнителен.

— Знаехте ли, че играе хазарт?

— Да, това го знаех.

— А за дълговете му от хазарт имахте ли представа?

— Не.

— Когато Трей не е вкарал топката от много близко разстояние на два турнира, вие досетихте ли се, че загубата му е уговорена?

— Изглеждаше ми някак странно, Трей никога не би пропуснал дупка от такава дистанция.

— А не го ли попитахте защо?

— Кое „защо“?

— Защо е пропуснал такива близки дупки?

Гъската се изхили гърлено.

— Не, не съм го питал такова нещо. Ако попиташ един професионален играч как така не е преценил удар, който би му донесъл милион долара, моментално ще ти завре стика в... Е, да кажем, че въпросът няма да му хареса.

— Сега работите като асистент на Пийт Пъкет, нали?

— Аха.

— Къде живеете?

— В Остин.

— А Пийт къде живее?

— В едно ранчо край Остин.

— Били ли сте някога в ранчото му?

— Да. Покани ме на лов за елени.

— Значи Пийт може да си служи с пушка?

Гъската кимна.

— Уха! Доста добре при това.

— Когато бяхте заедно на лов, Пийт застреля ли елен?

— Аха. Бая големичък.

— Какво направи с елена, след като го застреля?

— Наряза го на парчета. Той винаги носи голям ловджийски нож със себе си, ей такова парче, мамата си... — Гъската погледна към съдийската маса. — Абе, бая голям. Като хвана оня ми ти елен, разпори го от шията до опашката, изкорми го, увеси го на едно дърво...

— Транжирал го е на място.

— Да. Това е думата, която и той употреби.

— Кървав спорт, а?

— Ууу, гнусна работа!

— Значи Пийт и с нож си служи добре.

— Дума да няма!

— Пийт Пъкет има ли дъщеря?

Гъската кимна.

— Били Джийн.

— На колко години е?

— На седемнайсет.

— Пийт знаеше ли, че дъщеря му има плътска връзка с Трей Ролинс?

— За плътска не мога да кажа, но знаеше, че я чука.

— Е, как се чувстваше, знаейки това?

— Зле.

— Казвал ли ви е нещо по въпроса?

— Казваше, че Трей е един долен копел... — Пореден гузен поглед към съдийската маса. — Че е перверзен тип.

— Тоест Пийт не беше доволен от връзката на дъщеря си с Трей.

— Хич даже.

— Къде бяхте вие на четвърти юни, четвъртък?

— В Орландо. Като асистент на Пийт на Открития шампионат.

— Дватамата с Пийт заедно ли пътувахте за Орландо?

Гъската кимна.

— Въпросния понеделник взехме самолета от Остин.

— Били Джийн беше ли с вас?

— Не, тя си остана в Остин.

— Защо?

— Пийт каза, че не се чувствала добре.

— И така, в понеделник пристигате в Орландо и после?

— Във вторник Пийт тренира, в сряда бяха квалификационните срещи.

— А какво беше настроението му?

— Гадно. Нещо го човъркаше отвътре, но не му се говореше по въпроса.

— По кое време започна турнирът в четвъртък?

— В осем сутринта.

— А кога приключи първият раунд?

— Около обяд.

— Как игра Пийт?

— Като с две леви ръце. И една дупка не уцели. Не можеше да се съсредоточи.

— Това необичайно ли беше за него?

— Ами да! Пийт понякога печели, понякога губи, но да му липсва концентрация, както на този ден, не се е случвало никога.

— И какво направихте после?

— Отлетяхме за Остин.

— Още след първия раунд? Защо?

— Пийт беше попълнил грешно точките си за две дупки на картата. Това означава автоматична дисквалификация.

— Защо го е направил?

— Нали ви казах? Не беше на себе си този ден. Ужасно беше разсеян.

— От какво?

— Не казваше. Но според мен понеже Били Джийн не беше с нас. Тревожеше се за нея.

— Дватамата заедно ли пътувахте за Остин?

— Не. Пийт взе друг полет.

— Значи за последно сте видели Пийт в Орландо, когато си е тръгвал за летището?

— Да.

— А кога се видяхте отново?

— Следващата неделя. Той ме взе от дома с караваната, за да заминем за турнира в Хюстън.

— Имате ли впечатления, че Пийт е сприхав и избухлив по време на турнир?

— Ооо, и още как!

— Много ли е зле?

— Направо е ужасно. Ако можеше да се владее, щеше да е спечелил поне дузина турнири. Но ако някой му е крив, хвърля стика и налита на бой. Повярвай ми, стой далеч от Пийт Пъкет, когато му кипне...

— Кое да му кипне?

— Тъъ, няма значение. Казах достатъчно.

— Мистър Долтън, според вас Пийт ли е убил Трей Ролинс?

— Не ми е споделял такова нещо.

— Нямам повече въпроси.

Окръжният прокурор стана от мястото си.

— Мистър Долтън, били сте личен асистент на Трей Ролинс в продължение на две години. За това време той казвал ли ви е някога, че смята да се жени за Ребека Фени?

— Не. Никога.

През кратката почивка до масата на защитата се приближи Ханк Ковалски.

— Скот, знаеш ли нещо за някакъв човек, паднал от прозореца на една тоалетна тук, в съдебната палата?

— Тъъ... не. Нищо не знам. Добре ли е?

— Откарали са го с линейка, целият бил натрошен.

— Ами като паднеш от втория етаж, нищо чудно.

Ханк се усмихна дяволито.

— Не съм казвал, че от тоалетната на втория етаж...

Били Джийн Пъкет беше облечена с джинси, маратонки и тениска. Русата ѝ коса беше опъната назад и вързана на конска опашка. Беше хубавичко седемнайсетгодишно момиче с ясносини очи, зачервени от плач.

— Мис Пъкет — започна Скот, — имате ли нещо против да се обръщам към вас с „Били Джийн“?

— Защо да имам, това е името ми.

— Били Джийн, колко време имавте връзка с Трей Ролинс, преди да бъде убит?

— Около три седмици.

— Обичахте ли го?

— Да.

— Трей казвал ли е, че ви обича?

— Да.

— Баща ви ли уби Трей?

— Не.

— Сигурна ли сте?

— Да.

— Пътувахте ли с личната си кола от Остин до Галвестън на четвърти юни тази година, четвъртък?

— Не.

— Били Джийн, знаем, че сте били в Галвестън. Имаме свидетел, който може да ви разпознае и да потвърди, че ви е видял в жилището на Трей въпросния ден следобед. Разполагаме също така с пръстови отпечатащи на баща ви, снети от кухненския плот в дома на Трей, които доказват, че и той е бил в къщата. Можете сега да кажете истината на съдебните заседатели или впоследствие да докажем, че лъжете, и да бъдете подведена под съдебна отговорност за лъжесвидетелство. Как предпочитате?

Сълзите ѝ рукогнаха. Крехките ѝ рамене се затресоха от плач. Скот изпита жалост към Били Джийн, която бе още дете. Но беше длъжен да

я разпита.

— Да.

— „Да“ какво? Да, пътували сте от Остин за Галвестън с колата си същия ден?

— Да.

— Защо?

— За да се видя с Трей.

— И видяхте ли се?

— Да.

— Къде?

— В дома му край плажа.

— По кое време пристигнахте там?

— Около един.

— Двамата с Трей сами ли бяхте?

— Да.

— Къде беше Ребека Фени?

— По магазините в Хюстън. Трей ѝ беше дал пари, за да я разкара.

— С Трей правихте ли секс този ден?

— Да.

— Къде?

— В леглото му.

— А след като...

— И под душа.

— А след като...

— И в гардеробната, където има голямо огледало.

Скот почака няколко секунди.

— Някъде другаде?

— Не, това беше.

— И така, след тези ваши сексуални занимания какво се случи?

— Баща ми ни свари.

— Баща ви Пийт Пъкет ви е сварил с Трей, докато сте правили секс?

— Няколко минути след това. Когато излизахме от гардеробната.

— Баща ви е влязъл малко по-рано в къщата?

— Да.

— И какво направи?

— Разкрещя се. Хвана Трей и го блъсна в стената. Мислех си, че...

— ... че ще го убие?

— Но аз го спрях.

— Ядосан ли беше баща ви?

— О, да.

— И тогава какво стана?

— Баща ми ме накара да се облека и ме отведе.

— Двамата с него едновременно ли си тръгнахте от къщата на Трей?

— Да.

— С вашия черен мустанг?

— Да.

— По кое време стана това?

— Някъде към пет, пет и половина.

— И къде отидохте?

— На хотел край плажа.

— Останали сте да пренощувате в Галвестън?

— Да.

— Защо не си тръгнахте за Остин?

— Баща ми каза, че ще пътуваме на сутринта.

— И така ли направихте?

— Да, станахме рано и си тръгнахме.

— В четвъртък вечер двамата с баща ви в една стая ли нощувахте?

— Той нае апартамент.

— Излизахте ли някъде, след като се настанихте?

— Не. Поръчахме си вечеря от румсървиса.

— Баща ви напускал ли е хотелската стая през нощта?

Били Джийн замълча.

— Били Джийн, моля ви да отговорите на въпроса ми.

— Бях си легнала, когато го чух да излиза.

— Колко беше часът?

— След полунощ.

— А чухте ли го да се връща?

— Не.

Скот обяви, че няма повече въпроси към свидетелката, и окръжният прокурор се надигна от стола си.

— Мис Пъкет, вие знаехте ли, че Трей Ролинс живее с Ребека Фени?

— Да.

— Значи връзката ви с него не е имала бъдеще, така ли е?

— Той ми каза, че възнамерява да я остави и да се ожени за мен.

— Наистина ли? А беше ли й го казал и на нея?

— Смяташе същата вечер да го направи.

— Вечерта, преди да бъде убит?

— Да.

— Може и да го е направил. Благодаря ви, мис Пъкет.

Скот отново стана от мястото си.

— Били Джийн, знаехте ли, че Трей поддържа безразборни връзки с много жени по време на турнирите?

— Знаех, че преди мен е имал и други гаджета.

— Не смятате ли, че може и на тях да им е казвал, че ги обича?

— Не. Трей обичаше само мен.

— Не се съмнявам. А знаехте ли, че същата вечер, преди нощта на убийството, Трей е предложил брак на Ребека?

— Нищо подобно! Трей смяташе да скъса с нея! Беше ми обещал да се ожени за мен!

— Не се съмнявам.

Скот хвърли към съдебните заседатели поглед, който казваше: *Какво нещастно, объркано момиче.*

Бу и Шами бяха в кухнята и миеха съдовете от вечерята, а останалите се бяха настанили на задната тераса. Само Ребека не беше при тях. Малко по-рано Скот се бе опитал да говори с нея за кокаина, който беше купувала от Бенито, но тя бе твърде разстроена и бе излязла да се разходи сама покрай брега сякаш за да се наслади докрай на последните си дни свобода.

На връщане от съда Скот бе наминал покрай кантората на Бенито, но горилите на входа му бяха казали, че шефът им си е тръгнал. Скот се бе опитал да се свърже с него на номера, показан на телефонните разпечатки от разговорите на Трей, но той не отговаряше.

Бенито бе продавал кокаин на Ребека, но тя не му бе плащала с бижутата си. Имаше само едно обяснение: с парите на мафията.

Пийт Пъкет беше бесен.

В девет сутринта на четвъртия ден от началото на процеса той положи клетва, седна на свидетелското място и хвърли изпепеляващ поглед на Скот. Не му пукаше нито от камерите, нито от съдебните заседатели, нито дори от съдийката. Имаше вид на човек, който би могъл да му извие врата като на пиле, ако му се отдадеше тази възможност.

— Мистър Пъкет, да се върнем на събитията от четвърти юни, четвъртък. Този ден до обяд вие сте играли първи раунд на турнира в Орландо, Флорида, нали така?

— Да — процеди Пийт през стиснати зъби.

— И ви е придружавал вашият асистент Клайд Долтън?

— Да.

— Дъщеря ви Били Джийн с вас ли беше?

— Не.

— А къде?

— В Остин.

— Началният удар на турнира в Орландо е бил в осем сутринта в четвъртък, нали така?

— Да.

— И сте приключили около обяд?

— Да.

— Но са ви дисквалифицирали, защото сте попълнили погрешно картата с точките си?

— Да.

— След което сте отпътували със самолет за Остин?

— Знаете, че не съм пътувал за там.

— Вярно. Отпътували сте за Хюстън.

— Точно така.

— Защо?

— За да убия Трей Ролинс.

Публиката зад гърба на Скот изригна. Съдия Морган заблъска с чука по масата, за да въдвори ред, след което изгледа зверски свидетеля. Съдебните заседатели се бяха навели напред до един. Скот запази спокойствие — стратегията им работеше. Пийт Пъкет беше на път да направи пълни самопризнания.

— Вие сте убили Трей Ролинс?

— Не.

— Но нали току-що казахте...

— Казах, че съм отишъл да го убия. Но не съм казал, че съм го убил.

В залата отекна колективен възглас на разочарование.

— Хубаво, да се върнем стъпка по стъпка на случилото се този ден. Отлетели сте за Хюстън и от аерогарата сте взели такси за къщата на Трей Ролинс в Галвестън, така ли?

— Да.

— С намерение да го убие?

— Да.

— Защо тъкмо този ден?

— Защото дъщеря ми беше при него в къщата му.

— Откъде знаехте?

— Бях сложил на колата й джипиес за проследяване.

— Следили сте собствената си дъщеря?

— Почакай твоите момичета да се повлекат след разни негодници, и ти също ще започнеш да ги следиш.

— Значи знаехте, че Били Джийн ходи с Трей?

— Знаех, разбира се.

— Всъщност седмица преди това вие сте се нахвърлили върху Трей в съблекалнята на предишния турнир и сте заплашили да го убие, ако не остави дъщеря ви на мира.

— Да. Брет Макбрайд седи отвън, питай го, той беше там.

— Но Трей не е оставил Били Джийн на мира, така ли?

— Не, не я остави.

— И вие решихте да го убие?

— Да.

— И въпросния ден отивате в дома му и го заварвате с Били Джийн.

— Да — каза Пийт с глух глас.

— Как влязохте в къщата?

— По задното стълбище откъм плажа се качих на терасата. Вратата на спалнята беше отворена.

— И го сварихте да прави секс с дъщеря ви?

Пийт бе видимо разстроен.

— Бяха в гардеробната.

— И вие какво направихте?

— Отидох в кухнята.

— Да търсите нож?

— Да.

— Подпряхте ли се на кухненския плот?

— Не си спомням.

— Отпечатащи от дланите ви са открити върху плота.

— Значи съм се подпрял.

— Взехте ли нож?

— Не.

— Защо?

— Не можех да го направя.

— И после?

— После се върнах в спалнята, Трей и детето тъкмо излизаха от гардеробната. Аз го сграбчих и го запратих към стената.

— Трей какво каза?

— Нищо не можа да каже, защото го цапардосах с юмрук в устата.

— Щяхте ли да го убие, ако Били Джийн не ви беше спряла?

— Може би.

— Във всеки случай сте имали намерение да го направите, така ли?

Очите на Пийт се насълзиха.

— Да, щях да го убия, дяволите да го вземат!

— Само защото е спал със седемнайсетгодишната ви дъщеря?

— Не!

— А защо тогава?

— Защото й даваше кокаин.

Скот не бе очаквал такъв отговор и за момент загуби ума и дума от изумление. В залата настана мъртва тишина. Съдебните заседатели

мълчаха. Мълчеше съдийката, мълчеше обвинението, публиката по скамейките не издаваше звук.

— Нима? Мистър Пъкет, Трей... е давал на дъщеря ви... кокаин?

Пийт обърса очи с ръкава си. Няколко от съдебните заседатели също се просълзиха. Сега Пийт Пъкет не беше познатият грубиян и побойник, а един страдащ баща с разбито сърце.

— Що за човек трябва да си, за да направиш такова нещо? Що за изверг зарибява с кокаин седемнайсетгодишно дете? Всеки път, когато бяха заедно, той й е давал да смърка и сега тя не може да се откаже, иска още и още. Ти какво би направил, ако някой възрастен мъж даде кокаин на дъщерите ти?

Бих го убил, помисли си Скот.

— Моята Били Джийн... тя е добро момиче, опитвам се да я отгледам и да й дам прилично възпитание, но откакто почина майка й... не знам как да й обясня нещата от живота. Едно момиче на нейната възраст има нужда от майка, от жена, с която да си говорят за мъже, за момчета. Докато аз разбирам само от голф и лов. Откакто майка й си отиде, се лутам... и двамата се лутаме...

Пийт Пъкет зарови лице в едрите си шепи и захлипа.

Съдийката обяви петнайсет минути почивка.

Следван неотлъчно от Луис, Скот отиде до тоалетната, където се озова лице в лице с Пийт Пъкет. Човекът очевидно бе влязъл, за да наплиска лицето си.

— Съжалявам, Пийт.

— Да го духаш, гнусно адвокатче! Кво ти пука за хората около теб! Гледаш само да отървеш жена си от затвора.

Пийт блъсна вратата и закричи гневно по коридора.

Когато съдебното заседание продължи, Пийт видимо бе успял да се овладее.

— И така, мистър Пъкет, въпросния ден сте отишли в дома на Трей с намерение да го убие, нали?

— Да.

— Но не сте го убили?

— Не.

— Просто сте хванали Били Джийн за ръка и сте я извели от къщата, така ли?

— Да.

— Знаем, че Трей е убит чак след полунощ. Знаем също, че с дъщеря си сте наели апартамент в „Галвез“. Знаем, че сте били бесен от ярост и след полунощ сте излезли от хотела. В къщата на Трей ли се върнахте?

— Да.

— За да го убие?

— Да.

— Но този път си сложихте ръкавици, нали?

— Не.

— Отново минахте по задното стълбище към терасата, нали?

— Не.

— Влязохте в спалнята и заварихте Трей и Ребека заспали, в безсъзнание от преливане.

— Не.

— След което отидохте в кухнята и този път взехте нож за месо.

— Не.

— Върнахте се в спалнята и се надвесихте над леглото.

— Не.

— Над Трей.

— Не!

— Вдигнахте ножа...

— Не!

— ... и го забихте в гърдите му.

— Не, не!

Пийт отново заплака.

— Не?

— Не!

— А какво направихте тогава?

— Седях отвън в колата и се опитвах да събера кураж. Но не успях.

— Защо?

— Защото чувах гласа на Доти Лин, която ми казваше: „Не го прави, Пийт! Ще идеш в затвора. И кой ще се грижи тогава за Били

Джийн?“.

— Това беше неочакван обрат — каза Боби с пълна уста. Ядеше пържени скариди.

Останалите се бяха върнали за обяд във вилата, а Скот и Боби бяха седнали да хапнат в едно ресторантче на крайморската алея; Скот нямаше апетит и не беше докоснал храната си.

— Тъжно, нали? — продължи Боби. — Тази история с Били Джийн...

— На нея й трябва майка.

— Надявам се да се оправи.

— Ако Трей беше давал кокаин на Бу или Шами, аз също бих го убил.

— Аз щях да ти помагам.

След обедната почивка Ханк Ковалски пресрещна Скот на влизане в съдебната зала.

— Ханк, не съм изхвърлил аз оня тип през прозореца на тоалетната!

— Не съм си и помислял такова нещо. — Ханк погледна с крайчеца на окото си Луис, който седеше кротко сред публиката. — Освен това знам, че пострадалият е една от горилите, които те бяха пребили на плажа. Както се казва: добрият край оправя всичко.

После Ханк бръкна в джоба на самото си и извади найлоновия плик с четирите миниатюрни шишенца от бърбън, които Скот бе прибрал в самолета.

— Отпечатъците съответстват на онези върху огледалото в дрешника на Трей.

— Не може да бъде!!!

— Значи знаеш чии са?

— По-добре не питай. — Мозъкът на Скот работеше трескаво. — Ханк, задръж шишенцата и стой тук. Ще те призова като свидетел.

Ханк вдигна рамене.

— Тук съм, никъде няма да ходя.

Той се обърна и се отдалечи, а Скот позвъни на Карин от мобилния си телефон. Тя кърмеше бебето, но му отговори.

— Карин, когато проверяваше съдийката, успя ли да откриеш къде е била в нощта на убийството на Трей?

— В Санта Фе, изнасяла е лекция по програма за правна просвета. Върнала се е чак в събота.

Съдия Шелби Морган не беше нито свидетел, нито заподозрян. Но по някакъв начин бе попаднала в гардеробната на Трей. Вероятно двамата бяха правили секс. *Какво да предприема сега?* — запита се Скот. *Какво повелява моралният ми дълг?* Той можеше да повдигне въпроса и да поиска прекратяване на делото поради конфликт на интереси. Ако направеше това, дали окръжният прокурор нямаше отново да привлече Ребека като обвиняема пред друг съд? Дали новият съдия щеше да ѝ осигури справедлив съдебен процес? Или за нея беше по-добре всичко да приключи възможно най-бързо? Дали Скот можеше, въоръжен с новите разобличаващи факти, да ѝ издейства оправдателна присъда? Дали можеше да ги извади в подходящ момент, като коз от ръкава си? Или подобен ход можеше да му докара дисциплинарно наказание, най-вероятно отнемане на адвокатските права? Как щеше да се пребори с гузната си съвест?

Скот се изправи и каза:

— Защитата призовава Ханк Ковалски.

Ханк положи клетва и отиде на свидетелското място.

— Мистър Ковалски, след като полицията предаде случая на окръжната прокуратура, вие ли отговаряхте за събирането на доказателствения материал?

— Да, сър. Аз се занимавах с това.

— Криминологът мистър Дийкс заяви в показанията си, че са открити три отделни комплекта от неидентифицирани отпечатъци в дома на Трей Ролинс: един в кухнята, един върху таблата на леглото в спалнята, където е бил открит трупът, и един върху голямото огледало в гардеробната към същата спалня, така ли е?

— Да, сър.

— По-нататък мистър Дийкс каза, че и трите комплекта отпечатащи са ви били предадени.

— Да, сър.

— След което вие сте установили, че тези в кухнята са на Пийт Пъкет?

— Точно така.

— И как стигнахте до това заключение?

— Вие ми предадохте няколко предмета, по които имаше отпечатащи на възможни заподозрени. Аз ги сравних с откритите в дома. Сред тях бяха отпечатащите върху един предмет, за който вие ми казахте, че бил на мистър Пъкет. Оказа се, че тези отпечатащи точно съответстват на онези, открити върху кухненския плот.

— Установихте ли впоследствие на кого са пръстовите отпечатащи върху таблата на леглото?

— Да, сър.

— Как?

— По интуиция. Сдобих се с предмет, върху който имаше отпечатащи на лицето, и ги сравних. Пълно съответствие.

— И кое се оказа лицето, чиито отпечатащи са открити върху таблата на леглото?

— Рене Рамирес.

Всички в съдебната зала зяпнаха едновременно. Разбира се, Ханк не бе действал по интуиция, а бе снел отпечатащите от чашата на Рене, която Скот бе задигнал от бара на хотел „Галвез“ и бе предал на окръжния прокурор. Рене беше взела интервю от Трей в дома му само няколко седмици преди убийството. Явно интервюто бе протекло в доста интимна обстановка.

— Искате да кажете, че върху таблата на леглото на Трей Ролинс са открити отпечатащи от пръстите на Рене Рамирес?

— Точно така, сър.

— Много интересно.

— И аз мисля така.

За разлика от федералните съдилища, в които адвокатът разпитва свидетелите от специален подиум, в залата на окръжния съд адвокатът има право да се доближи до свидетелското място. Скот пристъпи до Ханк, но остана с лице към съдия Морган.

— А какво ще ми кажете за последния комплект отпечатыци, намерени върху огледалото в гардеробната на Трей Ролинс?

— Да, тях също ги идентифицирах.

Съдийката вдигна очи и го изгледа внимателно.

— И чии са?

— Може би вие ще ми кажете, мистър Фени?

— Защо пък аз?

— Защото аз знам само, че отпечатыците върху огледалото съвпадат с тези върху шишенцата от бърбън.

Съдия Морган се намеси:

— Шишенца от бърбън ли? Какви шишенца, какъв бърбън?

Ханк бръкна в джоба на самото си и извади найлоновия плик с четирите миниатюрни бутилчици.

— Ето тези. Такива дават в самолетите.

Ханк се пресегна и ги подаде на съдийката. Тя ги разгледа внимателно и когато вдигна очи, Скот видя, че ги е познала.

— Тези шишенца представляват ли веществено доказателство по делото?

— Не, Ваша Светлост. Поне засега.

— А защо тогава занимавате съда с тях?

— Ако ми позволите, Ваша Светлост, това ще се изясни след малко. — Скот отново се обърна към свидетеля. — Мистър Ковалски, откъде имате тези шишенца?

— Вие ми ги дадохте.

— И какво направихте с тях, когато ви ги дадох?

— Проверих ги за отпечатыци от пръсти. Каквито бяха открити по тях. След което сравних отпечатыците с тези, оставени върху огледалото в гардеробната. Констатирах пълно съответствие. Прекарах ги през базата с биометрични данни на ФБР. Там не фигурират.

— Което означава?

— Което означава, че лицето, на което са отпечатыците, никога досега не е арестувано, нито по някакъв друг повод са му снемани биометрични данни, за да бъдат вкарани в системата.

— При какви други случаи, освен при арест на заподозрян, се снемат пръстови отпечатыци?

— Ами ако дадено лице кандидатства за работа с деца, в детско заведение или като треньор на детски отбор, трябва да мине пълна

проверка за благонадеждност. Също и ако иска да стане полицай или да постъпи във федерален законоприлагащ или правораздавателен орган.

— Наистина ли? На всички служители във федералната администрация ли се снемат пръстови отпечатъци?

— На онези, които заемат важни постове.

— Като например?

— Онези във ФБР, Агенцията за контрол на храните и лекарствата, граничната полиция. Обслужващият персонал в Белия дом... кандидатите за федерални съдии... и прочие.

— Мистър Ковалски, какво би станало, ако на лицето, чиито отпечатъци са върху шишенцата от бърбън, в един момент бъдат снети пръстови отпечатъци от полицията или друг законоприлагащ орган?

— Отпечатъците се вкарват в системата и тя ги изплюва като съответстващи на тези от шишенцата, защото те са на лице, имащо отношение към дело за убийство.

— Но самоличността на въпросното лице никога няма да бъде установена, ако не се наложи да му бъдат вземани отпечатъци за в бъдеще?

— Точно така.

Скот се извърна към съдия Морган. Погледите им се срещнаха за един безкраен миг, после той обяви, че няма повече въпроси и предаде свидетеля на обвинението. Окръжният прокурор изгледа изпитателно Скот и съдийката, но не зададе въпрос. Рекс Труит не беше глупак.

Съдия Морган обяви край на съдебното заседание за деня. Докато слизаше от подиума, тя изглеждаше силно раздразнена. Скот излезе от съдебната зала и тръгна по коридора. Рене Рамирес не беше в кабинката си. Беше заявила, че няма повече да отразява делото.

Скот рядко спеше добре по време на съдебен процес. И тази нощ не беше изключение. Но поне имаше причина: на следващия ден беше ред на Ребека да дава показания.

Той се унесе някъде към един след полунощ, но се събуди малко преди четири. Сторило му се бе, че чува шум. Стана и надникна в

спалнята на момичетата, после слезе на долния етаж. Плъзгащата се стъклена врата към задната тераса беше отворена. Ребека беше застанала до парапета, загледана към морето. Той отиде при нея.

— Не мога да заспя — каза тя.

Беше облечена с къса прилепнала нощница и се държеше с две ръце за парапета, сякаш се боеше, че морският бриз може да я отнесе.

— Имах кошмар. Сънувах, че съм в затвора. — Тя се поколеба за миг. — Скот, ако тези съдебни заседатели ме оправдаят, окръжният прокурор може ли да ме изправи повторно пред съд?

— Не. Повторно привличане под съдебна отговорност по едно и също обвинение не се допуска от закона. Но ако излъжеш, докато даваш показания под клетва, могат да те обвинят в лъжесвидетелство.

— А трябва ли да давам показания?

— Да, ако не искаш да идеш в затвора. Отпечатыците ти са върху ножа, това само по себе си е достатъчно, за да бъдеш призната за виновна от повечето съдебни състави. Тези хора очакват да чуят от теб как отпечатыците ти са се озовали върху ножа, искат да им кажеш: „Не съм убила аз Трей, аз го обичах“.

— Така е. Аз наистина го обичах.

Ребека стоеше, загледана във вълните, сякаш омагьосана от техния ритъм. Само луната хвърляше бледа светлина; нощта бе размила всички цветове в различни отсенки на сивото.

— Аз живея в отсенките на сивото — каза тя.

Опитните адвокати по углавни дела казват, че последният човек, когото биха желали да видят на свидетелското място, е техният клиент, защото, ако той бъде хванат в лъжа — независимо колко невинна и нямаща нищо общо с неговата вина или невинност — съдебните заседатели няма повече да повярват и на една негова дума. Това беше урокът, който Скот щеше да научи този ден — петия от процеса „Щатът Тексас срещу Ребека Фени“.

— Защитата призовава Ребека Фени.

Семплата ѝ зелена рокля и обувките с нисък ток подхождаха повече на домакиня от предградията, отколкото на любовница на шампион по голф. Но скромните дрехи не скриваха красотата ѝ.

— Вие ли убихте Трей Ролинс?

— Не.

— А обичахте ли го?

— Да, много.

— Вечерта, преди да бъде убит, той ви е завел на вечеря в „Гайдо“, нали?

— Да.

— И ви е направил предложение за женитба?

— Да.

— А вие приехте ли да му станете жена?

— Да.

— Същата вечер двамата правихте ли секс на плажа?

— Да.

— А легнахте ли си после заедно?

— Да.

— Какво си спомняте след това?

— Събудих се в четири без петнайсет сутринта и го видях убит. Обадох се на деветстотин и единайсет. Дойде полиция.

— Знаехте ли, че Трей е имал любовна връзка с Били Джийн Пъкет?

— Не.

— Казвал ли ви е някога Трей, че възнамерява да ви остави заради друга жена?

— Не.

— А даваше ли ви пари, подаряваше ли ви бижута?

— Да.

— Преди смъртта на Трей сте живели в къща над плажа на Галвестън, имали сте апартамент с изглед към океана в Малибу, вила в Бийвър Крийк, карали сте корвет, отсядали сте в петзвездни хотели, пътували сте в първа класа, ходили сте по курорти и спа центрове...

— Да.

— А сега нямате нищо освен корвета?

— И бижутата.

— Нямате пари, не притежавате нищо, нямате дом, застраховка...

— Не.

— Имахте ли мотив да убиее Трей Ролинс?

— Не.

— И не сте го убили?

— Не, не съм.

По време на кратката почивка Скот забеляза окръжния прокурор и помощника му, улисани в оживен разговор в ъгъла на залата. Рекс Труит беше наклонил глава настрани, докато помощникът настойчиво го молеше нещо. Накрая прокурорът кимна. Когато се върна на масата, погледите им се срещнаха за миг. Прокурорът бързо сведе очи, но Скот знаеше какво му се готви: помощникът бе настоявал да използват сексзаписите като доказателствен материал и накрая бе надделял.

Съдия Морган удари с чукчето и в залата настана тишина. Помощник-прокурорът се надигна важно от мястото си, за да разпита подсъдимата. Това беше неговият момент на слава и той смяташе да блесне в цялото си величие пред телевизионните камери. При разпита си от защитата Ребека бе запазила самообладание, защото със Скот бяха репетирали десетки пъти въпросите и отговорите. Но никой не можеше да я подготви достатъчно за кръстосания разпит от страна на един подъл, коварен мазник като помощник-прокурора на Галвестън.

Ако Ребека Фени беше уплашена, то нейният адвокат бе изпаднал в паника.

— Мисис Фени, да поговорим за бижутата, които ви е подарил Трей Ролинс.

Помощник-прокурорът погледна към Скот и му намигна. И тогава Скот разбра: изобщо не ставаше дума за сексзаписите. Обвинението се готвеше да докаже, че Ребека е излъгала в досегашните си показания и че е платила на Бенито в брой, следователно трите милиона, платени на Трей от мафията, бяха у нея.

— Мисис Фени, по време на връзката ви с мистър Ролинс той беше ли ви подарил бижута и автомобил корвет?

— Да.

— И ви е давал пари, с които да си купувате още бижута?

— И дрехи.

— А въпросният корвет беше ли в гаража на къщата, в която живеехте на семейни начала с мистър Ролинс, в нощта на смъртта му?

— Да.

— И бижутата ли бяха в къщата същата нощ?

— Да.

— След смъртта на мистър Ролинс неговият адвокат ви е предал корвета, нали така?

— Да.

— Както и всичките бижута, които сте получили като подарък от мистър Ролинс, както и онези, които сте си купили с парите, дадени ви от него?

— Да.

— Кога беше това?

— Кое?

— Кога ви предаде адвокатът на мистър Ролинс всички тези неща?

— Ами аз...

— Дванайсети юни, петък, звучи ли ви правдоподобно като дата, на която ви е бил върнат корветът?

— Да, мисля, че тогава беше.

— А петнайсети юни, понеделник, за бижутата? Които ви бяха предадени на ръка тук, в тази зала, преди връчване на обвинителния акт?

— Да, така беше.

— Аха. Оттогава продавали ли сте някои от бижутата си?

— Не.

— А да сте продали корвета?

— Не съм.

— Но когато казахте, че нямате никакви пари, имяхте ли предвид наистина никакви? Нито цент?

— Да.

— Нямате никакви пари в банковата си сметка, в кутия от обувки, под дюшека, заровени в пясъка, никъде?

— Не.

Скот усети, че му прилошава. Имаше усещането, че наблюдава безпомощно как товарен влак се приближава към малка кола, спряла върху прелеза, и не може с нищо да предотврати катастрофата.

— Мисис Фени, знаехте ли за връзките на Трей с други жени?

— Не, не знаех.

— Знаехте ли, че смята да ви остави заради Били Джийн Пъкет?

— Не. Същата вечер той ми предложи брак.

В гласа ѝ прозвуча сподавен гняв.

— Къде бяхте в деня преди убийството?

— В Хюстън. Пазарувах в „Галерия“.

— По кое време?

— Тръгнах от къщи в десет и се върнах към шест.

— Били сте в Хюстън през целия ден?

— Да.

— След което двамата с мистър Ролинс сте отишли да вечеряте в „Гайдо“?

— Да.

— В колко часа?

— В седем.

— А в колко се върнахте у дома?

— В десет.

— И кога си легнахте?

— В единайсет.

— А в четири без петнайсет сте се събудили и сте видели мистър Ролинс мъртъв?

— Да.

— Но не сте чули нищо?

— Не.

— Мисис Фени, знаеше ли още някой, че Трей ви е направил предложение?

— Рикардо, келнерът от ресторанта.

— Защото вие сте му казали, нали?

— Да.

— А Трей дали се е похвалил на някого?

— Не ми е известно.

— Тоест само вие твърдите, че ви е предложил брак?

— Защо ми е да ви лъжа?

— Може би защото вие сте го убили.

— Но не съм.

Помощник-прокурорът вдигна от масата оръжието на убийството.

— А защо тогава отпечатъците ви са върху дръжката на ножа?

— Това е кухненски нож. Сигурно съм го ползвала за нещо.

— Кога?

— Някога. Откъде да знам? Може да е било преди година, както каза човекът от лабораторията.

— Мистър Хейнс каза, че отпечатъците ви върху дръжката на ножа може да са отпреди година, така ли?

— Да.

— Само че в подобна версия има два проблема.

— Какви проблеми?

— Първо, след като сте ползвали ножа, за да нарежете нещо, например пържоли, какво сте направили с него?

— Не ви разбирам.

— След като нарязвате пържолите, ножа обратно в чекмеджето ли го слагате?

— Не, поставям го в миялната машина.

— За да го измие Роузи, нали?

— Да.

— Следователно отпечатъците ви отпреди година едва ли са още върху дръжката, нали? Те са отдавна измити.

— Н-не... не знам.

— Няма значение, съдебните заседатели знаят. И второ, мистър Хейнс не е знаел, че същия ден мис Гонзалес е мила съдове, нали?

— Нямам представа.

— Мисис Фени, вие чухте показанията на Роузи Гонзалес, нали?

— Да.

— Чухте я да казва, че когато си е тръгвала от вас по обяд на четвърти юни, всички ножове от комплекта са били измити и сложени в чекмеджето за прибори. Или не?

— Чух я.

— Което означава, че отпечатыците ви върху дръжката на ножа не са били отпреди година или месец, или седмица, а от същия ден. Това е ножът, с който е убит Трей Ролинс, нали?

— Не знам.

— И това е станало по някое време, след като Роузи Гонзалес си е тръгнала от вас и преди ножът да бъде изваден от трупа на Трей Ролинс или греша?

— Не знам.

— Но вас ви е нямало цял ден, нали?

— Да.

— И сте се прибрали вкъщи едва в шест?

— Да.

— Следователно отпечатыците ви са се озовали върху дръжката на ножа между шест вечерта и три и петдесет и седем сутринта, когато полицаите Крандъл и Гереро са влезли в къщата и са намерили ножа, забит в гърдите на мистър Ролинс, така ли е?

— Не знам... предполагам...

— *Предполагате?! Мисис Фени, ползвали ли сте ножа въпросната вечер?*

— Ами... може би... сигурно съм го ползвала.

— И за какво го ползвахте?

— Не помня. Кълна се!

— Не ми се кълнете, мисис Фени. Просто ми кажете истината.

— Опитвам се.

— Да кажеш истината не би трябвало да е толкова трудно.

Скот скочи.

— Възразявам! Психически тормоз върху свидетелката.

Съдия Морган изгледа втренчено Скот. Вероятно вече си даваше сметка, че той всъщност бе спасил кариерата ѝ на магистрат. Шелби Морган си пое дълбоко дъх и се произнесе по възражението му:

— Приема се.

— Мисис Фени, вие сте се прибрали вкъщи в шест привечер. В седем двамата с мистър Ролинс сте отишли на вечеря, нали?

— Да.

— Следователно не сте ползвали ножа, за да режете пържоли същата вечер, нали?

— Не.

— А ползвали ли сте го за каквито и да било други цели между шест и седем часа същата вечер?

— Не. Мисля, че не.

— Е, добре. Двамата с мистър Ролинс се върнахте от „Гайдо“ към десет, така ли?

— Да.

— И си легнахте към единайсет?

— Да.

— Ползвали ли сте за нещо този нож между десет и единайсет вечерта на четвърти юни?

— Не си спомням.

— Не си спомняте?

— Не.

— Не си спомняте дали сте ползвали ножа, за да нарежете нещо тази вечер?

— Не.

— Ние обаче знаем, че не сте го ползвали за рязане, мисис Фени, защото отпечатъците ви върху дръжката не са в посока, показваща, че сте рязали нещо с него, така ли е?

— Не знам.

Помощник-прокурорът стисна ножа с острието надолу сякаш за да намушка някого и пристъпи към свидетелското място.

— Кого намушкахте с този нож, мисис Фени?

— Никого!

Тя заплака.

— Вие сте използвали този нож, за да намушкате Трей Ролинс, нали така?

— Не!

— Вие сте убили Трей Ролинс!

— Не съм!

Тя се обърна към съдебните заседатели, които седяха на по-малко от три метра срещу нея.

— Той ми даде всичко... а сега нямам нищо! Защо да го убивам?! Аз го обичах!

— Не се съмнявам.

Помощник-прокурорът изгледа съдебните заседатели с ехидно повдигната вежда — крайно неетична постъпка на обвинител в съдебна зала, но твърде ефикасна. После пристъпи към масата с веществените доказателства и върна ножа на мястото му. Когато заговори отново, гласът му беше равен и тих:

— Мисис Фени, във вечерта на убийството сте били пияна, нали?

Тя обърса с длан сълзите от лицето си.

— Да.

— И сте били надрусана с кокаин, нали?

— Да.

— Следователно едва ли си спомняте много от въпросната вечер.

— Не, не си спомням. Но знам, че не съм го убила аз.

— Заедно с Трей ли вземахте кокаин?

— Да.

— А сама?

— Да.

— Познавате ли Бенито Естрада?

— Да.

— Купували сте кокаин от него?

— Да.

— Кога?

— Не си спомням.

— Да кажем, на тринайсети юни, събота?

— Не знам.

— Разполагаме с видеозапис, на който се вижда как на посочената дата влизате в кантората на Бенито Естрада на Маркет стрийт. Тогава купихте ли кокаин от него?

— Да.

— И така, мисис Фени, вие заявихте в показанията си, че не разполагате с никакви авоари, ако не смятаме червения корвет и малко бижута, така ли е?

Влакът се носеше неумолимо към колата на прелеза.

— Да.

— Корвета ли разменихте с Бенито срещу кокаин?

— Не.

Влакът приближаваше все повече.

— Може би бижутата?

— Не.

— Нямало е и как да го направите, защото ги получихте от адвоката на мистър Ролинс едва на петнайсети юни, понеделник, така ли е?

— Да.

— Освен това вече казахте в показанията си, че нямате нито цент, така ли е?

— Да.

— Следователно не сте платили на Бенито в брой?

— Не.

— Ами тогава, мисис Фени, по какъв начин заплатихте кокаина на Бенито?

Ребека сведе поглед. Няколко секунди тя мълча и гледа в пода, сякаш се надяваше, че през това време помощник-прокурорът ще се разтвори от само себе си в пространството.

— Мисис Фени, вярно ли е, че разполагате с три милиона долара в брой, платени от мафията на Трей Ролинс, защото е загубил два уговорени турнира?

— Не.

— И че с част от тези пари сте си купували кокаин от Бенито Естрада?

— Не е вярно.

— Ами тогава, мисис Фени, бихте ли казали на съдебните заседатели по какъв начин си плащахте кокаина на Бенито Естрада? Какво му давахте в замяна?

Влакът връхлетя колата и я размаза... но не по начина, който бяха очаквали Скот, помощник-прокурорът или който и да било от присъстващите в залата.

Ребека Фени вдигна глава и каза:
— Секс. Плащах му със секс.

В момент Скот разбра, че Ребека не може никога повече да бъде негова съпруга, нито майка на Бу. Той не я искаше повече.

Тя го беше лъгала, беше вземала кокаин, и то докато живееше под покрива му това лято. Дали след всичките й лъжи нямаше накрая да се окаже, че е убила Трей? Дали и за това не го бе подвела? *Плащах му със секс*. Всички съмнения в подкрепа на невинността й, които с толкова усилия бяха успели да посаят в съзнанието на съдебните заседатели, бяха отнесени в океана само от тези няколко думи. Като къщите на брега от урагана Айк. С тях на практика Ребека си бе подписала присъдата. Освен ако не се случеше чудо, освен ако Скот не успееше да обясни защо отпечатъците й са върху дръжката на ножа, и то разположени по този начин.

* * *

— Скот!

— Да, миличка?

— Ти ме излъга, нали?

— За кое?

— Че мама не е вземала дрога.

— Ти си гледала делото по телевизията!

— Трябваше да го гледам.

— Да. Излъгах те.

— Защо?

— Защото не мислех, че е редно да знаеш подобни неща за майка си.

— И на мен ми се иска да не ги знаех. Тези, както и много други работи.

— Също и на мен.

— Аз вече реших.

— Какво?

— Не искам тя да се връща при нас.

През юли слънцето в Тексас залязва чак след девет. Скот и компанията му бяха вечеряли в града. Бу искаше да поговорят насаме и Скот я изведе на разходка по дигата, докато останалите се прибраха вкъщи. Само верният Луис тръгна след тях.

— Това, което каза мама днес в съда... не беше никак добре, нали?

— Не. Не беше добре.

— Мислиш ли, че съдебните заседатели ще я пратят в затвора?

— Да, мисля.

— Ще се тревожа за нея.

— Бу, ти си само на единайсет. Трябва да престанеш да се тревожиш за всички и всичко: за майка си, за моето здраве...

— За теб винаги ще се тревожа, Скот.

Повървяха още малко. Тишината на крайморската алея контрастираше странно с бурите, които бушуваха в съзнанието на Скот.

— Реших и още нещо — каза Бу.

— И какво е то?

— Не искам кабелна телевизия.

Разхождаха се мълчаливо още известно време, докато стигнаха до една сергия, на която възрастен мексиканец продаваше дини, пъпеши, ябълки и портокали. Старецът ги изгледа дружелюбно и похвали на висок глас стоката си:

— Ледени дини, пресни, току-що откъснати!

Скот посочи една диня върху тавата с лед.

— Претегли ми половината.

Старецът се наведе над паянтовия тезгях и вдигна динята от леда. Постави я върху въсърнатата хартия, обърна се и измъкна отнякъде огромен нож. Хвана го за дръжката с острието надолу и със замах го заби в зрялата диня, която се разцепи по цялата си дължина. Старецът извади ножа, завъртя динята от другата страна и повтори движението, докато я срязва на две равни парчета, с тънка зелена кора и сочно червено месо... също като динята, която бяха видели в хладилника на Трей, докато правеха оглед на местопрестъплението.

Съдийката бе решила да приключи делото до събота — от понеделник телевизионните екипи щяха да са в Чикаго за друго събитие, а тя искаше произнасянето на присъдата да се предава на живо, пред национална аудитория. Така че точно в девет следващата сутрин, на шестия ден от процеса, Скот стана от мястото си и призова поредния свидетел:

— Раул Родригес!

Помощник-прокурорът се изправи от стола си.

— Възразявам! Свидетелят не е в списъка.

Но още преди съдия Морган да се бе намесила, Рекс Труит се обади от мястото си:

— Обвинението оттегля възражението си.

Скот се обърна към свидетеля си.

— Мистър Родригес, познаваме ли се с вас?

— Не. Но аз съм ви виждал. Вчера.

— Къде?

— На сергията ми за плодове до дигата.

— Какво правех при вас?

— Купихте си половин диня.

— Е, мистър Родригес, аз се казвам Скот Фени и бих желал да си купя от вас още едно парче диня.

Раул Родригес се усмихна.

— Като приключим тук, ще ви чакам на сергията.

— Но аз искам динята още сега.

— Нямам тук диня.

— Аз имам.

Вратите на залата се отвориха и на прага се появи Карлос с количка, върху която се мъдреше едра диня. Той прибути количката до свидетелското място.

— Мистър Родригес, бихте ли слезли, за да ми отрежете едно парче?

— Нямам нож.

— Аз ще ви дам.

Ножът, който Скот извади отнякъде, беше абсолютно идентичен с оръжието на убийството — обстоятелство, което не убягна от вниманието на съдебните заседатели. Раул Родригес слезе от подиума и се надвеси над количката. Взе ножа, стисна го за дръжката с острието надолу и го заби в динята. Разцепи я на две, после отрязва едно парче и го подаде на Скот.

— Благодаря ви, мистър Родригес.

Окръжният прокурор нямаше въпроси.

Скот призова Ребека на свидетелското място и пусна видеоклипа, който Боби бе заснел по време на огледа в къщата на Трей. Когато на екрана се появи динята в хладилника, той спря кадъра.

— Мисис Фени, тази диня беше в хладилника ви, когато Трей Ролинс бе открит мъртъв, така ли е?

— Да.

— Кога я купихте?

— Не съм аз. Сигурно Трей я е купил. Беше в хладилника, когато се върнах от Хюстън.

— Вие ли срязяхте тази диня?

— Да, аз.

— Кога?

— След като се върнахме от „Гайдо“.

— И как я срязяхте?

— Както показва мистър Родригес.

— Защо?

— Защото така се реже голяма диня. Всички в Тексас го знаят.

Знаеха го и съдебните заседатели, които закимаха одобрително. Боби сръга Скот и посочи екрана на лаптопа си. Карин току-що им бе пратила съобщение от една дума: „Браво!“.

— Вие сте ползвали ножа същата вечер, за да нарежете динята, която бе намерена в хладилника ви?

— Да.

— И го забихте в нея, както показва мистър Родригес?

— Да.

— Което обяснява защо отпечатъците ви са открити по съответния начин върху дръжката.

— Да.

— Мисис Фени, обвиняват ви в убийство, защото сте нарязали една диня?!

— Така излиза.

— А какво направихте с ножа след това?

— Оставих го в мивката.

— Където може да го е намерил убиецът?

— Да.

— Нямам повече въпроси.

Помощник-прокурорът стана от стола си.

— Мисис Фени, използвали ли сте оръжието на убийството, за да режете диня през нощта?

— Да.

— Но това едва ли би ви попречило да го използвате повторно същата нощ, за да убиете Трей Ролинс, нали така?

— Само че не съм.

— Защо не си спомнихте отначало да сте рязали диня с въпросния нож в нощта на убийството?

— Защото бях замаяна от алкохола и кокаина.

Защитата каза, че няма повече въпроси към свидетелите, и съдия Морган обяви трийсетминутна почивка. Боби се наведе над Скот и му прошепна:

— Печелим делото!

— Не и преди съдът да се е произнесъл.

— Хайде, хайде, Скоти! Няма начин да не стигнат до решение след всичко това.

Но съдебните заседатели не бяха стигнали до решение.

Когато съдът възобнови заседанието след почивката, помощник-прокурорът се приближи до масата на защитата с десетина листа в ръка.

— Ти току-що изпрати жена си в затвора — заяви с усмивка той.

— Какви са тези листове?

— Отговорът от „Фейсбук“ на призовката ти. Кореспонденция между Трей Ролинс и Били Джийн Пъкет, достатъчен мотив за жена ти да убие Трей. Много ти благодаря. Ние едва ли бихме се сетили да изпратим призовка на „Фейсбук“ за тези разпечатки.

По лицето на окръжния прокурор бе изписано съжаление към Скот. Рекс остави на помощника си да призове Били Джийн за повторен разпит. Тя с готовност потвърди автентичността на разпечатките.

— Вие сте общували с Трей чрез страницата си във „Фейсбук“?

— Да.

— Защо?

— Трей знаеше, че Ребека чете имейлите му.

— И е искал да запази плановете си за вас в тайна от нея?

— Изчакваше подходящ момент да ѝ съобщи.

— Мис Пъкет, бихте ли прочели съобщението, изпратено от Трей Ролинс до вас с дата трети юни, сряда? Това е денят преди убийството му.

— Добре — каза тя и зачете: — „Здрасти, бебчо! Боже, колко ми липсваш! Мини с колата утре да се видим. Ще разкарам Ребека, ще ѝ дам пари, за да иде на пазар в Хюстън. Обади ми се, като пристигнеш, аз ще тренирам на игрището. Ще се видим в къщата. Нямам търпение да те докосна, да бъда с теб през цялото време. Още утре вечер ще кажа на Ребека, че между нас всичко е свършило. Обещавам ти!“

— Трей Ролинс ви е написал това?

— Да.

— Изхождайки от написаното, вярвате ли, че на следващата вечер той е направил на Ребека предложение за женитба?

— Не. Трей щеше да се ожени за мен.

— Благодаря ви, мис Пъкет.

Боби докосна Скот по лакътя и му посочи съобщението от Карин на екрана: *По дяволите! Накарай я да изглежда като оглупяла от любов тийнейджърка, каквато е!*

Скот се изправи от мястото си за кръстосания разпит на Били Джийн.

— Мис Пъкет, Трей ви е обещавал да скъса с Ребека, така ли?

Тя кимна.

— През цялото време, откакто бяхме заедно. Няколко седмици.

— Вие сте били с Трей само няколко седмици?
— Да.
— И той ви е казвал, че ви обича?
— Да.
— И ви е обещавал да остави Ребека заради вас?
— Да.
— Не я беше оставил обаче, нали?
— Още не.
— Но със сигурност ли щеше да го направи?
— Да, със сигурност.
— Убедена ли сте?
— Трей не би ме лъгал.
— Тук виждам, че сте му прашали свои голи снимки. Защо?
— Трей ме помоли. Бях готова на всичко за него. Аз го обичах!
— Били Джийн, Трей е бил изпечен лъжец, наркоман и комарджия. Уговарял е турнири, които да загуби срещу процент от печалбата. Дължал е пари на наркопласъора си и на мафията. Мамил е Ребека. Какво би го спряло да излъже и вас?
— Трей ме обичаше!
— Ако ви е обичал, би ли правил секс с Ребека на плажа същата вечер, след като следобед е правил три пъти секс с вас?
— Не!
— Но е правил.
— Не!
— Били Джийн, Трей ви е използвал.
— Той ме обичаше!
— Не се съмнявам.

Защитата бе успяла да обясни отпечатъците на Ребека, намерени върху оръжието на убийството. Но както посочи изрично помощник-прокурорът, от обстоятелството, че бе използвала ножа, за да нареже диня, не следваше непременно, че по-късно не го бе използвала, за да убие Трей Ролинс. Всичко опираше до доверието на съдебните заседатели в нея. Писмото на Трей до Били Джийн и показанията на момичето ѝ бяха навредили допълнително след собственото ѝ признание: „Плащах му със секс“.

Съдебните заседатели едва ли щяха да забравят това.

При съмнение в невинността съдебните заседатели произнасят осъдителна присъда. Всеки адвокат знае това; повечето подсъдими също го научават за своя сметка. Скот също го знаеше — погледнеше ли към съдебните заседатели, те свеждаха очи. Като хора, които не желаят да станат свидетели на неизбежна железопътна катастрофа.

Скот се извърна назад и видя Мелвин Бърк, седнал до Тери Ролинс на първия ред в сектора за публиката, зад масата на обвинението. Мелвин бе присъствал на всички заседания от процеса. Навремето той бе минал по пътя на Скот и много пъти се бе чудил дали съдът ще оправдае или ще вкара в затвора невинен човек. Също като Скот, и той се бе взирал в очите на съдебните заседатели, а сега погледът му бе прикован в Скот. Защото той бе видял същото, което и Скот, и знаеше, че журито ще признае Ребека Фени за виновна. Двата се гледаха в продължение на няколко безкрайно дълги мига. После Мелвин си пое дълбоко въздух и се изправи. Тери го сграбчи за ръката и извика:

— Недей! Тя го е убила!

Това привлече вниманието на съдийката.

— Мистър Бърк, проблем ли има?

Мелвин издърпа ръката си и пристъпи към съдийската маса.

— Ваша Светлост, бих желал да помоля съда за минута време. Ако е възможно, в отсъствието на съдебните заседатели.

— Много странна молба, мистър Бърк.

Но Мелвин Бърк беше практикувал наказателно право на остров Галвестън по-дълго, отколкото Шелби Морган бе живяла на този свят. Беше фигура, внушаваща респект. Съдия Морган даде почивка на съдебните заседатели и му направи знак да се приближи към масата ѝ. Екипите на обвинението и защитата го последваха.

— Какво има, Мелвин?

— Ето това.

Мелвин бръкна във вътрешния джоб на сако си и извади сгънат документ, който подаде на съдийката. Тя го разгъна, погледна го, после погледна Мелвин.

— Завещанието на Трей Ролинс?

— Да, Ваша Светлост — отвърна Мелвин Бърк.

Съдия Морган погледна към камерите и стана от стола си.

— Елате в кабинета ми.

После се обърна и излезе от залата, прелиствайки документа, докато останалите я следваха по петите.

— Завещанието не е подписано.

— Точно така, госпожо съдия. Трей дойде в кантората ми месец преди смъртта си и ми даде указания да съставя завещание с тези клаузи, което да подпише, като се върне от турнира. Имаше насрочен час за понеделника след деня на убийството.

Съдийката знаеше точно на коя страница да отвори и го направи.

— Долуподписаният Трей Ролинс... завещавам цялото си имущество на моята съпруга Ребека Ролинс... — Тя въздъхна шумно и подаде документа на окръжния прокурор.

Рекс го прелисти и каза само:

— Дявол да го вземе!

— Ребека не ни е лъгала — обади се Скот. — Трей наистина ѝ е предложил брак.

Окръжният прокурор мълчеше и помощникът му счете за нужно да се намеси.

— Госпожо съдия, този документ не е подписан, няма заверка, автентичността му не е потвърдена...

Съдийката се обърна към окръжния прокурор.

— Рекс, Мелвин току-що потвърди устно автентичността на завещанието и ще го направи в съдебна зала, като даде показания. Ти оспори верността на твърденията на Ребека Фени, че Трей Ролинс ѝ е направил предложение, и призова... онази влюбена тийнейджърка на повторен разпит, за да ги обориш. Това обаче поставя под съмнение нейните думи и трябва да бъде допуснато като доказателство.

— Но, Ваша Светлост...

— Рекс — обади се Скот, — ти сам ми каза, че никога не би вкарал невинен човек в затвора.

— Но...

— Не си струва, Рекс — намеси се Мелвин Бърк. — Няма да ти се услади след време пенсионерският живот.

— Но, Ваша Светлост... — включи се и помощник-прокурорът.

— Боже мой, Рекс! — извика съдия Морган. — Тази жена се обвинява в убийство, защото е нарязала някаква си диня!

Окръжният прокурор на съдебен окръг Галвестън капитулира.

— Ваша Светлост — обади се Мелвин Бърк, — има и още нещо.

— Господи, Мелвин, сега пък какво?!

— Трей ми беше казал за дълговете си от наркотици и комар. Замесил се бил с лоши хора, страхувал се, купил си пистолети за самозащита. Аз го посъветвах да се обърне към полицията, но той ми каза, че никой не може да го опази от тези хора. А ако се разчуело, щели да го изритат от професионалната лига.

— Под възглавницата му са намерили зареден пистолет — каза Скот.

— Ако се е боял толкова — намеси се помощник-прокурорът, — защо, по дяволите, е спял на отворена врата?

Съдийката се обърна към Мелвин.

— Защо досега не си ми казал?

— Заради изискването за конфиденциалност, Ваша Светлост.

— Твоят клиент е мъртъв.

— Изискването не отпада със смъртта на клиента, Ваша Светлост, ако неговият наследник и пълномощник реши то да остане в сила. И мис Ролинс се възползва. Тя настояваше да запазя завещанието в тайна.

— А защо сега нарушаваш указанията й?

— За да не отиде невинен човек в затвора.

Неподписаното завещание на Трей Ролинс бе внесено като вещественно доказателство и прочетено за протокола от неговия адвокат Мелвин Бърк, който даде показания под клетва, че по-малко от месец преди смъртта си Трей е изразил намерение да се ожени за Ребека. Двайсет минути след като Скот и окръжният прокурор бяха привършили заключителните си пледоарии, а съдия Морган бе разяснила пред съдебните заседатели правната дефиниция на предумишленото убийство, дванайсетимата единодушно гласуваха оправдателна присъда за Ребека Фени, обвинена за смъртта на Трей Ролинс.

На следващата сутрин багажът бе натоварен на колите за дългия път към Далас. Всички се бяха събрали пред вилата, а момичетата излязоха да потичат за последно по плажа.

— Благодаря ти, Скот — каза Ребека.

— Пази се — отвърна той, после извади от портфейла си хиляда долара и ѝ ги подаде. — Изцедил съм кредитната си карта докрай.

— Не, Скот, не мога да ги приема. На теб ще ти трябват повече.

— Имам и други възможности — каза той.

— Аз пък имам бижута — настоя тя. — Виж, не сме сами.

Скот се обърна. Окръжният прокурор слизаше от пикапа си, захапал дебела пура. Беше с рибарска шапка. Скот пристъпи напред да го посрещне; двамата се здрависаха и се облегнаха върху предницата на пикапа.

— Старецът и морето — подхвърли Скот.

— Да. Двамата с Ханк сме тръгнали за Боливар да ловим риба с Гюс. Ще прием уиски, ще пушим пури, ще похапнем... Мъжки удоволствия. Ти у дома ли си отиваш?

— Бащинският дълг ме зове.

Рекс погледна към плажа и попита:

— Това твоите дъщери ли са?

— Да, Бу и Шами.

— Сладки дечица. — Той дръпна от пурата си и посочи с върха ѝ Ребека. — И тя ли идва с теб?

— Не.

Рекс кимна.

— Слушай, като се прибереш в Далас, дрънни един телефон на онази начална учителка.

— Мисля, че ще го направя.

— Е, беше ми приятно да работя с теб, Скот. Ти си честен и почтен адвокат, а това не се среща всеки ден.

— Благодаря ти, Рекс. И на мен ми беше приятно да се запозная с един почтен прокурор.

Окръжният прокурор се усмихна.

— Какъв е шансът и двете страни по углавно дело да са почтени? Трябваше да си купя билет от лотарията. — Той дръпна от пурата си и издиша кръгче дим. — Между нас казано, и аз вече мисля, че картелът е убил Трей.

— Защо?

— Бенито Естрада е открит мъртъв тази сутрин. С нож в гърдите. Това е почеркът на „Зета“. Убийство за назидание.

— Мамка му!

— Още в деня, когато се е хванал да работи за картела, е подписал смъртната си присъда.

Двамата погледаха известно време морето.

— Добре направи, че дойде да я защитаваш. Все пак ти е била жена. Дявол да го вземе, за малко щях да пратя невинен човек в затвора, Скот! — Той отново дръпна от пурата си. — Аз наистина смятах, че тя го е направила, честна дума! Иначе нямаше да я изправа на съд.

— Вярвам ти, Рекс. Ти си добър човек.

— А пък от теб ще излезе добър съдия, Скот. Тази сутрин ми се обади Джордж... сенатор Армстронг... и ми каза, че Шелби е оттеглила кандидатурата си.

Скот кимна. Той го бе очаквал.

— Мисля, че се досещам защо — продължи Рекс. — Както и да е. Джордж каза, че ти си човекът. Скоро щял да ти се обади. Хайде,

честито!

Окръжният прокурор се изправи и протегна ръка. Двамата отново се здрависаха.

— Мисля, че справедливостта възтържествува, Скот — каза Рекс, после погледна часовника си. — Кое то ме подсеща, че трябва да ида да изкарам Тед от ареста.

— Помощникът ти е арестуван?

— Аха.

— Че какво е направил?

— Нищо.

— А защо е в ареста?

— По моя заповед. От снощи.

— Но защо?

— Ами... как да ти кажа? Преди доста време гледах един филм за някакъв доктор, който бил пълно лайно, отнасял се с пациентите си като с животни, докато един ден се разболял и сам станал пациент, видял нещата от другата страна, така да се каже. Та реших, че Тед би имал полза да изпита на свой гръб как се прилага законът, да види какво е да те дръпнат от улицата и да ти нахлузят белезници, и да те завлекат в ареста, където да те съблекат гол, да ти бъркат по дупките, да те пръскат против въшки и накрая да те пратят в изтрезвителя, за да прекараш нощта сред пияници и отрепки, които да повръщат наоколо... Това може би ще го накара да се замисли, да си каже, че не всеки арестуван е непременно виновен. — Рекс се позасмя. — И се надявам да се научи да не издава служебна информация на пресата.

— Значи от него е изтичала информацията?

— Да. Креватни разговори.

— Тед и Рене?!

— Иде ти да повърнеш, а? Какъв късметлия е този мухльо...

Скот се засмя.

— Така е разбрала, че Ребека е при теб, и ви е заснела на плажа. Съжалявам.

Рекс се качи на пикапа си и духна облак дим през отворения прозорец.

— А, за малко да забравя! Ханк специално провери полицаите и всички, които са работили на място в къщата. Никой от тях не е пипал трите милиона, парите на мафията.

— Сигурен ли е?

Окръжният прокурор кимна.

— Заплашил ги е с детектора. Кое е накарало Уилсън... онзи, детектива... да си признае, че е отмъкнал няколко диска с порно. С Лейси Паркър в главната роля. Струва ми се, че при това положение му е минал меракът да пише книга.

Скот посочи към безкрайните пясъчни дюни и каза:

— Може пък Трей да е заровил парите някъде там.

— Може. Докато някой старец с металотърсач не ги открие един ден. Е, не е чак пиратското съкровище, което се предполага, че Лафит е заровил тук, ама и три милиона ще му дойдат добре.

Той кимна на Скот за сбогом и потегли. Телефонът на Скот иззвъня. Беше сенатор Армстронг.

— Скот, още ли искаш съдийското място?

Пръстови отпечатъци, политически игри и чист късмет бяха проправили пътя на Скот към заветния пост, но искаше ли той да става федерален съдия по този начин? И да дължи назначението си на играч като сенатор Армстронг? Изборът беше ясен: федерален съдия Фени или „Форд-Фени“. И той го направи заради своите две момичета, заради онеправданите в Далас, заради Сам Бъфорд и... заради самия себе си.

— Да, сър, искам го. — Политическите игри щяха да го изстрелят на федералната съдийска маса, но Атикъс Скот Фени щеше да служи на закона и справедливостта и да раздава правосъдие, всекиму поотделно.

— Хубаво. Защото и бездруго се пада на теб. Шелби оттегли кандидатурата си. Когато се прибереш в Далас, обади се на ФБР да ти снимат отпечатъци и да ти направят проверка за благонадеждност. Те ще съгласуват нещата с моите сътрудници. Изслушването и гласуването са след няколко месеца във Вашингтон, но при окръжните съдии това е чиста формалност. Каквото кажа аз, това става. Честито, съдия Фени!

— Благодаря, сенаторе.

— Аз ти благодаря, Скот. Заради дъщеря ми.

Момичетата бяха още на плажа. Ребека беше застанала сама отстрани и ги наблюдаваше. Той отиде при нея.

— Заради мен ли беше дошъл? — попита тя.

— Кой, Рекс ли? Не. Не се притеснявай, Ребека. Съдебните заседатели те оправдаха, ти си свободен човек. Както ти казах, щатът няма право да те съди два пъти по едни и същи обвинения. Но според мен би било разумно да се преселиш някъде другаде и да започнеш живота си на чисто.

Тя кимна.

— Сигурно така ще направя.

Скот повика момичетата, после отново се обърна към Ребека.

— Ще стана съдия.

— О, Скот, това е чудесно! — Тя го прегърна. — От теб ще излезе велик съдия.

Скот я улови за ръката и пхна банкнотите в дланта ѝ.

— Вземи ги. Можеш да останеш във вилата до края на месеца, всичко е платено. На добър час!

— Този път — каза Ребека — ти ме напускаш.

Скот кимна.

— Най-последно ме превъзмогна. А сега на мен ми се иска да не беше така.

Зелените ѝ очи се насълзиха. Скот отмахна червената коса от лицето ѝ и я целуна по челото. После прегърна жената, която толкова бе обичал и желал, и я притисна до себе си за последен път.

Бу Фени пристъпи към майка си. Решението да ѝ каже „сбогом“ не бе лесно, но Бу знаеше, че така е по-добре и за двете. За всички. Прегърна я за последно и каза:

— Обичам те, мамо.

— И аз винаги ще те обичам, миличка.

— Знам.

После Бу се качи в джетата и зае мястото си на задната седалка при Шами и Мария. Беше твърдо решена, когато се върнат в Далас, да направи така, че Скот да покани мис Досън на среща.

* * *

Скот Фени не беше предал Ребека Фени нито като адвокат, нито като мъж.

— Сбогом, Ребека. Късмет!

— Аз съм научена да оцелявам. Не се безпокой за мен. Само се грижи за Бу.

— Винаги.

Луис и Карлос се качиха на черния додж и потеглиха, следвани от Карин, Боби и бебето в приуса. Скот седна в джетата, запали двигателя и бавно подкара по улицата, като не изпускаше от очи Ребека в огледалото за обратно виждане, докато Бу, обляна в сълзи, ѝ махаше през задното стъкло. Ребека също махаше след колата. Беше облегната на червения корвет. Скот искаше да я запомни така. Знаеше, че никога повече няма да я види.

ЕПИЛОГ

Червеният корвет кабрио се отклони от междуцатската магистрала и навлезе в селцето Лорета, щата Луизиана, с население сто шейсет и един души — заобиколено от блата селце, в което хората се раждат, остаряват и умират, без да се отдалечат на повече от десетина километра от църквата, в която са кръстени. Където модерните удобства на цивилизацията са непознати. Където няма кабелна телевизия, понеже трийсетината фургона и броящите се на пръстите на двете ръце масивни къщи не представляват достатъчно голям пазар, който да оправдае разноските по полагането на кабели с дължина 200 км — разстоянието до най-близкия град Лейк Чарлс. Информационната революция е подминала местните жители, както са ги подминали железопътните линии през деветнайсети век. А на свой ред те са щастливи в пълната си изолираност от света и не биха я заменили с нищо друго.

Красивата млада жена зад волана на спортната кола беше с тъмни очила, черна траурна рокля, черни обувки с високи токове, черни ръкавици, черна перука и черен шал, вързан под брадичката. Дебелите гуми вдигаха облаци прах по главната улица на селцето, докато корветът минаваше покрай чернокожите старци, насядали на сгъваеми столчета пред магазинчета със спуснати ролетки. Те плюеха тютюнев сок в празни бутилки от кока-кола и при вида на тази красавица вдигаха оживено глави и я изпращаха с блеснали погледи. Колата спря пред малка банка — старомодна семейна институция от отдавна отминали времена, където срещу няколко долара годишно всеки можеше да си наеме касетка, без да му задават въпроси. Жената слезе, стиснала в ръка голяма черна кожена чанта с презрамка, и мина покрай едрия чернокож пазач, който повдигна почтително фуражката си.

— Добър ден, госпожо.

Без да сваля черните си очила, жената продължи направо към входа на банковия трезор, където дежуреше друг чернокож пазач, и се

записа в книгата за посетители. Мъжът изви шия, за да прочете името ѝ през дебелиите лещи на бифокалните си очила, и каза:

— Оттук, мисис Ролинс.

После се надигна с мъка от стола си и я въведе в трезора.

— Касетка номер осем — каза жената. — От големите.

Пазачът откри търсената касетка, постави ключа си в ключалката и го завъртя. Жената вкара своя ключ до неговия и също го завъртя. Заклучващият механизъм щракна. Старецът свали с мъка голямата метална касета от стелажа и я понесе, огънат под тежестта ѝ.

— Сигурно златни кюлчета държите в нея...

Той я отведе в малката стаичка за клиенти на трезора, сложи тежката касета на масата и я остави сама, като затвори грижливо вратата зад гърба си. Едва тогава жената свали черните очила и повдигна капака на касетата. Вътре вместо кюлчета злато имаше пачки стодоларови банкноти. Три милиона долара. Жената беше на трийсет и пет и бе решила никога повече да не зависи от мъж.

Два дни по-късно Ребека Фени бе застанала с тъмни очила и черен бански върху мостика на седемнайсетметровата си яхта, стиснала в едната си ръка руля, с другата подаваща газ на мощния дизелов двигател, с развени на вятъра червени коси, докато изящният съд се носеше през вълните на юг към Канкун.

Ах, как обичаше тя тази яхта!

Ребека погледна снимката, закрепена на бордното табло пред нея: тя и Трей в по-щастливи времена, на почивка в Хавай през пролетта на същата година, когато тя все още беше голямата му любов. В живота на всяка жена винаги има по още някоя. Ту някоя проститутка в Далас, ту тийнейджърка в Галвестън. Тя въздъхна.

Вписваш ме като единствена наследница в завещанието си, а след две седмици се влюбваш в онази хлапачка Били Джийн?! — Ребека поклати глава. — *Скъпи мой Трей, наистина ли си беше въобразил, че ще допусна да ме изоставиш заради някаква тийнейджърка?*

„Невинност означава отсъствие на вина“, бе обяснила тогава съдийката на съдебните заседатели. И те я бяха обявили за невинна. Поради липса на вина. Каквато тя изобщо не изпитваше. Не се чувстваше виновна на нищо. Защото една жена не прекарва живота си

в мъжкия свят на добро и зло, лъжа и истина, черно и бяло; жената живее сред отсенките на сивото. Ребека Фени просто бе сторила онова, което трябваше, за да оцелее в мъжкия свят. Понякога жената е длъжна да вземе в свои ръце нещата.

Или някой остър нож.

Издание:

Автор: Марк Хименес

Заглавие: Обвинена в убийство

Преводач: Боян Дамянов

Година на превод: 2010

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Обсидиан

Град на издателя: София

Година на издаване: 2010

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Абагар“ АД — В. Търново

Редактор: Димитрина Кондева

Технически редактор: Людмил Томов

Коректор: Петя Калевска

ISBN: 978-954-769-242-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/17578>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.